De același autor
au mai apărut la RAO

Seria John Puller

Ziua zero

Cei uitați

Seria Clubul Camel

Clubul Camel

Colecționarii

Rece ca piatra

Seria Vega Jane

Lovitura de grație

Tărâmul celor cinci cercuri

Seria Sean King și Michelle Maxwell

Ultima secundă

Jocul orelor

Un simplu geniu

Ultimul supraviețuitor

Putere absolută

DAVID BALDACCI

JUSTIȚIE DIVINĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BALDACI, DAVID

Justiţie divină / David Baldaci. - Bucureşti: RAO Distribuţie, 2020

ISBN 978-606-006-465-7

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAVID BALDACI
Divine Justice
Copyright © 2008 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Justiţie divină
Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiței prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuţie, 2019
Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-465-7

În amintirea tatălui meu

CAPITOLUL 1

Golful Chesapeake este cel mai mare estuar din America. Lung de aproape o sută șaizeci de kilometri, suprafața apei acoperă o zonă de aproximativ o sută șaizeci și opt de mii trei sute cincizeci de kilometri pătrați, având mai mult de o sută cincizeci de râuri și pâraie care se varsă în el. În plus, este și casă pentru nenumărate păsări și viețuitoare acvatice și un loc sigur pentru legiunile de turiști. Golful este, într-adevăr, o creație de o frumusețe remarcabilă, numai când nu se întâmplă să înoți în mijlocul blestemăției pe timp de furtună, în întunericul primelor ore ale dimineții.

Oliver Stone ieși din apă și respiră lacom aerul sărat și dens, un om însetat în mijlocul oceanului de un trilion de tone. Plonjonul prelung îl făcuse să se scufunde mai mult decât era sănătos. Totuși, când te arunci de pe o stâncă înaltă de zece metri într-un ocean agitat, ar trebui să fii recunoscător că trăiești. În timp ce înota, se uită împrejur ca să-și dea seama unde era. Nimic din ce vedea nu era prea atrăgător acum. Cu fiecare fulger care strălucea în întuneric, văzu stânca înaltă cât o clădire cu trei etaje de pe care plonjase. Era în golf de mai puțin de un minut și totuși frigul i se strecura deja în oase în ciuda costumului complet de înot pe care îl purta pe sub haine. Își scoase pantalonii îmbibați cu

apă, cămașa și pantofii, iar apoi înotă spre est. Nu avea mult timp să facă asta.

După douăzeci de minute, se îndreptă spre țărm, membrele fiindu-i înțepenite. Înainte, putea înota toată ziua, dar nu mai avea douăzeci de ani. Acum își dorea numai să ajungă pe țărm; se săturase să pretindă că era pește.

Înotă viguros în direcția unei crăpături din stâncă. Ieși din valuri și alergă spre un bolovan mai mare, de unde își luă sacul cu haine pe care îl ascunsese dinainte. Scoțându-și costumul de înot, se șterse cu un prosop și se schimbă cu alte haine și își puse o pereche de tenișI. Vârî hainele ude în sac, îl legă de o piatră și îl aruncă în golful măturat de furtuni, unde urma să se alăture puștii sale cu lunetă, veche de câteva decenii. În mod oficial, își lăsase în urmă meseria de asasin plătit. Spera că avea să supraviețuiască astfel încât să se bucure de noua viață, pentru că în acel moment șansele erau împărțite.

Stone merse atent pe poteca stâncoasă, spre una de pământ și, după zece minute, ajunse la marginea unei păduri unde pini cu rădăcini nu prea adânci se înclinau din cauza brizei marine. După ce alergă douăzeci de minute, ajunse la rândul de clădiri dărăpănate, majoritatea aproape un morman de moloz. Lumina dintre nori începea să devină mai puternică în timp ce intră pe fereastra celei mai mici colibe. De fapt, nu era decât un simplu adăpost cu un acoperiș înclinat, deși avea luxul unei uși și al unei podele. Se uită la ceas. Avea cel mult zece minute la dispoziție. Deja obosit, își scoase din nou hainele, apoi intră în dușul minuscul cu țevi ruginite din care țârâia un firicel de apă călduță. Totuși, se frecă temeinic, îndepărtând duhoarea și sarea golfului agitat – ștergând, de fapt, dovada. Acum făcea totul mecanic, mintea lui fiind prea amorțită ca să îl îndrume. Dar asta avea să se schimbe,

încercările de intimidare urmau să înceapă. Deja își imagina soldații care veneau după el.

Stone aștepta bătaia din ușă, pe care o auzi în timp ce se îmbrăca.

– Hei, omule, ești gata? strigă vocea, pătrunzând prin ușa de placaj ca laba unei pisici într-o gaură de șoarece.

Drept răspuns, Stone lovi viguros cu mâna în podeaua șubredă de scânduri cât se încălță, îmbrăcă haina zdrențuită, își trase bine pe frunte o șapcă John Deere și-și puse ochelari cu dioptrii mari. Își trecu o mână peste barba gri care îi crescuse în ultimele șase luni, apoi deschise ușa și dădu din cap spre bărbatul scund și îndesat care stătea în fața lui. Tipul era masiv ca un butoi, ochiul drept îi era leneș, iar dinții erau îngălbeniți din cauza prea multor țigări Winston și a cafelelor duble de la Maxwell House. Acesta în mod clar nu era un ținut al cafelei cu lapte. Pe cap avea o șapcă Green Bay Packers. Purta o eșarfă uzată de fermier, cizme murdare de lucru și o haină zdrențuită, pătată cu ulei. Cu toate astea, zâmbea relaxat.

– Este frig în dimineața asta, spuse bărbatul, frecându-și nasul borcănat și scoțând din gură țigara aprinsă.

„Mie-mi zici?", gândi Stone.

– Dar ar trebui să se încălzească, adaugă bărbatul, apoi bău cafea din termosul oficial NASCAR, lăsând câteva picături să-i curgă pe bărbie când îl îndepărtă de buze.

Stone dădu aprobator din cap în timp ce-și plecă fața bărboasă, iar ochii lui de obicei atenți deveniră goi dindărătul lentilelor murdare. Mergând în spatele celuilalt bărbat, Stone își îndoi piciorul stâng spre exterior și șchiopătă, ceea ce-l făcu mai scund cu câțiva centimetri.

Se apucaseră să încarce lemne de foc într-un Ford F-150 vechi cu pneuri uzate când mașina de poliție și berlinele negre intrară pe alee, aruncând pietrișul în toate direcțiile ca pe niște bile. Bărbații musculoși și tunși scurt care coborâră din mașini purtau haine de ploaie albastre pe spatele cărora scria „FBI" cu litere aurii și pistoale cu încărcătoare de paisprezece gloanțe în tocul de la centură. Trei dintre ei se apropiară de Stone și prietenul lui, în timp ce un șerif gras și fără uniformă, cu cizme negre lustruite și o pălărie Stetson se grăbi să îi ajungă din urmă.

– Care este treaba, Virgil? îl întrebă Green Bay pe șerif. Iar a evadat vreun ticălos din închisoare? Vă spun, băieți, ar trebui să-i dați dracului de liberali și să vă faceți treaba mai cu tragere de inimă!

Virgil scutură din cap, ridurile de îngrijorare apărându-i pe frunte.

– Nu-i vorba de nicio închisoare. Un bărbat este mort, Leroy.

– Ce bărbat?

Unul dintre agenții FBI izbucni:

– Arată-mi un act identitate!

– Unde erați tu și prietenul tău în urmă cu o oră? spuse un altul.

Leroy se uită de la un agent la celălalt și apoi la șerif.

– Virgil, ce naiba se întâmplă?

– Așa cum am spus, un bărbat este mort. Un om important. Numele lui este...

Dând din mână, un agent îl întrerupse.

– Actul de identitate. Acum!

Leroy scoase repede un portofel subțire din buzunarul salopetei și-i dădu permisul de conducere. Cât timp unul

dintre agenți introduse numărul documentului într-un calculator portabil pe care îl scosese din geacă, un alt agent întinse mâna spre Stone.

Stone nu se clinti, ci doar se uită inexpresiv, dând din buze și îndoindu-și exagerat piciorul lovit. Părea confuz, exact așa cum trebuia.

– Nu are permis de conducere, spuse Leroy. Nu are nimic. La naiba, nici măcar nu poate să vorbească; scoate numai niște mormăieli.

Agenții FBI îl încercuiră pe Stone.

– Lucrează pentru tine?

– Da, domnule. De patru luni deja. Este un muncitor bun și are spatele puternic. Nu cere mulți bani – de fapt, nu vrea decât cazare și masă. Dar are un picior rănit și nu este prea inteligent. Nu prea s-au înghesuit mulți să-l angajeze.

Agenții își coborâră privirea la unghiul proeminent al piciorului lui Stone, după care se uitară din nou la chipul lui de ochelarist și la barba stufoasă.

– Cum te cheamă? îl întrebă unul dintre ei.

Stone mormăi și făcu mai multe mișcări smucite cu mâna, ca și când s-ar fi dat în spectacol cu un soi de arte marțiale în fața agentului federal.

– Cred că e limbajul semnelor sau așa ceva, spuse obosit Leroy. Nu cunosc limbajul semnelor, deci nu-i știu numele adevărat. Îl strig doar „Hei, omule" și îi arăt ce trebuie să facă. Pare să funcționeze. Și nu poți spune că am face noi operații pe inimă aici; în mare parte, doar aruncăm rahaturi în camion.

– Spune-i să-și ridice cracul pantalonilor de pe piciorul *lovit,* zise un agent.

– Pentru ce?

– Spune-i odată!

Leroy îi arătă lui Stone ce să facă, ridicându-și propriul crac al pantalonilor.

Stone se aplecă și, cu o dificultate improvizată, îl imită pe Leroy.

Toți bărbații se holbară la cicatricea urâtă de pe rotulă.

– La naiba! spuse Leroy. Nu e de mirare că nu poate să meargă bine!

Același agent FBI îi făcu semn cu mâna lui Stone să își coboare pantalonul.

– Bine, în regulă.

Stone nu crezuse vreodată că avea să fie recunoscător pentru vechea rană de baionetă pe care i-o făcuse un soldat nord-vietnamez. Părea mai gravă decât era de fapt, deoarece chirurgul fusese nevoit să îl trateze pe Stone în plină junglă, în mijlocul unui baraj de artilerie. Era de înțeles că doctorului îi tremuraseră mâinile.

– Leroy și cu mine am crescut împreună aici, spuse șeriful Virgil. El juca în centru, iar eu eram fundaș în echipa de fotbal a școlii care a câștigat campionatul local în urmă cu patruzeci de ani. Nu umblă aiurea și nu ucide oameni. Cât despre tipul ăla de acolo, este ușor să-ți dai seama că e imposibil să fie lunetist.

Agentul FBI îi aruncă înapoi lui Leroy permisul de conducere și se uită la colegii lui.

– Este curat, mormăi el pe un ton dezamăgit.

– Unde te duceai? spuse un alt agent în timp ce se uită la camionul încărcat pe jumătate.

– În același loc în care mă duc întotdeauna la ora asta a dimineții și în perioada asta a anului. Ducem niște lemn oamenilor care nu au timp să îl taie singuri și îl vindem

înainte să vină frigul. Apoi coborâm spre port ca să lucrez la barcă. Poate o scot în larg dacă se calmează marea.

– Ai o barcă? întrebă brusc agentul.

Leroy se uită la Virgil cu o expresie comică.

– Mda, am un iaht grozav! zise și arătă în spatele lui. Ne place să ne plimbăm prin Golful Chesapeake și poate să prindem niște crabi. Am auzit că oamenilor de pe aici le plac porcăriile astea.

– Leroy, termină cu prostiile înainte să intri în bucluc! spuse repede Virgil. Treaba asta e serioasă.

– Cred că este, replică Leroy. Dar dacă un bărbat este mort, ați face bine să nu mai pierdeți timpul vorbind cu noi. Deoarece nu știm absolut nimic.

– Ai văzut pe cineva trecând pe aici în dimineața asta?

– N-am văzut nicio mașină până să sosiți voi și amândoi ne-am trezit înainte să se lumineze de-a binelea.

Stone șchiopătă spre camion și începu să arunce lemnele în remorcă.

Agenții se uitară unul la celălalt. Unul dintre ei mormăi:

– Să mergem!

Câteva secunde mai târziu, dispărură.

Leroy se duse la camion și începu să încarce.

– Mă întreb cine-i bărbatul care a murit? zise el mai mult pentru sine. Ei spun că e un om important. Mulți oameni importanți sunt pe lumea asta. Dar mor la fel ca noi. Așa face Dumnezeu dreptate-n viață.

Stone mormăi prelung și puternic.

Leroy se uită la el și zâmbi.

– Hei, omule, e cel mai inteligent lucru pe care l-am auzit toată dimineața!

După ce ziua de lucru se termină, Stone îi făcu semn lui Leroy că pleca. Leroy părea să fie mulțumit.

– Sunt surprins că ai rezistat atât de mult. Noroc! El scoase câteva bancnote uzate de douăzeci de dolari și i le înmână. Stone luă banii, îl bătu ușor pe spate pe bărbat și se îndepărtă șchiopătând.

După ce își pregăti sacul, Stone plecă pe jos și făcu autostopul spre Washington, urcându-se în spatele unei camionete, șoferul nedorindu-și să îl lase pe jegosul de Stone să meargă lângă el în căldura din cabină. Stone nu se supără. Chestia asta îi oferi timp de gândire. Și avea multe lucruri la care să se gândească. Tocmai îi ucisese pe doi dintre cei mai importanți bărbați din țară în aceeași zi – de fapt, la două ore distanță – folosind pușca pe care o aruncase mai devreme în ocean, înainte să plonjeze de pe stânci.

Camioneta îl lăsă în apropiere de zona Foggy Bottom a capitalei, iar Stone plecă spre vechea lui casă din cimitirul Mt. Zion.

Trebuia să trimită o scrisoare și să ia ceva.

Apoi ar fi avut timp să plece.

Aliasul lui, John Carr, era, în sfârșit, mort.

Iar șansele erau foarte mari ca Oliver Stone să îl urmeze imediat.

CAPITOLUL 2

Baraca era întunecată, cimitirul și mai întunecat. Singurul lucru vizibil era aburul respirației lui Stone când se combina cu aerul rece. El se uită cu atenție la fiecare centimetru pătrat al cimitirului deoarece acum nu își permitea să facă vreo greșeală. Era o prostie să vină aici, dar considera că loialitatea nu era o alegere, ci o datorie. Iar el era cine era. Cel puțin nu reușiseră să îi știrbească personalitatea.

Așteptase în apropiere cam o jumătate de oră ca să vadă dacă părea ceva ciudat. Locuința lui fusese supravegheată câteva luni după ce o abandonase. Știa deoarece îi urmărise pe supraveghetori. Totuși, după patru luni de absență, ei renunțaseră și plecaseră. Asta nu însemna că nu se puteau întoarce. Și după evenimentele din dimineața asta, probabil că aveau s-o facă. Polițiștii ți-ar spune că toate morțile violente merită să fie cercetate la fel de minuțios. Totuși, în realitate, cu cât mai importantă era victima, cu atât mai sârguincioasă era căutarea. Și pe baza acestei axiome, ei ar fi adus o armată ca să rezolve cazul de față.

Mulțumit în cele din urmă, se târî pe sub gardul din spatele cimitirului și se furișă spre o piatră funerară imensă. O răsturnă, dezvăluind micul compartiment săpat în pământul de dedesubt. Luă cutia ascunsă acolo, o băgă în sacul lui și

apoi puse piatra la loc. Atinse piatra funerară cu afecțiune. Numele decedatului care zăcea aici fusese șters de multă vreme. Dar Stone cercetase oamenii care fuseseră îngropați la Mt. Zion și știa că acesta era locul de veci al lui Samuel Washington, un sclav eliberat care își dăduse viața ca să-i ajute pe alții ca el să fie liberi. El se simțea oarecum înrudit cu tipul deoarece, într-un fel, știa exact cum era să nu fii liber.

Se uită la casă în amurgul care se transforma rapid în noapte. Știa că Annabelle Conroy locuia aici. Mașina ei închiriată era parcată lângă poarta din față. Și fusese înăuntru cât ea lipsise câteva luni. Casa arăta mult mai bine decât atunci când locuise el acolo. Totuși, știa că îi era imposibil să mai rămână la Mt. Zion – asta dacă nu zăcea la aproximativ doi metri sub pământ. Cu cele două apăsări de trăgaci de dimineață, devenise cel mai căutat om din America.

Se întrebă unde era ea în seara asta. Spera că era în oraș bucurându-se de viață, deși, de vreme ce știrea celor două crime era peste tot, știa că prietenii lui ar fi dedus cu ușurință ce se întâmplase. Trăgea speranța că nu îl desconsiderau. Acesta era adevăratul motiv pentru care se afla aici în seara asta.

Nu voia să își lase prietenii să-l aștepte. Agenții federali nu erau incompetenți. Ar fi venit aici în cele din urmă. Stone își dorea din toată inima să poată face mai multe pentru Clubul Camel, după tot ajutorul primit. Se gândise, pur și simplu, să se predea. Însă mentalitatea de supraviețuitor era atât de adânc înrădăcinată în el încât să se îndrepte spre propria execuție nu era o alegere. Nu putea să le permită să câștige astfel. Trebuiau să se străduiască mai mult.

Scrisoarea pe care o ținea era formulată cu grijă. Nu era o mărturisire, deoarece le-ar fi creat prietenilor săi o și mai

mare dilemă. În mod clar, Stone era într-o situație dificilă, dar le datora ceva. Ar fi trebuit să știe că viața pe care o dusese acolo avea o singură concluzie.

Asta.

Scoase scrisoarea din buzunar și o înfășură în jurul mânerului cuțitului scos dintr-un alt buzunar, legând-o cu sfoară. Ținti din întunericul curții laterale și îl aruncă. Cuțitul se înfipse în stâlpul verandei.

„Adio."

Mai avea de vizitat un loc.

După câteva clipe, se târa din nou pe sub gard. Se îndreptă spre stația Foggy Bottom și urcă în tren. Mai târziu, după o plimbare pe jos de treizeci de minute, ajunse la un alt cimitir.

De ce se simțea mai bine cu morții decât cu cei vii? Răspunsul era relativ simplu. Morții, în mod convenabil, nu puneau întrebări.

Chiar și pe întuneric, găsi repede mormântul pe care îl căuta. Îngenunche, dădu la o parte niște frunze și se uită la piatra de mormânt.

Aici se odihnea Milton Farb, un alt membru al Clubului Camel și singurul decedat. Totuși, chiar și mort, Milton avea să facă întotdeauna parte din banda neoficială a teoreticienilor conspirației care insista asupra unui singur lucru: adevărul.

Păcat că liderul lor nu respectase acel principiu.

Singurul motiv pentru care dragul lui prieten era mort era el însuși.

Greșeala mea.

Din cauza lui, genialul și ciudatul Milton zăcea acum pentru totdeauna aici, un glonț de calibru mare curmându-i

viața sub Capitoliul Statelor Unite. Suferința era aproape aceeași cu cea pe care o simțise Stone la moartea bietei lui soții în urmă cu câteva decenii.

Lui Stone i se umeziră ochii când își aminti de acea ultimă noapte îngrozitoare din Centrul de vizitatori al Capitoliului și cum Milton se uitase la el cu ochi mari, rugători și nevinovați după ce îl lovise glonțul. Amintirea ultimelor secunde de viață ale prietenului său avea să-l însoțească pe Stone până la finalul zilelor lui. Iar Stone nu reușise să facă nimic în privința asta, în afară de a-și răzbuna prietenul. Și o făcuse. El ucisese mulți bărbați bine înarmați și instruiți în acea seară și abia își amintea faptele, atât de eclipsat era totul de singura moarte uimitor de improbabilă. Totuși, nu reușise să depășească pierderea. Cel puțin parțial, cu asta avuseseră legătură crimele din dimineața asta. Și niciuna din ele nu compensase pierderea lui Milton, a soției sau a fiicei sale.

El scoase foarte atent o bucată de iarbă și pământ de pe mormântul prietenului său, puse cutia în ea și iarba înapoi deasupra, presând-o ferm cu piciorul. Îndepărtă toate dovezile că pământul fusese deranjat, iar după aceea rămase foarte drept și își salută prietenul mort.

Câteva clipe mai târziu, Stone se îndreptă încet spre metrou, cu care merse către Union Station, de unde, cu o mare parte din banii rămași, cumpără un bilet de tren spre sud. Erau puțini polițiști și ofițeri în haine civile împrejur, iar Stone îi observă pe fiecare. Fără îndoială, cei mai mulți erau în cele trei aeroporturi locale străduindu-se să pună mâna pe ucigașul unui bine cunoscut senator american și al șefului serviciului secret național. Sistemul feroviar american, mult inferior celui aerian, în mod evident nu necesita un asemenea

nivel de securitate, ca și când asasinii nu ar fi catadicsit să călătorească pe șinele uzate.

După treizeci de minute, urcă în Amtrak Crescent, cu destinația New Orleans; fusese o decizie de moment, când se uitase pe panou. Trenul pleca din stație cu o întârziere de câteva ore – altfel nu ar fi reușit să îl ia. Deși nu era un om superstițios din fire, considerase că era un semn rău. Se blocă într-o mică toaletă, își tunse barba și își scoase ochelarii înainte să își ocupe locul.

Auzise că era încă de lucru în construcții în New Orleans, după Katrina. Și oamenii, disperați să aibă forță de muncă, nu cereau informații sensibile, cum ar fi numerele de asigurare socială și adresele permanente. În acest moment din viață, lui Stone nu îi plăceau întrebările sau numerele care ar fi permis cuiva să afle cine era cu adevărat. Planul său era să dispară într-o masă de oameni care încearcau să-și revină în urma unui dezastru natural. Înțelegea foarte bine situația deoarece, de fapt, încerca să facă același lucru. În afară de ultimele două împușcături. Pe acelea le executase intenționat, cu fiecare nerv pulsând de furie și cu simțul dreptății negate.

În timp ce trenul înaintă prin întuneric, Stone rămase pe scaunul lui și se uită pe fereastră. În reflexie, o studie pe tânăra care stătea lângă el ținând în brațe un copil, cu picioarele ridicate pe un sac uzat și o față de pernă îndesată cu ceea ce păreau a fi sticle, scutece și haine de schimb pentru bebeluș. Dormeau amândoi; pieptul copilului era culcușit pe sânii umflați ai mamei. Stone se întoarse ca să se uite la copilul cu bărbie triplă și pumni moi. Bebelușul deschise brusc ochii și se uită la el. În mod surprinzător, nu plânse; de fapt, nu scoase niciun sunet.

De partea cealaltă a culoarului, un bărbat slab mânca un cheeseburger pe care îl cumpărase din gară, cu o sticlă de Heineken între genunchii osoși acoperiți de blugi peticiți. Lângă el era un bărbat tânăr, înalt și atrăgător, cu părul castaniu ciufulit și o barbă de câteva zile pe fața fără semne. Avea o constituție slabă și înaltă și mișcările încrezătoare ale unui fost fundaș de liceu care încă nu se îngrășase. Nu era o presupunere din partea lui Stone, deoarece puștiul purta jacheta liceului plină cu medalii, litere și panglici. Anul cusut pe haină îi spunea lui Stone că puștiul terminase liceul de câțiva ani. Trecuse cam mult timp de-atunci ca să rămâi încă agațat de zilele de glorie, gândi Stone, dar poate că asta e tot ce avea puștiul.

Pentru Stone, tânărul avea și înfățișarea unei persoane sigure că lumea îi datora totul și care nu se deranjase să facă vreun efort. Cât Stone privi, el se ridică, păși peste bărbatul cu cheeseburgerul, se îndreptă spre partea din spate a vagonului și traversă în următorul.

Stone se întinse și atinse ușor pumnul bebelușului, primind în schimb un gângurit slab. În vreme ce bebelușul avea o viață înainte, a lui Stone se apropia tot mai mult de sfârșit.

Ei bine, mai întâi trebuiau să îl găsească. Asta îi datora unei autorități deseori insensibile față de oamenii care o serveau cu cea mai mare loialitate și sacrificiu îndurat în cea mai mare tăcere.

Se rezemă de scaun și urmări cum orașul Washington dispăru odată cu înaintarea trenului.

CAPITOLUL 3

Joe Knox citea în mica bibliotecă din casa lui de la oraș din nordul Virginiei când sună telefonul. Vorbitorul nu spuse multe cuvinte, iar Knox, din lunga experiență, nu îl întrerupse. El închise telefonul, lăsă deoparte romanul, își puse haina de ploaie și cizmele, își luă cheile de la Range Roverul uzat și vechi de zece ani și ieși în vremea urâtă pentru o sarcină la fel de urâtă.

Înalt de doi metri și doi centimetri, cu constituția musculoasă a fundașului care fusese cândva în facultate, Knox era trecut de cincizeci de ani și avea un păr rar pe care tot îi spunea frizerului să-l tundă și să i-l aranjeze la spate. În plus, ochii lui de un verde deschis erau echivalentul uman al unui RMN: nu ratau nimic. Apucă volanul Roverului cu degete lungi care trăseseră cu aproximativ toate armele existente cât își servise țara. Din cartierul lui izolat și împădurit, viră spre drumul Chain Bridge din McLean, Virginia. Traficul trebuia să fie încă aglomerat pe centură la ora asta a dimineții. De fapt, nu mai exista o perioadă în care bucla de asfalt din jurul capitalei *să nu fie* gâtuită de mașini. El îndreptă mașina de teren spre District și de acolo se întoarse spre Maryland. În cele din urmă, simți mirosul mării și își imagină scena crimei. Toate într-o zi de lucru.

După trei ore, ocolea camioneta printre stropii mari de ploaie. Carter Gray purta încă centura de siguranță, capul fiindu-i distrus și viața încheiată de ceea ce părea a fi un glonț de pușcă cu lunetă, fapt ce urma să fie confirmat de rana post-mortem. În timp ce poliția, FBI-ul și echipele criminalistice se agitau peste tot ca niște muște, căutând un loc în care să aterizeze și să își facă treaba, Joe Knox se ghemui în fața unei pietre albe de mormânt și a unui mic steag american înfipt în fața ei pe marginea drumului. Era într-o curbă. Mașinile trebuiau să încetinească aici. Curiosul Grey văzuse în mod evident aceste două elemente și coborâse geamul – o greșeală fatală.

„Piatră funerară și steag american. La fel ca la Arlington National. O alegere interesantă și probabil edificatoare."

Faptul că geamurile coborau îi arăta lui Knox că mașina nu era blindată. Geamurile de genul acesta erau groase ca o carte de telefon și nu se mișcau. Gray făcuse o a doua greșeală.

„Ar fi trebuit să ceri mașina blindată, Carter. Erai destul de important."

Knox știa că nu era ca la baseball. În munca lui, nu era niciodată nevoie de mai mult de *două* greșeli ca să fii terminat.

Knox se uită la distanță, urmărind mental traiectoria glonțului mortal. Niciunul dintre agenții de poliție prezenți la fața locului nu văzuse niciun lunetist, deci el trebuia să stabilească posibila traiectorie mai departe, unde urmele lunetei și ale țevii ar fi fost aproape invizibile ochiului liber.

O mie de metri? O mie cinci sute? Pentru o țintă aflată în mașină, dezvăluită doar printr-o deschidere de numai șaizeci pe șaizeci de centimetri, pe întuneric și în ploaie. Și îl nimerise direct în cap.

„Este o împușcătură remarcabilă, indiferent cum o privești. Nu-i vorba de noroc. Este un profesionist."

Din nou, un fapt revelator.

El se ridică și dădu din cap spre unul dintre polițiști. Knox își purta insigna pe un lanț în jurul gâtului. După ce toată lumea îi văzuse legăturile oficiale, fusese respectuoasă și îi lăsaseră și libertate de mișcare, ca și când ar fi avut o boală contagioasă și incurabilă.

„Poate că am."

Un polițist deschise portiera mașinii Escalade, iar Knox se uită înăuntru. Glonțul atinsese capul chiar în mijlocul tâmplei drepte. Nu exista nicio rană de ieșire. Glonțul era încă în creier și urma să fie scos de legist. Nu că i-ar fi trebuit ca raportul unei autopsii să îi spună ce îl ucisese pe bărbat. Sângele și bucățile de carne și craniu rămăseseră prinse în elemente din interiorul mașinii de teren. Knox se îndoia că guvernul intenționa să refolosească mașina asta, urmând probabil să aibă aceeași soartă ca limuzina lui JFK. Era ghinion, karmă negativă, spune-i cum vrei, dar niciun alt VIP nu și-ar fi dorit să-și așeze posteriorul pe locul unui mort, sterilizat sau nu.

Gray nu părea să doarmă. Pur și simplu, părea mort. Nimeni nu se deranjase să-i închidă ochii bărbatului. Ochelarii îi fuseseră spulberați de impactul energiei cinetice a glonțului. Rezultatul îl făcuse pe Gray să se holbeze încontinuu la cel care îl privea.

Knox ridică una din mâinile înmănușate și-i închise pleoapele, din respect. Îl cunoscuse bine pe Gray. Nu fusese întotdeauna de acord cu el sau cu metodele lui, dar îl respectase. Dacă s-ar fi aflat în locul lui, spera că Gray ar fi procedat la fel.

Dosarul pe care îl citea Gray fusese deja luat de CIA. Securitatea națională depășea chiar și crima. Knox se îndoia că orice ar fi citit șeful CIA în clipa morții ar fi avut legătură cu asasinarea lui, dar nu putea fi sigur.

„Totuși, dacă i-ar fi ghicit gândurile bărbatului din ultimele clipe de viață? Când s-a uitat afară, la piatra de mormânt și la steag?"

Instinctul lui Knox îi spuneau că Gray știa exact cine îl ucisese. Și poate că și alți membri ai Agenției știau. Dacă era așa, îl lăsau să se descurce singur. Se întrebă o secundă de ce, iar apoi se opri. Era complicat să încerci să afli ce naiba se întâmpla în spatele ușilor închise de la Langley. Singurul lucru pe care puteai să contezi ca fiind adevărat era la fel de complicat ca orice găseai în romanele celebre.

El lăsă cadavrul și se gândi la fapte cât fixă Atlanticul cu privirea.

Locuința lui Gray fusese aruncată în aer în urmă cu șase luni, bărbatul abia scăpând cu viață. Knox fusese informat prin telefon pe o linie securizată până să ajungă la scena crimei. I se spusese că suspecții din acea situație nu trebuiau considerați implicați în asasinarea lui Gray. Ordinul venise de la cel mai înalt nivel, iar singura lui opțiune era să-l respecte. Totuși, memorase informația. Pentru el, adevărul nu trebuia să fie însoțit de limitări și condiții, în afară de cazul în care i-ar fi trebuit pentru a-și salva pielea la un moment dat.

Merse cu mașina acasă la Gray, inspectă rapid interiorul, unde nu găsi nimic interesant, iar apoi se îndreptă spre stâncile din spatele proprietății și se uită la apa agitată a golfului de dedesubt înainte să arunce o privire la furtuna care nu ușura deloc investigarea crimei din apropiere. Knox văzu

marginea pădurii din dreapta casei. Merse printre copaci și presupuse imediat că una dintre poteci ar fi condus pe cineva spre drumul cu pietriș ales de convoiul de mașini al lui Gray.

Se uită din nou la stânci și se întrebă dacă era posibil.

Cu omul potrivit, întrebarea avea un singur răspuns.

„Da."

Urcă din nou în Rover și se îndreptă spre cea de-a doua scenă a crimei.

Roger Simpson.

Brusc, marele stat Alabama avea cu un senator mai puțin.

Și fără să vadă măcar circumstanțele morții lui Simpson, Knox știu instinctiv că se afla în căutarea unui singur criminal.

Doar a unuia singur.

CAPITOLUL 4

De îndată ce Annabelle ieși pe veranda din față, o văzu. Și Alex Ford o văzu. Tocmai se întorseseră de la cina luată la restaurantul Nathan's, din Georgetown, care devenise unul dintre preferatele lor.

Scoase cuțitul, despături scrisoarea, iar apoi se uită împrejur, ca și când s-ar fi așteptat ca persoana care o expediase să mai fie în apropiere.

Annabelle se așeză în fața șemineului gol cât citi scrisoarea. După ce termină, i-o înmână lui Alex și așteptă în liniște ca el să o citească.

– Spune să îți faci bagajele și să te muți. Că oamenii vor veni să pună întrebări. Poți să stai la mine, dacă vrei.

– Presupun că știm că el a fost, nu-i așa? adăugă ea.

Alex se uită la scrisoare.

– „Am avut multe regrete în viață", spuse el, citind din ea. „Și am trăit cu toate. Dar moartea lui Milton a fost doar din vina mea. Am făcut ce trebuia să fac: să-i pedepsesc pe cei care trebuiau pedepsiți. Dar pe mine nu voi putea să mă pedepsesc suficient. Cel puțin John Carr este, în sfârșit, mort. Și îi urez călătorie sprâncenată." El își ridică privirea. Pare un om care a făcut ce a crezut că trebuie să facă.

– Ne-a cerut să le spunem lui Reuben și lui Caleb.

– Le spun eu.

– Ei merită să afle, știi. După tot ce ne-a povestit Finn că s-a întâmplat în seara aia.

– Nimeni nu îți dă dreptul să ucizi pe cineva, Annabelle! spuse el categoric. Asta e răzbunare. Este greșit.

– Indiferent de împrejurări?

– O singură excepție distruge regula pentru totdeauna.

– Așa spui tu.

– Arde scrisoarea! Annabelle, spuse brusc Alex.

– Ce?

– Arde-o acum, înainte să mă răzgândesc.

– De ce?

– Nu este o mărturisire, dar este totuși o dovadă. Și nu pot să cred ce spun. Arde-o. Acum!

Ea luă un chibrit, aprinse hârtia și o aruncă în șemineu, amândoi privind cum scrisoarea se ondulă și se înnegri.

– Oliver mi-a salvat viața de mai multe ori, spuse el. A fost cea mai bună și demnă de încredere persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

– Aș vrea să fi rămas ca să discute cu noi.

– Mă bucur că nu a făcut-o.

– De ce? rosti brusc Annabelle.

– Deoarece probabil ar fi trebuit să îl arestez.

– Glumești. Tocmai ai spus că a fost cea mai bună persoană pe care ai cunoscut-o.

– Sunt om al legii, Annabelle. Am depus un jurământ, fie că-mi este sau nu prieten.

– Dar știai că a mai ucis oameni. Și atunci nu a părut să ai o problemă cu asta.

– Corect, dar a acționat conform ordinelor primite de la Guvernul SUA.

– Deci asta face să fie în regulă în viziunea ta? Deoarece a spus-o vreun politician?

– Oliver era soldat. A fost instruit să respecte ordinele.

– Dar până și el s-a simțit vinovat. Deoarece unii dintre oamenii pe care i se „ordonase" să-i ucidă erau nevinovați. Ai văzut cum l-a distrus situația.

– Îi respect normele morale, dar asta nu a fost decizia lui.

Annabelle se ridică și îl privi de sus.

– Deci el ucide doi oameni care *chiar* au meritat-o, dar pentru că a făcut-o fără „autorizația guvernului", ești brusc pregătit să îl arestezi?

– Nu este atât de simplu, Annabelle.

Ea își dădu părul lung de pe față.

– Bineînțeles că este! izbucni femeia.

– Uite...

Se îndreptă spre ușă și o deschise.

– Hai să încheiem seara înainte să spunem ceva ce vom regreta amândoi. Sau cel puțin eu. În plus, trebuie să îmi fac bagajele.

– Unde ai de gând să te duci?

– Te anunț eu, spuse pe un ton care nu prea lăsa să se înțeleagă dacă vorbea serios.

Alex vru să spună ceva, dar, în schimb, se ridică și ieși afară, cu trăsăturile întunecate și buzele strânse într-o linie încordată.

Annabelle trânti ușa în urma lui, se așeză cu picioarele încrucișate în fața șemineului și studie bucățile înnegrite ale ultimului mesaj din partea lui Stone pentru ei. Lacrimile i se prelinseră pe obrajii cât rememoră conținutul scrisorii.

Aruncă o privire spre ușă. Ea și Alex deveniseră foarte apropiați în ultimele câteva luni. Când auziseră despre

moartea lui Gray și a lui Simpson, bănuiseră imediat adevărul. Totuși, nu spuseseră nimic despre sentimentele lor, probabil de teamă că, dacă ar fi recunoscut faptul că Stone îi ucisese pe cei doi bărbați, bănuiala s-ar fi transformat într-un adevăr dificil. Acum, cele două interpretări foarte diferite ale acțiunilor bărbatului tocmai ridicase un zid între ei.

Annabelle își împachetă cele câteva bunuri, încuie casa, fiind sigură că era pentru ultima dată, urcă în mașină și conduse către un hotel din apropiere. Se dezbrăcă și se așeză în pat. Acum urma să se mute. Nu o mai ținea nimic aici. Cu Oliver plecat, cu tatăl ei mort și descoperind că Alex ar fi altceva decât crezuse, era din nou singură.

Părea să fie starea ei naturală.

„Noroc, Oliver Stone!“

Annabelle era foarte sigură că el ar fi avut nevoie de tot norocul din lume.

Poate că toți ar fi avut.

CAPITOLUL 5

Joe Knox ar fi preferat să se întoarcă la casa lui din oraș și să bea o bere sau chiar câteva degete de Glenlivet stând în fața unui foc și terminându-și de citit romanul. Totuși, iată-l. Scaunul era incomod, camera era friguroasă și prost luminată, iar așteptarea – neplăcută. Se uită la peretele opus, dar gândurile îi erau departe de acest loc.

Turul prin locul unde fusese ucis Roger Simpson nu durase prea mult timp. Ca și fostul lui șef de la CIA, Simpson își găsise sfârșitul nu într-un scaun de mașină, ci pe unul cu spătar de lemn din bucătăria acum complet stropită cu sânge. Glonțul venise din construcția neterminată aflată de cealaltă parte a străzii. Execuția – deoarece Knox era sigur că despre asta era vorba – avusese loc dimineața devreme, iar martorii fuseseră al naibii de puțini.

Singurul lucru cu adevărat interesant fusese ziarul. Simpson fusese împușcat chiar prin ediția de dimineață a venerabilului *Washington Post,* încasând glonțul direct în piept. Așa cum se întâmplase în cazul lui Gray, majoritatea lunetiștilor țintea de obicei spre cap. Sigur, dacă aveai armamentul corect, și o lovitură în torace putea fi fatală, dar, în lumea unui asasin profesionist, un glonț în cap era sigur deoarece nu te dezamăgea niciodată.

„Deci Gray – în cap; Simpson – în piept. De ce?
Și de ce prin ziar?"

Asta îl deranjase cu adevărat pe Knox. Nu că traiectoria prin câteva pagini ar fi stricat ținta, dar că țintașul ar fi fost mai mult sau mai puțin nevoit să ghicească pe unde urma să intre glonțul. Și dacă Simpson ar fi ținut o carte groasă în brațe sau o brichetă în buzunarul de la piept, ascunse de ziar? Lunetistul *ar fi putut* să rateze. Celor mai mulți lunetiști pe care îi cunoscuse Knox nu le plăcea să ghicească nimic în afară de persoana pe care urmau să o ucidă.

Totuși, când studiase ziarul, înțelesese destul de clar de ce se țintise către piept. O fotografie a unei persoane fusese lipită cu bandă în ziar. Glonțul spulberase capul persoanei din fotografie. Când Knox se uitase mai atent, partea rămasă din fotografie arăta toracele unei femei. Pe ce rămăsese din fotografie nu era niciun semn sau înscris care să-l ajute să-și dea seama cine era. Vorbise cu poștașul ca să afle dacă văzuse ceva dubios, dar răspunsul fusese negativ. Iar clădirea lui Simpson nu avea portar. Totuși, Knox era sigur că asasinul *pusese* fotografia în ziar.

Și asta însemna doar un singur lucru. Un motiv personal se aflase în spatele asasinatului. Iar asasinul își dorise ca Simpson să știe exact de ce urma să moară și de mâna cui. Exact ca și cu steagul, și cu piatra de mormânt din cazul lui Gray. Admirația lui plină de ură pentru asasin spori și mai mult. Ca să evalueze ținta destul de precis încât să nimerească fotografia, trebuia să aibă o îndemânare și un plan remarcabil și, pur și simplu, un nivel de încredere pe care nici măcar lunetiștii profesioniști nu îl aveau.

Îl instruise pe legist să îl anunțe dacă găsea ceva ieșit din comun în legătură cu rana. Era aproape sigur că nu ar fi putut

să reconstruiască bucățile arse ale fotografiei acum lipite în pieptul senatorului de glonțul unei puști cu lunetă de mare viteză. Dar nu putea ști niciodată. Din experiență, Knox știa că detaliile insignifiante îi trădau pe majoritatea infractorilor.

Se îndreptă și nu se mai gândi la răni de armă și oameni morți când sunete de pași se auziră pe holul îngust, venind spre el. Erau doi bărbați în costume cu expresii la fel de macabre. Unul din ei ținea ceea ce părea a fi o cutie mare de valori. El o lăsă pe masă cu un zgomot asurzitor, care tensionă o situație ce nu mai avea nevoie de nimic în plus, cel puțin din câte știa Knox.

Bărbatul mai în vârstă era foarte înalt și masiv, cu o coroană de păr alb și des. Totuși, era și afectat de nenumăratele situații de criză prin care trecuse de-a lungul zecilor de ani. Nimic nu indica siguranța; mersul lui smucit, fiecare rid de pe chip și încovoierea umerilor lui trădau acel adevăr esențial. Îl chema Macklin Hayes și fusese general-locotenent în armată, care se înrolase în Serviciile Secrete cu mult timp în urmă, deși Knox știa că legăturile lui cu serviciul secret al armatei erau încă puternice. Nu auzise niciodată pe nimeni spunându-i Mack. Nu era un lucru pe care te-ai fi gândit să-l faci.

Hayes dădu din cap spre el.

– Knox. Mulțumesc pentru că ai venit.

– Nu prea am avut de ales, nu-i așa, generale?

– Are de ales vreunul dintre noi?

Knox așteptă, alegând să nu răspundă.

– Înțelegi situația? spuse Hayes.

– Pe cât de mult posibil, având în vedere că n-am preluat cazul de prea mult timp.

Hayes atinse ușor capacul cutiei.

– Restul este aici. Citește, studiază, memorează. După ce se va termina totul, va trebui să uiți tot. Ai înțeles?

Knox dădu încet din cap.

„Partea asta o înțeleg întotdeauna."

– Ți-ai format vreo părere? întrebă bărbatul mai tânăr.

Knox nu-l cunoștea pe agentul acesta și se întreba de ce era prezent. Poate doar ca să care cutia cu bunurile lui Hayes. Totuși, îi adresase o întrebare și probabil aștepta un răspuns.

– Două execuții făcute de un singur lunetist care își cunoștea meseria, probabil un fost militar ranchiunos care a vrut ca Gray și Simpson să știe asta. A lăsat piatra de mormânt și steagul pentru Gray și fotografia unei femei lipită pe ziar pentru Simpson. L-a împușcat mai întâi pe senator, iar apoi a venit la Maryland ca să îl elimine pe Gray, probabil înainte să se afle de uciderea lui Simpson și Gray să fie avertizat.

– Ești sigur că nu sunt doi lunetiști? întrebă bărbatul mai tânăr. Și ești sigur de ordinea evenimentelor?

– Nu pot fi *sigur* de nimic acum. Mi-ai cerut părerea, așadar, ți-am răspuns.

– Și cum a fugit? Nu ar fi putut să plece pe un drum oarecare. Ar fi fost văzut.

Knox ezită.

– A sărit de pe stânci.

– Se pare că nu ești singura persoană care sugerează asta, vorbi Hayes.

– Cine a fost prima?

– Citește dosarul.

Knox simți o arsură în stomac, dar își ținu gura când auzi ordinul.

– A spus Gray ceva în zilele de dinaintea morții lui?

– Era implicat în ceva, cam în urmă cu șase luni înainte să fie ucis. În ce anume mai exact este atât de secretizat încât nu mi s-a permis o informare completă. Gray, după cum bine știi, era un om foarte secretos. Și atunci era în sectorul privat, deci și asta ne limitează cunoștințele. Situația este cel puțin încurcată.

Knox dădu din cap. Gray și discreția lui se potriveau în mod natural.

– Are legătură cu suspecții obișnuiți care au fost scoși de pe listă? Trebuie să spun că acea revelație m-a surprins.

– Dar nu toți suntem de acord cu acea decizie, îi răspunse bărbatul mai tânăr.

Knox se uită de la tânăr la bătrân.

– Deci, ce înseamnă, mai exact? Sunt intangibili sau nu?

Hayes afișă un zâmbet imposibil de citit. Bărbatul ar fi putut face o avere la cărți în Vegas, gândi Knox.

– Este greu de spus. Așa cum a menționat colegul meu prezent aici, părerile celor care contează sunt împărțite.

– Și eu ce trebuie să fac?

– Să umbli cu grijă, Knox, să umbli cu foarte mare grijă, spuse Hayes bătând ușor cutia cu degetul. Am reușit să adun niște lucruri pe care le-am pus aici. Inclusiv câteva obiecte neoficiale.

– Adică lucruri pe care, tehnic vorbind, nu ar trebui să le cunosc? Cartea și casa comodă de la oraș îi lipseau acum și mai mult lui Knox.

– Vom presupune că asta este situația.

– Nu intenționez să încasez un glonț în ceafă din cauza asta.

– Aș adăuga că nici eu.

– Nu mă consolează prea mult, deoarece, dacă *tu* îți păzești spatele, eu probabil că sunt deja mort.

– Vreau să citești tot, să pleci de aici, să te duci acasă și să te gândești. Să mă suni după aceea.

– Pentru întrebări sau pentru răspunsuri?

– Sper că pentru ambele.

– Tipul probabil că a plecat de mult. „Adevărații profesioniști fug la fel de bine cum ucid."

Hayes atinse ușor masa cu degetele lui lungi și osoase. Pentru Knox, semănau cu niște meduze miniaturale în lumina slabă.

– Probabil.

– Uite, pot să mă mișc repede și să nu raportez nimic. Spune-mi parametrii, generale. Joc de prea mult jocul acesta ca să fiu tratat ca un începător.

Hayes se ridică, la fel și însoțitorul său: stăpânul și paiața lui.

– Citește, gândește-te, sună-mă. Noapte bună, Knox! Și mult noroc!

Knox se uită urât după cei doi până când dispărură pe hol, portavionul și distrugătorul lui credincios înaintând prin marea agitată a spionajului american. El dădu la o parte capacul cutiei, scoase un teanc de documente și începu să citească.

„Mult noroc, spuse cobra înainte să atace."

Erau exact genul de vremuri în care Knox își dorea să fi călcat pe urmele tatălui său instalator.

CAPITOLUL 6

Somnul scurt al lui Stone fu brusc deranjat de ceea ce aducea foarte mult cu o ceartă. Se trezi clipind și privi împrejur. Femeia de lângă el își alina copilul care plângea. Stone se uită la câteva scaune distanță, spre cauza agitației.

Păreau să fie trei contra unu, toți în vârstă de aproximativ douăzeci de ani, când valul de testosteron anula toate valvele de siguranță. Doi îl țineau pe un tânăr în timp ce al treilea îl lovea. Unii pasageri le strigau bărbaților să înceteze, dar niciunul nu se ridicase de pe scaun ca să facă ceva. Stone aruncă o privire împrejur după controlor, dar nu văzu pe nimeni în uniformă.

Puștiul ținut era cel pe care îl mai văzuse Stone, fostul fundaș de liceu furios pe lume. Fața lui frumoasă încasa un alt croșeu în obrazul stâng deja umflat. Sângele îi curgea din nas, iar el se lupta ca să se elibereze. Lovea cu picioarele, scuipa și fanda, dar nu se eliberă când al treilea tip râse și îl lovi cu piciorul în stomac, lucru care îl făcu pe domnul fundaș să se încovoaie.

„Bine, ajunge!"

Stone sări din scaun, iar când atacatorul se dădu înapoi ca să lovească din nou, el îi apucă pumnul și-l trase puternic,

aproape doborându-l. Tipul se întoarse cu o smucitură și se uită la Stone, furia transformându-i-se în amuzament.

Puștiul era cu cel puțin zece centimetri mai scund decât Stone, care avea doi metri, dar cu aproape patruzeci de ani mai tânăr și cu douăzeci de kilograme mai greu.

– Vrei și tu bătaie, moșule? îl luă în râs puștiul, ridicând pumnii. Vrei niște pumni? El dansă împrejur, burta legănându-i-se și brațele cărnoase mișcându-se odată cu gablonțurile.

Stone abia se abținea să nu râdă.

– Lasă-l în pace și suntem chit.

– Trișează la cărți! strigă unul dintre ceilalți golani când îl apucă de păr pe fundaș și îi înălță capul. A trișat la poker.

– Și cred că i-ați dat o adevărată lecție. Așadar, de ce nu îl lăsați în pace?

– Cine naiba ești tu ca să ne dai ordine? spuse puștiul gras cu pumnii ridicați.

– Să terminăm, băieți! V-ați demonstrat punctul de vedere. L-ați bătut destul de bine.

– Mda, dar nu și pe tine.

– Nu încerc decât să vă împac. Stone se uită la ceilalți pasageri, mulți dintre ei fiind în vârstă. I-ați speriat destul de tare pe toți.

– Crezi că îmi pasă? El arătă cu degetul spre Stone. Acum, moșule, ai să spui că îți pare rău că ne-ai deranjat și-ai să te întorci la locul tău dacă știi ce e bine pentru tine. Altfel, am să te iau la bătaie. La naiba, poate am s-o fac oricum pentru că așa am chef. Ce zici de asta?

Fusese o zi lungă, iar Stone era deja nervos că nu reușise să doarmă nici măcar zece minute, așa că-l întrebă:

– Doar tu? Sau ajutat de cei doi prieteni?

Puștiul zâmbi.

– O, doar eu, bunicule! Dar îți spun ceva; ca să nu te bat prea repede, am să-mi folosesc doar o mână.

El lovi, iar Stone își feri capul.

– O, ia uite, moșul știe să danseze! Ești un dansator bun, tataie? Puștiul lovi brusc cu piciorul spre Stone, iar bărbatul i-l prinse și îl reținu cu o mână de fier.

Fața umflată i se înroși când țopăi într-un picior.

– Dă-mi drumul sau am să te caftesc! Dă-mi drumul!

– Îți mai dau o șansă, spuse Stone.

Puștiul lovi cu pumnul și rată, dar nu și cotul lui Stone în tâmpla atacatorului lui. Nici lovitura în nas, osul puștiului rupându-se din cauza impactului. Golanul căzu la podea gemând și zvârcolindu-se.

Ceilalți doi îl lăsară pe fundaș și începură să înainteze. Unul căzu ca și când ar fi fost tăiat cu toporul când piciorul lui Stone îl lovi în vintre, iar apoi îl izbi în cap. Celălalt nu văzu prima lovitură în burtă, iar apoi țâșni în sus și își zdrobi bărbia. Ajunse pe podeaua vagonului lângă prietenii lui, ținându-se de stomac și de față.

– Ce naiba se întâmplă aici?

Stone se întoarse ca să-l vadă pe conductorul rotofei alergând pe palier, cu stația radio și cleștele de perforat bilete în mână, șapca Amtrak legănându-i-se pe cap.

Înainte ca Stone să poată spune ceva, unul dintre golanii pe care îi doborâse strigă:

– Ne-a atacat!

Ceilalți pasageri începură imediat să vorbească, spunându-și versiunea privind cele întâmplate, dar totul se auzi destul de distorsionat.

Controlorul de tren se uită la maldărul de trupuri de pe podea, se întoarse spre Stone și spuse:

– Ești singurul care a rămas în picioare. Așadar, i-ai lovit pe bărbații ăștia?

– După ce m-au atacat. Au spus că l-au prins trișând la cărți, zise Stone, arătând spre „fosta vedetă" care stătea pe podea ținându-se de nasul însângerat. N-au vrut să înceteze cu bătaia și după aceea s-au luat de mine, zise și arătă spre podeaua aglomerată. Vezi că nu le-a ieșit cum probabil intenționau.

– Bine, să văd un act de identitate, spuse conductorul.

– Și actele lor? Eu sunt doar bunul samaritean. Întreabă pe oricare dintre oamenii ăștia.

– Poate că așa este, dar încep cu tine și-am să ajung și la ei. Ce zici de planul ăsta?

Stone nu voia să-i dea bărbatului actul său deoarece știa că, dacă o făcea, ajungea într-o înregistrare oficială, unde oamenii care îl căutau puteau să-l găsească. În plus, era un act fals și nu ar fi apărut în nicio bază de date.

– De ce nu începi și *termini* cu ei, cât mă întorc la locul meu? De fapt, nu m-am implicat deloc în problema lor.

– Ori îmi arăți actele, ori anunț prin radio ca polițiștii să te aștepte în stația următoare. El arătă spre tineri. Și pe voi.

Fundașul gemu și scuipă sânge.

– Are nevoie de îngrijiri medicale, spuse repede Stone. El îngenunche lângă tânăr și puse o mână pe umărul lui, doar ca să-i fie dată deoparte.

– Nu am nevoie de niciun ajutor de la cei ca tine!

Stone se ridică și-i zise controlorului:

– Cred că trebuie să chemi un medic.

– Dacă vrea îngrijiri medicale, le va primi, dar încă aștept actele tale, domnule, spuse încăpățânat bărbatul de la Amtrak.

„Chiar nu are de gând să renunțe, nu-i așa?"

– Cobor din trenul ăsta nenorocit în stația următoare, spuse fundașul și se ridică tremurând.

– Este în regulă. În ceea ce mă privește, puteți coborî cu toții, zise conductorul.

– Care este următoarea stație? întrebă Stone.

Bărbatul îi spuse.

– Iar tu ori îmi arăți niște acte de identitate, ori chem poliția prin radio.

Stone se gândi o clipă.

– Ce ai zice să cobor și eu în stația următoare?

– Mie-mi convine, spuse controlorul, uitându-se atent la el. Lui Stone nu îi plăcu expresia de pe chipul bărbatului; era plină de suspiciune.

Controlorul arătă spre tinerii care zăceau pe podea.

– Acum, reveniți cu toții la locurile voastre și rămâneți acolo sau veți ajunge la închisoare, și vorbesc serios!

Puștiul gras pe care Stone îl lovise primul se văită:

– Dar dacă vreau să depun plângere împotriva ticălosului ăsta? Și arătă spre Stone.

Controlorul spuse:

– Bine, iar apoi tipul ăla – arătă spre fundaș – poate depune plângere împotriva ta. Iar bărbatul ăsta, adăugă arătând spre Stone, poate depune plângere și împotriva ta, și a prietenilor tăi deoarece, din ce aud de la toți ceilalți pasageri, tu l-ai atacat primul. Deci cum va fi, domnule nas însângerat?

Obrajii grasului tremurară.

– La naiba cu asta, las-o baltă!

– Este cel mai inteligent lucru pe care l-am auzit de la tine. Și data viitoare când vrei să te bați, să te asiguri că nu o faci în trenul meu. Nu vrei să te pui cu Amtrak, băiețaș! Controlorul se întoarse și plecă.

Stone se așeză din nou pe locul lui, furios. De ce naiba se implicase? Acum trebuia să coboare din tren.

Femeia de lângă el se aplecă și spuse:

– A fost chiar un gest curajos din partea ta. Unde ai învățat să lupți așa?

– La Cercetași, spuse absent Stone.

Ea căscă ochii.

– La Cercetași? Glumești?

– Cercetașii erau mult mai duri pe vremea mea, doamnă.

Dar, apoi, schiță un zâmbet, iar ea râse.

– Bună glumă, spuse femeia.

Stone încetă să zâmbească.

„Nu chiar. Deoarece acum am încurcat-o."

CAPITOLUL 7

Caleb Shaw și Reuben Rhodes fuseseră deprimați înainte ca Alex Ford să vină la apartamentul lui Caleb și să le dea ultimele știri. Acum, atitudinea lor se prăbuși vertiginos.

Caleb își turnă un sherry și începu să mănânce chipsuri unsuroase de cartofi cât de repede posibil – era un vechi tic nervos de-al lui, iar omul acesta avea multe.

– Câte alte tragedii mai trebuie să suportăm? exclamă el.

– Deci i-a ucis pe Simpson și pe Gray? întrebă Reuben.

– Nu a spus-o clar în scrisoare, dar așa pare, zise Alex.

– Ticăloșii au meritat-o! rosti cu înverșunare Reuben.

– Tot crimă a fost, Reuben, sublinie Alex.

– Și uite ce i-au făcut. Se alege careva cu o zi de închisoare pentru asta? Nu, la naiba!

Alex păru gata să dezbată ideea, la fel cum o făcuse cu Annabelle, dar, apoi, păru să se răzgândească.

– Unde crezi că este? întrebă Caleb.

– Fuge, răspunse Alex. Și să nu fii surprins dacă FBI-ul o să-ți apară la ușă, punând întrebări.

– Dacă o fac, eu nu știu nimic, afirmă hotărât Reuben.

– Ai grijă cu asta! îl avertiză Alex. Din cauza unei acuzații de sperjur poți să-ți petreci câțiva ani într-o închisoare federală.

– Nu intenționez să spun nimic care să-i facă pe ticăloșii ăștia să îl prindă pe Oliver, Alex. Și mă aștept să procedezi la fel.

– Situația mea este un pic diferită, spuse defensiv Alex.

– Ești prietenul lui Oliver? Nu ți-a salvat viața?

– Da. Și i-am întors favoarea, în caz că ai uitat.

– Și nu el este motivul pentru care ai primit elogii speciale deoarece ai deconspirat cercul ăla de spioni?

– Înțeleg, Reuben.

– Nu, e clar că nu înțelegi, spuse bărbatul masiv, ridicându-se ca să stea lângă agentul înalt al Serviciului Secret. Pentru că dacă spui ceva ca să îi ajuți să îl găsească pe Oliver, ești un trădător, pur și simplu.

– Situația nu e deloc simplă, Reuben. Și încă sunt agent federal. Am jurat să respect legea.

– Ce părere are Annabelle despre asta? voi Reuben să afle.

– Ce naiba te privește pe tine?

– Și ei i s-a părut că este o prostie, nu-i așa?

– Te rog! spuse Caleb. Sunt sigur că Oliver nu ar fi vrut ca treaba asta să ne dezbine.

– Nu este vorba de nicio dezbinare, Caleb. Pur și simplu, există o cale corectă și una greșită de-a fi prietenul cuiva, semnală Reuben. Iar eu vreau ca superpolițistului de aici să-i fie foarte clar de partea cui trebuie să fie.

Alex se uită în ochii lui Reuben.

– Mă amenințți cumva?

– Oliver a trecut prin iad din cauza lui Simpson și a lui Gray. Mă bucur că sunt morți. Le-aș fi tras chiar eu un glonț în cap.

– Atunci, ai fi ajuns la închisoare.

– Corect, după modul tău de a gândi, presupun că Hitler merita un proces.

– Care naiba e problema ta? Faci să pară că sunt împotriva lui Oliver.

– Chiar mi se pare că ești!

– Alex, poate că ar trebui să pleci înainte ca lucrurile să scape de sub control, spuse Caleb. Te rog!

De la Reuben cel cu ochii roșii, Alex se uită la Caleb cel supărat și ieși pe ușă.

Cam asta fusese și cu Clubul Camel, gândea el. Se terminase. Și era destul de sigur că nu avea s-o mai vadă pe Annabelle.

Alex era atât de preocupat, încât nu-i văzu pe cei doi bărbați care îl urmăreau din mașina lor. Când plecă, aceștia o luară după el. Între timp, alți doi așteptau în fața apartamentului lui Caleb. Aparent, vânătoarea deja începuse.

CAPITOLUL 8

Când trenul plecă din stația care era, de fapt, o adunătură de scânduri unite și slab luminate, Stone se uită la fundaș și la cei trei golani, ale căror expresii holbate sugerau că aveau treburi neterminate de care voiau să se ocupe imediat.

Stone își ridică sacul și îl apucă de braț pe tânăr.

– Să mergem!

El se smuci înapoi.

– Nu merg nicăieri cu tine!

– Atunci n-ai decât să rămâi aici și să îi lași să termine ce au început, spuse Stone dând din cap spre grăsan și băieții lui.

– Dintre noi doi, pe tine vor să te atace. Tu i-ai bătut.

– *Pe tine,* în schimb, te-au bătut destul de ușor. Așadar, pe cine crezi că vor alege?

Pentru prima dată, Stone zări o urmă de rațiune traversând trăsăturile tânărului.

– Bine, acum că pare că ți-am captat atenția, de ce nu începi prin a-mi spune de unde vii?

– De acasă. Am plecat, pur și simplu. Vreau să fiu pe picioarele mele.

– Cunosc sentimentul. Dar, după cum stau acum lucrurile, ar fi mai înțelept să te întorci acasă, să te bandajezi și apoi să-ți reiei călătoria. Ai părinți?

– O am pe mama.

– Unde este casa ta?

Puștiul se uită furios la gașca celor trei, care nu se mișcase.

– Nu vreau să mă întorc acolo. Abia am scăpat din locul ăla nenorocit.

Stone își trecu privirea peste jacheta puștiului.

– Se pare că ai fost sportiv.

– Cel mai bun care a ieșit din haznaua aia și uite ce bine am ajuns!

– Nu mulți oameni ajung sportivi profesioniști. Asta nu înseamnă că nu a meritat sau că ești un ratat.

– Mulțumesc pentru încurajări, mi-au schimbat întreaga viață, spuse zeflemitor puștiul.

Stone oftă zgomotos.

– Uite ce e, fiule, am problemele mele, așa că mi-au mai rămas aproximativ cinci secunde înainte să plec și să te las hienelor de acolo, dacă nu-ți schimbi rapid atitudinea.

– Ce vrei să fac? izbucni el.

– Spune-mi cum te cheamă și de unde ești.

– Danny. Danny Riker, spuse el cu ciudă. Mulțumit? Și *pe tine* cum te cheamă?

Stone nu ezită.

– Ben. Ăsta a fost numele tatălui meu. De unde ești, Danny Riker?

– *Divine,* Virginia. Un mic oraș minier din partea asta de iad.

– Cât de departe de aici?

– Cam de aici până la Lună.

Stone oftă din nou.

– Mama ta este încă acolo?

– Da.

– Deci ai lăsat-o singură în iadul ăla?

– Nu este singură, crede-mă.

– Ai bani să te întorci acasă?

– Probabil.

– Ești sigur sau i-ai pierdut pe toți la poker? Au spus că ai trișat.

– Au spus-o doar pentru că nu știu să joace. El se uită la grăsan și zâmbi. Nu-i așa, grasule?

– Unde mergeai cu trenul? îl întrebă Stone.

– Unde nu sunt mine de cărbune.

– Ai lucrat în mină?

Danny se uită împrejur.

– Mi-e foame.

El porni spre o speluncă aflată cam la o stradă distanță. Pe firma cu neon scria cursiv „restaurant", doar ultimul „t" fiind încă aprins. În mintea lui, Stone îl botează imediat „Un Singur T".

Stone se uită înapoi la grăsan și la amicii lui. Grăsanul ținea un cuțit în mână. Dacă Stone îl lăsa singur pe Danny, era sigur că indivizii l-ar fi ucis. El ucisese mulți oameni de-a lungul anilor. Probabil că merita să-și amâne un pic planurile ca să salveze unul.

Mâncară la tejghea, Stone uitându-se ocazional peste umăr la grăsanul și băieții lui care stăteau într-un separeu înfulecând burgeri și cartofi prăjiți și aruncându-le priviri urâte peste halbele cu bere.

Când Stone se duse să plătească nota, Danny puse banii pe bon și se ridică.

– Mulțumesc pentru că m-ai ajutat! spuse el, fără sarcasm.

– Cu plăcere!

– Lupți destul de bine pentru un boșorog. Cumva, afirmația nu păru o insultă.

– Poate că nu sunt atât de bătrân pe cât crezi. Am avut o viață grea.

– Nu avem cu toții?

– Așadar, încotro acum?

– Înainte, altfel am să mor. Cred că cineva important a spus cândva asta.

„Nu este un sfat rău, gândi Stone. Și eu sunt mereu pe drumuri."

Când plecară de la Un Singur T, grăsanul îi înfruntă în fața ușii, cei doi prieteni ai lui fiind chiar în spatele său.

– Unde naiba credeți că plecați?

– Știi, pot să-ți îndrept nasul dacă vrei, spuse amabil Stone.

– Dacă mă mai atingi o dată, ticălosule, te tai!

El flutură un cuțit. Ei bine, tehnic vorbind, era un cuțit, dar era atât de mic și tipul îl mânuia atât de stângaci, încât Stone nu-l considera o armă.

– Bine. Atunci succes!

El și Danny trecură pe lângă ei, când grăsanul lovi cu cuțitul în direcția lor.

O secundă mai târziu, căzu în genunchi ținându-se de burtă. Danny își masă pumnul și își coborî privirea la atacatorul lui.

– Nu-i nici pe departe la fel de amuzant când ești doar tu, nu-i așa, umflatule?

Grăsanul lovi slab cu pumnul spre Danny, atingându-l ușor în genunchi. Danny se retrase ca să îl lovească din nou, dar, apoi, îl împinse și-i zâmbi lui Stone.

– Nu pot să lovesc un om căzut. Nu este corect.

Stone se uită brusc la cei doi prieteni ai grăsanului, care păreau să se gândească dacă să atace sau să fugă.

– Am terminat cu voi, spuse el. Deci dacă nu vă luați prietenul și nu plecați naibii din viața mea chiar acum, vă bat pe-amândoi de vă bag comă.

Apoi îngenunche, luă cuțitul și, cu o mișcare a încheieturii mâinii, îl aruncă trei metri, unde se înfipse în fațada de lemn a speluncii Un Singur T. Câteva secunde mai târziu, cei doi tovarăși îl ajutau pe grăsan să meargă pe stradă cât de repede posibil.

Danny se uita la cuțitul înfipt în lemn cu gura căscată. Îl scoase și îl aruncă într-un coș de gunoi.

– Unde ai învățat să arunci așa?

– În tabăra de vară. Deci, cum rămâne, Danny? Te duci acasă ca să-ți revii sau fugi cu piciorul ăla șchiop, păzindu-ți spatele de ticăloșii ăia?

– Acasă. Câteva zile. Nu mai mult.

– Pare un plan.

– Și tu?

– Rămân aici o noapte. Aștept următorul tren spre sud. M-am săturat de frig. „Pur și simplu, m-am săturat."

Bărbații începură să meargă pe stradă.

– Nu am trișat la cărți.

– Te cred.

– Cum așa?

– Nu pari destul de prost încât să trișezi când sunt trei împotriva unuia singur. Cum ajungi în Divine? Cu trenul?

Danny râse.

– Pe naiba, nimic nu merge spre Divine. Autobuzul ajunge în vecinătatea lui. Merg pe jos sau fac autostopul de acolo. Nu ar fi prima dată pentru mine.

Stone zări o mașină neagră care mergea încet pe stradă. Se opri lângă o mașină de poliție, iar șoferul mașinii coborî geamul și începu să discute cu polițistul. Stone se uită la plăcuța albă de înmatriculare guvernamentală a mașinii.

„O mașină a FBI-ului? Aici? Oare controlorul de tren a bănuit ceva și a sunat?"

Stone se întoarse spre Danny.

– Divine este un loc destul de izolat?

Privirea lui Danny se îndreptă spre cele două mașini, iar apoi din nou spre Stone. În mod clar, observase reacția lui Stone față de mașina poliției.

– Izolat? Să îți spun altfel. Divine este genul de loc în care trebuie cu adevărat să vrei să ajungi ca să îl găsești. Deși motivul pentru care și-ar dori cineva asta mă depășește. Și imediat ce îl găsești, singurul lucru pe care vrei să îl faci este să pleci naibii de acolo.

– Sună bine!

– Ce?

– Să mergem!

– Glumești, nu? Îți spun, omule, este un iad!

– Nu cred, Danny.

– Și ce te face să fii expert?

„Deoarece chiar am văzut iadul. Și nu era în Virginia."

CAPITOLUL 9

Joe Knox urcă în Range Roverul lui și merse încet spre casă, adâncit în gânduri. Citise fiecare bucată de hârtie din cutia aia și fiecare îi dezvăluise ceva uluitor. Pe de altă parte, cu toate că informațiile însumate erau multe, pistele de investigație indicate erau neglijabile. CIA era exemplară în acoperirea urmelor și Agenția se întrecuse în direcția asta. Totuși, Knox reușise să înțeleagă câteva lucruri.

Motivul pentru care casa lui Gray fusese aruncată în aer în urmă cu șase luni părea legat de o operațiune neautorizată a CIA care-i viza pe sovietici, în anii '80. Detaliile exacte nu erau disponibile și probabil că nu aveau să fie niciodată. Legăturile nu erau clare. Nu era disponibil niciun nume. O pagină din cutie îl uimise chiar și pe veteranul Knox. Aparent, un schimb de focuri avusese loc în centrul neterminat de vizitare a Capitoliului cam în același timp când casa lui Carter Gray fusese distrusă. Mai mulți membri ai personalului paramilitar al CIA fuseseră uciși, adevăratele circumstanțe ale morții acestora fiind ascunse publicului de mașinăria de dezinformare foarte eficientă a Agenției. Părea că Gray, atunci, tehnic vorbind, în afara guvernului, fusese în spatele acestei misiuni. Pe cine uciseseră agenții și motivul

pentru care se aflaseră acolo, în primul rând, rămânea un mister.

„Un schimb de focuri în mijlocul Capitoliului? Gray trebuie să fi fost nebun."

În dosar era un indiciu cum că Gray se întâlnise cu actualul director al CIA, un bărbat pe care Knox îl considera un om inutil desemnat de clasa politică, care-și începuse cariera la Agenție, dar care se lăsase prostit de ultimii ani din Congres. Așa cum Macklin Hayes precizase clar, în Agenție, părerile privind abordarea problemei erau diferite. Sau *lipsa* abordării acesteia.

Lui Gary i se acordase o audiență secretă cu președintele la Camp David. Knox suspecta că informația asta era una dintre cele obținute de Macklin Hayes, despre care el nu trebuia să afle. Knox își dădu seama că șansele de a-l întreba pe președintele Statelor Unite despre întâlnirea respectivă erau cam aceleași cu posibilitatea de a suferi o combustie spontană în timp ce făcea duș.

Una dintre cele mai interesante informații pe care le văzuse în dosar avea legătură cu acum defuncta divizie Triple Six a CIA sau brațul „destabilizării politice", așa cum fusese cunoscută în rândul personalului. Bineînțeles, termenul mai puțin politicos era „asasinul guvernului". Triple Six era unul dintre cele mai bine păzite secrete ale CIA. Oficial, CIA nu ucidea, tortura sau întemnița pe nedrept și nici nu mințea, înșela sau fura. Din nefericire, presa făcuse incursiuni în trecutul Agenției, dezvăluind câteva lucruri jenante. Oficial, Knox respectase ce îi ceruse compania și se supărase că presa scosese la iveală o parte din activitățile acestea necinstite. Personal, nu prea avusese

nevoie de acea parte a Agenției. Deși era adevărat că Statele Unite se descurcau mai bine cu anumiți oameni morți, Knox crezuse că CIA își folosea cel mai bine resursele pentru adunarea informațiilor, nu pentru crime autorizate sau să-i atârne pe oameni de picioare ori să îi sufoce ca să îi convingă să vorbească. Din experiența lui, știa că oamenii torturați ar fi spus orice ca să nu mai simtă durerea. Existau metode mult mai eficiente prin care să obții adevărul.

Aparent, Gray concluzionase că mai mulți dintre foștii asasini din Triple Six fuseseră uciși. Nu avea de unde să știe dacă aceste morți erau legate de misiunea neautorizată din fosta Uniune Sovietică. Potrivit uneia dintre gărzile de corp ale lui Gray, fostul șef al Serviciilor Secrete se întâlnise cu un bărbat acasă la Gray chiar în seara în care fusese aruncată în aer. Bărbatul lucra într-un cimitir din Washington D.C. și fusese interogat de FBI în legătură cu presupusa ucidere a lui Gray. Și acest bărbat – cel la care făcuse aluzie Macklin Hayes – fusese cel care sugerase că atentatorul cu bombă al casei lui Gray ar fi sărit de pe stânci în Chesapeake Bay.

Knox zâmbi macabru când se gândi la numele pe care bărbatul îl dăduse agenților FBI.

„Oliver Stone."

Era nebun sau altceva? De vreme ce Carter Gray nu era cunoscut ca un om care să cheme nebuni la el acasă, Knox optă pentru a doua variantă. Oliver Stone fusese însoțit de un agent al Serviciului Secret când vizitase casa demolată a lui Gray. Și asta era interesant. Ar fi trebuit să-l întâlnească pe agentul Alex Ford.

Ultima informație interesantă avea legătură cu o exhumare recentă din Cimitirul Arlington National. Presupusul

mormânt unui bărbat pe nume John Carr fusese deschis la ordinul lui Gray. Sicriul fusese dus la sediul CIA. Knox nu știa rezultatul acelei acțiuni sau cine ajunsese să fie în coșciug. El văzuse o parte din dosarul militar confidențial al lui Carr, și era unul exemplar. Totuși, bărbatul, pur și simplu, dispăruse.

Instinctele îi spuneau lui Knox că un bărbat precum Carr, ale cărui abilități de ucigaș erau dovedite, ar fi fost un membru productiv al Triple Six. Mulți din membrii diviziei proveniseră din armată. Și cam în perioada în care Carr dispăruse din dosarele publice, Triple Six fusese foarte activă, fapt ce generase mai multe întrebări decât răspunsuri.

Ajunse acasă și intră în garaj. O clipă mai târziu, fiica lui, Melanie, deschise ușa bucătăriei. Îl sunase mai devreme ca să îi spună că venea să îl scoată la cină. După ce fusese chemat de Macklin Hayes, o sunase ca să o anunțe că nu putea ajunge, așadar, fu surprins să o vadă.

Aroma cărnii gătite ajungea la el din bucătărie. Ea îl îmbrățișă și îl invită să intre, luându-i haina și punând-o în cuier.

– Nu credeam că avocații ocupați cu practica privată au timp să gătească pentru ei, cu atât mai puțin pentru alții, zise bărbatul.

– Păstrează-ți părerea pentru mai târziu. Nu urmăresc Food Network și nu mă consider a fi vreun fel de bucătar, dar intenția a fost onorabilă.

Melanie o moștenise mai mult pe soția decedată a lui Knox, Patty, decât pe tatăl ei. Era înaltă, suplă și cu păr roșcat pe care îl purta de obicei stâns la spate. Absolventă a Facultății de Drept a Universității din Virginia, era în

ascensiune rapidă la o firmă de avocatură din D.C. Cea mai mare dintre cei doi copii ai lui – fiul Kenny era acum în Irak împreună cu tovarășii din Marină –, Melanie își asumase răspunderea de a se asigura că tatăl ei nu murea de foame sau că își plângea de milă din cauza recentei morți a mamei sale și a soției lui timp de treizeci de ani.

Mâncară în sufragerie, unde împărțiră o sticlă de Amarone, iar Melanie îi povesti despre cel mai recent caz la care lucra. De-a lungul anilor, copiii lui învățaseră repede că tatăl lor nu discuta niciodată cu ei sau cu altcineva despre munca lui. Știau că el călătorea prin lume, adesea foarte discret, și că era plecat lungi perioade de timp. Explicația era că își servea țara având o funcție măruntă în Departamentul de Stat.

„Sunt destul de neimportant încât să mă sune oricând, iar eu să plec, pur și simplu", îi zisese cândva lui Melanie.

Replica aceea funcționase pe toată perioada gimnaziului, dar, când prețioasa lui fiică ajunsese la liceu, Knox își dăduse seama că nu îl mai credea, deși ea nu încercase niciodată să descopere adevărul. Fiul acceptase dispariițiile ocazionale ale tatălui său ca pe un fapt natural. Acum, că era caporal în Marină și servea dincolo de Ocean, încercând să rămână în viață zi de zi, tatăl spera că fiul său avea mai multe lucruri la care să se gândească în loc să se îngrijoreze în privința mijloacelor prin care-și câștiga bătrânul existența.

– Când m-ai sunat să contramandezi întâlnirea, începu Melanie, eram sigură că ești pe undeva într-un avion. M-am gândit să pregătesc cina când mi-ai spus că te întorci acasă în seara asta.

Auzind-o, Knox dădu, pur și simplu, din cap în timp ce sorbi din vin și se uită la copacii din curtea din spate, scuturați de încă o furtună care se apropia.

– Deci totul este bine la lucru? întrebă ea într-o doară.

– M-am uitat peste niște ziare vechi. De fapt, n-am avut nicio revelație.

El știa că ei îi era greu. Majoritatea copiilor știau exact cum își câștigau părinții existența și, în consecință, nu le-ar fi păsat. Cât ai lui fuseseră mici, Knox refuzase toate invitațiile școlii de a participa la ziua carierei părinților. La urma urmei, ce le-ar fi zis?

– Te-ai mai gândit să te pensionezi?

– În mare parte, cred că sunt deja pensionat. Profesional vorbind, sunt cu un picior în groapă.

– Sunt surprinsă că Departamentul de Stat poate funcționa fără tine.

Tatăl și fiica se uitară rapid unul la altul și apoi își mutară amândoi privirea, concentrându-se la vin și la ultimele bucăți de friptură de vită cu cartofi.

La plecare, Melanie zăbovi când îmbrățișă umerii lați ai tatălui și îi șopti la ureche:

– Ai grijă de tine, tată! Nu te forța prea mult. Trăim în vremuri periculoase.

El o urmări îndreptându-se către taxiul pe care îl chemase ca să o ducă acasă, la apartamentul ei din D.C. Când mașina plecă de pe loc, ea îi făcu semn cu mâna.

Îi răspunse la fel, imaginile efemere ale ultimilor treizeci de ani trecându-i prin minte, cea din urmă fiind aceea în care Macklin Hayes îi spusese să umble cu grijă.

Fata lui genială avea dreptate. *Erau* vremuri periculoase.

Urma să-l sune pe Hayes dimineață. Devreme. Generalul se trezea odată cu găinile. Și, ca un cocoș, credea că soarele răsărea deoarece se trezea el. Knox nu avea niciun răspuns și multe întrebări și nu știa cum avea să reacționeze generalul. În armată, Macklin era cunoscut ca rezolvând mereu problemele, indiferent de mijloacele care, adesea, includeau pierderi excesive. După ce devenise comandant de batalion în Vietnam, Hayes încă deținea recordul, credea Knox, de a avea cel mai mare număr de victime dintre toți ofițerii de pe frontul de război. Totuși, datorită faptului că pierderile erau deseori însoțite de victorii, cel puțin victoriile măsurate în cucerirea unor mici dealuri sau chiar a câtorva metri de teren, câteodată doar pentru câteva ore, Hayes avansase repede în grad. Cu toate acestea, Knox nu intenționa să devină un individ din statistica bărbatului în drumul său spre o altă victorie. Singurul lucru la care putea să spere era să-și facă drum prin câmpul minat, păstrându-și privirea ferm asupra țintei, și să își păzească în același timp spatele. Macklin era un rival excelent, cu toate legăturile potrivite, și un bărbat care excela la a-i supune pe alții la riscuri în timp ce se proteja cu o dexteritate iscusită. Competitiv peste măsură, învingea bărbați de două ori mai tineri ca el la racquetball pe terenurile din Pentagon. Ce îi lipsea din viteză, agerime și rezistență compensa pe deplin prin viclenie și o viziune inegalabilă.

Nu-i cunoștea exact roul și titlul din imperiul Serviciilor Secrete americane. Hayes făcea un joc ciudat – și din câte știa Knox, fără precedent – între sectorul militar și cel civil al facțiunilor Serviciilor Secrete. Era o poziție importantă și

orice individ aflat sub controlul său trebuia să joace după regulile lui sau să riște consecințele. El fusese prietenul apropiat și protejatul lui Carter Gray, și nimeni nu ar fi putut să aibă un mentor mai bun. Knox intenționa să-și dea silința să prevadă adevăratele intenții ale generalului, iar apoi să spere că urma să le îndeplinească. Oricum ai fi perceput sarcina, era o provocare formidabilă.

El închise ușa, aprinse șemineul și își luă romanul cu intenția de a-l termina în seara asta. Era posibil ca, pentru foarte mult timp, să nu mai aibă altă șansă. Când rotițele începeau să se învârtă în profesia lui, aveau tendința să se învârtă foarte repede.

Și din ce văzuse Knox în cutia cu secrete, de data asta, lucrurile puteau scăpa ușor de sub control.

CAPITOLUL 10

Knox urmări pământul dispărând repede de sub el când un avion cu trei motoare Falcon Dassault țâșni spre cer cu mare viteză. Interiorul luxos lambrisat cu lemn găzduia doar trei ocupanți, în afară de cei doi piloți din față – Knox, Macklin Hayes și un intendent în uniformă, care dispăruse discret de îndată ce avionul ajunse la orizontală, iar cafeaua și micul dejun continental fuseseră servite. Când Knox îl sunase pe Macklin la ora șapte dimineața, acesta din urmă îi spusese să se prezinte pe o pistă particulară din apropiere de Front Royal, Virginia, despre care nu știa că exista. La cinci minute după ce venise în Roverul lui, avionul decolase.

Knox știa că Hayes avea un birou într-o clădire dintr-o parte secretă a Washingtonului, dar bărbatul prefera în mod evident să își organizeze întâlnirile la zece kilometri în aer, ca și când altitudinea l-ar fi ajutat să ia decizii mai bune sau i-ar fi oferit mai puține ocazii să fie spionat. Knox știa că numai carburantul pentru acest zbor ar fi plătit niște secrete frumoase în inima D.C.-ului. Totuși, nu ar fi trebuit să fie o surprinză că unii oameni din vârful ierarhiei guvernamentale tratau Trezoreria SUA ca și când ar fi un sac fără fund. Rămâneau angajații federali bine plătiți care vindeau bilete

de trezorerie chinezilor și saudiților, așa că America prospera în continuare.

Fostul general era îmbrăcat după standardul guvernamental civil, adică într-un costum plicticos, cu o cravată la fel și pantofi negri. Knox observă că șosetele lui erau prea scurte, dezvăluindu-i gleznele palide și partea inferioară a unei gambe lipsite de păr. Bărbatul cu siguranță nu urcase pe scara puterii în baza gusturilor vestimentare. Knox era conștient că reușise bazându-se pe minte și curaj. Singurul semn al fostei cariere ilustre erau cele trei stele de pe acul de cravată.

Discutară în timpul mesei pline de carbohidrați, iar apoi Hayes cel cu părul alb luă o ultimă gură de cafea și se rezemă de scaunul din piele, părând să aștepte.

– Impresii după cele citite?

– Multe. Niciuna dintre ele clară. Trebuie să spun că dosarul este la fel de trunchiat ca altele pe care le-am mai văzut. Are destule goluri încât un avion de cinci ori mai mare decât acesta să treacă prin ele fără să-și atingă aripile.

Hayes dădu aprobator din cap.

– Inițial, am avut aceeași *reacție*.

Knox nu se deranjă să întrebe despre semnificația cuvântului subliniat deoarece știa din întâlnirile anterioare cu Macklin că nu ar fi primit niciun răspuns.

– Și trebuie să spun că încă nu îmi este clară agenda. Încotro vrei să se-ndrepte lucrurile?

Hayes își întinse brațele lungi și osoase.

– Încotro? Spre adevăr. Presupun.

– Nu pari convins, spuse precaut Knox.

– Dar situația s-ar putea schimba, în funcție de ce afli tu. Știi cum funcționează treaba, Knox.

– Gray și Simpson sunt morți. Lăsăm lucrurile așa cum sunt, ca să nu le agravăm?

– Trebuie să știm. Ce facem după ce aflăm? Asta e o cu totul altă întrebare și una care *nu* te implică *pe tine*.

„Bărbatul e mereu subtil când vine vorba de a-i pune pe subordonați la locul lor."

– Deci, mă implic total? Asta îmi spui, domnule?

Hayes nu făcu decât să dea din cap. Knox se gândi că fostul general l-ar fi putut bănui că înregistra cumva conversația.

„Măcar dacă aș fi avut curaj să o fac."

Knox decise să nu-l forțeze pe bărbat să rostească răspunsul. Din ce știa el, pe undeva prin avion se ascundea un agent guvernamental care putea fi chemat ca să îl arunce de la aproape zece kilometri dacă îl forța prea mult pe Macklin. Să fi exagerat? Probabil. Dar Knox nu voia să afle.

– Spune-mi cum ai de gând să începi.

– Am niște piste pe care le pot urmări. Înțeleg că nu pot să ajung la director, spuse el, referindu-se la directorul CIA.

– Mă îndoiesc de faptul că îți va folosi la ceva. Informațiile încep de acasă, iar casa lui este, din nefericire, goală.

„Bine, știe cu siguranță că nu înregistrez discuția."

– Apoi agenții FBI care au investigat atacul cu bombă de la casa lui Gray. Agentul Ford de la Serviciul Secret. Dar cum rămâne cu Triple Six?

– Ce e cu asta? Oficial, nu a existat niciodată.

Knox se săturase de jocurile de cuvinte. Până și respectul față de bărbat avea limite.

– În hârtii, s-au făcut referiri subtile care sugerau că cineva îi ucidea pe cei retrași din divizie și că Gray știa lucrul acesta.

– Poți să verifici dacă vrei, dar nu vei găsi nimic.

– Dar operațiunea sovietică neautorizată de acum câteva decenii?

– Istoria nu merită repetată sau adusă la suprafață. Niciunul dintre noi nu ar da bine.

– Nu îmi ușurezi munca, generale.

Un zâmbet apăru pe chipul lui Hayes.

– Dacă ar fi fost ușor, de ce te-am fi sunat pe tine, Knox?

– Nu sunt magician. Nu pot face lucrurile să apară sau să dispară, pur și simplu.

– Ne descurcăm destul de bine cu disparițiile. Nu trebuie decât să găsești ceea ce trebuie să facem să dispară. Ce ai zice de bărbatul cu care s-a întâlnit Gray în seara în care i-a sărit casa în aer?

– Celebrul regizor Oliver Stone? Knox nu reuși să-și reprime zâmbetul.

– Avea un cort mic în parcul Lafayette. A stat acolo mai mult timp decât oricare altul. Cred că pe indicatorul său scria „Vreau adevărul".

– Să caut adevărul chiar în fața Casei Albe? E ca și când aș vâna naziști într-o sinagogă. Îl consideri important?

– Da, îl consider important având în vedere că nu mai este unde era.

– Ce mai știi despre el?

– Nici pe departe destule. Și acesta e un motiv pentru care îl consider cumva important.

– Exhumarea de la Arlington?

– Eram chiar în birou în ziua în care Carter Gray a dat ordinul.

– A spus de ce voia asta?

– Mereu a fost mai priceput în a da ordine decât în a le explica.

– Deci cine era în coșciug? John Carr? Alt cadavru?

– Niciunul. De fapt, nu era nimic în coșciug.

– Deci Carr ar putea fi în viață?

– S-ar putea.

– A fost un membru al diviziei Triple Six? Am citit o parte din dosarul lui militar. S-ar fi potrivit.

– Consideră că este ipoteza ta de lucru.

– Deci asta ar fi legătura cu Gray. Ai motive să crezi că Stone și Carr sunt una și aceeași persoană?

– Nu am niciun motiv să nu cred că sunt.

– Așadar, de ce să-l ucidă Carr pe Gray și probabil pe Simpson?

– Nu tot personalul Triple Six și-a încheiat serviciul în termeni buni. Carr ar fi putut fi unul dintre ei.

– Dacă este așa, a așteptat mult timp ca să apese pe trăgaci. Și tocmai ce-a fost acasă la Gray. Are vreo legătură cu explozia?

– Nu credem asta.

– L-ar fi putut ucide pe Gray când s-a întâlnit cu el.

– Poate că nu avea motiv atunci.

– Așadar, ce s-a schimbat?

– Asta trebuie să afli tu, Knox. Cred că steagul și piatra de mormânt sunt un semn că are legătură cu acest John Carr și deschiderea mormântului său.

Pe Knox îl miră cum, în câteva clipe, Hayes trecuse de la a ști foarte puțin și a-l lăsa să conducă investigația la a-l îndruma pe calea pe care și-o dorea el.

– Nu te contrazic. Mi s-a părut că bărbatul a acționat taman invers.

– Poate a avut motivele lui. Rapoarte regulate, piste neobișnuite. Dar să mă cauți în seara asta. Dacă ai nevoie de sprijin, nu ezita! Vom face ce putem. În limite, bineînțeles. Așa cum am spus, nu toată lumea are aceeași părere privind situația. Nu pot face nimic în privința asta. În ziua de azi, consensul în cercurile Serviciilor Secrete este la fel de evaziv ca o pace între sectele din Irak.

„Ce încurajator! Mâna dreaptă îmi spune să atac, în timp ce mâna stânga folosește cuțitul ca să îmi taie gâtul."

Macklin apăsă un buton de pe cotiera scaunului și Knox simți avionul începând să se încline brusc spre dreapta. Aparent, zborul și discuția se încheiaseră.

Ca să-i susțină deducția, Macklin se ridică fără să spună nimic și merse pe culoar spre o ușă din spatele avionului care se închise în urma lui.

Knox urmări norii trecând pe lângă el când avionul începu coborârea prin cerul Virginiei. După o jumătate de oră, se îndrepta spre est, pe Interstate 66, în Roverul lui.

Intenționa să înceapă cu Alex Ford și să continue cu suspecții obișnuiți. Dar, din ce spunea și ce lăsa nespus Hayes, părea că toate drumurile ar fi putut duce direct la bărbatul al cărui nume era Oliver Stone.

Dacă Stone fusese un membru al diviziei Triple Six și era destul de bun încât să îi ucidă pe Simpson și pe Gray după toți acești ani, Knox nu era sigur că voia să dea de el. Totuși, întâlnirile de genul acesta erau normale în munca lui. Iar Knox era încă viu.

Dar, aparent, viu era și Oliver Stone.

„Într-adevăr, sunt vremuri periculoase."

Pensionarea i se părea o idee din ce în ce mai bună, asta dacă ar fi supraviețuit atât de mult timp.

CAPITOLUL 11

Autobuzul Greyhound nu ajungea în vecinătatea orașului Divine, din Virginia. Totuși, un autobuz ruginit care se legăna pe roți și cu numele „Larry's Tours" scris de mână pe o latură se oprea și în acea localitate. Stone și Danny stăteau în spate, lângă un bărbat care avea un pui de găină într-o ladă pe care își odihnea picioarele goale și umflate și o femeie care îi acorda lui Stone mult prea multă atenție decât i-ar fi plăcut, fapt care inclusese și istorisirea poveștii vieții ei. Din fericire, coborâse înaintea lor și fusese luată de un bărbat care conducea o mașină veche căreia îi lipseau două portiere.

În cele din urmă, coborâră și ei într-un loc pe care Stone îl putea descrie doar ca o margine a drumului în mijlocul pustiului. Prin comparație, stația în care îi lăsase Amtrak părea o metropolă strălucitoare.

– Acum ce facem? spuse Stone, punându-și sacul pe umăr în timp ce Danny își luă mica valiză.

– Mergem și facem autostopul. Poate avem noroc, poate nu.

Deși nu era încă ora două dimineața, avură noroc și intrară în Divine în spatele unei camionete, alături de un

porc campion pe nume Luther, după spusele șoferului, care își tot băga râtul roz între picioarele lui Stone.

În depărtare, Stone văzu silueta unei construcții imense. Turnuri înguste și clădiri cu trei etaje se ridicau spre cerul întunecat. În lumina slabă a lunii, ceva licări de-a lungul perimetrului zonei.

– Ce este? spuse el arătând cu degetul.

– Un loc în care nu ai vrea să ajungi. Dead Rock. O închisoare de maximă securitate.

– De ce naiba i se spune Dead Rock?

– Este construită pe locul unei vechi mine de cărbune unde, cu aproximativ treizeci de ani în urmă, douăzeci și opt de mineri și-au pierdut viața într-o surpare. Trupurile lor sunt încă acolo undeva deoarece nu au reușit să ajungă la ei. Așadar, au închis-o. Cei mai ticăloși dintre ticăloși sunt trimiși la Dead Rock. Cel puțin asta e povestea oficială. Iadul pe pământ.

– Cunoști pe cineva care e închis acolo?

Danny își întoarse privirea fără să-i răspundă.

Stone continuă să se uite la complex până ce cotiră și acesta dispăru din câmpul vizual. El își dădu seama că licărul pe care îl văzuse trebuia să fi fost de la lumina lunii care reflecta din sârma ghimpată ce înconjura locul.

După ce camioneta îi lăsă, își continuară drumul pe jos. Divine era încă în mare parte întunecat la ora asta, dar, mergând agale pe stradă, Stone vedea lumini din loc în loc. Un camion trecu pe lângă ei, îndreptându-se către est, urmat de altele. În total, Stone văzu opt. Stone zări siluetele zvelte ale șoferilor aplecați peste volane, țigările care le atârnau între buze și geamurile murdare întredeschise ca să lase să iasă în

aerul rece vaporii albi cauzatori de cancer. Peste tot în jurul lui simțea umbrele munților din vecinătate, mai întunecați chiar și decât noaptea.

El se uită la ceas. Era abia două dimineața.

– Oamenii se trezesc devreme să plece la muncă? întrebă Stone, dând din cap spre miniconvoiul de camioane murdare Ford și Chevy.

– Sunt mineri.

– Se duc la lucru?

– Nu. Următoarea tură începe la șapte. Băieții ăștia se duc la clinică să-și ia metadona pentru treisprezece dolari. Abia după aia pleacă la lucru.

– Metadonă?

– Unii oameni mănâncă cereale la micul dejun, minerii iau metadonă amestecată cu suc de portocale. Așa este pe aici. Este mult mai ieftin decât să tragi OxyContin[1] pe nas sau să ți-o injectezi în picior. Așa nu sunt depistați la testul de urină și nu-și pierd licența de miner.

Danny arătă înainte spre o mică vitrină amplasată între un magazin de haine și unul de obiecte de uz casnic. Aparent, Home Depot și Wal-Mart nu văzuseră încă nicio oportunitate în orașul izolat Divine.

– Acela e al mamei.

Stone se uită la firmă.

– RESTAURANT ȘI BAR LA RITA. Deci pe mama ta o cheamă Rita?

Danny scutură din cap și zâmbi.

---

[1] OxyCotin este numele mărcii care vinde un opioid prescris în tratarea durerii moderate sau severe. (n.r.)

– Nu. Rita a condus restaurantul înaintea ei. Mama nu a avut niciodată suficienți bani ca să schimbe firma. Apoi, când a avut niște bani, s-a gândit că nu trebuie să se deranjeze să o schimbe. Toată lumea știa deja că este al ei. O cheamă Abigail, dar toată lumea îi spune Abby.

Danny introduse o cheie în ușa din față a restaurantului și îi făcu semn lui Stone să îl urmeze.

– Mama ta locuiește aici?

– Nu, dar este un apartament deasupra restaurantului. Poți să te odihnești aici cât a mai rămas din noaptea asta.

– Și tu?

– Am niște lucruri de făcut, niște oameni de vizitat. Trebuie să mă bandajez. El își atinse fața și piciorul.

– Găsești un doctor la ora asta?

– Nu am nevoie de niciun doctor. La naiba, mi se pare că e o seară de vineri după un joc de fotbal. Nu pot să las chestia asta să îmi strice viața. Mă refac repede.

– Ești sigur că pot rămâne aici peste noapte?

– O, da! Mă întorc când deschide mama pentru micul dejun. Să discut cu ea.

Stone se uită prin local. Barul lung și lustruit din mahon cu taburete în față era într-un capăt, mesele de biliard și tonomatul muzical din anii '50 fiind în celălalt capăt. Spațiul dintre acestea era ocupat de mese cu fețe de masă cu pătrățele și scaune cu spătar rotund. Nu mirosea ca într-un bar, ci a lămâi și aer curat. După cum arătau lucrurile, Abigail Riker păstra localul în ordine și curățenie.

– Danny, am pe unde să lucrez în oraș? Am cam rămas fără bani.

– Mă interesez.

Danny îl conduse la etaj și, în câteva minute, Stone dormea dus pe micul pat de acolo.

Câteva ore mai târziu, se trezi când simți ceva dur atingându-i obrazul.

Obiectul îi captă toată atenția.

De obicei, așa se întâmpla în cazul țevii unei puști cu alice de calibrul doisprezece.

CAPITOLUL 12

– Cine naiba ești tu?

Stone nu se mișcă. O mișcare rapidă în fața unei arme de calibru mare nu era niciodată oportună.

– Ești Abigail Riker?

– Eu pun întrebările.

Stone îi văzu degetul alunecând spre trăgaci.

– Numele meu este Ben. Danny Riker a spus că pot să dorm aici.

Stone zări cum degetul alunecă și mai mult spre trăgaci și femeia se încruntă și mai mult.

– Minți! Danny este plecat.

– Ei bine, acum s-a întors. L-am cunoscut în tren. S-a luat la harță cu niște băieți. L-am ajutat. Este puțin rănit, așa că a hotărât să se întoarcă aici pentru puțin timp. Eu doar l-am însoțit.

Femeia avea peste patruzeci de ani, era mică de statură – un metru șaizeci înălțime – cu șolduri înguste și corpul zvelt al unui om neinteresat de mâncare. Părul împletit era lung și brunet, cu fire argintii. Pomeții îi erau înalți și fermi. Chipul era minunat, dar ochii mari și verzi licăriră la Stone când izbucni:

– Cât de bătut este?

– Nu prea rău; în mare parte, are vânătăi. Poți să iei pușca din fața mea? Dacă se descarcă din greșeală, n-am să mă aleg doar cu niște vânătăi.

Ea se retrase, dar ținu țeava îndreptată la jumătatea distanței dintre podea și capul lui Stone.

– Ai spus că l-ai ajutat. De ce?

– Erau trei contra unu. Nu mi s-a părut prea corect. Te deranjează dacă mă ridic? Începe să mă doară spatele.

Ea mai făcu un pas în spate când Stone se ridică în picioare și se întinse. Ei auziră pași pe scări și, o clipă mai târziu, Danny Riker apăru și afișă un zâmbet când evaluă situația.

– Văd că v-ați cunoscut.

– Mda, spuse Stone succint, privind arma. Frumos m-am trezit!

Mama păruse uluită să își vadă fiul. Ea își drese vocea și-l întrebă:

– Ce naiba se întâmplă, Danny? Ai tot vorbit de plecare, mi-ai frânt inima, am plâns; iar acum te-ai întors? Iar bărbatul ăsta spune că doar pentru puțin timp.

– Am făcut un ocol, mamă. Se întâmplă și prostii.

– Mda, ei bine, se pare că ți se întâmplă multe prostii. Ea coborî pușca și se uită la Stone. Mi-a spus că te-a ajutat într-o bătaie. Și după cum arată fața ta, zice adevărul.

– Așa a fost. A bătut trei tipi de unul singur. Și aruncă cuțitul cum nu am mai văzut.

Aparent, femeia îl evalua acum pe Stone într-o lumină diferită.

– Pari cam bătrân ca să faci pe Rambo.

– Crede-mă, în dimineața asta mă simt, spuse Stone. Să înțeleg că ești Abigail Riker?

În loc să-i răspundă, ea zise:

– Presupun că vă este foame. Haideți, cafeaua este fierbinte, la fel și ouăle!

Ei o urmară la parter, unde Stone văzu că restaurantul era deja aproape plin. Mulți dintre clienți erau bărbați de vârstă mijlocie, cu inele din praf de cărbune în jurul ochilor, îmbrăcați în salopete cu dungi reflectorizante.

– Sunt minerii care au ieșit din tura de noapte, îi explică Danny.

Dacă Stone nu ar fi știut, ar fi crezut că tocmai intrase în salonul unui spital. Majoritatea bărbaților stăteau încovoiați, având în mod evident dureri. Mâinile, picioarele și spatele erau înfășurate cu câte ceva. Degetele distruse țineau strâns cănile de cafea. Căștile de protecție din plastic, multe dintre ele crăpate, erau pe podea, lângă picioarele încălțate cu cizme cu vârfuri de oțel. Ochii bărbaților erau roșii și încețoșați. Tusea prelungă umplea camera.

– Al naibii mod să-ți câștigi existența, spuse Abby în șoaptă în timp ce îi conduse către o masă liberă de lângă tejghea. În mod evident, observase expresia uimită a lui Stone.

Le puse mâncarea în farfurii, iar Stone, care era lihnit, avu nevoie doar de zece minute să devoreze două porții și să bea trei cești de cafea fierbinte.

Abby își trase un scaun lângă cei doi, se uită la fiul ei și așteptă ca el să muște din a patra felie de pâine prăjită înainte să îl lovească peste ureche.

– Pentru ce-a fost asta?

– Ai plecat, iar acum te-ai întors.

– Nu-ți face griji, nu stau mult. Nu trebuie să te superi.

– Nu am spus că sunt supărată.

– Ei bine, ești?

– Da!

Stone observă discuția, iar apoi, doar ca să alunge tensiunea, întrebă:

– Încotro te îndrepți?

– Nu știu. Să văd unde mă îndreaptă.

– Unde te îndreaptă ce? întrebă Stone.

El ridică din umeri.

– Visurile. Toată lumea are visuri. Aș putea ajunge în California. Poate în filme. Sunt înalt și destul de arătos. Poate voi fi cascador.

Abby scutură din cap.

– Și facultatea? Visul ăsta ți-a trecut vreodată prin capul ăla mare?

– Mamă, am mai vorbit despre asta.

– Nu, *eu* am vorbit, iar tu ai hotărât să nu intri în discuție.

– Dacă m-ar fi ajutat genunchiul, acum aș fi jucat pentru Virginia Tech. Dar nu mi-a fost dat. Așadar, la ce mi-ar folosi facultatea? Știi doar că nu am fost cine știe ce elev strălucit în liceu.

– Nu ești prost!

– Nu am spus că sunt, ci doar că nu am învățat.

Ea se uită la Stone.

– Tu ai fost la facultate?

El scutură din cap.

– Am vrut, dar, în schimb, am sfârșit prin a merge la război.

– În Vietnam? întrebă ea.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

– Așadar, ăsta-i motivul pentru care lupți atât de bine. Nu ești unul dintre veteranii nebuni cu o placă de metal în cap, nu-i așa? spuse Danny zâmbind. O bombă cu ceas?

– Bărbatul a luptat pentru țara lui, Danny, nu glumi cu asta, îl mustră mama lui.

– Am ajuns acasă fără nicio placă de metal, spuse Stone.

– Ai fost împușcat vreodată? întrebă nerăbdător Danny.

– Sunt de acord cu mama ta, zise Stone. Ar trebui să te gândești la facultate.

– Ei bine, acum plec să mă înscriu. Numai dă-mi un cec de o sută de mii pentru Harvard, mamă, și am plecat de aici!

Abby începu să spună ceva când ușa se deschise. Stone simți cum discuțiile șoptite din restaurant amuțiră. Când se uită în sus, îl văzu pe bărbatul masiv care stătea în pragul ușii, cu uniforma strălucitoare și pălăria Stetson înclinată pe cap. Pielea îi era uscată și ridată de vânt și soare, însă avea un chip frumos, maxilarul încordat ieșind în evidență ca jumătatea inferioară a unui coif medieval. Vârfurile ondulate ale părului brunet ieșeau de sub marginea pălăriei Stetson. Mâna dreaptă îi era pe tocul pistolului ca gheara unui animal prădător pe vânat.

Se uită prin restaurant până ce privirea i se opri asupra lui Abby Riker și zâmbi. Apoi îl văzu pe Stone, care stătea lângă ea, iar bărbatul masiv nu mai zâmbi.

CAPITOLUL 13

Alex Ford ieșea să ia prânzul când un bărbat îl abordă pe strada din fața biroului Serviciilor Secrete din Washington.

– Ai un minut? îl întrebă bărbatul, arătându-i legitimația.

Alex tresări când văzu insigna Agenției.

„Minunat, iar începem!"

– Despre ce este vorba, agent Knox? Dar el bineînțeles că deja știa.

– Trebuie să vorbim.

– Acum?

– Acum.

Cei doi bărbați porniră și curând ajunseră într-un mic parc unde Knox se așeză pe o bancă și îi făcu semn lui Alex să i se alăture.

Knox vorbi câteva minute, în mare parte spunându-i lui Alex lucrurile pe care le știa deja.

– Prietenul tău nu este acasă, spuse Knox.

– Serios? Nu l-am mai vizitat în ultima vreme.

– Dar, conform surselor mele, l-ai vizitat ca să o vezi pe doamna care stătea acolo. Amuzant este că și femeia a dispărut. Ce îmi poți spune despre ea?

– Nu multe.

– Să începem cu numele.

Alex inspiră superficial.

„Situația s-ar putea complica foarte repede."

– Cum este ea implicată? Sau prietenii mei?

– Asta încercăm să aflăm. Cum o cheamă?

– Susan. Susan Hunter.

– Știi unde este?

– Nu. „Cel puțin ăsta e adevărul."

– Ce relație ai cu ea?

– Suntem doar prieteni.

– Și de ce prietena ta este dispărută acum?

– Cine știe? Azi este aici, mâine dispare. Așa este ea.

– Celălalt *prieten* al tău, Oliver Stone, a primit laude chiar de la directorul FBI pentru că a ajutat la distrugerea unui cerc de spionaj aici, în D.C.

– Așa este. Și eu m-am implicat, la final, dar meritul este al lui.

– Și obișnuia să aibă un cort în parcul Lafayette când protesta în fața Casei Albe. Și lucra ca îngrijitor la cimitir. Și a ajutat la distrugerea unui cerc de spionaj. Interesante alegeri în carieră!

– Este un tip interesant.

– Ce altceva poți să-mi zici despre acest tip interesant? Care este legătura lui cu Carter Gray?

– Carter Gray? Alex se strădui să pară uimit chiar dacă începea să transpire la subraț. Mințind un ofițer federal, comisese câteva infracțiuni. Cu fiecare cuvânt, își săpa mai adânc mormântul profesional.

– Mda. Carter Gray. Stone s-a dus să îl vadă în seara în care i-a sărit casa în aer. A doua zi, l-ai însoțit la locul crimei.

Am vorbit cu agenții FBI care au fost acolo cu voi amândoi.

– Corect, corect. Ei bine, știam că Oliver s-a dus să îl vadă pe Gray deoarece mi-a spus că a făcut-o. Nu știu de ce. Mi-a cerut să-l însoțesc ca să-i cunosc pe agenții FBI. Așadar, am făcut-o. Nu știu mai multe.

– Cum v-ați cunoscut?

– Oricine a făcut parte din garda de protecție a Casei Albe știe de Oliver Stone. A stat mult timp în parcul Lafayette.

– Se întâmplă să-i știi numele adevărat sau este eclipsat de celebrul regizor de film?

– Nu îi cunosc numele real.

– Credeam că agenții Serviciului Secret sunt mai curioși. Tipul era chiar peste drum de Casa Albă, iar tu nici măcar nu știi cum îl cheamă cu adevărat?

– Este o țară liberă. Nu a făcut niciodată nimic amenințător. Pur și simplu, își exercita dreptul de a protesta. Noi am crezut că este doar un excentric.

– Dar numele John Carr îți aduce aminte de ceva?

Alex se așteptase la întrebarea asta.

– Nu, dar îmi sună cunoscut.

– Era numele unui soldat care a fost exhumat din cimitirul Arlington. Din ordinele lui Gray.

– Corect. Am citit în ziar. Mă-ntreb despre ce naiba a fost vorba?

Knox îl fixă cu privirea.

În cele din urmă, Alex rupse tăcerea.

– Nu știu ce să îți spun, agent Knox.

– Adevărul mi-ar fi de ajutor.

Alex începu să simtă o durere înțepătoare în mijlocul frunții.

– *Spun* adevărul.

Knox își coborî privirea și scutură încet din cap. Când se uită din nou în sus, trăsăturile îi erau triste.

– Vrei să-ți distrugi cariera pentru tipul ăsta, Ford?

– Îl cunosc drept Oliver Stone. Asta e tot.

– Îi cunoști prietenii. Reuben Rhodes și Caleb Shaw?

– Da. Sunt și prietenii mei.

– Și un altul a murit recent. Knox se uită la mica agendă pe care o ținea. Milton Farb. Ucis în locuința lui în urmă cu șase luni.

– Corect. Întâmplarea ne-a supărat pe toți.

– Sunt sigur. Poliția nu a rezolvat cazul?

– Nu.

– Și lucrai cu federalii ca să-l prinzi pe regele cazinourilor Jerry Bagger. Doar că el a fost aruncat în aer în râul Potomac.

– Aproape c-am sfârșit și eu acolo.

– Ești un om ocupat. Și prietena ta, cum i-ai zis, Susan Hunter?

– Așa i-am zis pentru că așa o cheamă. Și este corect, și ea a fost acolo.

– Și cum de te-ai încurcat cu un tip ca Bagger? Prin doamna aia?

– Este destul de complicat și nu am voie să divulg ce s-a întâmplat. Dar probabil că FBI-ul te poate informa. Și chiar nu făceam decât să-mi ajut din nou un prieten.

– Omule, ai mulți prieteni!

– Mai bine decât să am mulți dușmani, replică Alex.

– O, cred că ai și câțiva din ăștia. Knox se ridică și îi dădu lui Alex o carte de vizită. Dacă te mai gândești la niște prostii pe care vrei să mi le spui, sună-mă! Între timp, voi verifica amănunțit tot ce mi-ai spus. Și doar ca să-ți arăt buna mea credință, îți voi da un avans de două minute înainte să ți se arate mandatul de arestare pentru obstrucționarea justiției. Cum ți se pare, Ford? Să ai o zi bună! Knox plecă.

Alex rămase pe bancă deoarece, în acel moment, picioarele lui nu aveau puterea să îi sprijine corpul.

„Mulțumesc, Oliver, mulțumesc mult!“

CAPITOLUL 14

Următoarea oprire a lui Knox fu în sala de lectură a cărților rare din Biblioteca Congresului, unde îl găsi pe Caleb Shaw punând niște volume valoroase într-un cărucior. După cinci minute, stăteau în aceeași cămăruță în care Caleb fusese interogat de proprietarul cazinoului Jerry Bagger. Văzând legitimația lui Knox, Caleb spuse calm:

– Și despre ce vrei să discutăm?

– Despre prietenul tău, Oliver Stone?

– Spui că e prietenul meu, dar pentru mine este o cunoștință.

– Asta e o chestiune de semantică.

– Sunt bibliotecar. Semantica e viața mea. În plus, nu l-am văzut de mult timp. Mă tem că nu știu nimic din ce te-ar putea ajuta.

– Ei bine, câteodată, oamenii știu mai mult decât cred.

– Dacă știam mai mult decât cred, atunci aș fi fost conștient de asta.

Pierzându-și în mod clar răbdarea, Knox spuse:

– Bine, să trecem la subiect, Shaw. Nu am toată ziua să aflu povestea, deci răspunde-mi la întrebări. Cine este cu adevărat Oliver Stone? Și unde este acum?

– Oliver este Oliver. Avea un cort în parcul Lafayette. Este îngrijitor la cimitirul Mt. Zion. Dar nu știu unde este. Nu l-am văzut de mai mult de șase luni. Poți să mă scufunzi în apă și-am să-ți spun același lucru.

– Adică *să te înec,* și noi nu procedăm așa, spuse categoric Knox. Deoarece asta înseamnă tortură.

– O, serios? răspunse Caleb cu ambele sprâncene ridicate spre tavan. Atunci poate vrei să-ți anunți prietenii din guvern. Se pare că există o oarecare confuzie privind subiectul ăsta.

Ignorându-i vorbele, Knox îl întrebă:

– Numele John Carr îți spune ceva?

– Da, absolut.

Knox deveni atent.

– Povestește-mi despre el.

– John Dickson Carr este un foarte cunoscut scriitor de romane polițiste. Ei bine, acum este mort, dar pot să-ți recomand câteva din lucrările lui. Sunt bune.

– Vorbesc despre John Carr, soldatul, nu scriitorul! izbucni Knox.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Desigur, mai e John le Carré, dar și el este scriitor, deși a lucrat pentru Serviciile Secrete britanice la un moment dat. Și le Carré este doar un pseudonim. Numele lui real este David Cornwell. Ți-aș putea recomanda și o parte din lucrările lui.

Knox scrâșni din dinți și își reaminti că a omorî în bătaie un funcționar public nu era în interesul investigației lui sau al unei pensionări liniștite.

– Soldatul ăsta era *american.* Cu un parcurs deosebit în Vietnam. A murit. A fost îngropat în urmă cu mai mult de treizeci de ani. Apoi mormântul din Arlington a fost dezgropat și nu s-a găsit niciun cadavru în sicriu.

– Dumnezeule! Nu-mi place să-mi denigrez angajatorul, dar guvernul federal chiar a devenit neglijent în ultima vreme. Dar să pierzi un întreg *cadavru?* Este chiar revoltător.

Knox îl fixă o clipă cu privirea, după care spuse:

– Poate că trupul nu a fost niciodată în mormânt, Shaw. Cum ți se pare teoria asta?

– Interesant, dar ce legătură are cu mine?

– Poate John Carr și Oliver Stone sunt unul și același?

– Ei bine, nu prea văd cum ar putea fi așa. Dar, pe de altă parte, Oliver nu mi-a vorbit niciodată despre trecutul lui și i-am respectat intimitatea. Totuși, este un om bun, unul dintre cei mai loiali prieteni pe care i-ai putea avea.

– Pari destul de sigur în privința unei persoane care îți este doar *o cunoștință.*

– Judec repede și precis oamenii.

– Dar prietenul tău, Milton Farb? Îi era Stone loial?

– Milton este mort, spuse categoric Caleb.

– Știu. Aș vrea să aflu cum a murit.

– A fost ucis.

– Știu și asta. Știi cumva cine l-ar fi putut ucide?

– Dacă aș fi știut, te asigur că ar fi știut și poliția.

– El moare și prietenul tău Oliver dispare?

– Dacă tu crezi că Oliver are vreo legătură cu asta, te înșeli. Îl iubea pe Milton ca pe un frate.

– Corect. Îmi mai poți spune altceva?

– Nu, asta dacă nu vrei să vorbim despre niște cărți rare.

Knox îi dădu lui Caleb o carte de vizită.

– Sună-mă dacă *nu* te mai gândești la altceva.

Bărbatul părăsi camera.

Într-o altă perioadă a vieții lui, Caleb probabil ar fi leșinat după o astfel de întâlnire. Totuși, acum era o persoană diferită, mai ales după moartea lui Milton.

Se ridică, pur și simplu, și se întoarse la lucru, punând în buzunar cartea de vizită.

Knox merse cu mașina spre depozitul unde lucra Reuben Rhodes, dar bărbatul masiv nu era acolo, și nici nu îl văzuse nimeni de câteva zile. Nu aveau nici adresa lui.

– Cum plătești un om fără o adresă? îl întrebă el pe supraveghetor.

– Își ia personal cecul. Nu îl trimit prin poștă. Așa îi place lui.

– Dar documentele pentru impozite?

– I le dau și pe acelea. Personal.

– Să înțeleg că nu vrea ca oamenii să știe unde locuiește?

– Nu-i pun cuvinte în gură lui Reuben, dar aș spune că este o afirmație corectă.

– Ce poți să-mi zici despre el?

– Este un muncitor bun, are simțul umorului. Nu îi plac prea mult regulile. Guvernul îi place și mai puțin.

– Știai că a lucrat în serviciul secret al armatei mulți ani?

– Nu mi-a menționat niciodată așa ceva. Știam că a fost în armată. Pariez că a fost un soldat al naibii de bun. Este suficient de puternic încât să sugrume un urs. Nu aș vrea să îl supăr.

– Am să-ncerc să nu uit.

– Domnule, dacă aș fi în locul tău, cu siguranță nu aș face-o. Într-o seară, când pleca de la muncă, l-au atacat patru tipi. Trei dintre ei au ajuns în spital și ar fi ajuns și al patrulea, dar a alergat prea repede ca Reuben să îl prindă.

Knox se urcă din nou în camionetă și plecă. O clipă mai târziu, primi un mesaj de la Macklin Hayes. Tocmai o găsiseră pe femeia care locuise în casa lui Stone. Era la un hotel din centrul Washingtonului.

Knox apăsă accelerația. Acum, avea un agent mincinos al Serviciului Secret și un bibliotecar federal care pretindea că nu știa nimic, dar și un muncitor dispărut de la docuri care purta ranchiună Guvernului SUA și care probabil ar fi putut să-i rupăt gâtul lui Knox cu ușurință.

Knox putea doar spera că doamna avea să-i spună ceva care să-i fie folositor. Totuși, se îndoia că ar fi fost atât de ușor. Despre acest personaj, Oliver Stone, nu aflase decât că prietenii îi erau foarte loiali.

Knox trebuia să vadă cât timp ar fi rezistat acea loialitate. Era foarte priceput în a forța asemenea lucruri până la limite. Și dincolo de ele.

CAPITOLUL 15

Bărbatul masiv își scoase pălăria și înaintă spre masa unde stăteau Stone, Danny și Abby. Avea un mers lin și constituția perfectă a unui sportiv înnăscut. Pe drum, strânse mâinile noduroase ale câtorva clienți și îi bătu pe mulți ușor pe spate ca un politician care aduna voturi.

– Bună, Abby! spuse când se opri la masa lor. Se uită la Danny. Credeam că ai plecat să-ți faci un rost în lume, tinere!

– Am făcut un ocol, șerifule. Mă știi, nu am atenție distributivă.

Polițistul îi schiță un zâmbet.

– Asta include să-ți distrugi fața? Fată sau băiat?

– Dacă ar fi fost o fată, aș fi avut niște urme ruj, spuse șiret Danny. Înainte să se enerveze și să mă lovească.

– Pleacă în curând, zise Abby. Așa spune el.

Șeriful își îndreptă atenția spre Stone.

– Pe cine avem aici?

– Este noul meu prieten, rosti repede Danny. Ben, el este șeriful Lincoln Tyree.

Tyree întinse o mână mare.

– Spune-mi Tyree; toată lumea o face, Ben. Am mulți Lincoln în familie. Ca majoritatea oamenilor de pe aici, cei

cu numele Tyree au luptat pentru Uniune. Mă bucur să te cunosc!

Stone dădu mâna cu el și observă forța degetelor bărbatului. Însă șeriful nu încerca să-i strivească mâna lui Stone. Strângerea era cumpătată, încrezătoare, dar nu agresivă.

Tyree trase un scaun liber și se așeză, își puse pălăria pe masă și făcu semn chelneriței să îi aducă o ceașcă de cafea.

– Când te-ai întors, Danny?

– Aseară târziu sau dimineață devreme, depinde cum vrei s-o iei. M-am bătut puțin în tren. Niște băieți m-au atacat, iar Ben m-a ajutat. De fapt, i-a doborât pe toți trei fără niciun ajutor din partea mea.

Tyree dădu din cap spre Stone, afișând un nou nivel de respect.

– Mulțumesc pentru asta. Toți ne-am făcut griji când Danny ne-a spus că pleacă. Suntem destul de izolați aici. Lumea de afară este diferită de micul nostru oraș.

– Locurile sunt diferite, dar în același timp la fel, spuse Stone. Oriunde te-ai duce, unele sunt rele și unele sunt bune.

Tyree chicoti.

– Ei bine, sper că în Divine situația e mai mult bună decât rea, corect, Abby?

Ea își atinse ceașca de cafea cu degetul și dădu absentă din cap.

– Este un oraș frumos, un loc bun să-ți întemeiezi o familie, spuse femeia.

– Da, exclamă Danny! Adică, uite cum am ajuns eu!

Abby roși, iar Tyree își bău tăcut cafeaua pe care chelnerița i-o lăsase în față.

– Ai de gând să rămâi pe aici, Ben? întrebă în cele din urmă Tyree. Nu avem mulți vizitatori. Majoritatea localnicilor își petrec toată viața aici. Spre deosebire de Danny, tind să rămână în Divine până mor.

Comentariul îl făcu pe Danny să pufnească.

Stone scutură din cap.

– Voiam doar să văd că Danny a ajuns cu bine acasă. Voi pleca în curând.

– Ești bine-venit să rămâi, spuse Danny, iar Stone observă repede că acest comentariu îi făcu pe Abby și Tyree să se uite neliniștiți la el.

– Mă îndoiesc de faptul că va găsi multe care să îl țină aici, zise Abby.

– Nu se știe niciodată, mamă. Poate Ben caută puțină liniște și pace.

Stone se uită o clipă la Danny. Puștiul ghicea gândurile?

– Mulțumesc, dar voi pleca în curând. Stone nu intenționa să rămână și nu îi plăcea să stea lângă un om al legii, fie că era sau nu într-un oraș mic.

– Apreciez ce ai făcut pentru Danny. Și poți să rămâi în camera de la etaj în seara asta, dacă vrei, spuse Abby.

– Ai făcut destule pentru mine, zise Stone. Cazare și un mic dejun bun.

– Ben are nevoie de o slujbă, spuse Danny. Îi trebuie niște bani deoarece a fost dat jos din tren împreună cu mine.

– Sunt sigură că pot să-ți găsesc ceva de lucru, Ben, spuse Abby.

– Apreciez.

– Știi, ești bine-venit să rămâi peste noapte la închisoare, zise șeriful.

– În spatele gratiilor? întrebă Danny râzând.

– Pe patul din spate, spuse Tyree puțin deranjat. Probabil că va fi în regulă pentru *o* noapte. Este liniște. Acum nu avem închiși prizonieri.

– Mda, sunt toți la vechea Dead Rock, zise Danny. Am trecut pe lângă ea când am venit. Arată foarte frumos noaptea, adăugă el sarcastic.

Tyree dădu din cap.

– Au pus-o pe vârful unui munte în mijlocul pustiului și dintr-un motiv întemeiat. Orășenii nu vor penitenciare de maximă siguranță în vecinătatea lor, dar îi aduc aici. Nu mă plâng; le oferă slujbe oamenilor și Dumnezeu știe că avem nevoie de ele. El făcu semn spre ușa pe care intrară doi tineri masivi în uniforme albastre. Aceștia se așezară la o masă. Doi dintre ei sunt chiar acolo. Probabil că se îndreaptă spre penitenciar după ce își umplu burțile.

– Dacă nu lucrezi la mină sau la închisoare, nu îți câștigi existența pe aici, spuse Danny. Deoarece orice altceva este de rahat.

Tyree se încruntă la el.

– Haide, Danny, știi că nu e adevărat. Pe stradă e un întreg șir de magazine care au un profit destul de frumos. În Divine, oamenii pot să câștige bine, să își păstreze demnitatea și să aibă grijă unul de celălalt. În majoritatea locurilor nu este așa.

– Pot să confirm, spuse Stone.

Întrucât conversația încetă un moment, imaginea de pe ecranul televizorul care atârna pe un perete în spatele

tejghelei le atrase atenția; pe a lui Stone mai mult decât a tuturor celorlalți. Avea legătură cu omorurile din Washington. FBI-ul urmărea niște piste. Mai multe persoane de interes erau interogate. Și, chiar dacă nimeni de la Birou nu vorbea clar, aparent exista o teorie care făcea o legătură între moartea lui Simpson și cea a lui Gray.

– Sper să îl prindă pe ticălos, zise Tyree. Cred că este un complot terorist.

– Fugari arabi, spuse Danny, chicotind. Ei bine, dacă vin aici, îi vom identifica destul de ușor.

– Nu este de râs, Danny. Nebunii ăștia încearcă să cucerească lumea. El își atinse arma. Dar îți spun, dacă apar în Divine, se pot aștepta la vechea și buna justiție americană.

Stone se întoarse spre Abby.

– La ce fel de muncă ai nevoie de ajutor?

Tyree se ridică în picioare, pielea uzată a centurii armei scârțâind ușor.

– Danny, vii mai târziu pe la mine, băiete, bine?

De fapt, nu era o întrebare.

Danny zâmbi, dădu din cap și reveni la ouăle moi și șunca prăjită în grăsime.

– Proviziile trebuie aduse din spate, îi spuse Abby lui Stone. Depozitul, curățat. Ferestrele și podeaua, spălate. Unul dintre spălătorii de vase și-a luat liber și poți lucra și acolo.

Stone dădu din cap, se șterse la gură cu șervețelul și se ridică.

– Prezintă-mi totul pe scurt și mă apuc de treabă.

– Nu vrei să știi cu cât te plătesc?

– Las asta în seama ta.

– Ești un om încrezător, chicoti Tyree înainte să plece.

„Nu, nu sunt."

În timp ce Stone o urmă pe Abby în camera din spate, lui Danny îi dispăru zâmbetul când se uită la bărbații murdari și obosiți care îl fixau cu privirea. El termină de mâncat, își bău cafeaua, se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă. Înainte să ajungă acolo, un bărbat slab se ridică de la masă și îi blocă drumul. Avea părul unsuros, o barbă de trei zile, o față murdară de cărbune și ochi care căutau probleme.

– Hei, Lonnie! spuse Danny. Arăți ca naiba, la fel ca întotdeauna.

– Ce cauți din nou aici? Am auzit că ți-ai cumpărat un bilet de tren. Te-ai săturat de Divine. Nu-i așa, Danny băiete? Te-ai săturat de noi?

– Nu știai? FBI-ul e pe urmele mele pentru că am jefuit nenorocitul ăla de tren. Am venit aici să mă ascund. Ai să mă acoperi, nu-i așa?

– Ți se pare amuzant? spuse Lonnie când își îndesă o bucată de gumă în gură, împingându-și degetele atât de mult încât era de mirare că nu se înecase.

– Încerc să găsesc umorul în toate, Lonnie. Face viața mult mai suportabilă.

– Rămâi de data asta sau nu?

– De ce, ai să-mi simți lipsa dacă plec din nou? Mai bine ai grijă. Oamenii ar putea crede că simți o atracție ciudată pentru mine, omule!

Unii dintre bărbați de la celelalte mese râseră auzind asta. Lonnie își strânse mâinile în pumni, dar Danny îl apucă de umărul osos.

– Glumeam, omule! Încă nu m-am hotărât dacă plec sau nu. De-ndată ce o fac, ai să fii unul dintre primii cărora am să le spun. Acum, trebuie să plec. Cât stăm la palavre, aș putea să câștig milioane de dolari în marele oraș Divine.

Băiatul îl ocoli pe Lonnie, care brusc deveni conștient că toți se uitau la el. Când ușa se închise în spatele lui Danny, Lonnie se așeză din nou repede și, cu o privire sfidătoare, aruncă o bucată de gumă în cana veche de cafea de pe podea.

În spatele barului, Stone lăsă jos niște cutii. Auzise o mare parte din discuția asta. Divine se dovedea a fi un oraș destul de ciudat.

„Iau banii și plec la drum. Înainte ca Tyree, cel cu degetele agitate, să afle că eu sunt arabul."

CAPITOLUL 16

Șase ore mai târziu, Stone terminase munca, iar Abby se declarase mulțumită cu cele făcute de el.

– Ai multă energie, spuse ea. Și nu pierzi timpul. Îmi place asta la o persoană. Femeia îi zâmbi și, pentru prima dată, Stone văzu cât de frumoasă era de fapt.

– Acum ce urmează?

– Mai sunt câteva lucruri de făcut acasă la mine. Toate în aer liber. Te interesează? Este o muncă murdară.

– Spune-mi doar cum ajung acolo și ce vrei să fac.

El își apucă sacul și, după câteva minute, părăsi restaurantul. Pentru prima dată, Stone se uită cu atenție la Divine care, la lumina zilei, îl surprinse.

Semăna cu orașul Mayberry al lui Andy Griffith, dar cu o poleială de Hollywood, o așezare pe care ar fi construit-o cei de la Disney, concluzionă el. Vitrinele erau toate proaspăt vopsite, iar lemnul părea nou; ferestrele erau curate, trotuarele din cărămidă erau netede și măturate și drumurile erau asfaltate recent. Oamenii mergeau și își făceau semn cu mâna, salutările prietenoase pluteau peste tot în jurul lui, deși niciuna nu îi era destinată lui Stone, aparent singurul străin de aici.

Trecu pe lângă ceea ce părea a fi o clădire nouă de cărămidă care era biblioteca orașului. Se uită prin ușile de sticlă și văzu rafturi cu cărți și rânduri de calculatoare noi-nouțe. Stone se gândi că ar fi putut să-și facă un abonament. Merse mai departe.

Mașinile și camioanele care trecură pe lângă el cât se plimbă prin centrul orașului erau relativ noi. Își ridică privirea la închisoarea cu două etaje, construită din cărămidă roșie cu coloane albe în față, jardiniere cu panseluțe care păzeau intrarea și automate de Coca-Cola și gustări lipite de perete. Era totuși cea mai primitoare intrare a unei închisori din câte văzuse vreodată Stone. Alături era o clădire mai mare, construită și ea din cărămidă roșie, cu un turn cu ceas pe exteriorul căruia scria „Tribunal".

O închisoare și un tribunal într-un orășel? Cu o închisoare de maximă securitate în apropiere? Dar închisoarea de maximă securitate era pentru cei mai periculoși, nu pentru infractorii micului oraș care probabil furau baterii de mașină și își loveau tovarășii de pahar când erau beți.

Cât se gândi la asta, un bărbat scund cu păr alb ca zăpada ieși din tribunal, își puse o șapcă moale de pâslă pe cap și porni pe stradă în direcția opusă lui Stone.

– Vrei să te prezint judecătorului?

Stone se întoarse și îl văzu pe Tyree stând în spatele lui. Probabil ieșise din închisoare. Bărbatul masiv se mișca în liniște. Lui Stone nu îi plăcea discreția asta.

– Judecătorului? „Un om al legii și un judecător." Exact ce îi trebuia lui. Amândoi ar fi putut să-l aresteze și să-l judece pentru crimă chiar acum.

Tyree dădu din cap și strigă:

– Dwight, am aici un tip pe care vreau să îl cunoști!

Bărbatul se uită împrejur, îl văzu pe Tyree, zâmbi și se îndreptă spre ei.

– El este Ben, spuse Tyree. Ai un nume de familie, Ben?

– Thomas, spuse repede Stone.

– Bine, el este onorabilul Dwight Mosley.

De aproape, Stone avu impresia că vorbea cu o versiune mai scundă a lui Moș Crăciun, cu o barbă tunsă în locul uneia stufoase.

Mosley chicoti.

– Nu știu cât de onorabil sunt sau am fost vreodată, dar adjectivul însoțește, într-adevăr, titlul de judecător.

– Ben a fost cel care i-a salvat pielea lui Danny Riker când a intrat într-un bucluc în tren.

– Am auzit că Danny s-a întors. Ei bine, mulțumesc, Ben! Danny poate fi...

– Impulsiv? sugeră Stone.

– Aprig.

– Este un cuvânt mai frumos, dar înseamnă același lucru, sublinie Tyree râzând.

– Frumos tribunal, spuse Stone, mutându-și privirea de la judecător. Presupun că aveți mult de lucru?

– Nu ai crede că un orășel ca acesta ar avea nevoie de un tribunal sau de un judecător, spuse Mosley, aparent ghicindu-i gândurile lui Stone. Dar adevărul este că are, deoarece în afară de Divine, jurisdicția mea acoperă o zonă geografică mare. Nu sunt doar procese, deși avem destule, în mare parte pentru drepturile asupra minereurilor și personalul rănit în accidentele de mină. Și legea federală care tocmai s-a schimbat în urmă cu câteva luni cere firmelor de minerit să depună recertificări privind toate proprietățile și aspectele operaționale.

Din nefericire pentru mine, sunt judecătorul care trebuie să cerceteze toate cazurile.

El arătă spre camionul de livrări care intra pe o mică alee ce conducea către o parcare din spatele tribunalului.

– Dacă nu mă înșel, este încă o încărcătură de cutii pline cu pomenitele recertificări. A fost o pierdere de timp pentru avocații din minerit, dar eu sunt plătit oricum.

– Îmi imaginez că este o muncă monotonă, spuse Stone.

– Îți imaginezi corect. Depozităm și dosare de proprietate, expertize, drepturi de trecere și altele asemenea, care ajung și ele în boxele tribunalului la un moment dat. Dar, la un nivel mai personal, oamenii vin să-mi adreseze întrebări privind legea sau să-mi ceară sfaturi din când în când, iar eu încerc să îmi dau silința.

– Să fii sociabil, spuse Tyree.

– Corect. Este un oraș mic, la urma urmei. De exemplu, am ajutat-o pe Abby Riker să treacă restaurantul și o altă proprietate pe numele ei după moartea lui Sam.

– Se pare că ești destul de ocupat.

– Da, dar găsesc timp să merg la vânătoare și pescuit. Și îmi place să mă plimb. Plimbările mele mă duc peste tot. Peisajul este frumos aici.

Se opriră o clipă când o mamă și cei doi copii ai săi trecură pe lângă ei. Tyree își înclină pălăria spre ea și îi mângîie pe cap pe copii în timp ce judecătorul le zâmbi binevoitor.

După ce familia trecu, Stone spuse:

– Ei bine, trebuie să plec.

Dar Mosley îl întrebă:

– De unde ești, Ben?

Lui Stone i se strânse stomacul, însă nu din cauza întrebării lui Mosley, ci a felul în care rostise. Sau devenise prea paranoic?

– De peste tot. N-am fost niciodată înclinat să mă stabilesc undeva.

– Eu am fost opusul, cel puțin pentru o vreme. Orașul Brooklin mi-a fost cămin pentru primii treizeci de ani din viață. După aceea mi-am petrecut timpul în America de Sud, iar apoi în Texas, aproape de graniță. Dar nu am văzut niciun loc la fel de frumos ca acesta.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Stone, resemnat cel puțin pentru moment să joace jocul conversației mărunte, ca judecătorul să nu devină bănuitor.

– A fost o coincidență totală. Am plecat din New York după moartea soției, iar mașina s-a stricat. M-am îndrăgostit de locul acesta în cele câteva zile necesare reparațiilor.

– Și a fost norocul nostru că a făcut-o! spuse Tyree.

– Orașul m-a răsplătit, zise Mosley. Cu siguranță m-a ajutat să trec peste moartea bietei mele soții. Mergi și tu la o plimbare? adăugă el.

– De fapt, mă duc la Abby. Vrea să mă ocup de niște lucruri pe lângă casă.

– Este un loc frumos, o fermă a unui vis de vară.

– Așa îi spune? întrebă Stone.

Mosley dădu aprobator din cap.

– După piesa lui Shakespeare, doar că e o variantă. Un vis, vezi tu. Presupun că, într-un fel, noi toți cei de aici trăim un vis, așa izolați cum suntem de restul societății.

– Nu este un lucru atât de rău, observă Tyree. Restul societății nu este chiar atât de grozav. Divine își merită numele, cel puțin din punctul meu de vedere.

Mosley trecu pe lângă ei și continuă să meargă pe stradă.

Tyree își scoase pălăria și își atinse părul.

– Ei bine, să ai o zi bună, Ben! Nu te speti prea mult!

Tyree intră în închisoare, iar Stone își reluă drumul spre casa lui Abby.

Sau ferma unui vis de vară.

Sau a unui vis.

Sau a unui coșmar.

CAPITOLUL 17

Când Stone parcurse strada principală din Divine, observă repede că magazinele păreau prospere, iar clienții mulțumiți. Îi era greu să potrivească imaginea asta cu aceea a minerilor rupți de muncă, cu mâinile noduroase, fețele murdare și plămânii plini de cărbune care luau micul dejun în restaurantul lui Abby. Iar apoi se gândi din nou la ce văzuse la televizor.

„Piste. Oameni de interes. Legături între cele două crime."

În timp ce se uită pe fereastra unui magazin, îl văzu. Omniprezent mai multe decenii, acum era greu de găsit oriunde, cel puțin unul care funcționa. Totuși, părea că Divine urma ceva mai greu direcția restului țării.

El se furișă înăuntru și se uită la telefonul public de pe perete, iar apoi la indicatorul din spatele tejghelei de la intrare: „Meșteșuguri din munții Apalași". Rafturile magazinului erau pline cu sculpturi făcute din lemn, piatră și lut. Pe pereți erau tablouri și fotografii ale munților, ale văilor și ale micilor barăci cu acoperiș de tablă de pe coastele dealurilor. În spatele tejghelei, o femeie masivă roșie la față apăsa cu greu tastele calculatorului.

Ea își ridică privirea și zâmbi.

– Pot să te ajut?

– Vreau doar să folosesc telefonul. Ai să-mi schimbi cinci dolari?

Femeia îi dădu banii, iar el se retrase spre partea din spate a magazinului și introduse monedele de douăzeci și cinci de cenți în fanta telefonului. Sună singura persoană despre care știa că avea un număr de telefon cu adevărat secret: Reuben. Asta era din cauză că nu avea un telefon pe numele lui, ci, mai degrabă, folosea minutele din telefoanele câtorva sute de oameni. Stone presupusese dintotdeauna că Milton îl învățase cum să o facă.

Bărbatul masiv răspunse după ce telefonul sună a doua oară. El aproape strigă când auzi că era Stone. După ce îi spuse lui Reuben că era în regulă și că nu i-ar fi zis în niciun caz unde se afla, Stone îl întrebă despre investigație.

– Un tip pe nume Joe Knox de la CIA a vorbit cu toată lumea, în afară de mine. Se pare că este un adevărat bulldog. Știe că tu și Carr sunteți una și aceeași persoană. Știe că ai fugit. Dacă te găsesc, nu ai să ajungi la proces, Oliver.

– Deja m-am gândit la asta, Reuben. Cum rezistă toată lumea?

– Bine. Totuși, Alex se poartă ca un rahat când vine vorba de toată situația.

– Este agent federal, Reuben. Este prins la mijloc.

– Ei bine, i-a spus lui Annabelle să ardă scrisoarea pe care ai lăsat-o în urmă. Presupun că ar trebui să îi dau niște bile albe pentru asta.

– Spune-i că apreciez gestul. Sincer.

Urmă o mică pauză, iar apoi Reuben spuse:

– Oliver...

– Nu am de gând să-ți spun că am făcut-o, Reuben. Nu ar folosi la nimic. Vreau doar să știi că mi-ai fost un prieten mai bun decât am meritat. Cu toții ați fost. Și am să urmăresc știrile. Dacă o să mi se pară măcar că vreunul dintre voi o să fie rănit din cauza asta, am să mă predau.

– Ascultă-mă, putem avea grijă de noi. Nu ne pot atinge. Dar dacă te predai poliției, CIA va interveni, va chema securitatea națională și vei dispărea.

– Lasă-mă să-mi fac eu griji în privința asta. Și știu că nu este suficient, dar îți mulțumesc pentru tot.

Reuben începu să vorbească, dar Stone deja închisese, trântind receptorul la loc. „Este ca și când tocmai mi-aș fi tăiat brațul drept. Adio, Reuben!"

El își ridică privirea ca să o vadă pe vânzătoare uitându-se curioasă la el. Vorbise atât de încet, încât nu era niciun risc să fi fost auzit.

– Ai reușit să vorbești? întrebă femeia cu amabilitate.

– Da. Mulțumesc!

Ea continuă să se uite la el, așadar, bărbatul spuse în cele din urmă:

– Aveți niște obiecte frumoase. Cine l-a făcut pe acela? adăugă arătând spre un tablou de pe perete.

Femeia se schimbă la față.

– O, Debby Randolph.

– Este talentată.

– Da. Eu sunt Wanda, adăugă ea repede. Nu te-am mai văzut pe aici.

– Tocmai am sosit. Am venit aseară târziu cu Danny Riker.

– Danny? rosti ea surprinsă. Am auzit că a plecat din oraș.

– Ei bine, s-a întors, dar cred că doar temporar. Așadar, cum merge afacerea?

– Foarte bine, în special pe pagina noastră de internet. Multor oameni le plac obiectele din munții Apalași. Presupun că le amintesc de vremuri mai simple.

– Cred că tuturor ne-ar folosi așa ceva. Ei bine, mulțumesc!

– Sper să revii. Am la reducere puii de urs sculptați din bucăți de cărbune. Sunt bune ca prespapier.

– Sunt sigur.

Stone ieși din magazinul de „senzații plăcute" simțindu-se ca și când ar fi parcurs ultimii metri spre propria moarte. Era din nou singur.

CAPITOLUL 18

Drumul de asfalt continua cam un kilometru spre macadam. Stone trecu pe lângă o biserică de piatră cu o clopotniță mică, înconjurată de un zid de piatră. Lângă locul de închinăciune era un cimitir. Stone, fostul îngrijitor de cimitir, se plimbă un pic printre morminte. Mulți dintre cei îngropați aici aveau același nume de familie. Stone văzu mormântul lui Samuel Riker, care murise în urmă cu cinci ani, la vârsta de patruzeci și unu de ani.

Erau mulți din familia Tyree pe acolo. Sub o piatră de mormânt înnegrită de timp era locul de odihnă al lui Lincoln Q. Tyree, decedat în 1901. Stone credea că trebuia să fie cam deranjant să treci pe lângă o piatră de mormânt cu numele tău deja înscris, dar poate că șeriful nu venea prea des pe aici.

Două morminte erau acoperite de flori încă proaspete și movilele de pământ păreau noi. Rory Peterson murise în urmă cu o săptămână. Numele de pe celălalt mormânt îl făcu pe Stone să se uite de două ori. Debby Randolph plecase la Domnul la o zi după moartea lui Peterson. Aparent, acela era motivul pentru care femeia din magazin se purtase cam ciudat. Peterson avea patruzeci și opt de ani, în timp ce Debby avusese doar douăzeci și trei.

Stone merse mai departe, cotind spre stânga în dreptul unui stejar imens cu ramuri groase și întinse, care semăna mai mult cu Atlas ce ținea lumea pe umeri, și nu cu un copac. Atârnând de o creangă era un indicator pe care scria „Ferma unui vis de vară", săgeata arătând spre stânga. Mai parcurse o sută de metri pe o alee cu pietriș până ce ajunse la casă, deși termenul în mod clar nu se potrivea. Nu era sigur la ce se așteptase, dar nu la asta.

„Antebelică" fu primul cuvânt la care se gândise. Era mare, construită din scânduri albe și porțiuni de piatră, cu uși negre și obloane și nu mai puțin de patru coșuri de fum. O verandă imensă se sprijinea pe rânduri de coloane prelucrate complicat, ce dezvăluia balansoare, mese solide, plante agățătoare și un leagăn capitonat ancorat de un capăt. Curtea amenajată se întindea la nesfârșit, perimetrul fiind mărginit de ziduri din piatră. Pe o alee pavată cu bolovani erau parcate o camionetă murdară și un Mini Cooper verde, cu capota albă.

„Toate astea din profitul produs de un restaurant cu zece mese, opt taburete de bar, două mese de biliard și un tonomat muzical?"

Munca trebuia făcută în grajdurile care erau aproape invizibile de lângă casă. El își petrecu următoarele câteva ore curățând, sortând frâie și căpestre și alte echipamente în timp ce mai mulți cai nechezară și loviră din copite.

Stone își masa spatele când auzi copitele calului venind spre el. Calul maroniu înalt de cincisprezece palme se apropie, iar Danny descălecă, scoase două doze de bere din buzunarul jachetei și îi dădu una lui Stone.

– Mi-a zis mama că ești aici.

Deschise berea și un strop de lichid se revărsă.

– Călăritul și livrarea berii nu se potrivesc, spuse el.

– Genunchiul pare să fie în regulă, observă Stone.

– Îmi revin repede. Ce faci?

– Curăț grajdurile, printre alte lucruri.

– Te ajut și eu.

– Ești sigur?

– Nu am altceva de făcut acum.

Ei intrară în grajduri, iar Danny luă o lopată după ce își legă calul de un inel de fier cimentat în pământ.

Stone se uită la vânătaia de pe obrazul băiatului.

– Individul din tren te-a lovit în cealaltă parte, nu-i așa?

– Duke a fost prea rapid pentru mine în grajd în dimineața asta. M-a lovit în față când încercam să îi pun căpăstrul. Al naibii cal!

– Dar unul frumos.

– Călărești?

– Nu dacă pot să evit. Zici că locul ăsta este un iad? Care parte – piscina, vila sau mașina la modă parcată în fața casei?

– Sunt genul care exagerează.

– Serios, de ce ai vrea să părăsești așa ceva?

– Sunt ale ei, nu ale mele. Danny aruncă bălegarul într-o roabă.

– Ești fiul ei. Le vei moșteni cândva.

Danny își scoase tricoul, dezvăluind un fizic suplu și musculos.

– Cine spune că le vreau?

– Bine, de acord. Ești singurul copil?

– Exact.

– Pe drum încoace am văzut mormântul tatălui tău.

– De aceea avem toate lucrurile astea.

– Cum așa?

– Am intentat un proces împotriva companiei de minerit care l-a ucis pe tata. Vezi, companiile de minerit câștigă procesele astea aproape întotdeauna sau se înțeleg la sume mici deoarece îi au pe toți avocații buni la degetul mic. Dar mama a rezistat, și-a argumentat cazul. Compania de minerit a făcut apel, dar la sfârșit i-a învins, ei au cedat și ea și-a primit banii pătați de sânge. Și singurul lucru care ne-a costat a fost soțul ei și tatăl meu. Danny răsturnă o altă lopată cu bălegar în roaba mare și lovi unealta de latura de metal ca și când ar fi exclamat.

– Și mama ta mai conduce restaurantul?

– Îi place să fie ocupată, iar oamenii trebuie să mănânce.

– Tot orașul pare destul de prosper.

– Prețul cărbunelui este cel mai mare din ultimele decenii și nu sunt destui mineri care să lucreze. Când cererea este mai mare decât oferta, salariile cresc. De fapt, s-au cam dublat în ultimii cinci ani. Salariile mari și costurile mici de trai înseamnă prosperitate pentru omul de rând. Simplu.

– Parcă ai fi student la economie.

– Nu, sunt doar un fost sportiv prost, dar am ochi, urechi și ceva rațiune. Unde dormi în noaptea asta?

– Trebuie să fie un motel sau ceva pe aici?

– În oraș, la câteva străzi distanță de restaurantul mamei și după colț de tribunal, este o casă care are camere de închiriat. Ieftine, dar curate. Bernie Sandusky e proprietarul. El râse. Spune-i bătrânului Bernie că te-a trimis Danny.

– De ce, o să-mi facă vreo reducere?

– Nu, mai probabil o să te dea afară.

– De ce?

– Bernie are o nepoată foarte drăguță pe nume Dottie. În urmă cu câțiva ani, ne-a prins pe mine și Dottie într-una dintre camerele lui lucrând la tema de la biologie. El râse și puse o lopată mare de bălegar în roabă. Bine, am terminat de strâns bălegarul. Te descurci singur, omule!

Stone îl privi pe Danny până când tânărul și calul nu se mai văzură. El își termină munca și, după o vreme, merse încet pe o alee care ocolea un mic deal acoperit cu pini. Proprietatea lui Abby părea nesfârșită. Ajunse la un alt drum de pietriș care se îndrepta într-altă direcție. În timp ce urmări drumul cu privirea, se gândi că, la un moment dat, avea să-l ducă spre cel principal, în partea opusă locului din care venise spre fermă.

Câteva minute mai târziu, Stone urmă o potecă bătătorită de pământ care, în cele din urmă, îl duse către un hambar vechi care părea aproape dărâmat. Înăuntru erau o camionetă veche gri, baloți putrezi de paie, tractoare ruginite și alte unelte pentru lucrul la fermă.

Se urcă pe bara de protecție a camionetei și își numără puținii bani. Ajutorul oferit lui Danny chiar îl costase. Biletul de tren nu fusese ieftin și călătoria cu autobuzul în vecinătatea orașului Divine îl costase și mai mulți dolari prețioși. Danny se oferise să plătească, dar Stone refuzase. Iar el tot trebuia să închirieze o cameră în oraș. Se rugă ca bogătașa Abby să fie generoasă cu plata pentru ziua de muncă, astfel încât să poată merge mai departe.

Totuși, trebuia să se mai gândească la scăpare? Poate când sărise de pe nenorocita de stâncă, ar fi trebuit să tragă

apă în piept și să moară. În orice caz, pentru ce mai avea de trăit?

„Pentru ce trăiesc?"

El auzi un vehicul oprind afară. Sări de pe bara de protecție și ieși la timp ca să o vadă pe Abby coborând din cabina camionetei.

– Te plimbi pe aici? spuse ea fără să zâmbească.

– Am terminat la grajduri. Ai o proprietate frumoasă.

– Bine, spuse femeia ale cărei trăsăturile erau ilizibile.

– Oricum, locul ăsta nu pare să mai fie folosit, zise el, uitându-se spre hambar.

– A fost locuința părinților mei timp de cincizeci de ani. Au administrat-o ca pe o fermă, dar de treizeci de ani nu am făcut agricultură. Casa lor este acolo, spuse și arătă spre stânga. A ars în urmă cu mult timp. Singurul lucru rămas este coșul de fum. Ar trebui să îl demolez, dar nu pot s-o fac. Vreau să spun că e chiar singurul lucru care mi-a mai rămas de la ei.

– Înțeleg.

– Da?

– Este greu să te desprinzi de trecut, mai ales când viitorul este cam nesigur.

– Îți risipești talentele curățând grajduri, Ben! Ar trebui să fii profesor de filosofie.

– Eu tocmai mă întorceam în oraș.

– Trebuie să te plătesc. De ce nu vii cu mine înapoi spre casă? Poți să cinezi și să-ți dau banii.

– Nu trebuie să faci asta.

– Știu că nu trebuie. Tonul ei nu părea să îl contrazică.

Câteva minute mai târziu, ei intrară pe alee.

– Frumoasă casă!

– A costat al naibii de mult.

– Danny mi-a povestit câte ceva.

– Presupun că vrei să faci un duș și să îți schimbi hainele. Curățarea grajdurilor nu este cea mai curată muncă din lume.

– Mulțumesc! Îmi pare rău de soțul tău.

– Îhî, spuse ea.

Femeia trânti portiera camionetei și urcă scările.

Stone coborî încet și veni cu greu în urma ei.

Ar fi putut ajunge în orice oraș din țară. Dar trebuia să fie Divine, Virginia.

„La naiba, chiar știu să le aleg!“

CAPITOLUL 19

Knox o abordă pe Annabelle Conroy în timp ce ieșea din hotel. El își arătă legitimația și îi ceru să îl însoțească.

– Nu cred, spuse ea.

– Poftim?

– Legitimația s-ar putea să fie falsă, iar tu ai putea fi un violator. Du-te și cheamă un polițist și merg cu amândoi dacă el este mulțumit cu cine spui că ești. Dar, până atunci, pleacă naibii de lângă mine!

– Ce-ai zice de o ceașcă de cafea la restaurantul de aici? Dacă îmi strecor mâna sub fusta ta, poți să-ncepi să strigi și să-mi dai una în vintre.

– Doar ca să știi, lovesc puternic cu piciorul.

– Nu mă îndoiesc.

– Va dura mult? Mă cam grăbesc.

– Cât de mult sau de puțin vrei.

Cât băură două cești de cafea tare, Knox îi explică ce voia.

– Nu știu unde este Oliver, spuse ea sincer. Ne-am împrietenit și am stat în casa lui, dar acum este plecat și nu a spus nimănui unde se duce.

– Cum v-ați împrietenit și de ce stăteai la el acasă?

– Destul de simplu. M-a ajutat cu o problemă pe care am avut-o și după ce a plecat am vrut să îi întrețin casa în caz că se întorcea.

– Deci ai avut o problemă cu Jerry Bagger, acum decedat?

– Văd că te-ai informat.

– De fapt, nu a fost atât de greu. Ce problemă ai avut mai exact cu Bagger, doamnă Hunter? Knox nu crezu nicio clipă că acela era numele ei, dar era dispus să îi facă jocul pentru moment.

– De ce te interesează?

– Fă-mi pe plac.

– De ce naiba ar trebui să o fac?

El îi arătă ceașca pe care o ținea.

– Ce-ai zice să iau amprentele de pe ceașcă și le caut în baza de date? Aș găsi numele Susan Hunter?

– Nu există nicio lege împotriva schimbării numelui.

– Corect, dar *motivul* pentru schimbarea numelui ar putea fi ilegal.

– Bagger a rănit o persoană la care țineam, am vrut să i-o plătesc și am făcut-o.

– Cu ajutorul lui Alex Ford și al lui Oliver Stone?

– Mda. Bagger era un escroc și un sociopat. FBI-ul și Departamentul de Justiție îl urmăreau de mult timp. A primit ce merita. Așadar, ce este în neregulă?

– Chiar nu-mi pasă de Jerry Bagger. Îl vreau pe Oliver Stone. Sau pe John Carr. Nu știu pe ce nume i te adresezi.

– Eu îl cunosc drept Oliver Stone. Nu știu cine este John Carr.

– Când l-ai văzut ultima dată?

– În urmă cu aproximativ șase luni.

– Ai auzit că senatorul Simpson și Carter Gray au fost uciși?

– Urmăresc știrile.

– Stone avea o relație cu Gray.

– Nu știam.

– Alex Ford nu s-a deranjat să îți spună? Deoarece el știa totul despre asta.

– Suntem doar prieteni și prietenii nu-și împărtășesc totul.

– De ce ai părăsit casa?

– M-am săturat să trăiesc printre morți.

– Nu cumva ai primit vești de la Stone? Poate că ți-a spus să te ascunzi?

– De ce ar face asta?

– Tu să-mi spui.

– Cum aș putea să îți spun ceva ce nu s-a întâmplat?

– Cred că prietenul tău este fugar.

– De ce?

Knox se ridică în picioare.

– Bine, alarma mea de minciuni sună atât de puternic încât mă dor urechile. Deci, așa cum i-am spus prietenului tău, Ford, ținem legătura. Și nu încerca să părăsești orașul. Nu m-ar face fericit, zise el și plecă.

CAPITOLUL 20

Macklin Hayes nu părea prea mulțumit. El și Knox stăteau în fața unui foc din biblioteca unei case luxoase din cărămidă maro de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea din inima D.C.-ului, la care Hayes avea acces permanent. Regii spionajului, aparent, aveau avantaje poleite cu aur.

– Deci astăzi ai alergat peste tot, i-ai interogat pe toți suspecții și nu ai făcut niciun progres?

– Nu fac lucrurile de mântuială, generale. Am făcut puțin spectacol cu toți în afară de personajul Reuben Rhodes, pe care îl voi găsi la un moment dat. Toți mint și știu mai mult decât ar recunoaște. În ceea ce mă privește, acesta este progresul. La un moment dat, vor face o greșeală, iar apoi vom acționa.

– Chiar mă îndoiesc de faptul că bărbatul a lăsat o copie a itinerarului său de călătorie.

– Și eu mă îndoiesc, dar Carr este un tip loial. Dacă putem să-i prindem prietenii cu ceva, să îi supunem la riscul de a face închisoare, atunci asta ar putea să-l determine să apară.

– Adică el se va întoarce alergând ca să-și salveze prietenii? Knox, chiar crezi că se va întâmpla așa ceva?

– L-am studiat pe bărbat, i-am cercetat cariera și am vorbit cu prietenii lui. Mda, cred că s-ar putea întâmpla. Și care este dezavantajul, dacă lucrul acesta nu funcționează?

Hayes își termină paharul cu vin și se uită la foc.

– Dă-mi voie să fiu sincer, Knox. Sper că va fi instructiv și nu te va plictisi prea mult.

– Mă îndoiesc de faptul că orice mi-ai spune m-ar plictisi, domnule. Și știi că sunt înnebunit după informațiile *exacte*.

Hayes ignoră înțepătura.

– Carr este un ucigaș, în mod clar. Era la Centrul de Vizitatori al Capitoliului în seara aia. Știm că i-a ucis pe Gray și pe Simpson. Partea asta e simplă, dar restul nu este.

– Și în cele din urmă voi auzi și restul?

Hayes se ridică și își turnă încă un pahar, de data asta cu whisky scoțian și sorbi cât rămase în picioare în fața focului. Uitându-se la silueta înaltă și aristocrată, cu un costum din trei piese, păr alb și frumos, maxilar proeminent și ochi scânteietori, care ținea paharul cu picior, Knox începu să-și imagineze că era într-un film cu spioni de la Hollywood.

„Să vedem, cum începe povestea aia? O, da, cu niște patrioți inteligenți și rafinați recrutați din școlile de elită care își dau silința să își păstreze țara în siguranță îmbrăcați elegant în costumele lor Brooks Brothers, culcându-se cu toate femeile frumoase, pufăind gânditori din pipele lor cu miros dulce și rămânând deasupra muritorilor de rând. Ca mine. Și John Carr. Muritorii de rând."

Knox aflase repede că noțiunea era, într-adevăr, o fantezie. Spionajul era o afacere urâtă și murdară și impunea ca fiecare parte să se murdărească la fel de mult ca cealaltă.

Singura regulă era că niciodată nu existase nicio regulă. Nu, de fapt, se înșela. Era o singură regulă. Oamenii ca Macklin Hayes rămâneau deasupra tuturor. De neatins. Și totuși, regula nu era absolută. Carter Gray era excepția. John Carr îl trăsese după el direct în șanțul cu rahat.

„Bravo, John!"

– Din nefericire, probabil, Carr se află și în posesia unor informații anume, poate chiar și a dovezilor acțiunilor țării acesteia în perioade delicate care ar putea, într-o retrospectivă neiertătoare, să ne pună într-o situație jenantă, spuse Hayes. Sunt sigur că Gray era și el conștient de asta. Cred că a încercat să ajungă la Carr, dar, după cum știm, Carr a fost mai rapid.

– Așadar, cu alte cuvinte, ne are la mână și acesta nu este un caz pentru tribunal?

Hayes zâmbi.

– Întotdeauna mi-a plăcut perspicacitatea ta, Knox. Economisește atât de mult timp!

– Nu sunt un asasin plătit, domnule. Mi-ai ordonat să îl găsesc. Îmi voi da silința să o fac, dar asta e tot.

– Și asta e tot ce trebuie să faci. După aceea, alții vor prelua controlul.

– În cazul în care Carr este atât de inteligent pe cât cred, știe toate astea. E posibil să fi născocit o metodă prin care moartea lui violentă să declanșeze chiar dezvăluirea pe care nu ți-o dorești. Un pachet de informații trimis la *New York Times,* probabil în cazul în care primește un glonț în cap?

– Găsește-l, Knox, și cred că îl putem convinge că o asemenea acțiune nu e recomandată.

– Ce avantaj ai acum asupra lui?

– Așa cum ai spus, este un om foarte loial.

Knox se gândi la asta o clipă.

– Deci prietenii sunt slăbiciunea lui? Doar că în versiunea ta, în loc să revină și să meargă la închisoare, își asumă vina și cade *tăcut* în sabie astfel încât prietenii lui să poată trăi?

– Acesta cu siguranță este un scenariu.

– Unul sau *singurul?*

– Găsește-l, Knox – e tot ce trebuie să faci. Ai vreo pistă interesantă?

– Prietenii nu mi-au spus nimic, iar dacă trebuie să acționăm în afara legii, în ceea ce mă privește, trebuie să revin la urmele fizice.

– Atunci revenim la scenele crimelor?

– Da.

– Timpul nu este de partea noastră.

– Niciodată nu este. Domnule, cu toată sinceritatea, informația asta ar fi fost utilă mai devreme.

– Sunt sigur că ar fi fost. Dar, iată-te!

– Deci concurez cu poliția și în chestiunea asta? Dacă ajung acolo primii?

– Am luat anumite măsuri care vor împiedica să se întâmple așa ceva.

– Și dacă un detectiv are noroc?

– Am foarte mari îndoieli, deoarece ei nu știu nimic despre John Carr sau despre legăturile lui cu Gray și cu Simpson. Deci avem un avantaj imens. Dar dacă polițiștii ajung primii la el, ne vom asigura că va dispărea din custodia lor. Securitatea națională detronează tot, Knox.

– Bineînțeles. Pot să întreb care este ierarhia celor aflați la conducere?

– Tu îmi raportezi mie și nimănui altcuiva, spuse el brusc.

– Nu, adică *tu* cui îi raportezi, generale?

Hayes își termină băutura și puse atent paharul pe masa veche.

– Voi pretinde că nu am auzit asta. Noroc! Rapoarte regulate.

– Absolut, spuse Knox, mai tensionat decât i-ar fi plăcut să fie. Nu puteai insista mult cu Macklin Hayes, dar Knox era foarte tentat să insiste cât de mult posibil. La maximum.

– Încă un lucru. John Carr este probabil cel mai bun asasin pe care l-a produs vreodată țara asta. Faptul că a reușit să ucidă de unul singur doisprezece dintre cei mai buni agenți paramilitari de teren ai noștri la treizeci de ani după ce a părăsit Triple Six este grăitor. Dumnezeule, cred c-a fost cu adevărat extraordinar în tinerețe! Ce onoare să fi comandat o asemenea mașinărie de ucis. Gray a fost norocos în privința asta. Ascensiunea rapidă a carierei lui a fost legată în mare parte de abilitatea lui Carr de a ținti perfect de fiecare dată.

– Și de ce îmi spui asta?

– Vreau doar să înțelegi cum stau lucrurile. Avem nevoie de el viu, Knox. Trebuie să știm ce informații deține, înainte să moară. Să nu uiți niciodată! Bineînțeles că vor trebui făcute niște sacrificii.

După ce Hayes ieși din cameră, Knox înțelese, într-adevăr, cum stăteau lucrurile. În mod clar, aveau nevoie de Carr în viață.

„Sacrificii?“ Dar ei nu aveau neapărată nevoie ca Joe Knox să mai respire după ce se termina totul, nu-i așa?

Knox părăsi casa, urcă în Roverul lui și plecă în urmărirea celui mai mare asasin pe care îl produsese țara asta, aparent, în timp ce fostul general viclean care nu avea nicio problemă să permită soldaților lui să moară ca să-și atingă țelurile îl împingea de la spate.

„Ura!“

CAPITOLUL 21

Foarte devreme în dimineața următoare, Knox începu cu casa îngrijitorului de la cimitirul Mt. Zion. Studie fiecare centimetru pătrat scoțând dușumeaua slăbită, golind fiecare sertar, verificând interiorul șemineului și citind cărțile pe care le păstra Stone acolo, multe în limbi diferite.

„Dacă tipul poate să vorbească toate limbile astea, e posibil să fi părăsit deja țara", își spuse Knox în sinea lui. În rest, locuința era o pistă moartă. Evident, tipul o curățase înainte să fugă. După aceea, inspectă cimitirul. Aici, fu puțin mai norocos, deși, până la urmă, se dovedi a fi inutil. Ochiul lui ager văzu că o piatră de mormânt fusese mișcată recent. O răsturnă și găsi micul compartiment săpat în pământ. Totuși, orice ar fi fost acolo, acum nu mai era.

„Mizeria" la care făcuse aluzie Macklin Hayes?

Două ore mai târziu, stătea în curtea din spate a fostei case a lui Carter Gray. Knox hotărâse să nu meargă la locul unde fusese omorât Simpson. Șantierul gol de construcții nu-i oferise niciun indiciu la prima cercetare, iar bărbatul decisese în mod înțelept că probabil nu avea să-i ofere niciunul doar pentru că se întorcea el.

Se uită spre golf. Stone le spusese agenților FBI că persoana care aruncase în aer casa lui Gray ar fi putut fugi sărind

de pe stânci. Se duse pe margine și se uită în jos. Era un plonjon al naibii de lung, dar probabil ușor pentru cineva ca Oliver Stone/John Carr.

„Bine, își aruncă pușca în apă și sare. Și apoi unde a plecat?“

Nu credea că Stone se sinucisese. Nimeni nu plănuia asasinate atât de meticulos doar ca să termine totul cu un plonjon de pe stânci. El trăia. Knox era sigur de asta.

Ducându-și rucsacul pe umăr, Knox merse de-a lungul marginii stâncii, urmărind de pe uscat presupusa călătorie a lui Stone prin apă. Trecu prin pădure, câmpuri deschise, iar apoi printr-o altă pădure, în tot acest timp păstrându-și privirea ațintită la țărmul de dedesubt. În cele din urmă, se opri. Acolo, jos, era o fâșie de plajă. Stone îl împușcase pe Gray înainte de ora șapte dimineața. Knox verificase tabelul fluxului. La ora aceea atât de matinală, fluxul ar fi fost același cu cel pe care-l privea acum. Văzu bolovanii și apoi reperă crăpătura din stâncă, dezvăluind o potecă pe care o urmă spre locul care îl purta către partea de sus a stâncii. După o jumătate de oră de mers pe cărare, ajunse la un rând de colibe.

– Te pot ajuta?

Knox se uită la bărbatul scund și îndesat cu șapcă Green By Packers și o haină unsuroasă care îl fixa cu privirea de lângă un tractor vechi cu o roată lipsă.

Knox se apropie.

– Am fost la casa lui Carter Gray. El își arătă legitimația. Sunt agentul Knox.

– Bravo ție! Mi se spune Leroy deoarece ăsta e numele meu. Gray, ha? Tipul important care a fost împușcat?

– Corect. Să înțeleg că ai primit o altă vizită?

– Da. Dar așa cum le-am spus și lor, nu știu nimic despre nimic.

– Locuiești singur aici?

– Corect, de când Lottie a mea a plecat să se întâlnească cu Domnul în urmă cu patru ani.

– Îmi pare rău să aflu asta. Nu te ajută nimeni aici? Apropo, cu ce te ocupi?

– Cu orice îmi poate aduce niște bani. Am avut un ajutor, dar a plecat.

– Când s-a întâmplat?

– În aceeași zi în care bărbatul a fost împușcat.

Knox păru nerăbdător, dar Leroy ridică mâna.

– Nu te entuziasma! Era aici când au trecut cei de la FBI. Îi poți întreba. Este bătrân, șchiop, nu vede bine și nici măcar nu poate să vorbească – doar mormăie.

– Înalt, scund? Gras, slab?

– Slab, deși cu piciorul rănit era greu să-ți dai seama cât de înalt este. Mult mai înalt decât mine, asta e sigur. Cu o barbă mare și ochelari cu lentile groase.

– De ce a plecat?

– Cine naiba știe? A lucrat cu mine patru luni. Apoi, pur și simplu, a plecat. Nu este ca și când l-aș fi reținut cu un contract de milioane de dolari, pe termen lung. Leroy râse și scuipă pe pământ.

Knox se uită împrejur.

– A locuit într-una dintre clădirile astea?

Leroy dădu aprobator din cap și arătă spre cea mai apropiată de potecă.

– Te superi dacă arunc o privire?

– De la ce agenție ești?

– Federală.

– Știu asta. Dar care dintre ele?

Knox ridică legitimația „publică“ mai aproape de fața bărbatului.

– De la *asta.*

Leroy făcu un pas înapoi.

– Atunci, du-te!

Knox zâmbi în sinea lui. Asta era unul din puținele avantaje ale muncii sale.

Cercetarea colibei dezvălui doar un singur fapt important. Nu era nicio amprentă acolo, iar Knox avea echipamentul care ar fi indicat prezența uneia. Tocmai faptul în sine îi spuse lui Knox că, probabil, urmărea pista corectă. Majoritatea oamenilor, inclusiv șchiopii și muții aproape orbi, nu erau cunoscuți ca fiind prea meticuloși în ștergerea unor asemenea însemne identificatoare.

El părăsi coliba și îl găsi pe Leroy pierzând vremea.

– Am să trimit un artist care va realiza portretul individului conform descrierii tale, spuse Know.

– Am să-mi dau silința.

– Știu că o vei face.

CAPITOLUL 22

Cina fusese delicioasă, în mare parte prăjită și sățioasă. Abby o gătise personal, iar Stone o ajutase să servească. Erau doar ei doi. El făcuse un duș în baia de la etaj decorată ca și când era desprinsă dintr-o revistă de amenajări interioare. Compania de minerit trebuia să fi plătit din plin.

– Deci îți place Shakespeare? întrebă Stone.

– I-am citit piesele în liceu. Înainte nu mă puteam raporta la ele.

– Iar acum poți?

– Probabil. Operele lui prezintă tot ce are de oferit viața, mai ales lucrurile negative, dar eu am dus prea mult timp o viață reală ca să fiu impresionată de ficțiunea ei.

Danny veni la jumătatea cinei, aruncă o privire spre Stone și mama lui care erau sufragerie, cu șervețelele lor din in și farfurii extravagante, și se întoarse fără să spună nimic. Apoi se trânti o ușă. Zgomotos.

Stone se uită după el și se întoarse spre Abby.

– Sunt sigur că te ține ocupată.

– Este un fel de a spune. Ai copii?

– Am avut o fiică. Nu mai e în viață.

– Îmi pare rău să aflu asta. Danny și-a consumat cam șapte din cele nouă vieți și mi se pare că le-a luat și pe ale mele.

– N-ai vrut să plece? Ai spus că ai plâns mult.

– Ce mamă nu ar face-o când singurul ei copil își ia rămas-bun?

– Atunci te bucuri că s-a întors?

– Nu aș merge chiar atât de departe. În plus, este mai probabil să plece din nou înainte ca soarele să răsară de prea multe ori. Cel puțin îmi spun că nu o să-mi mai frângă inima.

– A mai plecat?

– A vorbit mult despre asta, dar nu a făcut-o niciodată. Presupun că eram convinsă că nu face decât să vorbească. Apoi a făcut-o. Vocea îi tremură ușor când rosti ultima parte.

– A avut vreun motiv anume pentru care a hotărât să o facă acum?

– Este greu să îți dai seama de ce anume face Danny ceva. Este impulsiv ca tatăl lui.

– Danny a spus că el a murit în mină.

Abby nu se grăbi să mănânce ultima bucată de plăcintă.

– Așa a fost. Ai spus că ai pierdut un copil. Dar soția ta?

– Și ea a murit. Cu mult timp în urmă.

– Ce ai făcut de atunci?

– Mai multe. Nu am rămas niciodată într-un loc prea mult timp.

– Ai plecat din armată imediat după Vietnam?

– Am rămas o vreme. Nimic prea incitant.

– Nu ai pensie de la Unchiul Sam?

– Nu am stat destul de mult timp.

Conversația lor lâncezi și după un timp Stone plecă, rezistând invitației lui Abby de a-l conduce înapoi în oraș. În ciuda

luxului și a detaliilor atente, tristețea era prezentă dintr-un motiv simplu: sursa bogăției era moartea.

– Presupun că ai să pleci în curând, spuse ea stând lângă ușa de la intrare.

– Sunt mult mai bătrân decât Danny și încă nu am hotărât ce să fac cu restul vieții mele. Deci cred că ar fi bine să o fac.

– Mulțumesc pentru că l-ai ajutat pe fiul meu!

– Pare un tânăr bun, Abby. Trebuie doar puțin îndrumat.

– Ar fi fost chiar bine dacă îndrumarea l-ar fi scos de aici și l-ar fi ținut acolo.

Ea închise ușa, lăsându-l pe Stone nedumerit. Spunându-și din nou că nu era treaba lui, se îndreptă spre drum și înapoi în oraș. Cerul era luminat de stele, singurele lumini. În timp ce se apropie de oraș, auzi ceva. La început, păru să fie geamătul unui animal și se gândi că, în partea asta de țară, nu era nemaiauzit să dai de un urs negru sau poate chiar de o pumă. Continuând să meargă, geamătul deveni mai ușor de recunoscut.

Stone grăbi pasul. Biserica și cimitirul erau chiar în față.

El traversă drumul, intră în curtea bisericii, merse direct spre cimitir, iar apoi se opri când îl văzu.

Suspinând amarnic, Danny stătea întins pe mormântul proaspăt al lui Debby Randolph.

CAPITOLUL 23

Bărbatul înalt se furișă în clădire, coti la stânga, luă liftul, coborî, intră în tunel, merse pe sub străzile Washingtonului, intră într-o altă clădire și ieși pe un hol lung. Când trecu pe lângă o ușă, aceasta se deschise și o mână mare îl apucă și îl trase înăuntru, trântind ușa în urma lui.

Reuben Rhodes îl eliberă pe Alex Ford. Agentul își netezi gulerul jachetei și se întoarse ca să se uite urât la ceilalți care stăteau pe mobilă și lăzi de transport asigurate de guvern.

– Ai spus a doua ușă pe *stânga!* izbucni Alex.

– Fratele Caleb a înțeles greșit, spuse Reuben. A vrut să zică prima ușă pe dreapta și nu am vrut să te sunăm pe mobil, în caz că l-au pus sub urmărire.

– Le trebuie un ordin judecătoresc pentru asta, spuse Annabelle.

– Pe naiba le trebuie! replică Reuben.

Alex se uită la Annabelle.

– De fapt, are dreptate în privința asta. Ca agent federal, viața și telefonul meu mobil nu îmi aparțin.

– Îmi pare rău de încurcătură, Alex, spuse rușinat Caleb. Eram puțin neliniștit. Totuși, nu știu de ce. Se încruntă furios la Reuben. O, acum îmi amintesc! Pentru că Reuben a sunat

și a strigat că trebuie să găsesc *imediat* un loc în care să ne întâlnim sau vom muri cu toții și va fi din vina mea!

Reuben ridică din umeri.

– Nu am spus că vom muri. Am spus că toți vom sta în închisoare pentru tot restul vieții și că va fi *în mare parte* vina ta.

– Cum ți-ai dat seama de asta? întrebă Annabelle.

– Acest personaj Joe Knox s-a întâlnit deja cu Caleb.

– Și? De unde știi că i-am spus ceva?

– Caleb, tu spui tot și dacă te întreabă ceva o fată de la Cercetași.

Annabelle se ridică în picioare.

– Bine, nu avem mult timp la dispoziție. Se pare că Knox ne-a găsit pe mine, pe Alex și pe Caleb.

– Și știu că s-a dus la docul de încărcare, dar, din fericire, mi-am luat câteva zile libere, adăugă Reuben.

– Reuben, înțeleg că te-a sunat Oliver, spuse Alex. Ți-a spus unde este?

– Nu a vrut să-mi zică de unde sună. Reuben continuă să le povestească despre conversația lui cu Stone. Dar a vrut să vă transmit că apreciază că i-ați ars scrisoarea.

Alex dădu încet din cap, dar nu spuse nimic.

– Ai cum să urmărești apelul pe care i l-a dat lui Reuben? întrebă Caleb.

Reuben scutură din cap.

– Abonamentul meu de telefonie mobilă e mai neobișnuit. Puțin mai complicat.

– Adică furi minutele altor oameni, declară Caleb.

– În orice caz, am rugat un prieten în care am încredere să încerce în locul meu. Este un adevărat profesionist la chestiile astea și nu a reușit nimic.

– Ei bine, să comparăm ce ne-a spus Knox și să vedem care e situația, sugeră Annabelle.

Alex începu primul, urmat de Annabelle, iar apoi de Caleb. Când terminară, Reuben spuse:

– Caleb, îmi cer scuze. Se pare că ai rezistat destul de bine.

– Îți accept scuzele! izbucni bibliotecarul federal.

– Bine, Knox știe că Oliver este John Carr, zise Alex. Știe ce a făcut la CIA și că i-a ucis pe Simpson și pe Gray. Și îl vrea cu disperare.

– Și crede că îl putem conduce direct la Oliver, răspunse Caleb. Dar nu putem. Mulțumesc lui Dumnezeu!

– Nu-I mulțumi încă lui Dumnezeu, Caleb. Știe unde suntem și de legătura noastră cu Oliver. Se vor folosi de asta.

– Cum?

– Ca de un avantaj, răspunse Annabelle. Ca să îl atragă pe Oliver.

– Ce vrei să spui? exclamă Caleb. Că ne folosește drept momeală? E ridicol. Suntem cetățeni ai Statelor Unite. Knox este un funcționar public.

– Replica asta nu a funcționat nici măcar în anii cincizeci, spuse Alex. Este un funcționar public, cu o treabă de făcut. Să îl prindă pe Oliver. Și chiar dacă el este fugar, noi am rămas ca ținte.

– Deci ar trebui să ne ascundem toți? întrebă Annabelle.

– Mie îmi este cam imposibil să o fac, spuse Alex. Dar, Annabelle, tu cu siguranță ar trebui să sapi o groapă adâncă și să te ascunzi acolo. Și Reuben. Caleb, tu?

– De ce ne-ar fi lăsat Oliver în situația asta imposibilă? bombăni Caleb.

– Nu a avut de ales, răspunse Reuben. Dacă avem dreptate, a ucis două persoane foarte importante în aceeași zi. Nu te duci să bei o cafea după asta și să aștepți ca echipa SWAT să îți bată la ușă cu berbecul.

Caleb scutură din cap.

– Chiar dacă Oliver i-a ucis – și în ciuda scrisorii lăsate în urmă, pariez că și-a șters bine urmele.

– La naiba, ce nu înțelegi, Caleb? exclamă Reuben. Tipii ăștia nu vor să-l acuze; îl vor, pur și simplu. Au să-l facă să le spună orice informație utilă, după care o să-l împuște în cap. A fost un asasin angajat de guvern, care a trebuit să fugă deoarece Gray și Simpson l-au trădat și au încercat să îl ucidă. Reuben spuse ultima parte fixându-l cu privirea pe Alex. Oliver este fugar de treizeci de ani. Și ei l-au ucis pe Milton. Și nu uita, Harry Finn ne-a spus că, atunci, Simpson a recunoscut că el a fost cel care a ordonat asasinarea lui Oliver și a familiei lui. Dacă un om ar avea vreodată un motiv să ucidă pe cineva, Oliver ar fi acela, la naiba cu ce spune legea!

– Așadar, e posibil ca ei să se teamă de ce ar putea ști Oliver în legătură cu misiunile guvernamentale trecute, spuse Caleb. Și vor să îl reducă la tăcere?

– Acum gândești ca un bibliotecar, observă prefăcut Reuben.

– Dar s-ar putea să existe o altă cale, adică în loc să ne ascundem, zise Annabelle.

Alex se rezemă de perete.

– La ce te gândești?

– Îl găsim pe Oliver și îl ajutăm să scape cu adevărat.

– Las-o baltă, Annabelle! I-am conduce pe tipii ăștia direct la el, protestă Alex.

– Și, în plus, adăugă Reuben, sunt sigur că Oliver are un plan grozav ca să scape.

– Serios? Fără acte de identitate. Fără bani. I-am dat un card de credit. L-am verificat. Nu a fost folosit de câteva luni. Nu poate să ia avionul, ci doar să fugă.

– Înainte să îl prindă, spuse încet Reuben.

– Poate că asta vrea, declară Alex. Ceilalți trei îl fixară cu privirea. El i-a ucis pe Simpson și pe Gray. S-a simțit foarte vinovat pentru Milton. Poate crede că nu mai are pentru ce trăi. Fuge, dar nu prea repede. Știe că îl vor prinde și este pregătit pentru ce înseamnă asta.

– Nu voi permite ca viața lui să se sfârșească astfel, spuse Annabelle.

– Annabelle, să obstrucționezi ancheta CIA este un lucru, dar dacă te implici și-l ajuți pe Oliver să scape de autorități, atunci și tu vei fi închisă. Pentru mult timp.

– Nu-mi pasă, Alex! Uite ce a făcut pentru mine. A riscat totul ca să mă ajute.

– A făcut-o pentru toți, adăugă Reuben.

– Nici tu nu ai fi aici, Alex, spuse Annabelle, uitându-se la bărbat. Dacă nu ar fi fost Oliver.

Alex se așeză pe un birou vechi.

– Băieți, înțeleg, dar sunt agent federal. Nu pot face mai mult.

– Nu vrem să ai probleme, deci nu trebuie să faci nimic, spuse Annabelle, deși tonul era mai puțin grațios decât cuvintele.

– În afară de a ignora totul, adăugă Reuben.

– Și cum anume ai începe să-l cauți? spuse Alex.

– De asta *noi* trebuie să ne dăm seama, zise cu răceală Reuben și se uită la Caleb. Și tu ești angajat *federal,* dar te implici?

Caleb dădu aprobator din cap.

– Mă implic.

Alex, cu trăsăturile întunecate, se ridică în picioare.

– Ei bine, presupun că aici ne despărțim. Succes!

– Alex... începu Annabelle, dar ușa se închisese deja în urma lui.

Cei trei membri rămași ai Clubului Camel se uitară, pur și simplu, unul la celălalt.

– Să-l ia naiba! exclamă Reuben. Așadar, cum îl găsim pe Oliver?

Ea îi aruncă o privire.

– Vulpea este la vânătoare, nu-i așa?

– Corect. Și?

– Deci urmărim vulpea.

– Ai un plan?

– Întotdeauna am un plan.

– Annabelle, fato, te iubesc!

CAPITOLUL 24

Stone avea de gând să îl abordeze pe Danny Riker când altcineva apăru dintr-o latură a cimitirului. Stone se ghemui în spatele zidului de piatră în timp ce bărbatul ieși din umbră, în lumina lunii. La început, Stone crezu că bărbatul masiv urma să îl atace pe Danny, atât de discret se apropiase. Într-adevăr, Stone se pregătea să iasă când celălalt bărbat îl atinse pe Danny ușor pe umăr.

– Haide, băiete, nu îți face bine să fii aici!

Danny se uită la șeriful Tyree, care se aplecă să îl ridice.

– Nu este corect! Nu este corect! spuse Danny când se rezemă de trupul masiv al omului legii.

– Multe în viață nu sunt corecte, Danny. Dar nu poți să lași chestia asta să te consume, băiete!

– Vreau să mor!

Tyree îl pălmui pe Danny.

– Să nu te mai aud vreodată spunând vorbele asta, Danny! Fata este moartă. Nu mai poți face nimic să o aduci înapoi.

El arătă spre pământ.

– Spui că e corect?

– Bagă-ți mințile în cap! A avut de ales. S-a sinucis. Sinuciderea nu ajută cu nimic pe nimeni. Acum, vrei să te duc acasă cu mașina?

Danny își șterse fața și scutură din cap.

– Ești prost dacă asta crezi! izbucni el.

Tyree îl studie.

– Știi ceva ce eu nu știu?

– Știu multe lucruri pe care nu le știi. Și ce dacă? Ce știu nu valorează niciun rahat.

– Mă refer la Debby.

Danny se uită în jos și renunță la tonul sfidător.

– Nu. Nu știu nimic, vorbeam și eu. Vorbeam și nu spuneam nimic.

– Ai spus că sunt prost dacă asta cred. Ce, că s-a sinucis?

– Acum îmi pui vorbe-n gură, șerifule, spuse Dany, albindu-se un pic la față.

– Vreau doar să aud ce ai de zis.

Drept răspuns, Danny se întoarse și plecă.

– Danny, întoarce-te!

– Nu mai striga, șerifule, că ai să trezești morții!

– Acum, băiete!

– Nu sunt un băiat, Tyree, în caz că nu ai observat. Danny se întoarse ca să se uite la el. Și dacă nu vrei să mă împuști în spate, mă duc acasă.

Tyree puse o mână pe pistol când Stone se ghemui cât de mult posibil. Nu voia să le dea bărbaților vreo șansă să îl repereze.

El așteptă ca Danny să dispară de-a lungul drumului și apoi îl urmări pe Tyree întorcându-se la mașina de patrulă parcată în apropiere și plecând înapoi spre oraș.

„Ar trebui să plec? De ce să aștept până dimineață?“

Totuși, Stone merse spre oraș și închirie o cameră în casa minusculă pe care i-o recomandase Danny. Urcă scările, își lăsă sacul deoparte, se așeză pe patul moale și se uită pe fereastră spre strada principală din Divine.

Ce văzuse la cimitir îl nedumerise. Fusese Danny îndrăgostit de Debby Randolph? Ea se sinucisese? De ce plecase Danny, iar apoi se întorsese?

„Nu este problema mea“, spuse Stone, în cele din urmă, cu voce tare, surprinzându-se de forța cuvintelor. Se uită la ceas. Era aproape ora zece. În sac, avea un mic radio pe care îl scoase și îl porni. Fu nevoie să tot răsucească butonul, dar, în cele din urmă, găsi un post care transmitea știri naționale în timpul nopții. Se așeză din nou în pat. Crimele nu erau primele știri, dar erau pe locul doi după o epidemie de salmonella cauzată de niște alimente.

Vocea crainicului păru gâtuită când relată ultimele știri despre crimele la nivel înalt din D.C.

„FBI-ul și Securitatea Națională și-au combinat eforturile în această investigație. Între moartea senatorului Roger Simpson și cea a șefului spionajului Carter Gray există cu siguranță o legătură care, aparent, se referă la evenimente vechi de câteva decenii, când ambii bărbați lucrau la CIA. Se spune că ucigașul este un fost coleg de-al celor doi bărbați și se credea că a murit cu mulți ani în urmă. Autoritățile supraveghează toate aeroporturile, stațiile de tren și de autobuz și trecerile peste graniță. Vă vom oferi mai multe informații când le vom primi din ceea ce pare a fi vânătoarea deceniului.“

Stone închise radioul, se ridică și se uită din nou pe fereastră. Nu anunțaseră numele ucigașului, dar la fel de bine ar fi putut să o facă.

„Ei știu că a fost John Carr, știu cum arăt și au închis toate căile de scăpare."

Nu se gândise că ar fi putut să fie prins. Chiar își imagina că putea să ajungă în New Orleans, să înceapă o nouă viață și să-și trăiască restul anilor într-un anonimat liniștit. Dar părea că situația nu avea să fie așa. Singurul lucru care îl deranja era că toată lumea l-ar fi crezut un criminal. Era mereu greșit să te răzbuni? Îndreptarea unei inechități în afara legii nu era niciodată iertată? Cunoștea răspunsurile la întrebările acelea. Nu ar fi avut niciodată luxul de a se prezenta în fața unui judecător și a unui grup de jurați. Nu i-ar fi permis niciodată deoarece ar fi putut să prezinte povestea din perspectiva lui. Nu, era ceva ce nu putea fi permis.

Stone își puse jacheta. Avea nevoie de aer. Trebuia să se gândească. Putea măcar să plece acum din Divine? Trebuia să îl sune pe Reuben, dar era nevoit să aștepte până a doua zi. În acest moment, voia doar să meargă prin întunericul și liniștea orașului Divine și să se gândească.

Ajunse pe strada principală, coti la dreapta și merse într-un ritm rapid. Curând, lăsă în urmă mica zonă centrală. Copacii deveniră mai deși, iar luminile caselor mici răsfirate pe marginea orașului Divine dispărură într-un sfârșit.

După cinci minute, Stone hotărî să se întoarcă când auzi un țipăt din față. Era un bărbat care părea mai mult decât îngrozit.

Stone începu să alerge.

CAPITOLUL 25

După ce părăsi locuința lui Leroy din Maryland, Knox nu conduse către casă. Atât de mult îl deranjase o întrebare, încât trebuia să primească un răspuns. Se îndreptă nu spre Langley, ci spre o clădire greu de clasificat din centrul Washingtonului. Sunase dinainte și fusese primit fără probleme, cu trecutul lui militar și actele guvernamentale.

Intră într-o cameră mare plină cu mese lungi și zgâriate unde bărbați cu păr cărunt, probabil veterani din fostele războaie, împreună cu niște istorici cu papioane, stăteau și citeau teancuri de documente îngălbenite. Nu avea ferestre și părea și aproape lipsită de aer. Când Knox se uită împrejur, singura emoție pe care o simți fu nefericirea. În acest loc se aflau consemnări privind nenumărate vieți prea scurte și morți violente.

Centrul principal de colectare a dosarelor armatei SUA era în St. Louis. Dacă nu erai ruda cuiva, ca să ți se ofere accesul la dosarul complet al unui militar, se cerea ori permisiunea acelei persoane ori un ordin judecătoresc. Totuși, Knox aflase ceva necunoscut majorității: clădirea din St. Louis nu avea *toate* dosarele. Unele erau în D.C. – și, într-adevăr, copiile altora erau depozitate în St. Louis, și nu doar dosarele personalului înrolat. Aici se aflau documentele care

consemnau războaiele Americii. De aceea mulți istorici veneau să facă cercetare, mulți cu cereri FOIA[1] în mână, de vreme ce armata dezvăluia doar șovăind ceva despre sine.

Multe dintre dosarele la care voia să se uite nu fuseseră încă digitalizate. Totuși, după ce Knox își arătă legitimația, intendentul reuși să scoată foarte repede cutiile pe care și le dorea și îi arătă cum să acceseze fișierele digitalizate. Așezându-se în fața unui calculator, Knox începu să citească, trecând de la o imagine la alta. Avea o bănuială și voia să vadă dacă putea să o verifice. Ce îl deranjase era motivul pentru care Macklin Hayes își dorea atât de mult să îl prindă pe John Carr. Dacă Carr îi ucisese pe Simpson și pe Gray, acum era fugar. Nu intenționa să țină o conferință de presă și să-nceapă să divulge secrete din trecut. Knox înțelegea de ce Hayes voia să îl prindă pe Carr înaintea poliției. Dacă polițiștii l-ar fi găsit pe Carr, el ar fi putut să-nceapă să vorbească în schimbul unui târg. Dar Hayes spusese și că polițiștii fuseseră puși sub control în investigația asta, dându-i lui Knox, în esență, un teren liber pe care să acționeze. Și chiar dacă poliția ar fi ajuns cumva prima la Carr, CIA ar fi putut, conform lui Hayes, să intervină și să îl ia sub pretextul intereselor ce vizau securitatea națională. Carr nici măcar nu ar fi apucat să țină o conferință de presă sau să-și sune avocatul.

Așadar, ce era cu nevoia asta disperată de a-l prinde pe tip? În afară de problema esențială de a nu lăsa un ucigaș să scape justiției, într-un fel, a-l lăsa să plece și să moară liniștit

[1] Freedom of Information Act. Încă din 1967, FOAI dă posibiliatea și dreptul cetățenilor de a cere accesul la documentele oricărei agenții federale. Este frecvent descrisă ca legea care le permite cetățenilor să cunoască ce fac cei care îi guvernează.

avea mai mult sens strategic. Ideea de bază era că Hayes acționa cumva irațional, iar el nu era un om absurd. Trebuia să existe un alt motiv.

Knox se uită la ecran, citind dosarele militare ale bărbaților și femeilor care serviseră în Vietnam. Epuiză pista digitală și fu nevoit să recurgă la cutii după ce se consultă cu un alt intendent care îl ajută să micșoreze zona de căutare, uitându-se prin treizeci de cutii fără succes. Voia să renunțe când luă un teanc de hârtii, prima pagină atrăgându-i imediat atenția.

Când Knox se aplecă înainte, restul camerei păru să dispară încet în jurul lui. Citea istoria oficială a unui soldat pe nume John Carr, un soldat care, după înrolare, avansase repede până la gradul de sergent. Pe Knox îl fascinau acțiunile eroice ale lui Carr din urmă cu aproape patruzeci de ani.

Copleșit numeric de câțiva zeci de indivizi, Carr respinsese aproape singur un atac al inamicului, salvându-și compania și cărându-și în spate câțiva dintre tovarășii răniți, într-un loc sigur. Pe mai mulți soldați inamici îi ucisese în lupta corp la corp. Apoi folosise cuibul de mitralieră ca să-i respingă pe nord-vietnamezi în timp ce obuzele și gloanțele de pușcă loveau peste tot în jurul lui. Părăsise postul ca să cheme prin radio sprijinul aerian, pentru a le permite oamenilor lui să se retragă în siguranță. Abia după aceea plecase de pe câmpul de luptă ud de propriul sânge și mutilat pentru totdeauna de gloanțe și macete. Knox trăise lupta în jungla aceea și cunoștea confuzia și groaza care însoțeau aproape întotdeauna astfel de confruntări. El fusese rănit. Fusese dirijat în acțiune gândindu-se că era cu siguranță ultima lui zi pe pământ. Și făcuse parte din atacurile reușite în ultimele zile ale participării Americii în războiul din Asia de Sud-Est, deși,

între timp, micile victorii de pe teren nu însemnau nimic. Asta dacă însemnaseră ceva vreodată.

Totuși, Knox nu citise și nu auzise de niciun alt soldat care să facă ce făcuse Carr în acea zi. Era mai mult decât miraculos. Era, de fapt, dincolo de natura umană. Respectul lui, împreună cu frica față de bărbat, îl înălțau și mai mult.

Un asemenea eroism cu siguranță fusese răsplătit. Armata era adesea înceată în multe feluri, dar se grăbea să recompenseze curajul și altruismul pe câmpul de luptă doar ca să îi inspire pe ceilalți soldați. Și rapoartele de genul acesta erau bune pentru a crea o imagine minunată. Eroismul extraordinar și mărinimia lui Carr demonstrate în acea zi nu doar îl calificau *cu ușurință* să primească Crucea pentru serviciu remarcabil, cea de-a doua decorație importantă oferită de armată, dar, în mintea lui Knox, ar fi trebuit să-i aducă cea mai înaltă decorație națională pentru eroismul militar, Medalia de Onoare. John Carr, decorat cu Medalia de Onoare? Hayes nu menționase nimic din toate astea în dosar, iar acea parte din trecutul lui Carr nici măcar nu ajunsese în articolele de presă când bărbatul din cimitirul Arlington fusese exhumat.

Knox răsfoi pagini la rând și studie mai multe cutii înainte să poată pune cap la cap povestea.

Lui Carr nu i se putea nega medalia Inima Purpurie deoarece rănile în sine erau o dovadă suficientă. Luând totul în considerare, primise patru asemenea medalii, socotind rănile din alte lupte. Apoi se discutase despre acordarea unei Stele de Bronz, dar acest document era datat mult după acțiunile miraculoase ale lui Carr pe câmpul de luptă. Iar lui Knox i se părea că Steaua de Bronz – deși era cu siguranță prestigioasă – nu recunoștea faptele bărbatului nici pe

departe. Steaua de Bronz era un fel de hibrid în mintea lui Knox. Putea fi oferită pentru curajul în luptă, dar și pentru faptele meritorii sau serviciul demn de laudă. Steaua de Argint, Crucea pentru serviciu remarcabil și Medalia de Onoare, o triplă recunoaștere pentru un soldat activ, se ofereau pentru curaj și eroism *în luptă,* pur și simplu.

În cele din urmă, găsi un teanc de documente care arătau că superiorul imediat al lui Carr *îl recomandase* pe Stone pentru Medalia de Onoare. Bărbatul completase toate actele necesare și strânsese toate dovezile cerute și declarațiile martorilor oculari, după care le trimisese superiorilor. Data de pe documente arăta că erau la scurt timp după acțiunile lui Carr de pe câmpul de luptă, cu mult înainte de acelea în care se discuta despre acordarea Stelei de Bronz.

Și nimic nu se întâmplase. Aparent, totul se oprise în acel punct. Knox nu mai reuși să găsească alte documente care să vorbească despre acel subiect. Dar de ce? Era povestea perfectă. Bărbatul era un erou. În schimb, Carr dispăruse din armată la scurt timp după aceea. Knox credea că știa de ce. Atunci fusese recrutat de CIA pentru divizia Triple Six. Knox era conștient că spionii își căutau asasinii în rândul celor mai buni militari.

El puse documentele la loc în cutie și, atunci, observă două bucăți de hârtie capsate care alunecaseră între clapa interioară a cutiei și exteriorul peretelui de carton. Knox aproape că nu o văzuse, atât de dezgustat era de nedreptatea făcută de armată unui bărbat care ar fi trebuit să fie unul dintre cei mai legendari beneficiari ai celei mai înalte distincții.

Knox se întinse după hârtii.

Era un ordin, unul simplu, care respingea orice considerare a primirii Medaliei de Onoare de către John Carr sau orice alte laude. Knox citi documentul plin de prostii oficiale despre dovezi nedemne de încredere, declarații neconsecvente ale martorilor oculari și acte contradictorii din trecut. Înainte ca Knox să vadă semnătura ofițerului, nimic nu avea sens. Apoi citi semnătura.

„Maiorul Macklin D. Hayes."

CAPITOLUL 26

Knox încetini viteza când intră cu Range Roverul în garajul casei de la oraș. Înainte să apese butonul telecomenzii ca să închidă ușa, scrută strada în oglinda retrovizoare. Era destul de sigur că ei erau acolo, urmărindu-l. De obicei, Hayes era atent la toate detaliile.

„Fostul general are încredere în mine cam câtă am și eu în el."

Era posibil să vină o vreme când Knox trebuia să facă o greșeală, iar dacă și când ar fi fost momentul, spera să facă față provocării.

Cetățenilor de rând putea să li se pară bizar că un agent guvernamental ca Knox se temea aproape la fel de mult de angajatorul său ca de prada lui. Totuși, Knox era chemat doar când lucrurile se duseseră naibii, iar oamenii deja se arătau cu degetul unul pe celălalt și, în esență, își construiau strategiile de aruncare a „vinii". Uneori, își compara slujba cu aceea a unui ofițer de afaceri interne din cadrul unui departament de poliție. Indiferent ce făceai, cineva urma să se supere pe tine. Și să iei viața altuia din răzbunare, supărat fiind, nu era un fapt pentru care trebuia să ai multă imaginație. Câteodată, trebuia doar să traversezi strada, să apeși hotărât pe trăgaci și să ai o strategie bună de a te salva.

Și, din ce aflase Knox despre trecutul militar al lui John Carr, Hayes sigur își urmărea propriile interese în cazul de față. Deja îl mințise în mod clar pe Knox. Făcuse comentarii despre ce onoare ar fi fost să comande o mașinărie de ucis precum Carr. Ei bine, bărbatul *chiar îl comandase.* În tinerețea lui criminală. Și îi refuzase onoarea care îi aparținea cu siguranță. Ce făcuse Carr ca să îl supere pe acest bărbat? Se știa că Hayes purta ranchiună decenii în șir și, aparent, reputația acestuia din urmă se dovedea adevărată.

Knox își petrecuse alte câteva ore în arhivă încercând să găsească un răspuns la acea întrebare, dar nu se alesese decât cu speculații.

Gândurile negre care îi treceau acum prin minte erau aproape la fel de amorțitoare precum ce trăise în ultimele nopți din jungla Vietnamului înainte ca țara lui să termine războiul și să plece acasă. Batalionul lui Knox fusese printre ultimele trimise în sud-estul Asiei. Rămăsese acolo toate cele unsprezece luni care i se păruseră unsprezece ani. Când se întorsese cu o bucată de șrapnel în coapsa stângă și o grămadă de coșmaruri repetate ca un memento al timpului petrecut acolo, hotărâse că războiul nu era o cale foarte inteligentă de a rezolva probleme globale, mai ales când politicienii – mai degrabă decât soldații de pe teren – luau deciziile. Atunci se orientase către Agenția de Contraspionaj și, de acolo, spre partea civilă și CIA.

Acum, locuința lui oficială era o parte specializată a acelei agenții de care publicul nu auzise și nici nu ar fi auzit vreodată. Avea două rânduri de legitimații: una pentru public, care îl prezenta ca fiind de la Securitatea Națională și care era potrivită pentru intimidare; și o alta, pe care o arăta doar anumitor colegi agenți federali. Asta dovedea asocierea lui cu

Biroul pentru Probleme Speciale, al cărui personal provenea din cinci dintre cele mai mari agenții spionaj, deși era controlat de o mână de oameni de la Langley. Knox credea că „Biroul pentru Probleme Speciale" era un soi de născocire, însă ce făceau ei era departe de așa ceva. Knox era implicat în „probleme speciale" de mulți ani, adesea ocupându-se de șase crize de nivel internațional în același timp.

De fapt, fusese implicat în toate operațiunile importante desemnate de BPS în ultimii zece ani, inclusiv în acțiunea paramilitară care îl readusese pe teren cu o armă și vieți de care să aibă grijă și altele pe care să le curme, pur și simplu. Evitase cu greu eșecul „armelor inexistente de distrugere în masă", iar apoi își petrecuse șase ani în Orientul Mijlociu făcând lucruri pe care nu le-ar fi notat niciodată și pe care se străduise să le uite de atunci.

Fusese la mii de kilometri distanță când soția lui murise din cauza unei hemoragii craniene. Se întorsese pentru înmormântare la timp ca să-și ia în grabă un rămas-bun mormăit de la partenera de viață, singura femeie pe care o iubise. Chiar și astăzi se simțea de parcă ar fi înșelat-o.

La douăzeci și patru de ore după înhumare, se întorsese în Irak încercând să își dea seama de unde venea următorul atentator sinucigaș și să-și plătească foștii inamici cu dolari americani astfel încât să-i ucidă pe extremiști, și nu pe soldații americani. După ce banii se terminaseră în cele din urmă, Knox fusese sigur că nu voia să se afle pe o rază de cinci fusuri orare de acel loc. Apoi se întorsese în camera de siguranță din Zona Verde și-și plânsese dragostea vieții în intimitatea propriilor coșmaruri.

Fusese mai mult decât o provocare, iar, în ultimul an, Knox se gândise serios la pensionare după ce plecase din

Orientul Mijlociu, unde niciun musulman nu avea încredere în niciun alb care credea ferm în sfințenia supremă a domnului Iisus Hristos. Lucrase suficient timp. Putea ieși în termenii lui. De fapt, când îl sunase Hayes, era într-o scurtă vacanță. Iar acum, iată-l! Și aceeași veche și urâcioasă întrebare apăruse din nou:

„Mai apuc și ziua de mâine?"

El intră în bucătărie, azvârli cheile pe tejghea, deschise frigiderul și desfăcu o bere. Se așeză la micul birou și se gândi la lucrurile pe care le știa și pe care nu le știa, cele din urmă fiind, din nefericire, mult mai multe decât primele. Scoase paginile din buzunar. Luase ordinul de două pagini, semnat de Macklin Hayes. Era probabil o infracțiune să fure proprietatea guvernului, dar lui Knox nu prea îi păsa în acest moment. Se uită la semnătura precisă a bărbatului.

„La ce te-ai gândit când ai semnat ordinul, generale?"

Acum, avea o legătură între Hayes și Carr. Asta schimba dimanica misiunii lui, doar că Knox nu știa în ce fel. Totuși, explica un lucru.

I se spusese că i se ordonase să îi dea de urmă lui Carr deoarece fostul membru Triple Six deținea secrete care ar fi putut face de rușine Guvernul SUA sau cel puțin CIA. Câteodată, lui Knox îi era greu să facă deosebire între cele două instituții. Hayes spusese că și Carter Gray își făcuse griji în privința asta și că îl căutase pe Carr, dar, în mod evident, Carr ajunsese primul la el.

Asta era chestiunea care nu avea sens. Carr fusese acasă la Gray în seara exploziei. Deci, în mod evident, Gray știuse unde era Carr. Și, pe deasupra, Carr nu deschisese gura în ultimii treizeci de ani. Așadar, de ce Gray sau Hayes și CIA și-ar fi făcut griji că bărbatul nu și-ar fi ținut-o acum?

Probabil Gray îl urmărise pe Carr dintr-un motiv oarecare, dar nu ca să îl ucidă. Să ordone deschiderea mormântului? Încerca să îl facă să iasă, să îl facă să fugă? Dar de ce? Knox bănuia că răspunsul se afla în zona în care îi era interzis să caute. Dar i se mai „ordonase" să nu facă unele lucruri, însă le făcuse oricum.

Iar Hayes avea și el un motiv întemeiat să îl elimine pe Carr. Probabil îl crezuse mort în toți acești ani. Citind chipul bărbatului, Knox își dădea seama că nu știuse de deschiderea mormântului. Iar apoi să nu fie niciun cadavru în sicriu? În toți anii aceștia, Hayes se simțise probabil în siguranță. Acum nu mai era și îl folosea pe Knox ca să rezolve problema în locul lui.

Și ce se întâmplase mai exact la Centrul de Vizitatori al Capitoliului? Chiar îi ucisese Carr pe toți acei oameni? Dacă da, de ce? Încercau ei să îl omoare? Knox își aminti de notițele pe care le citise despre cineva care ucidea foști membri Triple Six. Fusese Stone pe lista aia? Îl urmăriseră dintr-un motiv oarecare? Asta era o parte a misterului la care, aparent, nu avea să i se permită accesul. Ei bine, rămânea de văzut.

Dacă Carr îl avea cu ceva la mână pe Hayes? Ceva personal? Aceea ar fi putut să fie o pistă interesantă de urmărit, chiar dacă doar pentru a-și acoperi spatele când ar fi sosit timpul. Dar ar fi trebuit să nu asculte ordinele primite. Dacă Hayes afla...

Cât se gândea, deschisese radioul, iar știrea îi captase atenția. Autoritățile știau cine era ucigașul. Se apropiau. Toate căile de scăpare erau închise.

„Ce naiba?"

Dădu un telefon și Hayes răspunse după ce sună de două ori.

– Tocmai am auzit știrile, spuse Knox. Credeam că federalii nu sunt implicați. Mi-ar plăcea să știu dacă-mi suflă-n ceafă vreo poteră de la FBI.

– Nu te îngrijora, Knox, am plantat povestea aia. Ar fi de neconceput ca un om precum Carr să nu asculte știrile cu atenție. Vreau să creadă că este prins. Oamenii prinși fac lucruri prostești. Apoi acționăm. Pur și simplu, îți ușurez treaba.

Hayes închise.

– Pe naiba! spuse Knox după ce închise telefonul.

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile cu privire la ceea ce îi spusese Hayes. El nu recunoscu numărul.

– Alo?

– Domnule Knox, sunt Susan Hunter. Aș vrea să ne întâlnim, în legătură cu Oliver.

Knox se ridică în picioare.

– Putem să vorbim la telefon?

– Nu. Nu se știe niciodată cine ar putea să asculte.

Nu putea s-o contrazică în privința asta. Cineva probabil chiar asculta.

– De acord! Când anume?

– Chiar acum.

CAPITOLUL 27

Annabelle stătea la colțul străzii în Georgetown când Knox veni treizeci de minute mai târziu. Îi deschise portiera din dreapta, iar ea urcă. El porni mașina îndreptându-se spre est, către centru.

Knox o privi. Chipul femeii era îmbujorat și ochii îi erau roșii. Nu știa dacă din cauza unui strop de ruj sau a unei soluții iritante pentru ochi, aplicate intenționat.

– Ești bine? o întrebă în cele din urmă.

Ea își șterse ochii.

– Nu prea.

– Deci hai să vorbim despre asta.

– Nu vreau să am probleme.

– Nici eu.

– Mda, dar poți să mă asiguri de asta?

– Dacă nu ai făcut nimic greșit, pot. Și chiar dacă ai încurcat-o, în funcție de ce îmi spui, ai putea foarte bine să scapi.

Annabelle începu să își sucească degetele.

– Este complicat.

– Crede-mă, în slujba mea nu e niciodată vorba de ceva simplu.

– Cu ce te ocupi, mai exact? întrebă ea direct.

El trase pe dreapta, parcă pe stradă și opri motorul.

– Haide să lămurim un lucru. Chestia asta nu este un schimb de informații. Tu vorbești, eu ascult. Dacă-mi spui adevărul, te ajut. Dacă mă păcălești, ei bine, ți-aș recomanda să n-o faci.

Ea inspiră adânc și începu.

– Oliver era foarte secretos. Nimeni nu știa nimic concret despre trecutul lui. Dar toți ne-am dat seama că este special, diferit. Probabil că ai văzut cărțile din casa lui. Vorbea diferite limbi. Se purta într-un mod diferit.

– Sunt destul de informat în privința trecutului său. Cel mai mult mă interesează unde este acum.

– Nu știu asta.

– Așadar, de ce m-ai sunat?

– Oliver avea niște informații despre Carter Gray și de aceea Gray a demisionat când a făcut-o.

– Ce fel de informații?

Annabelle scutură din cap.

– Nu a spus niciodată, dar l-a vizitat pe Gray și a doua zi Gray a demisionat, deci trebuie să fi fost destul de compromițătoare.

– Dar apoi Gray și-a recăpătat vechiul post.

– Asta pentru că a făcut rost de dovada pe care o avea Oliver.

– Centrul de Vizitare al Capitoliului? spuse brusc Knox.

– Pot doar să presupun, pentru că nu am fost acolo. Este doar ceva ce a spus Oliver chiar înainte să dispară.

– Ce altceva a spus?

– Că este mai bine ca nimeni să nu afle adevărul și că ar putea răni țara, iar el nu și-ar dori niciodată asta.

Knox zâmbi.

– Ai fi un martor bun al apărării.

– Știi despre cariera lui militară?

– Tipul a fost un soldat grozav. Și cum rămâne cu senatorul Simpson? Ce legătură este acolo?

– Oliver a spus că el a lucrat pentru CIA înainte să intre în politică.

– Corect, a lucrat. Deci Oliver îl cunoștea pe atunci?

– Presupun că da. Asta dacă a lucrat cu adevărat pentru CIA, vreau să spun. Nu am nicio dovadă că Oliver a fost vreodată angajat acolo.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința dovezilor. Termenul Triple Six înseamnă ceva pentru tine?

– L-am auzit pe Oliver menționându-l o dată, dar nu mi-a explicat ce este.

– Pariez că nu a făcut-o.

– Era un om bun. A ajutat la dezbinarea unui cerc de spioni. A primit o scrisoare de laudă din partea directorului FBI.

– Bravo lui! Așadar, de ce crezi că i-a ucis pe Gray și pe Simpson?

– Nu am niciun motiv să cred că a făcut-o.

– Haide, Susan sau cum te-o chema cu adevărat, e clar că nu ești proastă. Știi că Stone și Carr sunt aceeași persoană. Au trecut treizeci de ani de când se ascunde.

– Dacă e așa, de ce crezi că s-a ascuns?

– Tu să-mi spui.

– Poate că îl căutau.

– Cine?

– Cei care voiau să îl ucidă, cred.

– Asta a spus el?

– Mi-a spus că, în cazul unor agenții, chiar dacă vrei să pleci, nu te lasă. Preferă să mori decât să nu lucrezi pentru ei.

Remarca îl lovi pe Knox ca o palmă, dar nu se exterioriză. „Asta pot să o cred."

– Deci să presupunem o clipă că a fost un membru Triple Six care voia să iasă. Ei nu voiau ca el să plece?

– Știu că a fost căsătorit și că a avut o fiică, dar a spus că acum sunt amândouă moarte.

Knox se rezemă de scaun, continuând să țină strâns volanul.

– Sugerezi că le-a ucis oricine l-ar fi căutat pe el?

– Nu știu. Probabil.

Knox lăsă volanul și se uită la traficul de pe Pennsylvania Avenue. Pentru moment, se gândi la băiatul și fata lui. Poate că fiul era mai în siguranță în Irak decât era fiica în Washington. Gândul era brutal de dureros.

– Ai familie? îl întrebă ea.

Knox își reveni.

– Ce poți să-mi mai spui? Despre ultimele lui zile cu tine? E ceva ce ar putea să indice unde a plecat?

– Dacă i-a ucis pe Gray și pe Simpson, probabil că o meritau.

– Nu asta te-am întrebat și, apropo, dacă mai vorbești așa, s-ar putea să ajungi la închisoare.

– Îi datorez viața lui Oliver.

– Tu, eu nu.

– Deci ai de gând să-l ucizi când îl găsești?

– Lucrez pentru guvernul federal. Nu sunt asasin plătit.

– Adică îmi spui că dacă îl prinzi va ajunge să fie judecat la tribunal?

Knox ezită.

– Nu eu hotărăsc. Multe depind de el.

– Mda, m-am gândit că s-ar putea să zici asta.

– Vorbim despre un criminal, doamnă Hunter.

– Nu, vorbim despre prietenul meu care a fost forțat să-și depășească limitele umane.

– Știi cu siguranță?

– Îl cunosc. Știu cum este. Era capabil de violență, de crimă? Sigur. Era un criminal cu sânge rece? Nu.

– Am informații care afirmă contrariul.

– Atunci, informațiile tale sunt greșite.

– Ce te face să fii atât de sigură?

– Instinctul.

– Instinctul? Atâta tot?

– Mda, același instinct care îmi spune că nu vrei să ai de-a face cu treaba asta. Pariez că ai o familie și visezi să te pensionezi. Dar ai fost chemat în rahatul ăsta, iar acum nu știi care parte te ia de prost.

Faptul că Knox nici măcar nu clipi în fața acestei observații corecte era o dovadă a nervilor lui de fier.

– Dacă nu ai ceva de adăugat, te duc înapoi.

– Deci am probleme?

– Vei fi prima care află.

Înapoi în Georgetown, ea coborî din Rover. Înainte să închidă portiera, el spuse:

– Cu așa ceva, doamnă Hunter, toată lumea trebuie să își păzească spatele.

Knox plecă.

Annabelle își strânse mai bine haina pe trup și privi împietrită cum camioneta lui Reuben trecu pe lângă ea și îi luă urma lui Joe Knox.

Vulpea se transformase în vânat.

Un minut mai târziu, vechiul Chevy cu o țeavă de eșapament zgomotoasă opri lângă bordură, Caleb fiind la volan. Annabelle urcă și plecară în direcția opusă.

Annabelle se uită la Caleb, iar el se uită la ea.

– Știi că și noi suntem urmăriți, spuse Annabelle.

– E povestea vieții mele, îi răspunse Caleb fără să se plângă.

CAPITOLUL 28

Stone se grăbi pe o potecă de lut nu mai lată de lățimea unei camionete în timp ce urmări țipetele. Din întuneric se ivi o siluetă înaltă. Rulota dublu de lată nu mai era „mobilă" de vreme ce era pe butuci. Caroseriile mașinilor și ale camionetelor vechi, ca niște schelete de pe câmpurile de luptă apuse, trecură pe lângă Stone când se grăbi spre rulota cu fâșii lungi de vinil pe pereții laterali și trepte din traverse înnegrite de cale ferată bătute în cuie. Stone sări deodată pe ultima treaptă când țipetele se întețiră.

Ușa era încuiată. El bătu cu pumnii.

– Alo? Ce se întâmplă? Ai nevoie de ajutor? Brusc, se întrebă dacă strigătele frenetice nu se auzeau dintr-un televizor dat prea tare.

O clipă mai târziu, ușa se deschise și un bărbat în vârstă apăru în prag, corpul tremurându-i ca și când ar fi avut o criză de Parkinson.

– Ce se întâmplă? exclamă Stone.

În momentul următor, Stone fu dat la o parte când un tânăr țâșni pe lângă colegul de rulotă și sări în aer, aterizând dur pe pământ. Stone își recăpătă echilibrul și se uită după el.

În afară de agitația evidentă a tipului, era remarcabil faptul că nu era îmbrăcat. Tipul se opri lângă o vechitură din

curte, gemu și căzu la pământ, zvârcolindu-se în țărână ca și când ar fi fost electrocutat.

Bătrânul îl apucă pe Stone de braț.

– Ajută-l, te rog!

– Ce este în neregulă cu el?

– E în sevraj. Pastilele nu-și mai fac efectul sau așa ceva. A luat-o razna. Și-a scos hainele. A distrus rulota.

Stone alergă lângă bărbatul căzut. Respirația îi era superficială, iar ochii erau încețoșați. Pielea acestuia era rece și lipicioasă.

Stone strigă peste umăr:

– Cheamă ambulanța!

– Nu există niciuna pe aici.

– Unde este spitalul?

– La o oră de mers cu mașina.

– Este un doctor prin preajmă? Stone rămase lângă bărbatul panicat, încercând să îl calmeze.

– Casa doctorului Warner este de cealaltă parte a orașului.

– Ai o mașină?

– Camioneta este chiar acolo. Bătrânul arătă spre un Dodge uzat. O să fie bine?

– Nu știu. Cine ești?

– Bunicul lui. Am venit să văd ce face și apoi s-a întâmplat asta.

– Mă poți ajuta să îl duc în camionetă?

Împreună, îl ridicară pe tânăr în cabină, iar Stone îl acoperi cu o pătură. Bătrânul tremura atât de rău încât nu putea conduce. Stone se urcă la volan și urmă indicațiile spre casa doctorului.

– Cum îl cheamă pe nepotul tău?

– Willie Coombs. Eu sunt Bob Coombs.

– Unde sunt părinții lui?

– Fiul meu – tatăl lui – este mort. Mama lui nu-i o poamă bună.

Stone se uită la Willie, care încetase să se agite și să țipe, iar acum stătea destul de nemișcat. Stone îi verifică din nou pulsul, apăsă frâna și luă lanterna de pe bord ca să se uite la pupilele lui. Erau mici cât un vârf de ac.

– Rahat!

– Ce este?

– Nu e în sevraj. A luat o supradoză. I s-a oprit inima.

Stone îl scoase pe Willie din cabină, îl puse pe pământ și începu să îl resusciteze. Îi verifică pulsul, iar apoi se uită disperat împrejur în timp ce continuă să apese pe pieptul bărbatului. Nu se vedea nimic acolo în afară de pădure, nici măcar licărul unei case la distanță.

– Haide, Willie! Haide! Nu muri! Respiră!

Stone îi verifică pulsul.

Bob Coombs se uită la el.

– Este în regulă?

– Nu, nu este. Tehnic vorbind, este mort. Și avem cam șaizeci de secunde înainte ca asta să îi afecteze creierul.

Stone alergă spre camionetă și deschise capota. Bateria nu-i oferea curentul de care ar fi avut nevoie, dar o făcea altceva din motor. Fugi spre platformă și începu să umble printre obiectele de acolo. Apucă un rând de cabluri de baterie, bandă izolatoare și un cui.

Se întoarse ca să îl vadă pe Bob uitându-se speriat la el.

– Ce-ai de gând să faci cu chestiile alea?

– Încerc să îi fac inima să bată din nou.

Stone scoase un cablu de bujie care ieșea din capacul delcoului și înfipse cuiul în capătul acestuia, fixându-l cu bandă și atașă capătul pozitiv al cablurilor pentru baterie de cui în timp ce împământă cleștele negativ pe partea metalică a motorului. Îngenunche lângă Willie și puse celelalte capete ale cablurilor bateriei pe degetul cel stâng și cel drept de la mâinile băiatului.

– Bob, pornește camioneta! strigă el.

Bob se uită la cablurile care ieșeau din camioneta lui, apoi spre nepot.

– Ai să-l prăjești!

– Nu avem timp, Bob! Este singura noastră șansă. Fă-o odată! Acum! Sau moare.

Bob sări în camionetă.

Stone își coborî privirea la Willie, se întinse și se asigură că legăturile erau solide. Tânărul deja se albăstrea. Mai aveau doar câteva secunde.

Stone mai făcuse o dată asta în Vietnam, cu un camarad de arme care suferise un stop cardiac în clipa în care un glonț uriaș îi sfâșiase o parte de torace. Stone reușise să-i facă din nou inima să bată, dar bărbatul murise de hemoragie în drum spre spitalul de campanie.

Camioneta porni.

– Ambalează motorul! strigă Stone.

Bob apăsă la maximum pedala de accelerație, iar motorul vui.

Chiar dacă nu îl atingea pe Willie, Stone simțea curentul. Efectul asupra tânărului era mult mai intens.

Picioarele și brațele îi țâșniră de la pământ, iar Willie inhală puternic. El se ridică, iar apoi căzu din nou, înecându-se și tușind.

– Oprește motorul! strigă Stone, iar Bob se conformă imediat. Singurul sunet era unul miraculos. Un mort respira.

Stone scoase cablurile și verifică pulsul – era destul de puternic și constant.

El și Bob îl ridicară pe Willie în camionetă. Stone puse cablul de la bujie la loc fără cui, azvârli cablurile bateriei în spate și plecă. După cinci minute, ajunseră la cabinetul de acasă al doctorului și îl duseră înăuntru. Warner îl consultă pe Willie după ce Stone îi povesti ce făcuse. Warner nu arăta cum își imagina Stone un doctor de țară. Abia trecut de patruzeci de ani, era tuns, proaspăt ras și, în spatele unei perechi de ochelari cu rame metalice, ochii mari păreau să-i trădeze inteligența. El îi făcu lui Willie o injecție și dădu un telefon.

– Injecția ar trebui să îl stabilizeze pentru moment, zise el. Dar poți să-l duci la spital cât de repede posibil? Am sunat dinainte, iar eu am să te urmez în mașina mea.

Stone dădu din cap.

– Dar dacă i se oprește din nou inima pe drum? Nu vreau să mă bazez din nou pe electricitatea camionetei.

Warner deschise un dulap și scoase un defibrilator portabil.

– Dacă se întâmplă din nou, tragi pe dreapta și ne vom folosi de ăsta.

În timp ce îl puneau pe Willie din nou în camionetă, doctorul zise:

– I-ai salvat viața, știi?

Bob puse o mână pe umărul lui Stone.

– Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns, domnule...

– Spune-mi doar Ben. Și pericolul încă nu a trecut. Să mergem!

Sosiră la spital în mai puțin de o oră. Stone intră cu ei, dar după ce Willie fu internat, reveni afară și se rezemă de camionetă, inspirând aerul rece de munte.

Spitalul era mare. Probabil trebuia să fie de vreme ce era singurul pe o rază de câteva sute de kilometri.

El se plimbă prin parcare încercând să-și calmeze valul de adrenalină. Reperă clădirea din beton cu un etaj de lângă spital și merse într-acolo.

Când văzu indicatorul de pe clădire, Stone își dădu seama că era clinica de metadonă, unde parada de camioane venea în fiecare dimineață. Cât se uită, îl observă pe paznicul înarmat patrulând în fața clădirii. Când bărbatul îl văzu pe Stone stând acolo, Stone zâmbi și-i făcu semn din mână, gest pe care bărbatul nu îl făcu la rândul său. În schimb, puse o mână pe tocul armei. Stone se întoarse și se îndreptă din nou spre spital. Presupunea că prezența paznicului însemna că, pentru traficanții de droguri sau pentru drogați, clinica era o țintă. Stone știa că numai cu metadona lichidă nu puteai să te droghezi și că de aceea era folosită ca să-i dezvețe pe dependenții de droguri. Dar când era combinată cu alte medicamente, ca pastilele împotriva anxietății, putea adesea să aibă rezultate mortale.

După aproximativ o oră, Bob ieși din nou și-i explică faptul că Willie era în afara oricărui pericol și că fusese internat.

– Deci ce au aflat? întrebă Stone.

– Au spus că a luat o supradoză sau așa ceva.

– Asta știam. Știi cumva ce a luat?

– Și doctorul din camera de gardă m-a întrebat. Când am intrat în rulota lui, l-am văzut ținând o pipă pentru cocaină. A încercat să o ascundă de mine, dar am văzut-o oricum.

Stone scutură din cap.

– Cocaina este un stimulent. Ochii i-ar fi fost dilatați, nu micșorați. A luat o supradoză, dar cu sedative, nu cu stimulente.

– Ei bine, presupun că aș putea să mă înșel, zise Bob ezitând.

Stone se uită curios la el, dar bătrânul nu părea înclinat să mai adauge și altceva la cele spuse. Stone îl conduse pe Bob înapoi la rulota lui Willie, unde își lăsase camioneta. El încercă să îl plătească pe Stone pentru ajutor, dar Stone refuză.

Bob îl lăsă pe epuizatul Stone la motel. În timp ce urcă încet scările, Stone își dădu seama că, în ciuda faptului că era extrem de căutat, trebuia să plece din Divine destul de curând, doar ca să se odihnească un pic.

CAPITOLUL 29

Până în dimineața următoare, aproape toată lumea din Divine auzise de eroismul lui Stone. Aparent, Bob Coombs le spusese tuturor că întâlnise salvatorul uimitor și povestea se răspândise repede.

– E cel mai calm om pe care l-am cunoscut vreodată, repetă el de nenumărate ori, referindu-se la Stone.

– Am auzit că a fost în Vietnam, zise alt bărbat. Rezistă la stres.

– E un adevărat erou american, spuse o doamnă. Păcat că și-a pierdut vremea cu Willie Coombs, adăugă ea în șoaptă în timp ce vorbea cu o prietenă.

Șeriful Tyree veni în camera lui Stone ca să îl felicite și să îi mulțumească.

– Willie este un tânăr bun, cu excepția pastilelor.

– Este miner, nu-i așa? întrebă Stone.

– De unde știi?

– Cicatricele de pe mâinile lui. Și praful de cărbune care i-a intrat în piele. Mama lui știe?

– Shirley? Mă îndoiesc de faptul că îi pasă.

Stone alese să nu insiste în direcția asta.

– Bob Coombs a spus că fiul lui, tatăl lui Willie, este mort.

– Da. A murit într-un accident de vânătoare. Nu purta vesta portocalie când cineva l-a confundat cu o căprioară. Abby mi-a zis să îți transmit că mai are de lucru pentru tine, pentru aceeași sumă.

– Mă duc într-acolo chiar acum. După știrile de la radio din seara precedentă, era și mai stânjenit în preajma omului legii.

Când Stone sosi la RESTAURANTUL RITEI, Abby îl aștepta cu micul dejun. Când el intră, clienții îi zâmbiră și-i făcură semn cu mâna. Câțiva mineri se apropiară și îl bătură pe spate, mulțumindu-i pentru ajutorul acordat colegului lor.

– Cum este să fii un erou? întrebă Abby, turnându-i o ceașcă de cafea.

– Mă bucur doar că el este în regulă. Dar îl așteaptă un drum lung. Se pare că are probleme cu drogurile.

– Majoritatea minerilor au. De fapt, Willie Coombs este un tânăr bun. El și Danny jucau împreună fotbal în liceu. Erau prieteni buni, dar apoi s-au certat.

– De ce?

– Când eram toți săraci, era un lucru. Apoi, când am primit banii de la proces, Willie a părut să creadă că Danny îi era dator. Sigur, i-am dat niște bani, dar cu o mare parte din ei și-a cumpărat droguri, așadar ne-am oprit.

Un bărbat înalt și slab veni spre ei. Era singurul bărbat din local îmbrăcat în costum cu cravată. Părul lui cărunt era frumos aranjat și tuns la modă. Ochii gri erau atenți, iar fața îi era foarte ridată, afișând seriozitatea specifică unui cărturar.

– Ben, el este Charlie Trimble, spuse Abby. Conduce *Divine Eagle*, ziarul local.

Tot ce putea face Stone era să nu sară și să iasă în fugă din local.

Zâmbitorul Trimble îi spuse:

– Mi-ar plăcea să îți iau un interviu privind experiența ta cu Willie, Ben. Nu doar pentru că este o poveste uimitoare, dar demonstrează de ce avem nevoie să restabilim aici programul voluntar al echipei de salvare.

Abby se uită la Stone.

– Este în regulă?

Stone spuse încet:

– Ce am făcut nu a fost atât de deosebit. Și nu caut să-mi fac publicitate doar pentru că am ajutat pe cineva.

Trimble zâmbi mai larg.

– Ești și modest. Va da bine la expunerea poveștii. Sunt doar câteva întrebări, Ben. O putem face chiar aici sau la biroul meu.

Stone se ridică.

– Abby, dacă ai de lucru pentru mine, ar fi grozav. El se uită la Trimble. Îmi pare rău, domnule Trimble! Sunt sigur că lui Bob i-ar face plăcere să discute cu tine. A ajutat la fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult.

Trimble păru dezamăgit.

– Doar câteva întrebări?

– Nu, îmi pare rău.

Abby îi dădu o listă cu ce trebuia să facă în timp ce Trimble se așeză la masa lui, bău o ceașcă de cafea și se uită la Stone. Iar Stone simțea intensitatea privirii bărbatului.

Stone lucră jumătate de zi la restaurant și cealaltă jumătate acasă la Abby. Și în fiecare minut încerca disperat să găsească o cale de scăpare. Dacă ar fi plecat din Divine, probabil ar fi fost prins. Dacă ar fi rămas, cineva ar fi putut să-și

dea seama cine era și, într-o dimineață, federalii ar fi sosit în oraș. Era una dintre puținele dăți din viața lui Stone când nu știa ce să facă.

În seara aceea, pe drumul de întoarcere spre camera lui închiriată, se întâlni cu Bob Coombs. Bătrânul părea neliniștit, legânându-se înainte și înapoi pe călcâie și cu mâinile în buzunare în timp ce studia pavajul. Stone traversă strada.

– Hei, Bob, Willie este în regulă?

Bob se uită neliniștit împrejur.

– Putem vorbi undeva în privat?

Stone îl conduse în camera lui.

– Ce s-a întâmplat?

– În dimineața asta am vorbit cu Willie și cu doctorii de la spital și ceva nu se leagă.

– Ce anume?

– E cam cum ai spus tu. Drogurile pe care Willie a zis că le-a luat nu au efectele care s-au manifestat în cazul lui.

– A fost cocaină?

– Asta a spus Willie că a luat.

– Poate s-a înșelat.

Bob scutura din cap.

– Știu că unii oameni cred că Willie este doar un drogat, dar nu este. Este un băiat inteligent, dar se spetește în mină. A început să lucreze chiar după terminarea liceului și pare că o face de treizeci de ani, la cum arată. Dar dacă a spus că era cocaină, era cocaină, poți conta pe asta.

Stone îl studie, nesigur de ce îi împărtășea bărbatul informația.

– Ei bine, Bob, dacă tu crezi că este ceva în neregulă, ar trebui să îi spui șerifului Tyree.

– Mă întrebam într-un fel dacă ai putea cumva să intervii.

– Eu? Cum să intervin mai exact? rosti precaut Stone.

– I-ai salvat viața lui Willie. Este ușor de văzut că ai experiență și că știi unele lucruri. Speram doar că ai putea să vorbești cu Willie, să afli versiunea lui și să vezi ce altceva mai poți afla.

– Nu sunt detectiv particular.

– Știi, mi-am pierdut fiul. Willie este singura rudă care mi-a rămas. Nu pot să-l pierd și pe el. Ei bine, asta e tot ce am de spus. Dacă mergi să îl vezi pe Willie, îți mulțumesc. Și dacă nu o faci, tot îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut.

– Te-a vizitat tipul ăla Trimble, de la ziar?

– Da. Avea niște întrebări. I-am spus ce ai făcut. A spus că scrie articolul și că tu nu vrei să vorbești cu el.

– Nu îmi place să mă laud. Este din Divine?

– O, nu, s-a pensionat aici. Și-a cumpărat o casă aproape de râu, iar apoi a preluat conducerea ziarului de aici.

– Înainte a fost ziarist?

– O, da!

– Unde?

– Cineva mi-a spus odată. La *Washington Post.*

„O, rahat!"

– Uite, Ben, pot să te plătesc dacă faci niște cercetări.

– Bob, du-te la șerif. Asta e slujba lui, nu a mea.

– Dar...

– Îmi pare rău, Bob! Nu pot.

CAPITOLUL 30

Mai târziu, Stone se duse la magazinul cu obiecte artizanale și făcu ceva ce nu voia cu adevărat să facă, dar nu avea de ales. Îl sună pe Reuben.

– Oliver, spune-mi unde ești, spuse el imediat.

– Ascultă, Reuben. Am nevoie de niște informații.

O altă voce se auzi la telefon. Era Annabelle.

– Oliver, vrem să te ajutăm. Dar trebuie să ne spui unde ești.

– Nu te implic în asta, Annabelle. Deci nu mai încerca să mă ajuți. Oricum nu merit.

– Nu-mi pasă dacă i-ai ucis pe oamenii ăia. Îmi pasă de tine.

Stone inspiră adânc.

– Apreciez, Annabelle, sincer. Stone își ridică privirea ca să o vadă pe Wanda, vânzătoarea, uitându-se la el din partea cealaltă a camerei. Bărbatul îi zâmbi și se întoarse cu spatele la ea.

– Oliver, mai ești acolo?

– Uite, sincer, faptul că vrei să ajuți înseamnă mult pentru mine. Dar dacă este să fiu prins, am să fiu prins doar eu, nu voi toți.

– Dar...

El o întrerupse.

– Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, dă-mi-l pe Reuben la telefon.

Îi auzi respirația rapidă câteva secunde, iar apoi Reuben spuse:

– De ce ai nevoie?

– S-a întors Knox sau altcineva?

– Nu. Tehnic vorbind, Reuben nu mințea de vreme ce Annabelle se dusese să îl vadă pe Knox, nu invers. De fapt, mașina în care stăteau acum era parcată pe strada lui Knox, ei urmărind și așteptând următoarea mișcare a bărbatului.

– La știri au spus că toate aeroporturile, stațiile de tren și de autobuz sunt sub supraveghere.

– Am auzit și eu.

– Este o zonă mare care trebuie acoperită, chiar și pentru FBI.

– Ei lucrează cu cei de la Securitatea Națională, fapt care a deschis și toate resursele locale. Te caută mulți polițiști.

– Ai spus că Knox știa cine este John Carr și că el și cu mine suntem unul și același.

– Corect. Deși nimic din presă nu a spus nimic despre faptul că John Carr ar fi Oliver Stone.

– Au circulat fotografii cu mine?

– Din câte știu eu, nu. Cel puțin public. Dar cine știe ce se întâmplă în spatele scenei.

Stone se rezemă de zid și studie ursul negru miniatural făcut dintr-o bucată de cărbune. „Cărbunele este rege. Stone este mort."

– Știi cumva dacă ei cred că sunt încă în zonă?

– Ești?

– Reuben!

– Bine, taie-mi gâtul pentru că îmi pasă! Nimic specific, dar poți conta pe faptul că orice loc pe o rază de câteva sute de kilometri de D.C. va fi supravegheat atent.

Stone oftă.

– Mulțumesc pentru informații, Reuben! Sper să nu va trebui să te sun din nou.

– Oliver, stai...

Stone închise telefonul și se duse în partea din față a magazinului, reușind să-i zâmbească Wandei când trecu pe lângă ea.

– Am auzit despre Willie, spuse femeia. Ai fost foarte inspirat.

– Mă bucur doar că am putut să ajut.

– I-am povestit soțului despre asta. A fost în armată. I-am spus că am auzit că și tu ai fost. Voia să știe de partea cui ai fost.

– A celor care au luptat în Vietnam, zise Stone când închise ușa în urma lui.

Se întoarse în camera lui și își strânse puținele lucruri. Cursa de autobuz din vecinătatea orașului Divine durase trei ore din locul în care coborâseră din tren. Își aminti direcția din care veniseră, dar drumurile întortocheate și curbele strânse erau imposibil de reținut cu precizie. Se gândi la noaptea în care venise cu Danny în camioneta în care era porcul. Își aduse aminte de turnurile închisorii Dead Rock, de strada principală din Divine, de patul cald de la etajul restaurantului Rita, de pușca din fața lui din dimineața următoare și de încruntarea lui Abby Riker care, cumva, se transformase într-un zâmbet.

El așteptă până se întunecă bine, iar apoi plecă spre ieșirea din oraș. Drumul îl purtă pe lângă cel care ducea spre casa lui Willie. Câteva minute mai târziu, văzu farurile unei mașini venind în direcția lui și ieși repede de pe drumul principal pe cel de pământ care ducea spre rulota lui Willie. Se retrase repede în niște tufe care flancau drumul de pământ cât așteptă ca mașina să treacă mai departe. Doar îl zări pe șoferul care trecu în viteză și continuă să urmărească mașina îndepărtându-se înainte să vireze într-o curbă și stopurile să dispară.

Stone își întoarse privirea la drumul principal, iar apoi se uită în direcția opusă. Porni din nou la drum când o altă mașină veni pe drumul principal, forțându-l să se grăbească iar pe drumul spre casa lui Willie. În mod evident, nu așteptase o oră suficient de târzie. Acum, pentru el, în orice mașină putea fi un om al legii cu fotografia lui digitală pe calculatorul mobil.

Se grăbi pe drumul de pământ și se opri. Mașina era parcată în fața rulotei lui Willie și înăuntru era lumină. Aruncă o privire la mașină; era o Infinity roșie cu două portiere. Se uită înăuntru, unde pe scaunul din față era o poșetă și mirosul de fum de țigară era puternic, și apoi în jurul rulotei. Ușa de plasă de la intrare era parțial deschisă. El auzi un mic bubuit înăuntru.

Urcă repede scările și întrebă:

– Ești bine?

– Cine este? Cine este acolo? Era o femeie căreia îi tremura vocea.

Ea apăru în ușă o clipă mai târziu; era o blondă înaltă cu burta îndesată în blugii strâmți și care purta pantofi cu toc.

În mâna stângă ținea o țigară. Părea să aibă aproape cincizeci de ani, deși, cu machiajul intens, era greu să-ți dai seama.

– Sunt Ben, bărbatul care l-a ajutat pe Willie aseară. Trăsăturile ei îi păreau cunoscute. Ești mama lui Willie, Shirley Coombs?

Ea trase un fum din țigară și dădu absentă din cap, dar suspiciunea afișată spori.

– De unde știi?

– Semănați. Stone se uită peste umărul ei în rulotă.

Ea îi urmări privirea și spuse grăbită:

– Am venit să verific situația când am aflat de Willie. Pe aici sunt unii care ar putea să profite de faptul că el este în spital. Să îi fure lucrurile.

Stone își dădu seama că și mama lui ar fi putut să îi umble prin lucruri.

– L-ai văzut pe Willie?

– Intenționez, cât de curând. Este un drum lung cu mașina, iar a mea nu este prea bună.

Stone se uită din nou la mașina ei.

– Pare destul de nouă.

– Mda, ei bine, este o rablă. I se tot oprește motorul.

– Totul pare în regulă înăuntru? întrebă el.

– Willie nu este cea mai ordonată persoană din oraș, așa că nu-mi prea dau seama. Pare în regulă, presupun.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, spuse ea repede, de fapt, prea repede. Adică, ai ajutat destul. Willie ar fi murit dacă nu ai fi fost tu. Îți mulțumesc pentru asta.

– Mă bucur că am fost prin preajmă. Dar și Bob l-a ajutat pe Willie.

Trăsăturile i se întunecară.

– Mda, bătrânul Bob se pricepe foarte bine să-i ajute pe oameni. Cel puțin pe cei pe care îi place.

– Nu te include în acel grup?

– Ai putea spune că nimeni din oraș nu o face.

„Bine."

– Mi-a părut rău să aflu de soțul tău.

Ea înțepeni.

– Cine ți-a spus despre el? Bob?

– Nu, șeriful Tyree. Mi-a menționat accidentul de vânătoare. Destul de tragic.

– Mda, cu adevărat tragic.

Stone se uită întrebător la ea.

– Sper că Willie își va reveni, spuse el, după o liniște jenantă.

– La naiba, o să se descurce! Are două puști cu alice, o carabină și două arcuri de vânătoare, o camionetă, rulota dublu de lată, cablu de televiziune și o butelie cu propan ca să se încălzească și lângă care să numere banii de la mină. Are o casă. Băiatul meu a țintit sus în viață, nu-i așa? Ea zâmbi. Dar apoi zâmbetul îi dispăru repede. Uite, trebuie să plec, spuse femeia. Mulțumesc din nou pentru că mi-ai salvat copilul!

Închise ușa în urma ei și trecu pe lângă Stone.

El o urmări cât urcă în mașină și plecă.

Bărbatul își luă sacul pe umăr și se întoarse spre drumul principal.

După cinci minute, o camionetă aproape îl lovi când trecu în viteză pe lângă el. Stone se dădu la o parte, se rostogoli și se ridică la timp ca să vadă un tânăr aruncându-se

afară din cabina camionetei și aterizând dur pe drum. Stone alergă spre el și îl întoarse.

Era Danny. Era foarte bătut, dar încă respira. Iar apoi Stone își ridică privirea. Camioneta se oprise. Cât o urmări, șoferul întoarse mașina și se îndreptă spre el, oprindu-se la câțiva pași de locul în care stătea în genunchi lângă Danny. Fiecare dintre cei trei bărbați care coborâră ținea o bâtă de baseball.

CAPITOLUL 31

Joe Knox era în casa lui de la oraș bând o cană de cafea și gândindu-se la următoarea mișcare. Artistul idiot al Agenției căruia îi ceruse să facă un portret-robot se rătăcise în drum spre proprietatea lui Leroy. Iar când ajunsese acolo, Leroy plecase cu nenorocita lui de barcă. Leroy nu avea telefon, deci tot ce putea Knox să facă era să trimită acolo un alt agent care să încerce să îl localizeze pe bărbat. Până nu avea o imagine pe care să o arate, ancheta era oprită. Iar dacă Leroy fusese implicat, iar acum fugise, după ce Knox îl avertizase în mod convenabil?

„Ar fi imposibil să-i explic o greșeală de începător lui Hayes."

El hotărî să recapituleze ce aflase la centrul arhivelor militare, în caz că ar fi putut să-i sugereze ceva. După o jumătate de oră, nu află nimic nou. Poate că trebuia să se întoarcă la centrul de arhive și să citească mai multe documente. Intendentul reușise să-i găsească ușor celelalte cutii. Probabil că nu ar fi durat....

Knox lăsă încet pe masă ceașca de cafea. În clipa următoare, alerga spre telefon. Având numărul centrului de arhive, îl formă. Un minut mai târziu, după ce apelul fu transferat

către alte interioare, auzi vocea bărbatului care îl mai ajutase. Knox se identifică, iar apoi îi adresă întrebarea.

– Cum de-ai găsit atât de ușor ce voiam? Era ca și când cutiile ar fi fost deja scoase.

– Ei bine, chiar erau, răspunse bărbatul puțin sfios. Adică, au fost verificate cu câteva luni în urmă. Probabil acum șase luni și sunt un pic jenat să spun că nimeni nu le-a dus încă înapoi arhivă. Și în ultima vreme nu am avut personal, adăugă el repede, ca și când bănuia că Knox ar putea fi, de fapt, un fel de inspector al arhivelor militare care încerca să îl verifice.

– Deci s-a mai uitat cineva la dosarele alea? întrebă încet Knox. Poți să-mi spui cine?

Bărbatul se scuză un minut și, când reveni la telefon, zise:

– Un individ pe nume Harry Finn. În registru scrie că era de la Navy SEAL. Avea legitimația și aprobarea strict secretă ca să se uite la cutiile pe care le-ai văzut. Te ajută cu ceva?

– Mă ajută mult, mulțumesc! Knox închise telefonul și-și petrecu următoarea oră ca să îl găsească pe Harry Finn, fost membru SEAL.

După o oră, opri camioneta, coborî, urcă treptele și sună la ușă. Câteva clipe mai târziu, aceasta se deschise și văzu un tânăr înalt care se uita în ochii lui.

– Harry Finn?

Finn, care se uită instinctiv în spatele lui Knox, nu-i răspunse.

– Sunt singur. Ei bine, pe cât de singur posibil într-o asemenea situație.

– Ce situație?

– Pot să intru?

– Cine naiba ești?

Knox îi arătă legitimația.

– Am venit să discutăm despre Oliver Stone, pe care s-ar putea să-l cunoști ca John Carr.

– Nu am nimic de spus.

– Nu știu de ce te-ai uitat la dosarul lui militar sau dacă ești sau nu prietenul lui, dar este fugar și cineva o să-l prindă la un moment dat și când o s-o facă... Knox ridică, pur și simplu, din umeri.

Finn era pe cale să spună ceva când telefonul mobil al lui Knox sună. De fapt, se cam așteptase la asta, chiar dacă se uită peste umăr și văzu limuzina neagră parcată. Totuși, privirea lui de expert nu zări duba greu de clasificat care staționa mai departe. La telefon era Macklin Hayes și, ca de obicei, bărbatul trecu direct la subiect.

– Ce naiba cauți acolo, Knox?

– Unde?

– Harry Finn este intangibil.

Knox coborî câteva trepte și se întoarse cu spatele la Finn.

– Nu mi-a spus nimeni.

– Îți spun acum. Cum ai ajuns la el? Are vreo legătură cu vizita la centrul de arhive militare?

– Și de ce simți nevoia să mă urmărești, domnule? Knox se întoarse și le făcu semn din mână bărbaților din limuzina neagră.

– Ce ai aflat?

– Nu prea multe. A luptat în Vietnam. A fost un soldat bun. Apoi, pur și simplu, a dispărut. Probabil când a fost

recrutat de – Knox îi aruncă o privire lui Finn și zâmbi – chestia aia care nu există.

– Trebuie să pleci de acolo și să nu te mai întorci.

Apelul se întrerupse. Knox își puse telefonul la loc în buzunar și se întoarse spre Finn.

– Ai să te bucuri să afli că, în mod oficial, ești intangibil sau așa mi-a spus șeful meu. Dar să nu uiți că ceva foarte ciudat se întâmplă cu Carr. Deja am vorbit cu prietenii lui, inclusiv cu doamna care își spune Susan Hunter. Mi-a zis că el avea informații despre Carter Gray, dar că probabil Gray le-a recuperat la Centrul de Vizitare al Capitoliului. După expresia ta potrivit de monotonă, presupun că știi deja. Poate că ai și fost acolo. Tot ce pot să-ți spun este că am fost desemnat să îl găsesc pe Carr. Asta e tot. Dar când am să-l găsesc, și fii sigur că am s-o fac, alți oameni au să apară și au să-l preia. Și mă îndoiesc de faptul că o să fie în interesul lui. Nu știu și nu mă interesează dacă-ți pasă sau nu.

El îi întinse o mână lui Finn, iar Finn luă o carte de vizită cu datele de contact ale lui Knox.

– Să ai o zi bună, domnule Finn!

Knox se întoarse spre camioneta lui cât Finn se uită după el.

Knox nu știa exact de ce făcuse asta. Ei bine, poate că știa. John Carr încasase niște gloanțe pentru țara lui, iar aceasta îl trădase. Nu era corect, indiferent ce altceva ar fi făcut bărbatul.

În duba albă, Annabelle formă numărul. O clipă mai târziu, Harry Finn răspunse și îi povesti ce îi spusese Knox, iar ea îl puse la curent cu ultimele informații.

– Avem încredere în tipul ăsta, Annabelle? întrebă Finn.

– La început nu am avut, dar acum nu sunt atât de sigură. Pare să fie prins exact la mijloc.

– Așadar, ce facem?

– Așteptăm. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău mai târziu. Sau, mai exact, o să aibă Oliver.

– Îi datorez totul lui Oliver, deci am să fiu disponibil dacă ai să ai nevoie de mine.

CAPITOLUL 32

Stone se ridică și-și desfăcu în acest timp cureaua cu mâna dreaptă. Capătul ascuțit argintiu se legăna la câțiva centimetri de pământ.

Bărbații îl încercuiră, pregătindu-și bâtele.

– Șansele nu par prea bune pentru tine, tataie, spuse unul dintre ei.

O clipă mai târziu, el era la pământ, cu fața acoperită de sânge acolo unde capătul cu catarama îi intrase între ochi.

Cât se zvârcoli și țipă cu mâinile pe față, unul dintre prietenii lui făcu un pas către Stone și-și roti bâta cu toată forța. Stone se feri de lovitură și-l lovi cu cureaua în obraz, rănindu-l. Tipul țipă furios și veni din nou spre Stone mișcându-și bâta înainte și înapoi. Stone se dădu la o parte, dar una dintre loviturile frenetice îl nimeri direct în braț. Scăpă cureaua, se rostogoli și cu brațul nevătămat luă bâta bărbatului căzut. O lovitură în genunchii bărbatului îl doborî, iar a doua, de la baza gâtului, îl ținu pe loc.

Atacatorul rămas aruncă bâta și fugi. Stone se întoarse și azvârli bâta pe care o ținea. Aceasta zbură prin aer și îl nimeri pe tip în spate. Țipă, căzu la pământ, se ridică și continuă să fugă. Stone dădu să-l urmeze, dar se opri când Danny gemu

și Stone se întoarse în fugă lângă el chiar în clipa în care camioneta plecă în viteză.

– Danny, Danny, mă auzi? Poți să te ridici?

Stone se uită împrejur: un bărbat era inconștient și celălalt încă se rostogolea pe pământ. El era îngrijorat că al treilea atacator avea să aducă întăriri. Și brațul îl durea.

– Danny, poți să mergi?

Danny se concentră, în sfârșit, la Stone și dădu din cap. Stone îl ridică în picioare, durerea traversându-i membrul rănit, dar tot reuși să-l sprijine pe Danny până când ajunseră la rulota lui Willie. Stone îl urcă pe Danny în camionetă și intră grăbit în rulotă. Găsi cheile de la camioneta lui Willie, fugi din nou afară, o porni și demară.

Mai întâi, conduse până la biroul doctorului Warner, dar, fiindcă nu era nimeni acolo, schimbă direcția și se îndreptă spre spital.

Danny stătea lângă el, pe scaunul din dreapta. Fața îi era însângerată și un braț atârna moale.

– Rezistă, Danny, mergem la spital!

Danny mormăi ceva.

– Ce?

– Sun-o pe mama.

Stone se uită când Danny băgă încet mâna în buzunar și scoase telefonul. Ținând volanul cu genunchii, Stone îl deschise, găsi numărul pe tasta de apelare rapidă și apăsă butonul.

Sună de câteva ori, dar ea răspunse în cele din urmă.

– Alo?

– Abby, sunt Ben. Sunt cu Danny. A fost atacat de niște tipi cu bâte de baseball. Îl duc la spital. Ne vedem acolo!

Spre meritul ei, femeia nu țipă și nu începu să plângă, spunând doar atât:

– Am plecat.

După mai puțin de o oră, Stone intră în parcarea spitalului și aproape îl cără pe Danny în camera de urgență. În timp ce îl pansau, Abby opri cu un scârțâit în parcare, coborî din Mini Cooper și intră repede în spital. Stone o întâmpină la ușă și o duse la Danny, care stătea întins pe o targă din sala de triaj.

Lacrimile i se adunară în colțurile ochilor când își ținu fiul de mână.

– Danny, ce naiba s-a întâmplat? Cine ți-a făcut asta?

– A fost un accident, mamă, sopti el. Nu te îngrijora. Am să-mi revin. Am fost lovit și mai puternic la meciurile de vineri seara.

Abby se uită la Stone.

– Un accident?

El scutură din cap.

– Trebuie să îl internăm și să facem niște analize, spuse doctorul. Acum pare stabil, dar s-ar putea să aibă hemoragie internă.

– O să fie bine? întrebă speriată Abby.

– Doamnă, trebuie să facem niște analize. Vom avea grijă de el și te vom anunța cum se simte.

O clipă mai târziu, ei îl luară.

Abby rămase locului, clătinându-se ușor. Stone îi cuprinse umerii cu un braț și o conduse spre un scaun din sala de așteptare.

– A spus că a fost un accident.

– Nu a fost niciun accident. Au fost trei bărbați mari și răi, cu bâte de baseball.

– De unde știi asta?

Stone nu îi răspunse imediat. Tocmai își dăduse seama de ceva. Unul dintre bărbații pe care îi bătuse îi părea cunoscut. Încercă să își aducă aminte unde îl văzuse, dar nu reuși.

– Ben?

– Ce? O, pentru că au venit după mine când au terminat cu Danny.

– Cum ai scăpat?

Stone își atinse talia.

– M-a costat cureaua, dar i-am rănit destul de rău pe doi dintre ei. Unul a scăpat. Trebuie să îl sun pe Tyree și să îi raportez. Ai numărul lui?

Ea îi dădu telefonul, iar el sună.

După ce-i explică șerifului situația și-i descrise bărbații și camioneta, el dădu din cap la spusele lui Tyree.

– Da, venim, răspunse bărbatul.

Stone îi returnă telefonul lui Abby.

– Va veni să-i ia o declarație după ce verifică locul faptei.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta, zise ea, dar monotonia cuvintelor îl nedumeri pe Stone.

– Când te-am sunat nu ai părut prea surprinsă că Danny a fost atacat.

Ea nu se uită la el.

– Abby, știu că sunt un străin aici, dar i-am văzut pe tipii ăia de aproape. Dacă Danny nu ar fi reușit să sară din camionetă, ar fi murit. Iar ei s-ar putea întoarce să-și termine treaba.

Ea își atinse ochii cu o mână, ștergându-și lacrimile.

– Se întâmplă ceva în Divine. Lucruri ciudate.

– Ce anume? Din cauza asta a plecat Danny? Iar acum cineva s-a supărat că s-a întors?

– Nu știu de ce a plecat. Nu a vrut să-mi zică.

– Abby, l-am văzut pe Danny plângând peste mormântul lui Debby Randolph.

Ea se uită ciudat la el.

– Debby Randolph?

– Da. Ai cunoscut-o? O iubea?

– Au ieșit în oraș de câteva ori când erau la liceu. Dar acum era iubita lui Willie.

– Cum a murit?

– S-a sinucis. Cu o pușcă cu alice într-un mic șopron din spatele casei părintești.

– De ce?

– Nu știu. Presupun că era deprimată. Tyree cercetează cazul.

– Dar Danny a plecat din Divine chiar după moartea ei? Abby strânse un șervețel între degete și dădu încet din cap. Ți-a vorbit recent despre Debby?

– Nu, spuse Abby și se șterse din nou la ochi.

– Așadar, la ce lucruri ciudate te refereai?

– Doar la niște lucruri.

– Abby, poți să fii mai precisă?

– A avut loc o crimă chiar înainte de plecarea lui Danny.

– O crimă? Cine a murit?

– Un tip pe nume Rory Peterson.

– Am văzut și mormântul lui. Cine l-a ucis?

– Nu știu. Tyree cercetează și cazul ăla.

– Cine era Peterson?

– Un contabil. Ajuta și la gestionarea banilor publici.

– Bani publici?

– Divine a trecut prin suficiente creșteri și declinuri economice, așadar am decis să încercăm o abordare diferită. Toată lumea a contribuit cu niște bani, atât patronii, cât și oamenii obișnuiți. Eu am contribuit cu mult mai mult decât restul deoarece aveam mai mulți bani. Am pus totul într-un cont de investiții și a mers foarte bine. Rory ținea contabilitatea. Fondul plătește trimestrial dividendele. A fost o binecuvântare pentru oamenii din oraș. A menținut afacerile care, altfel, ar fi dat faliment și le-a permis oamenilor să-și păstreze casele, să-și plătească datoriile și să supraviețuiască în vremuri de criză.

– Ai spus că Peterson ținea contabilitatea. Oare a fost ucis din cauză că fura din bani și cuiva nu i-a plăcut chestia asta?

– Nu știu. Știu că Rory avea niște legături la New York, orașul natal. Ăsta a fost un alt motiv pentru care fondul a mers atât de bine. Ne-a unit cu niște investitori cu capital privat de acolo. Cel puțin asta a spus el. A reușit, conform dividendelor pe care le primesc.

– Să se fi amestecat cumva Danny în asta? Sau Debby?

– Nu văd cum. Danny nu s-a priceput niciodată la finanțe. Îl interesează lucruri mai simple. Debby era artistă și nu avea nicio legătură cu fondul.

– Ei bine, tipii din seara asta nu păreau nici genul de pe Wall Street.

Telefonul lui Abby bâzâi. Ea răspunse, iar apoi i-l dădu lui Stone.

– Este Tyree, spuse femeia.

– Ben, am fost unde mi-ai spus, zise șeriful. Nu era nimeni acolo. Nu am găsit nimic. Nicio bâtă, nici sânge, nicio curea.

– Probabil că s-au întors și au șters toate urmele.

– Cum se simte Danny?

– I se fac niște analize.

– L-ai întrebat cine a făcut-o?

– A spus că a fost un accident.

– Iar tu ești sigur că nu a fost?

– Nu, doar dacă faptul că trei tipi cu bâte de baseball care rănesc pe cineva se poate numi accident.

– Vin să stau de vorbă cu Danny. Ce face Abby?

Stone se uită la ea.

– Rezistă.

Stone îi returnă telefonul.

– Mă duc să iau o ceașcă de cafea – vrei și tu una?

Femeia scutură din cap și schiță un zâmbet.

– Nu, mulțumesc. Rămân aici până îmi spun că Danny va fi bine.

Stone plecă în căutarea unui automat, întinzându-și brațele care îl dureau puțin. Apoi își dădu seama de un lucru destul de evident. Willie Coombs era încă aici.

Cocaină și pupile micșorate. Iar acum, Danny primise o bătaie soră cu moartea. Și la mijloc era o tânără moartă.

Cafeaua putea să aștepte. El trebuia să discute cu Willie.

CAPITOLUL 33

Telefonul lui Knox bâzâi. Identitatea apelantului era necunoscută. El ezită, iar apoi răspunse.

– Alo?

Lui Knox îi luă o secundă să recunoască vocea apelantului.

– Finn?

– M-am gândit la ce mi-ai spus și am crezut că probabil ai vrea să afli ceva.

Knox înșfăcă o agendă mică de pe tejgheaua bucătăriei și scoase capacul unui pix.

– Ascult.

– *Am fost* la Centrul de Vizitatori cu Stone. Asta nu ar fi o surpriză pentru băieții de la CIA. Carter Gray și senatorul Simpson au fost și ei.

– Ce căutați voi toți acolo? Dădeați o petrecere înainte de deschidere?

– Făceam un schimb. Fiul meu pentru senatorul Simpson.

Lui Knox i se poticni respirația.

– CIA ți-a răpit copilul?

– Iar noi am prins în schimb un senator american.

– De ce Simpson?

– El, Gray și Stone au un trecut comun. Nu unul bun.

– Nu credeam că sunt toți buni prieteni.

– În orice caz, am făcut schimbul, i-am dat lui Gray tot ce a vrut, inclusiv un telefon mobil cu o înregistrare pe care o avea Stone.

– Ce apărea în înregistrare?

– Nu știu. Dar, oricum, a fost motivul pentru care Gray a demisionat din postul de șef al Serviciilor Secrete.

– Ceva compromițător?

– Așa pare.

– Să înțeleg că după ce ați făcut schimbul, nu au vrut să vă lase să plecați?

– S-ar putea spune că Gray își imagina că vom pleca altfel de acolo.

Knox scria repede și-și nota întrebări pe margini.

– Dă-mi voie să te întreb ceva. Milton Farb a fost o victimă în încăierarea asta?

– Este mort, nu-i așa? Stone ne scotea pe toți pe o rută pregătită dinainte. Știa că Gray va încerca să îl trădeze, deci avea un plan de rezervă. Dar în timp ce ieșeam de acolo, Milton a fost ucis de unul dintre oamenii lui Gray. Stone nu a plecat după aceea. S-a întors înăuntru. Finn făcu o pauză. L-am însoțit.

– De ce?

– El mi-a salvat fiul. M-a salvat și pe mine, împreună cu toată lumea la care țineam. Îi eram dator.

– Bine. Înțeleg. Knox prinse capătul pixului între dinți.

– Încă un lucru. Înainte ca Simpson să părăsească clădirea, i-a strigat ceva lui Stone.

– Ce anume?

– I-a spus că el a fost cel care a ordonat asasinarea lui Stone și a familiei lui când Stone făcea parte din Triple Six, iar Simpson era la CIA. Soția lui a fost ucisă și fiica sa a dispărut, pur și simplu, în timpul asasinatului. Stone a scăpat și de atunci este fugar. I-au luat tot ce avea, Knox. Totul.

– De ce ar fi vrut să-l ucidă pe unul de-al lor?

– Voia să se retragă. Se săturase. Doar că ei nu voiau ca el să plece, spuse Finn.

Knox se așeză pe un scaun și se uită pe fereastră în curtea mică din față cât se gândi la situație.

– De ce îmi spui toate astea?

– Din două motive. Datorită unui lucru care mi s-a întâmplat în urmă cu mult timp și în care Gray și Simpson au fost implicați, familia mea și cu mine suntem de neatins în ceea ce privește Guvernul SUA. Nu vin după noi, indiferent ce spun sau nu spun.

– Mda, de asta mi-am dat seama. Și cel de-al doilea motiv?

– Încă am legături în interior și te-am verificat. Te consider un personaj pozitiv într-un loc incomod. S-ar putea să ai nevoie de un colac de salvare mai mult decât oricine altcineva înainte să se termine toate astea.

– Sper să te înșeli, dar apreciez ajutorul.

– Mai este ceva. Dacă încerci să îl găsești pe Oliver Stone, nu îți voi ura succes.

– Înțeleg.

– Nu doar din motivul la care te gândești.

– Poftim?

– În seara de la Centrul de Vizitare al Capitoliului, avea o pușcă veche de treizeci de ani cu o lunetă de rahat. În

tabăra opusă, era un grup paramilitar experimentat al CIA bine înarmat – erau de șase ori mai mulți decât noi. Noi am scăpat cu viață, ei nu. Nu am mai văzut așa ceva, Knox, și am fost membru SEAL plecat în misiuni cam peste tot în lume. Oliver Stone este cel mai corect tip pe care îl vei întâlni vreodată. Nu te va dezamăgi niciodată. Este un om de cuvânt și își va da viața pentru prietenii lui fără să ezite. Dar cu o armă sau cu un cuțit în mână, tipul nu mai este om. Știe să ucidă oameni în moduri de care nu am mai auzit. Deci, dacă dai de el, șansele ca nu tu să fii cel care scapă sunt destul de mari. M-am gândit că se cuvine să știi.

Finn închise telefonul, iar Knox rămase locului uitându-se pe fereastră și desenând bucle fără sens pe hârtie.

Cu toate că informațiile de la Finn erau convingătoare și interesante, nu ar fi trebuit să facă o diferență pentru Knox în ceea ce privea misiunea lui.

Dar făcuseră.

Pe Knox nu îl șocase că Agenția lui avea mâinile murdare. Asta era, pur și simplu, natura afacerii. Dar, chiar dacă Knox era un veteran al lumii spionajului, ceva dinăuntrul său reacționase cu furie la fiecare fapt pe care Finn i-l dezvăluise despre John Carr și țara care-i distrusese viața bărbatului în mod repetat.

Exista bine și rău, deși limitele deveneau tot timpul neclare. Știa că dreptatea și nedreptatea erau și ele adesea peste tot. Nu existau răspunsuri facile și, orice cale ar fi apucat, fie grea, fie ușoară sau mai probabil una de mijloc, jumătate din oameni aveau să urască rezultatul, iar jumătate să îl

aplaude. Și problema era că, într-un fel, ambele părți ar fi avut dreptate.

Totuși, cât Knox medită la asta, consideră că John Carr, indiferent ce făcuse în acea dimineață ploioasă și gri din urmă cu câteva zile, merita să își trăiască viața ca un om liber, dar nu Knox trebuia să hotărască lucrul acesta. Mintea lui de anchetator îi zicea să verifice ce i se spusese și apoi să se descurce.

CAPITOLUL 34

La spital, orele de vizită se terminaseră de mult, dar Stone găsi o asistentă înțelegătoare care îl lăsă în salon după ce el își explică legătura pe care o avea cu pacientul.

– Corect, zise asistenta. Doctorul Warner a spus asta. Cine ar fi crezut că motorul unei mașini poate porni inima cuiva?

„Cineva care a fost la război."

Willie era ridicat pe pat, cu o perfuzie. Alte cabluri îi conectau corpul de un monitor pe care se mișcau repede linii și numere.

Când Stone intră, Willie deschise ochii și întrebă:

– Cine naiba ești tu?

– Ben. L-am ajutat pe bunicul tău să te aducă aici.

Willie întinse o mână.

– Mi-a povestit bunicul. Cred că îți datorez viața.

– Pare că te simți mai bine.

– Nu mă simt deloc mai bine.

– Ți-au spus cât timp ai să rămâi internat?

– Nu. Încă nu știu ce naiba s-a întâmplat.

– Ai luat o supradoză.

– Știu, doar că nu știu *cum* am făcut-o.

– Deci ce ți-au găsit în sânge?

– Doctorii spun că Oxy și alte chestii.

– Ar fi de ajuns.

– Dar nu am luat așa ceva. Rahatul ăla este scump dacă nu ai o rețetă. E vorba de câteva sute de dolari pentru o pilulă luată de pe stradă.

Stone trase un scaun și se așeză lângă pat. Willie Coombs avea un păr castaniu destul de lung și un chip frumos, deși ridurile superficiale se formau deja în jurul ochilor și al buzelor. Semăna cu Danny Riker, doar că mai ponosit.

– Bine; ce ai avut și ce ai luat?

– Hei, ești vreun soi de polițist sub acoperire?

– Ei bine, dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi fost un caz clar de înscenare.

Willie oftă prelung.

– Sunt prea obosit ca să-mi pese. De obicei, iau niște plasturi cu fentanyl, le rup, storc lichidul, îl încălzesc și mi-l injectez în picior. Îți dă o senzație fainã, ca heroina.

– Fentanyl? Alb chinezesc, nu? întrebă Stone.

– Pari să te pricepi la droguri.

– Ai spus că asta faci *de obicei?*

– Rețeta a expirat, așa că mi-am luat niște cocainã de pe stradă. Nu am mai avut astfel de probleme.

– Bob mi-a spus că aveai cocainã.

Willie păru surprins.

– Ei bine, dacă ți-a zis el, de ce naiba mă mai întrebi?

– Întotdeauna îmi place să confirm lucrurile din mai multe surse.

– Ești sigur că nu ești polițist?

– Nici pe departe. Dar cocaina este un stimulent. Pupilele tale ar fi fost de șapte sau opt milimetri, nu ca două puncte.

– Nu știu ce să-ți spun.

– Cum poți să iei cocaină și apoi să lucrezi în mină?

– Am avut câteva zile libere. Concediu medical, adăugă repede Willie.

– Ești sigur că nu ai luat Oxy în seara aia?

– Nu aș fi luat nici măcar dacă aș fi avut.

– De ce nu?

– Doctorul Warner mi le-a prescris când mi-am rupt brațul în mină în urmă cu câțiva ani. Am avut un fel de reacție, deci nu mai folosesc blestemățiile alea.

– Ai luat și altceva? Ce îți amintești? Ai mâncat sau ai băut?

– Am băut vreo două beri. Am luat ceva la pachet de la Rita.

Stone deveni atent.

– Ce anume?

– Burgeri, cartofi prăjiți și o farfurie cu nachos la cuptor.

– Deci ai mâncat, ai băut și apoi ai luat cocaină?

– Da. Am început să fiu agitat și să vorbesc încontinuu, dar eram singur, deci era în regulă. Înainte să mă duc la culcare, am luat niște Tylenol. Oricum iau Tylenol în fiecare seară. Abia am împlinit douăzeci și trei de ani, dar mă simt de șaizeci.

– Tylenol?

– Apoi îmi aduc aminte că a apărut bunicul și lucrurile chiar au început să devină ciudate.

– Cine știa că iei Tylenol în fiecare seară?

– Nu pot spune că mă feresc. Mulți de aici iau pilule.

– Mda, încep să înțeleg, spuse sec Stone. Așadar, ar fi putut să știe oricine?

– Unde naiba vrei să ajungi, domnule?

– Dacă cineva ți-a înlocuit Tylenolul cu pilule de Oxy, asta explică felul în care ți-a pătruns în corp. Câte ai luat?

– Vreo două, cel puțin așa cred.

– Mai erau în flacon?

– Câteva.

– Îți amintești dacă semănau cu pilule de Tylenol?

Willie se ridică, întinzând perfuzia și cablurile.

– Spui că cineva a încercat să mă omoare? Cine naiba ar vrea s-o facă?

– Tu ar trebui să știi mai bine decât mine, Willie.

– Mă îndoiesc de faptul că cineva vrea să mă ucidă pentru rulota mea dublă, armele și arcurile de vânătoare. În afară de astea, nu am multe.

– Uiți de bani. Îți poartă cineva pică?

– Pentru ce?

– Ai supărat pe cineva? Ai furat iubita cuiva?

– Am avut o iubită! izbucni Willie. Dar este moartă.

– Debby Randolph?

– De unde știi?

– Este un oraș mic. Am auzit că s-a sinucis.

– Mda, așa se spune.

– Tu crezi altceva?

– Ce motiv avea să se sinucidă? Spune-mi!

– I-am văzut o parte din creații la magazinul cu obiecte de artizanat. Era talentată.

Willie se arătă mândru.

– Putea să deseneze și să picteze. Și făcea obiecte din lut. Avea un studio într-un șopron din spatele casei părintești. Acolo a găsit-o mama ei, adăugă el repede. De aceea mi-am luat niște zile de concediu medical. M-am întors la muncă după înmormântare, dar, omule, eram complet tulburat.

– Înțeleg, Willie, chiar înțeleg.

– Vrei să vezi o fotografie de-a ei?

Stone dădu din cap, iar Willie băgă mâna într-un sertar al noptierei și, din portofel, scoase fotografia și i-o dădu lui Stone.

Willie și Debby stăteau unul lângă celălalt. Willie era mai înalt decât miniona Debby. Ea avea părul blond, un zâmbet molipsitor și ochi plini de căldură.

– După chipul ei, poți să-ți dai seama că este într-adevăr de treabă.

Willie dădu încet din cap în timp ce-și coborî privirea la chipul femeii moarte.

Cât Stone se uită la fotografie, își dădu seama de ceva.

– Nu-mi pare a fi genul de om care s-ar sinucide.

– Am cerut-o de nevastă și ea a acceptat. Era foarte fericită. Apoi am aflat că a murit. Fața îi tremura, iar lacrimile începură să-i curgă pe obrajii slabi și palizi. De aceea am început să iau iar droguri după ce a murit. Nu mai aveam nimic.

– Le-ați spus oamenilor că voi vă căsătoriți?

– Nu, am rugat-o să nu o facă înainte să îi cumpăr un inel. Voiam să le arăt părinților ei că sunt serios. Am economisit cam cât îmi trebuia. Am aflat când am ieșit din tura de la mină. Nu mi-a venit să cred.

– La ce oră a fost găsită?

– Dimineața devreme. Se spune că era moartă de ceva timp.

– Și nimeni nu a auzit împușcătura.

– Ei locuiesc izolați, într-o vale.

– Dar ai spus că era în clădirea din spatele casei.

– Mama ei nu a auzit nimic deoarece este surdă fără proteza din ureche. Tatăl, Toby, este camionagiu și era pe drum în Kansas când Debby a murit. Deci, dacă nu cumva are urechi de elefant, nu a auzit nici el nimic.

– Ce armă a folosit?

– Arma de calibrul zece a lui Toby.

– I-ai spus șerifului Tyree despre îndoielile tale?

– Până m-am albăstrit la față, iar el tot mi-a repetat: „Unde este dovada, fiule?" Doar amprentele ei și ale tatălui erau pe armă. Ea era singură. Nimeni nu avea niciun motiv să o ucidă, deci au hotărât că s-a sinucis. Inteligentă chestie!

– Poți să te gândești la vreun motiv pentru care ar vrea cineva să o ucidă pe Debby?

– Nu a rănit niciodată pe nimeni. Era cea mai drăgălașă din lume. Și era tot ce aveam.

– Înainte să moară, o supăra sau neliniștea ceva?

El ridică din umeri.

– Nu, nimic din cât pot să-mi dau seama.

– Când ați vorbit ultima dată?

– Cam pe la ora unsprezece în seara aia. Părea în regulă.

– Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că Danny Riker era foarte supărat că ea a murit?

Willie se șterse la ochi cu niște șervețele, le mototoli și le aruncă în coșul de gunoi.

– Presupun că nu.

– Presupui că nu?

– Ei doi mai petreceau timp împreună înainte să fim noi doi. Dar Danny ieșea cu toate fetele din liceu, deci, de fapt, nu însemna nimic.

– Și Danny este aici, în spital.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

– Niște tipi l-au bătut crunt. Ai vreo bănuială?

– Nu. Danny și cu mine nu mai suntem atât de apropiați.

– Dar *erați* prieteni.

– Cei mai buni. El se opri. A venit să mă vadă.

– Când?

– Ieri după-amiază. Am stat mult de vorbă. Despre fotbalul din liceu și altele.

– Ați fost coechipieri.

Wilie zâmbi și, brusc, Stone îl văzu pe tânărul de sub praful de cărbune.

– Omule, noi *eram* echipa. În ultimul an, a dat treizeci și șapte de pase și douăzeci și opt dintre ele au fost spre mine. Amândoi am fi putut juca la Virginia Tech, dar am condus beat, iar ei mi-au anulat bursa și Danny s-a rănit la genunchi. Chiar c-au fost niște zile glorioase! Zâmbetul îi dispăru, iar tânărul de odinioară dispăru la fel de repede cum apăruse.

– Deci, nimic din ce ți-a spus Danny nu ar putea explica de ce a fost atacat?

– Nu, nimic de genul 'ăsta. A spus că îi pare foarte rău pentru Debby și să stau departe de pilule. A zis că se gândește să plece din nou și voia să-l însoțesc. Să ne ducem spre vest și să o luăm de la capăt.

– Ai fost interesat?

– Probabil. Acum nu mă ține nimic aici.

– Înțeleg că lucrurile s-au schimbat între voi doi când familia Riker s-a îmbogățit?

– Am fost afectat. Adică, ei aveau mult, iar eu nimic. Însă ar fi trebuit să suport, pur și simplu. Nu îmi datorau nimic. În plus, și-a pierdut tatăl. Știu cum este.

– Am auzit că tatăl tău a fost ucis într-un accident de vânătoare. Lucra și el la mină?

– Nu, era gardian la închisoarea Blue Spruce. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui l-a împușcat accidental.

– Cine anume?

– Rory Peterson.

– Peterson? Și apoi și el a fost ucis.

– Mda, însă recent. Tata a fost ucis în urmă cu doi ani.

Stone se uită la ceas și se ridică.

– Trebuie să plec.

– Danny va fi bine?

– Nu știu. L-au bătut destul de rău, însă tu trebuie să îți faci griji pentru tine.

– La ce te referi?

– Dacă cineva a încercat să te ucidă schimbându-ți pilulele alea, probabil va încerca din nou.

CAPITOLUL 35

Knox făcu o călătorie târzie spre Langley ca să discute cu niște oameni pe care îi cunoștea de mult. În oamenii aceștia avea la fel de multă încredere pe cât avea în oricine în ziua de azi. Și, mai important, ei nu îl plăceau pe Macklin Hayes. El le adresă întrebările necesare și primi răspunsurile. Unele îl surprinseră, altele nu. Era doar un început, dar acum știa mai multe decât în urmă cu câteva ore.

CIA pierduse un om bun cam la momentul dispariției lui John Carr. Poreclit „Einstein" de către colegi, Max Himmerling se apropia de pensionare când murise într-un accident de elicopter peste ocean, trupul arzându-i atât de rău încât fusese identificat după amprenta dentară. Motivul pentru care Knox era interesat de asta era că părea o manevră tipică lui Carter Gray ca să scape de un agent care comisese un act de neiertat. Himmerling, care se apropia de șaptezeci de ani, avea abilitățile fizice ale unei vaci, fiind repartizat la Langley în ultimii treizeci de ani. Așadar, faptul că ajunsese într-un elicopter incendiat undeva în Orientul Mijlociu nu avea logică. Totuși, nimeni de la CIA sau din Guvernul SUA nu îndrăznise să chestioneze circumstanțele morții bărbatului. Ce făcuse Himmerling trebuia să fi fost nemaipomenit deoarece fusese un om valoros pentru CIA și Carter Gray. Și

chiar dacă nimeni nu avea s-o spună cu voce tare, din ce reușise să afle Knox, *chestiunea* trebuia să aibă legătură cu John Carr. Și mai aflase ceva. Dosarele diviziei Triple Six nu fuseseră distruse, așa cum crezuse el. Aparent, CIA, care nu voia să se despartă de nicio parte documentată a trecutului său, indiferent cât de incorect din punct de vedere politic ar fi putut părea în retrospectivă, așa că mutase dosarele în altă parte.

Iar asta îl conduse pe Knox la următoarea fază a investigației lui „paralele".

Îl purtă în câteva locații diferite, iar el era conștient că oamenii lui Hayes îl urmăreau la fiecare pas. Totuși, avea o acoperire destul de bună – *conducea* o investigație în numele generalului. După multe cotituri de-a lungul drumului investigativ, ajunse la destinația finală. Complexul subteran ultrasecret și destul de nou al arhivelor CIA se afla în mijlocul unei zone rurale de o sută douăzeci de hectare, la treizeci de kilometri la vest de orașul lui Thomas Jefferson, Monticello, din apropierea orașului Charlottesville, Virginia. În urmă cu douăzeci de ani, CIA cumpărase proprietatea la un preț foarte bun, care-l îndatorase pe contribuabilul american cu doar unsprezece milioane de dolari. Aceea fusese de departe cea mai ieftină parte a proiectului.

Proprietatea avea hambare, grajduri, padocuri și chiar o vilă impunătoare din cărămidă din perioada colonială, deținută *de ochii lumii* de o firmă multinațională cu sediul în Belgia care, *aparent,* o folosea pentru vacanțele firmei. Într-adevăr, de câteva ori pe an, convoaie lungi de limuzine și mașini de teren în care călătoreau directori executivi vorbitori de flamandă, cu camere de fotografiat, puteau fi văzute îndreptându-se spre proprietate pe aleea șerpuită de pietriș.

CIA cheltuia aproximativ un milion de dolari pe an ca să perpetueze acest mit și considera că merita fiecare dolar.

Lifturile de mare viteză din vilă și două dintre hambare permiteau accesul spre un labirint subteran complicat, format din tuneluri de beton, buncăre și camere protejate împotriva oricărei modalități de interceptare a comunicațiilor. Aducea foarte bine cu acelea din filmele cu James Bond și totuși realitatea era că mai existau câteva asemenea edificii în țară. În două ocazii, niște curioși reușiseră să deschidă ușile acestor structuri – una în nord-vestul Pacificului și una în Nevada – și văzuseră ce se petrecea, de fapt, înăuntru. Knox nu aflase ce se întâmplase cu acei oameni ghinioniști. Răpirea de către extratereștri era, probabil, mitul răspândit de echipele de dezinformare ale Agenției. Era doar costul afacerii și al păstrării americanilor în siguranță. Ei bine, cu excepția celor care, din nefericire, deschiseseră uși pe care nu ar fi trebuit să le deschidă.

După finalizare, labirintul subteran îndatorase poporul american doar cu puțin peste un miliard de dolari, niciun cent din acești bani nefiind confirmat de vreun buget al Guvernului SUA. Constructorii fuseseră mutați fără să se știe unde lucraseră. Totuși, păstrarea secretelor era o chestiune scumpă, iar CIA avea mai multe secrete decât majoritatea, iar guvernul dispunea de sute de miliarde de dolari de cheltuit pe asemenea proiecte. Pentru astfel de sume, nu închiriai spațiu în Storage Town USA[1]; construiai orașe din beton sub hambare dărăpănate.

În timp ce Knox coborî cu liftul, își revizui pentru a suta oară următorul pas. Avea cam toate aprobările de securitate

[1] Companie specializată în oferirea spațiilor de stocare (n.r.)

posibile, dar nu autorizațiile necesare ca să ajungă unde credea că trebuia să meargă acum. O persoană care putea să-i dea acea autoritate era Macklin Hayes. Ca să îl facă pe bărbat să coopereze, Knox trebuia să îl păcălească pe șeful spionajului și să gândească mai repede decât el. Petele de transpirație de sub brațe continuară să se întindă chiar dacă liftul cobora în viteză spre locul unde temperatura constantă era de șaisprezece grade Celsius.

Câteva secunde mai târziu, Knox se îndrepta fără să ezite spre destinație. Pe drum, suportă privirile cercetătoare ale unor bărbați cu fețe serioase care îl verificară din toate unghiurile înainte să îl lase fără tragere de inimă să treacă mai departe. Aparent, spionilor nu le plăcea nici măcar să fie vizitați de colegi sau se le umble cineva prin lucruri. Knox avea un avantaj – un prieten care lucra acolo, Marshall Saunders. Knox intră în biroul acestui bărbat la o jumătate de oră după procedurile de identificare.

– A trecut ceva timp, Joe, spuse Saunders, ridicându-se de la birou și dând mâna cu vizitatorul său. Toată lumea de aici purta pulovere și, într-adevăr, lui Knox îi era frig deși purta o jachetă.

– Ai mai aranjat locul de când am fost aici ultima dată, Marsh, zise Knox.

– Urmează reducerile de fonduri. Pur și simplu, am avut noroc. Presupun.

Era mai mult decât noroc, și ambii bărbați știau asta. Nu puteai să reduci bugetul pentru ce nu vedeai niciodată.

– Nu intenționez să te fac să pierzi timpul. Lucrez discret pentru Macklin Hayes.

– Așa mi s-a spus. Apropo, ce mai face generalul?

– La fel.

Knox își lăsă prietenul să interpreteze acea afirmație cum voia. Marshall, căruia toată lumea îi spunea Marsh, servise trei ani direct sub comanda lui Hayes. Asta însemna că, dacă urma să ajungă în iad după moarte, ar fi știut destul de bine cum avea să fie.

Knox îi spuse la ce voia să se uite, iar stânjenirea se citi pe chipul prietenului său.

– Pentru asta ar fi nevoie să îl sun pe general.

– Sunt conștient, spuse Knox. De fapt, mi-a venit ideea asta pe drum, altfel aș fi cerut eu aprobarea generalului. Nu cred că va fi o problemă. Pe de altă parte, dacă dispar, vei ști că m-am înșelat în această privință, adăugă zâmbind cât de larg posibil.

Marsh nici măcar nu rânji la gluma nesărată, iar Knox simți, brusc, situația incomodă.

Apelul telefonic fu efectuat, iar bărbatul îi dădu receptorul lui Knox.

Ca un tunet distant care anunța apropierea furtunii, el îl auzi pe Hayes strigând:

– Ce se întâmplă, Knox?

– M-am gândit să abordez chestiunea dintr-un unghi nou, domnule, dar trebuie să mai verific niște lucruri.

– Explică-mi acest unghi nou, dar, mai întâi, spune-i lui Marsh să iasă.

Knox se uită la prietenul său care înțelese imediat semnul, se ridică și plecă. Dacă simțea vreun strop de mânie pentru că era dat afară din propriul birou, agentul era prea inteligent ca să o arate.

Knox se ghemui și apucă mai strâns telefonul.

– Am găsit o pistă care m-a făcut să mă gândesc la ceva din trecutul lui Carr.

– La ce perioadă din trecutul său, *mai exact?*

Knox nu ezită.

– La vremea în care era membru al Triple Six.

– Knox...

– Știu ce ai spus înainte, dar uite teoria mea. În cazul în care Carr era membru Triple Six, iar colegii din trecutul lui au fost uciși...

– Asta depășește limitele.

– Știu că Finn și trecutul lui sunt secrete, dar, dacă am să-l urmăresc pe Carr, trebuie să înțeleg de unde provine tipul, zise Knox.

– Nu cred că este relevant...

Knox anticipase această întrebare și interveni.

– Cu tot respectul, dacă tu decizi ce este sau nu relevant în cazul de față, desemnează pe altcineva să te ajute să îl elucidezi.

– Nu încerc...

– Generale, dacă vrei rezultate, atunci am nevoie să dețin controlul asupra propriei investigații. M-ai chemat să fac o treabă. Atunci, lasă-mă să o fac!

Knox așteptă ca bărbatul să răspundă, încercând să respire normal. Paria că Hayes avea să reacționeze într-un fel, dar adevărul era că Knox putea la fel de bine să își piardă slujba din cauza insubordonării. *Rău de tot.* Adică să fie catapultat în Afganistan, unde putea să-și petreacă timpul în munți cu băieții lui Osama, la granița pakistaneză.

– Ascult.

Knox vorbi fără să se gândească prea mult la consecințe.

– Carr știe că îl căutăm. A trecut deja ceva timp de când este fugar. Este loial prietenilor lui, așa cum ai spus. Va vrea să rămână cât de departe posibil de ei. Dar tot are nevoie de

acoperire. Încă are nevoie de ajutor. Knox făcu o pauză ca să îl lase să muște momeala. Voia ca Hayes să o spună. Bărbatul trebuia să o spună.

– Crezi că s-ar putea să apeleze la niște foști membri Triple Six pentru ajutor?

„Mulțumesc, Doamne!"

– Ei bine, generale, gândește-te la treaba asta din punctul lui de vedere. El îi ucide pe Gray și pe Simpson și fuge. Nu se poate apropia de prietenii lui civili. Știe că este urmărit de sistem, deci trebuie să caute sprijin în altă parte. Băieții de la Triple Six ar trebui să fie acum la pensie și bine ascunși. Dacă pot să dau de vreunul de care Carr era apropiat și să-l urmăresc sau să aflu ceva de la el, am putea să-l recrutăm pe individ. Este o scurtătură, dar s-ar putea să funcționeze. Știu că nu-ți pasă cum obținem rezultate, atâta vreme cât le obținem. Știi la fel de bine ca mine că șansele să facă ceva care să ne afecteze *pe noi* sunt mai mari cu cât își petrece mai mult timp în libertate.

Când Knox spusese „noi", bineînțeles că se referea la general.

El așteptă din nou. Aproape că auzea sinapsele fostului militar declanșându-se, evaluând din toate unghiurile posibile ceea ce tocmai îi propusese Knox.

Aproape toate unghiurile posibile. Spera doar să nu realizeze adevăratul motiv al lui Knox.

– Ar merita verificat, spuse în cele din urmă Hayes.

– Și, ca să înțelegem, va fi doar o pistă tangentă a investigației. Knox voia să îl facă pe bărbat să se simtă confortabil, oricât de nesincer ar fi fost. Voi urmări și alte piste în același timp. Putem doar să sperăm că una dintre ele ne va fi de folos.

– Dă-mi-l pe Marsh la telefon ca să îi pot da autorizarea necesară.

– Mulțumesc, generale! „Ticălosule!“

Hayes vorbi cu Marshall și, după douăzeci de minute, Knox era condus în cea mai securizată zonă dintr-una dintre cele mai secrete clădiri pe care le avea Statele Unite ale Americii.

CAPITOLUL 36

Stone i se alăturase din nou lui Abby când Tyree dădu buzna la urgențe.

– Ce face Danny? spuse el când îi zări.

– Doctorul tocmai a ieșit și a spus că radiografiile sunt bune, zise zdruncinată Abby. Și nu cred că are hemoragie internă.

Tyree îngenunche și o luă de mână.

– Ei bine, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! Ai mai vorbit cu el?

– Nu.

Tyree se uită la Stone.

– Pari să fii întotdeauna la locul și momentul potrivit. Mai întâi cu Willie, iar acum cu Danny.

– Ai vreo pistă despre tipii care l-au atacat?

– Sper să trec direct la subiect și să îl fac pe Danny să-mi spună. Am vreo șansă să discut cu el?

Stone arătă spre un bărbat într-un halat alb.

– Doctorul este acolo.

Tyree se grăbi spre bărbat în timp ce Stone se întoarse către Abby.

– Vrei să te conduc acasă?

– Nu. Rămân aici. Dacă aș pleca, mi-aș face griji.

– Atunci, rămân cu tine.

– Ai făcut destule. I-ai salvat viața lui Danny. Din nou. Chiar nu știu cum să îți mulțumesc.

– Abby, am vorbit cu Willie în urmă cu câteva minute. A spus că Danny l-a vizitat ieri și că i-a propus să plece amândoi din oraș. Spre vest.

– Willie știa de ce ar vrea cineva să îl rănească pe Danny?

– Nu, dar l-am întrebat despre Debby Randolph. A spus că ea și Danny au ieșit împreună în liceu, dar că nu a fost ceva serios.

– Nu cred că Danny poate fi serios cu o fată. Pentru el, totul este un joc amuzant.

– Dar Willie nu crede că Debby s-a sinucis. Știi, a cerut-o în căsătorie, iar fata a acceptat. A vorbit cu ea pe la ora unsprezece seara, înainte să fie găsită moartă. Avea o stare de spirit bună.

– Nu știam că a cerut-o de soție.

– Presupun că țineau secret. Așadar, Willie e spitalizat din cauza unei supradoze cu un drog pe care nu l-a luat. Debby s-a sinucis fără niciun motiv, iar acum Danny aproape că este ucis. Trebuie să existe o legătură.

– Nu văd niciuna.

– Willie a spus și că Rory Peterson i-a împușcat accidental tatăl.

– Dar asta s-a întâmplat în urmă cu doi ani.

– Ar putea fi încă important.

– Putem merge afară pentru câteva minute? Am nevoie de aer.

Ei ieșiră la timp ca să audă vuietul unui elicopter care zbura pe deasupra. Stone își ridică privirea.

– Elicopter?

Ea dădu din cap uitându-se în sus la rândul ei.

– Se duce la Dead Rock. Transportă prizonieri.

– De ce nu îi duc cu mașina?

– Majoritatea prizonierilor care își petrec restul vieții acolo, sus, sunt veniți de departe, din multe zone urbane. Drumurile sunt destul de proaste pe aici și există multe locuri bune pentru o ambuscadă. Este greu să îți scoți prietenul din închisoare la câteva sute de metri altitudine.

– Am înțeles.

Femeia se întoarse spre el.

– Deci ce făceai când ai dat de Danny?

Stone se uită la partea din spate a camionetei lui Willie, unde era sacul lui.

– Plecam din oraș, spuse el un pic vinovat.

– Bine. Are vreo legătură cu faptul că Trimble vrea să scrie un articol despre tine?

Stone se strădui din răsputeri să pară surprins.

– La ce te referi?

– Danny mi-a spus că l-ai însoțit pentru că o mașină de-a guvernului a apărut în orașul în care ați coborât din tren.

– Cred că s-a înșelat.

– Dacă ai vreun fel de problemă...

– Nu am nicio problemă, Abby.

– Urma să spun că, dacă ai vreo problemă, vreau să te ajut.

– De ce? Abia mă cunoști.

– Mi-ai salvat fiul. Și nu pot să-ți explic exact de ce, dar parcă te-aș cunoaște de o viață.

Stone se uită în jos, atingând trotuarul cu vârful pantofului.

– Apreciez oferta, Abby, sincer.

– Dar pleci oricum?

El îi aruncă o privire.

– Nu am spus asta.

– Dar nici *nu* ai negat. Toată lumea are probleme. Nu ai nicio obligație să rămâi și să ne ajuți. La naiba, nu este lupta ta.

– De ce nu pleci de aici? Ai destui bani.

– Să plec din orașul natal? Nu, mulțumesc! Nu sunt așa.

– Dar Danny a plecat.

– Nu a vrut să plece. L-am obligat eu.

Stone păru uluit.

– Ce? De ce?

– Nu e un loc pentru el. Ce să facă? Să lucreze la mină sau la închisoare?

– Asta e tot? Și cum rămâne cu lucrurile ciudate care mi-ai spus că se întâmplă pe aici?

– Nu este lupta ta, Ben. Dacă trebuie să pleci, atunci pleacă.

Ea ezită. Stone crezu că urma să mai spună ceva.

– Mai bine mă întorc să văd cum se simte Danny. Și să văd ce face și Willie.

Ea îl lăsă acolo. Stone se așeză pe un zid din cărămidă puțin înalt. După o oră, era tot acolo, încercând cu disperare să înțeleagă ce trebuia să facă.

În timp ce stătea acolo, brigada de mineri începu să sosească pentru doza de metadonă. El se uită la ceas. Nu era nici măcar cinci dimineața. Continuă să urmărească atent

când bărbații costelivi coborâră din una dintre mașinile lor și intrară în clinică înainte să plece să trudească douăsprezece ore în fundul iadului, contorsionându-și trupurile dincolo de limitele normale. Lucrul acesta producea doar mai multă durere și-i făcea să ia mai multe analgezice, iar ciclul se tot repeta.

„Totul ca luminile să rămână aprinse în țara asta."

Îi mai urmări câteva minute, până când bărbații cu ochi de zombie plecară în mașinile Ford și Chevy prăfuite.

„Am să-ncep să folosesc lumânări și să îmi gătesc mâncarea pe foc."

Mai era încă acolo când Tyree ieși și-i aduse la cunoștință că Danny refuzase să vorbească despre cine îl atacase.

– Șerifule, cred că l-am mai văzut pe unul dintre bărbați, dar, pur și simplu, nu îmi amintesc unde.

– Sună-mă de-ndată ce-ți amintești!

La o oră după plecarea lui Tyree, Abby ieși în cele din urmă, cu ochii încețoșați și cocoșată.

– Danny o să fie bine. Au să-l mute destul de curând într-o cameră. Cred că în cea de lângă Willie.

– E minunat, Abby!

– A spus că i-ai bătut destul de rău pe bărbații ăia.

– Am avut noroc.

– Ai avut noroc o dată, poate. Dar nu cred că ai avut noroc și a doua oară.

– Cred că armata m-a învățat câteva lucruri. Vrei să te conduc acasă?

– Nu, dar poți să mă urmezi. Am să gătesc micul dejun pentru amândoi.

– Abby, ai stat trează toată noaptea. Nu trebuie să te deranjezi.

– Urmează-mă acasă, Ben, asta dacă nu vrei să pleci din oraș chiar acum.

Ei se priviră.

– Am să rămân, cel puțin pentru moment, zise Stone în cele din urmă.

CAPITOLUL 37

După ce termină cercetările în Charlottesville, Knox făcu un drum rapid spre centrul D.C.-ului, cu mintea agitată din cauza tuturor lucrurilor aflate. John Carr făcuse parte din Triple Six. Trei membri din echipa lui fuseseră uciși în urmă cu aproximativ șase luni. Cazul nu rămăsese doar nerezolvat, dar, aparent, fusese și abandonat. Knox se întrebă dacă imunitatea lui Harry Finn avea cumva legătură cu acel rezultat. Totuși, nu se gândi mult timp la asta. Nu era problema lui. Avea destule.

În arhiva oficială nu era nimic despre dorința lui Carr de a părăsi divizia Triple Six. Knox nu se aștepta să fie. Sentimentele personale și, cu siguranță anumite sentimente ostile, nu aveau să fie niciodată recunoscute oficial. Carr avusese totuși o familie. Genul acela de informație fusese însemnată corespunzător în arhivă, chiar dacă numai din motive de evaluare a securității și a amenințărilor. Tehnic vorbind, Carr fusese înregistrat ca dispărut în misiune la o anumită dată, cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Comparând aceste dosare cu alte informații pe care le adunase anterior, Knox reuși să înțeleagă că, după doar câteva zile, sergentul John Carr se reînrolase cumva miraculos în armată. Apoi murise repede în circumstanțe necunoscute și fusese îngropat în cimitirul

Arlington. Era, într-adevăr, uimitor cum istoria putea fi rescrisă eficace la scară mare și mică.

Stone și Carr erau una și aceeași persoană. Era satisfăcut că bănuiala inițială avea o confirmare. Stone părăsise divizia Triple Six. După scurt timp, la Arlington fusese îngropat un sicriu gol, cu numele lui Carr pe piatra de mormânt.

Mai târziu în acea dimineață, Knox își turnă o ceașcă de cafea și o bău la tejgheaua din bucătăria lui cât se uită la obiectele personale din camera care-i aparținuse soției sale. Nu o schimbase mult după moartea ei. Casa le aparținuse amândurora, dar, de fapt, fusese a lui Patty. Knox își petrecuse mai mult timp în alte țări decât în propria patrie. Asta era slujba. Acesta era spațiul ei. Într-un fel, după moartea femeii, lui Knox i se părea că doar îl închiria.

Locul în care se dusese în centrul D.C.-ului era o arhivă de știri întreținută de guvernul federal. Federalii cheltuiau mulți bani, fără îndoială, dar o parte din cele achiziționate erau, de fapt, utile. În ultimele lui zile de la Triple Six, Carr fusese repartizat la un post din Brunswick, Georgia, acoperirea oficială fiind cea de instructor la CFAP[1] – sau centrul federal de antrenament al poliției – instituție relativ nouă atunci. Din registrele zilnice pe care le găsise Knox, Carr lipsea mult de la post. În mai multe ocazii, Knox descoperise că atunci când Carr nu era prezent la CFAP, într-o altă parte a lumii, o persoană de interes pentru Statele Unite murea sau dispărea.

Knox cercetase arhivele în căutarea unui anumit subiect. După câteva ore, dar ajutat de faptul că știa ce săptămână

[1] În original *The Federal Law Enforcement Training Center* (FLETC) este o entitate de antrenament care face legatura între unitățile americane care se ocupă cu protejarea legii și ordinii publice. (n.r.)

căuta, îl găsi. Un subiect obscur din ziarul local din Brunswick detalia dispariția unui cuplu de localnici și a fiicei lor de trei ani. Femeia din fotografia neclară fusese identificată drept Claire Michaels. Soțul ei, John, și fiica lor, Elizabeth, dispăruseră de asemenea. În articol scria că John Michaels fusese angajat ca instructor la CFAP. Se zvonea că niște dușmani ai polițiștilor federali ar fi putut fi implicați și că-i luaseră în vizor pe cei din familia Michaels din cauza ocupației lui John. Knox căută și alte articole sau vreo posibilă elucidare a cazului, dar nu găsi nimic. CIA îngropase totul în mod eficient, deviind bănuiala spre o pistă logică, dar falsă.

Knox se uită la vechea fotografie alb-negru a lui Claire Michaels, a cărei copie o luase din arhive. Se întrebă dacă bucățile dintr-o altă fotografie a femeii se aflau în gaura făcută de glonț în pieptul senatorului de Alabama. Dacă era un om pasionat de pariuri, ar fi scos la-naintare un teanc de jetoane de o sută de dolari și ar fi pariat că fotografia lipită de ziarul senatorului Simpson în dimineața în care murise era a lui Claire, soția lui John.

Bine, Finn spusese adevărul. Familia bărbatului fusese ucisă din cauză că el voia să se retragă. Knox nu voia să creadă că guvernul lui ar fi tratat astfel un bărbat care îl servise cu credință mulți ani, dar realitatea era că se putea prea bine să fi fost așa.

Knox se duse în biroul său plin de cărți. Urmărea un bărbat care fusese trădat de propriul guvern. Adevărat, dovada că acest Carr îi ucisese pe Gray și pe Simpson era convingătoare. Knox se uită la fotografia soției lui de pe perete. Totuși, ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că cei doi bărbați ar fi ucis-o pe Patty? El se așeză pe un scaun și se uită la podea. Nu putea spune că n-ar fi procedat exact la fel.

Și dacă asta nu era suficient, în Vietnam, Carr fusese trădat chiar de același bărbat pentru care lucra Knox. Eroului de război nu i se recunoscuseră meritele, fapt care-l deranja foarte mult pe militarul din Knox. Era destul de greu să lupți și destul de greu să supraviețuiești și fără ca vreun ticălos să îți refuze ceva câștigat pe merit. Iar Knox tot nu știa de ce Hayes nu îi dăduse medalia lui Carr. Totuși, dacă era să presupună, ar fi concluzionat că greșeala era a lui Hayes, și nu a soldatului erou.

Adevărata întrebare devenea următoarea: ce era de făcut acum? Trebuia să îl caute în continuare pe bărbat. Dar poate ar fi procedat altfel când l-ar fi găsit. Iar asta însemna că, de fapt, își trăda propria agenție, ajutând inamicul. Lucrul acesta ar fi putut să-i distrugă cariera, ieșirea la pensie și probabil l-ar fi costat libertea sau chiar viața, pentru un bărbat pe care nici măcar nu îl întâlnise. Dar era vorba despre un individ pe care credea că îl cunoștea mai bine decât pe mulți dintre prietenii săi.

Merita John Carr efortul?

Nu avea un răspuns la întrebarea asta. Cel puțin nu încă.

CAPITOLUL 38

Abby și Stone tocmai terminaseră de mâncat micul dejun. Stone fusese lihnit, în timp ce Abby abia se atinse de mâncarea ei.

El se uită la farfuria aproape plină și spuse:

– Amintește-ți că Danny va fi bine.

– Mda, pentru moment. Nu ar fi trebuit să se întoarcă aici.

– Și spui că ai vrut să plece doar pentru că-n oraș nu sunt slujbe bune? Ai suficienți bani.

– Nu este vorba despre bani! Oricum, a urât felul în care i-am obținut.

– Ți-au ucis soțul, Abby. Cum altfel putea să ți se facă dreptate? Nu prea poți să întemnițezi o firmă.

– Pentru ce i-au făcut soțului meu, cineva ar fi trebuit să meargă la închisoare.

Ea se ridică, își mai turnă o ceașcă de cafea și se așeză lângă el.

– Știi multe despre mineritul cărbunelui din munți?

– Doar că probabil nu aș vrea să fac asta ca să-mi câștig existența.

– Soțul meu a lucrat într-o mină specială. Bănuiesc că nu cunoști diferențele?

– Nu.

– Aceste mine sunt ateliere la scară mică, de obicei cu o echipă într-o singură tură și un supraveghetor. Munca nu e plătită la fel de bine ca în atelierele mari și nu primești asigurare de sănătate. Dar, dacă ai picat suficiente teste antidrog, aceste mine tind să fie mai iertătoare decât cele mari. E un bun plan alternativ.

– Deci și soțul tău avea probleme cu drogurile?

– Bărbații sunt epuizați din cauză că sapă pământul stând în patru labe. Sam s-a operat de trei ori la spate înainte să împlinească patruzeci de ani. Și-a prins mâna într-un malaxor pe care îl folosesc să macine straturile de cărbune. Chiar și după o mulțime de operații la mână, tot era distrusă. Era înnebunit de durere, iar medicamentele care i-au fost date de la clinică nu și-au mai făcut efectul după un timp. În fiecare zi, trăgea pe nas Oxy pisată în valoare de șase sute de dolari.

– Nu pot fi ajutați pentru dependența lor? În afară de serul cu metadonă?

– L-am tot rugat până a încercat să se lase. Mi se frângea inima să îl văd zvârcolindu-se după câteva zile de sevraj. Dar nu a reușit să se țină departe de droguri.

– Îmi pare rău, Abby!

– Firmelor de minerit nu le pasă cât timp treci testul de urină și vii la lucru. Ei își câștigă banii, iar America nu moare de frig.

– Abby, cum a murit soțul tău?

Ea își lăsă ceașca și se uită pe lângă Stone, privind probabil până în trecut, când viața soțului ei se sfârșise brusc.

– Te îngrijorează multe când stai la trei sute de metri sub roci, dar, în afară de pământul care cade peste tine, două sunt lucrurile importante pe care nu trebuie să le uiți. Unul este

dioxidul de carbon și celălalt este gazul metan. Primul te va sufoca, iar al doilea te va arunca în aer. Metanul l-a ucis pe Sam deoarece aparatul de măsură dat de firmă ca să verifice un nou strat era defect. Iar ei au știut. Explozia a cauzat o surpare. Asta a fost tot.

Stone nu știa ce să spună, așa că doar își fixă mâinile cu privirea.

– Mda, acum este la mare cerere gazul natural și cărbunele din munți. Totuși, un lucru mi se pare amuzant.

– Care?

– Majoritatea oamenilor de pe-aici folosesc propan sau lemn ca să se încălzească și să gătească, *nu* cărbune sau gaz natural. Poate că nimeni altcineva nu știe care este adevăratul preț pentru a le scoate din pământ, dar noi cu siguranță știm, înțelegi ce spun?

– Da.

– Un tânăr proaspăt absolvent de liceu, cu urina curată, poate să-nceapă să lucreze în mină cu douăzeci de dolari pe oră. Nu primești asemenea bani nicăieri. Dar, înainte să împlinească treizeci și cinci de ani, toți sunt sleiți și rupți de muncă, părând mai degrabă de șaptezeci de ani, cu plămânii plini de rahat.

În cele din urmă, se uită la el și păru să vadă limpede din nou. O lacrimă mare îi atârna în colțul ochiului drept.

– Deci rămâi sau pleci?

– N-am de gând să te las așa, Abby. Stone nu lăsa să se înțeleagă dacă era speriat sau nu de propriile cuvinte.

Ea se întinse și îi strânse brațul, iar el gemu involuntar din cauza durerii.

– Ce este în neregulă? întrebă femeia pe un ton alarmat.

– Nimic, doar... nu este nimic.

– Ben, ce este?

– Unul dintre tipii cu bâte m-a lovit în braț.

– O, Dumnezeule, de ce nu ai spus nimic?

– Abby, nu este nimic.

– Scoate-ți cămașa!

– Ce?

– Scoate-o!

El o scoase încet, iar ea exclamă:

– O, Dumnezeule!

Pe brațul stâng avea o vânătaie umflată și închisă la culoare de mărimea unei nuci, iar urmele se întindeau spre antebraț.

Ea alergă spre frigider, luă o pungă de gheață și i-o puse peste vânătaie.

– Înțeleg că ești un erou, dar nu trebuie să fii prost, îl mustră Abby. Și dacă...

Se holba la pieptul lui și la celălalt braț. Stone îi urmări privirea spre vechile tăieturi de cuțit și urme de gloanțe.

Ea se uită în sus, întrebătoare.

– Minerii nu sunt singurii cu cicatrice, spuse el încet.

După o jumătate de oră, Abby se întoarse în cameră. El observă că ea își schimbase hainele și că aerul mirosea a șampon. Ea îi aruncă o privire de neînțeles când se uită la brațul lui.

– Este mai bine?

– Da, este bine.

– Bun.

Ea se aplecă și îl sărută, cuprinzându-i mijlocul cu brațele în același timp, iar el îi simți unghiile intrându-i ușor în spate.

Înainte să își dea seama, Stone o săruta și el. Buzele lui Abby aveau un gust dulce.

Stone își simți mâna alunecându-i spre spatele ei și strângând, dar apoi se retrase.

– Abby, nu cred...

Femeia îi acoperi gura cu mâna.

– Corect. Nu trebuie să gândești deloc. Haide!

Abby îl luă de mână și îl conduse la etaj, în dormitorul ei. Închise ușa și îi făcu semn să se așeze pe pat. Ea se opri în fața lui și se dezbrăcă.

Femeia era în formă și voluptuoasă unde se cuvenea, iar Stone icni când o studie și observă că, în apropierea coapsei stângi, avea tatuată o cruce mică. Ea se împinse în el, sânii calzi lipindu-i-se de pieptul lui tare, și începu să-i maseze umerii și spatele, scoțând gemete ușoare la urechea lui. Agilă, îi scoase pantalonii. Mai târziu, el se întinse lângă ea pe pat.

Mai târziu, stând întinși pe spate unul lângă celălalt, ea îi mângâie ușor brațul.

– N-am mai fost cu nimeni de când a murit Sam, spuse femeia și se întoarse pe burtă, sprijinindu-și bărbia pe brațe. Nici măcar o dată.

– Sunt sigur că ai avut ocazii, Abby. Ești... frumoasă.

Ea îl sărută pe obraz și zâmbi.

– Ocazii, da, dorință din partea mea, nu.

– Nici măcar cu Tyree?

– Lucrurile nu stau așa între noi. Ne cunoaștem din fragedă copilărie. Am ieșit o singură dată în liceu și nu prea ne-am potrivit. Cred că acum s-ar putea să-și dorească mai mult. Nu s-a căsătorit niciodată, dar eu nu simt la fel.

– Și pentru mine a trecut mult timp. Foarte mult timp. Se întrebă dacă soția lui, Claire, ar fi condamnat ceea ce tocmai se întâmplase. După decenii de singurătate pentru el, probabil că ea ar fi înțeles.

– N-ai avut ocazia sau nu ai vrut?

– Ambele.

El se întoarse într-o parte și îi masă spatele. Ea se întinse și zâmbi, iar Stone îi zâmbi la rândul său când o văzu făcând asta. Cozile împletite i se desfăcuseră, câteva șuvițe atârnându-i peste ochi. Cu atenție, Stone dădu una la o parte și văzu o pupilă verde uitându-se la el.

– Te gândești vreodată să pleci din Divine? întrebă bărbatul.

– Tot timpul.

– De ce nu ai făcut-o niciodată?

– Cred că mi-a fost frică. Divine este un oraș mic, dar îl cunosc bine. Este greu să îți dovedești din nou valoarea într-un loc nou.

– Presupun că ai dreptate.

Bărbatul se întoarse pe spate, iar ea se ghemui lângă el și își mișcă piciorul în sus și în jos pe al lui.

– Te-ai gândit vreodată să te stabilești undeva?

– De multe ori. De fapt, credeam că am unde să rămân, dar s-a dovedit că nu era așa.

– Ce s-a întâmplat?

– Pur și simplu, nu a fost să fie.

Telefonul sună. Abby se uită la ceas.

– Cine ar putea să fie la ora asta?

– De la spital?

– Am vorbit cu cineva înainte să luăm micul dejun. Și cu Danny. Era în regulă.

– Poate te sună de la restaurant. Oamenii își vor micul dejun la Rita. Stone se bucură de schimbarea subiectului.

– Am sunat și acolo. Am pus ajutoarele să deschidă localul.

Ea se întinse peste Stone și luă telefonul, iar el îi strânse ușor o fesă. Femeia zâmbi, îi luă mâna și i-o lovi cu dosul palmei, după care îi dădu drumul.

– Ce? Se uită la Stone. Nu, nu este aici. Corect. Dacă îl văd, aș putea să-l întreb, sigur. Bine, da.

Ea puse telefonul în furcă, își trase o pernă în poală și se așeză în fața lui cu picioarele încrucișate.

– Cine era?

– Charlie Trimble. A auzit despre Danny și ce ai făcut. Vrea să îți pună niște întrebări. Și pare foarte hotărât.

– Minunat, ei bine, nu mi-am schimbat poziția. Nu răspund la nicio întrebare.

– Ben, ascultă-mă. Dacă nu vrei să o faci, bine. Dar dacă îl tot refuzi pe Charlie, o să-nceapă să facă cercetări. Și în afară de cazul în care nu îți pasă ce găsește, ar fi inteligent să discuți cu el. Astfel, poate să se concentreze la ce s-a întâmplat, și nu la tine.

Stone deschise gura, iar apoi o închise.

– Cum de ești frumoasă *și* inteligentă? Nu este corect.

– Am avut noroc, presupun.

– Ai numărul lui?

– Da; sau ai putea să te duci la redacție. Este pe aceeași stradă cu restaurantul, după colț. Nu ai cum să o ratezi.

– Sună-l și spune-i că ajung în după-amiaza asta.

Ea se ridică să se îmbrace.

– După-amiază? Putem face multe în timpul ăsta, spuse ea jucăușă.

– Chiar dacă sună minunat, trebuie neapărat să fac ceva.

– Ce? întrebă ea, părând un pic rănită.

– Îți spun după ce aflu.

El termină de îmbrăcat și se-ntoarse la rulotă cu camioneta lui Willie. Câteva minute mai târziu, după o căutare amănunțită, găsi flaconul de Tylenol. Era gol. Să fi luat Willie ultimele câteva pilule, și apoi să fi uitat? *Erau* tablete de Oxy? Dar de ce să lase flaconul de medicamente gol în sertar? Când se uită împrejur la dezordinea pe care Willie Coombs o numea casă, trase concluzia că un flacon gol lăsat într-un sertar era cu greu o dovadă convingătoare a oricărui fapt. Dar totuși putea fi important. Poate asta căutase Shirley Coombs.

El puse flaconul în buzunar, părăsi rulota și dădu să urce în camionetă.

În clipa următoare, Stone zăcea inconștient pe pământ, sângele curgându-i din rana de la cap.

CAPITOLUL 39

Stone se ridică încet în șezut, cu membrele tremurând, având o durere de cap puternică și o senzație de greață în stomac. Își atinse cucuiul. Sângele se uscase pe rană. Aparent, fusese inconștient o vreme. Se lăsă un pic pe vine, respiră lent și încercă să nu vomite.

În cele din urmă, se ridică în picioare și, clătinându-se, se uită împrejur. Sau încercă să o facă. Putea să-și miște mâna la treizeci de centimetri în față și să nu o vadă. Ridică o mână și atinse tavanul dur și jos.

Era într-o peșteră. Respiră și aproape se sufocă. Nu, era într-o mină. O mină de cărbune. Încercă să înainteze câțiva pași, iar apoi se opri.

Se auzi un zornăit.

Stone se îndepărtă de locul din care venea sunetul. De fapt, păreau a fi mai mulți șerpi. Să stea în beznă, în apropierea unor șerpi cu clopoței era, probabil, un comșar. Majoritatea oamenilor ar fi înghețat pe loc, așteptând să fie mușcați și să moară. Stone nu era prost, deci era speriat, însă nu paralizat. Își depărtă brațele de corp. Cu o mână atinse peretele, iar cu stânga nu atinse decât aerul. Se înclină spre stânga, iar degetele atinseră acum peretele aspru al minei. Faptul că puțul de mină nu era foarte lat nu îl ajuta prea mult

de vreme ce nu putea să meargă pe pereți. Ridică din nou mâna și atinse tavanul. Știa că șerpii cu clopoței nu vedeau bine în întuneric, dar că detectau căldura corpului și puteau să-i simtă orice mișcare în funcție de vibrațiile solului.

Era în pericolul de a fi mușcat în repetate rânduri, fără să poată ieși. Cât timp ar fi durat până i-ar fi găsit cadavrul? Sau oasele? Iar, apoi, își dădu seama. De aceea nu îl uciseseră, pur și simplu, și îi lăsaseră cadavrul să fie găsit. Aici ar fi murit și nu ar fi fost descoperit niciodată. Oamenii ar fi presupus că doar plecase din oraș. N-ar fi fost nevoie de nicio explicație sau mușamalizare. Și totuși simțea că mai era ceva. Cine făcuse asta ar fi putut să-l lase în puțul de mină fără nicio ieșire; nu trebuia să apeleze și la șerpi. Sau ar fi putut să-l împuște, pur și simplu, și să-l lase aici. Nu era vorba numai despre dorința de a-l ucide, ci și de a-l îngrozi. Cineva voia ca el să moară într-un mod îngrozitor, singur și în întuneric. Apoi îl cuprinse panica, însă nu din cauza motivului evident.

„Abby."

Cei sau cel care îl atacase ar fi putut să știe că el fusese cu ea și să creadă că îi spusese unele lucruri – nu știa ce anume, dar, pentru orice eventualitate, era posibil ca femeia să fie următoarea țintă.

Stone pipăi tavanul până ce atinse cu degetele ceea ce deduse a fi o grindă de sprijin. Grinzile ajutau la fixarea tavanului, împiedicând tonele de roci să cadă și să îl strivească, fapt pentru care Stone era recunoscător. Totuși, mai important era un felinar prins pe grindă, de o placă rezistentă de metal. În mod evident, nu producea lumină. Cu toate acestea, lui nu-i trebuia lumina, ci doar carcasa.

Se îndepărtă de zornăit, cu brațul ridicat spre tavan. După aproximativ patru pași, atinse cu o mână o altă grindă și o altă carcasă. După încă patru pași, o alta.

Gândindu-se că șerpii fuseseră puși între el și ieșirea din mină, Stone se întoarse încet spre sunete. Șarpele cu clopoței era surd, deci nu își auzea propriile zornăituri, însă pentru pradă sau prădător era un semnal că șarpele era acolo, încolăcit și gata să atace. Cu fiecare pas șovăitor pe care îl făcea, Stone se pregătea ca veninul să-i intre în picioare. Când ajunse la prima grindă din tavan pe care o atinsese, se întinse și luă carcasa felinarului. Rugându-se să fie suficient de solidă încât să îi susțină greutatea, el se înălță în aer cu picioarele îndoite și ridicate la piept. Brațul rănit îl durea cumplit, dar se concentră doar la ce făcea și își impuse să nu simtă durerea. Cei din divizia Triple Six se pricepuseră să îl învețe tehnica respectivă la baza de antrenament din Muntele Crimei, deoarece erau experți în a cauza toate tipurile de agonii, atât fizice, cât și mentale.

Se legănă înainte și înapoi, iar apoi se avântă prin aer cu mâna întinsă ca și când s-ar fi antrenat la paralele, la fel cum o făcuse în timpul instrucției, și apucă următoarea carcasă din metal. Ținându-și genunchii ridicați, dădu drumul primei carcase și continuă să se miște. Nu știa dacă șerpii aveau să-l atace de jos în sus și să îl muște de fund, dar nici nu voia să afle.

După patru grinzi și după ce ratase o carcasă și aproape căzuse, se opri și ascultă, atârnând acolo cu genunchii încă îndoiți la piept. Zornăiturile încetaseră, însă nu voia să coboare încă pe pământ. Continuă să se legene până când atinse cu mâna numai peretele de piatră.

„Rahat!"

Oare chiar mersese în direcția greșită? Sau șerpii trecuseră pe lângă el cât zăcuse inconștient? Ori cel care îl lăsase acolo îl păcălise pe Stone și pusese șerpii în partea opusă ieșirii? Sau era, de fapt, un coșmar, iar el urma să se trezească în orice clipă?

Brațele devenindu-i grele, Stone își coborî precaut picioarele și păși ferm pe pământ. Își întinse din nou brațele și încercă să măsoare lățimea puțului de acolo. Atinse ceea ce i se păru a fi o fundătură, dar nu era nimic de partea cealaltă. Continuă să se miște într-acolo, în continuare nimic. Nedumerit pentru o clipă, înțelese, în sfârșit, adevărul.

„Idiotule!"

Asta era o cotitură în puțul minei. El se orientă, își mișcă degetele de-a lungul peretelui și înaintă, atent la alte zornăituri. După zece minute, dădu de lemn.

Intrarea minei trebuie să fi fost baricadată cu scânduri, deoarece vedea o rază de lumină în partea de jos. Se gândi la opțiuni, fapt relativ ușor, deoarece nu avea niciuna. Se retrase câțiva pași și alergă cu toată viteza spre zid, dar nu făcu decât să cadă în fund, cu umărul rănit. Dădu să se ridice, iar apoi îngheță. Cu degetele, atinsese ceva metalic, pe jumătate îngropat în pământ. Era lung și subțire. Când apucă obiectul, Stone își dădu seama că era o bară cu un capăt plat, ca axul unei șurubelnițe.

Înfipse capătul de jos al barei într-o parte a peretelui de lemn, începu să tragă și simți cuiele din ramă începând să cedeze un pic. Încercă în alt loc și se lăsă cu toată greutatea pe bară, picioarele alunecându-i din cauza efortului. Douăzeci de minute mai târziu, marginea din dreapta sus a peretelui de lemn cedă și un fascicul mare de lumină pătrunse în mină. Încurajat de această realizare, Stone își forță cu adevărat

umărul și alte douăzeci de minute trecură înainte să poată mișca scândura de ramă suficient încât să se strecoare afară și să cadă pe spate în praf.

„Libertate!"

Expiră profund și ușurat. Apoi, clipind rapid, se uită împrejur să vadă dacă recunoștea împrejurimile, dar fără niciun rezultat. Drumul de pământ de aici era, de fapt, negru. Îi luă o clipă să-și dea seama de ce: din cauza anilor în care camioanele cu cărbune transportau minereul. Pneurile măcinaseră praful negru și bucățile de rocă în lutul roșu, dar negrul câștigase. Se uită în jos, la haine. Negrul câștigase și în situația lui. Se scutură și merse pe drum, atent în cazul în care cel care-l lovise prin surprindere mai urmărea să vadă dacă scăpase din groapa cu șerpi.

După doi kilometri, ieși din pădure și coti pe o stradă cu pietriș. De îndată ce materialul îi scârțâi sub tălpi, își dădu seama de ceva și băgă mâna în buzunarul jachetei. Flaconul gol de Tylenol dispăruse. Minunat! Își simțea țeasta despicată, iar acum pierduse singurul indiciu real pe care îl găsise pe străzile tot mai periculoase ale orașului Divine.

Făcu autostopul cu o camionetă care îl duse la restaurantul Rita, unde intră prin spate, dar află că Abby nu era acolo. Apoi o sună pe telefonul fix de acasă, dar nu răspunse nimeni. Alergă spre rulota lui Willie, îi luă camioneta, conduse valvârtej spre fermă și o prinse când ieșea din mașină.

– Ce naiba ai pățit? îl întrebă ea când îl văzu.

După ce-i povesti, femeia îl fixă cu privirea.

– O, Dumnezeule, Ben! reuși, în sfârșit, să se bâlbâie. Ce se întâmplă?

– Ai vorbit cu Danny?

– Cu puțin timp înainte. Mă duceam să îl vizitez.

– Am încercat să te sun de la restaurant.

– Mi s-a părut că aud telefonul sunând, dar îmi uscam părul. Ce ai de gând să faci?

Stone se gândi la întrebarea ei. Ce *urma* să facă?

– Am să-l vizitez pe Trimble, după care am să mă-ntâlnesc cu Tyree să văd ce a aflat. El o luă de braț. Abby, vreau să fii precaută. Știu că ai o pușcă cu alice. Dar un pistol?

– Sam avea câteva. Sunt la etaj, în dulap.

– Știi să tragi?

– Întrebi o fată din munți dacă știe cum să tragă cu arma?

– Bine, am să consider că mi-ai răspuns afirmativ. Ai spus că ai câteva arme. Te superi dacă împrumut una?

– Nu pot să mă gândesc la altcineva care să aibă mai multă nevoie de o armă.

Ei intrară în casă, iar Stone luă pistoalele. Le încărcă pe amândouă și îi dădu unul lui Abby.

– Aș vrea să păstrăm legătura, dar nu am telefon mobil.

– Poți să-l folosești pe al lui Danny. L-am adus acasă de la spital. Ea se uită la hainele lui murdare. Nu poți să te-ntâlnești așa cu Charlie. Poți să faci un duș aici și să îți schimbi hainele.

Stone se uită spre camionetă. Nu se gândise să verifice. Se uită în remorcă. Sacul lui dispăruse.

– Eu, ăăă, nu cred că mai am haine ca să mă schimb.

– Haide! Porți aproape aceeași mărime ca Danny.

Ea îl conduse spre camera lui Danny și îi alese niște haine. Când ieși de la duș, toate erau împachetate ordonat pe pat, în afară de o pereche de pantaloni, un tricou, șosete și chiloți.

Îmbrăcat, cu telefonul și arma în mână, Stone o îmbrățișă pe Abby.

– Mulțumesc, ne vedem mai târziu la spital! spuse el.

Bărbatul o urmări plecând cu mașina și apoi demară în direcția opusă ca să se vadă cu Trimble. Apoi intenționa să se întâlnească cu Tyree. Trebuia să se descurce; altfel, și-ar fi petrecut singurul viitor pe care l-ar fi avut la doi metri sub pământ sau tăind zilele din calendar pe zidurile unei închisori federale.

CAPITOLUL 40

O camionetă se apropie și un bărbat ieși și alergă spre ușa de la intrare a lui Knox. El răspunse, iar bărbatul îi dădu un pachet și plecă.

Knox se așeză în biroul lui, introduse DVD-ul în calculator, iar imaginile apărură pe ecran. Artistul și Leroy se întâlniseră, în sfârșit. Portretele digitale ale posibilului bărbos John Carr îl priveau. La instrucțiunile lui Knox, artistul crease și imagini în care bărbatul nu avea barbă și ochelari. Knox le compară cu fotografiile vechi ale lui John Carr, de pe vremea când era în armată, și cu altele mai recente pe care le obținuse din dosarele CIA. Părea să fie același individ. Printă mai multe copii color și ieși grăbit din casă.

Cu roțile Roverului scârțâind, Knox ieși în viteză de pe alee.

De pe stradă, Caleb porni motorul dubei și îl urmări.

– Aparent, copoiul are o pistă, spuse Annabelle când coborî binoclul.

Knox se duse mai întâi la Aeroportul Național, iar Annabelle îl urmă înăuntru. După aproximativ o oră, el se întoarse la camionetă și plecă.

Annabelle urcă din nou în Chrysler.

– Totuși, se pare că nu a aflat nimic la aeroport. Hai să vedem unde se duce în continuare.

Următoarea oprire a lui Knox fu stația Union. În mod normal, ar fi inundat zona cu imaginile modificate ale lui John Carr, introducându-le în baza de date a metroului, pentru toate liniile aeriene și agențiile federale, dar nu putea face asta aici. În cazul în care cei de la FBI l-ar fi recunoscut pe bărbos drept unul căruia îi permiseseră să le scape printre degete, s-ar fi întrebat de interesul celor de la CIA în privința lui. Și, în ciuda asigurărilor lui Hayes că era în stare să țină la distanță FBI-ul, nu putea fi sigur niciodată.

În stație, Knox avu succes. Unei funcționare de la casa de bilete i se păru că-l recunoștea pe Stone din portretul-robot cu barba deasă și ochelari. Plătise cu bani gheață un bilet de tren, dar funcționara nu-și amintea numele din cartea de identitate.

– Îți aduci aminte ce tren a luat?

– Da. Nu sunt mulți oameni care să plătească cu bani gheață. Și-a rezervat un loc în Crescent[1], spre New Orleans.

– Cum pot contacta pe cineva care a fost în tren? Un conductor, poate?

Femeia luă telefonul. După câteva minute, Knox își transmise cererea unui supraveghetor. Bărbatul dădu niște telefoane și îi spuse lui Knox că avea noroc. Unul dintre conductorii din acel tren tocmai se întorsese în oraș. Acesta veni în stație la o oră după ce îl sunase supraveghetorul. I se arătă imaginea, dar nu îl recunoscu pe bărbat. Knox îi dădu un alt portret-robot, fără barbă și ochelari.

– Mda, s-ar putea să fie tipul care s-a bătut.

---

[1] Crescent este un tren de pasageri de mare distanță, operat de Amtrak, care parcurge zilnic ruta New York-New Orleans. (n.r.)

– S-a bătut?

– A bătut trei băieți mult mai tineri decât el.

– Serios?

Conductorul continuă să-i explice ce se întâmplase, încheind cu faptul că Stone și celălalt bărbat coborâseră în stația următoare, și-i dădu lui Knox numele orașului.

– Nu a vrut să-mi arate niciun act de identitate. În schimb, s-a oferit să coboare din tren. Mi s-a părut cam dubios.

– Ai luat numele celorlalți băieți?

– Nu. Au spus că au să coboare și ei din tren și au făcut-o. Nu am avut probleme. M-a scutit să fac un raport la poliție. Golani nenorociți!

– Descrie-mi-i pe toți.

După ce Knox termină de notat informațiile, se uită la supraveghetor.

– Poți să faci rost de înregistrările biletelor pentru acea călătorie?

– Mda, dar nu le putem potrivi cu fețele din tren.

– Oricum, îmi trebuie o listă cu nume. S-ar putea să aflu ceva.

Supraveghetorul printă informațiile și i le dădu lui Knox.

– Deci este ceva important? întrebă nerăbdător conductorul.

– Atât de important încât probabil nu vei mai auzi nimic despre asta. Și vă sugerez să uitați amândoi că am fost aici.

Knox ieși grăbit din stație, cu Annabelle în urma lui. Camioneta lui plecă în viteză din parcare, iar duba porni după ea.

Roverul acceleră și amenință să îi lase pe Caleb și pe Annabelle în urmă. Când Caleb începu să facă diverse

manevre prin trafic într-un efort de a ține pasul, Annabelle îi spuse că nu era necesar.

– Dar îl pierdem!

– Nu îl pierdem. Ea scoase un mic dispozitiv din poșetă. Când am urcat în camioneta lui în Georgetown, am pus un transmițător sub scaun. Are o rază de aproximativ zece kilometri.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– Îmi pare rău! Mă gândeam la altceva.

Caleb mormăi un pic, dar apoi zise:

– A fost o idee destul de bună să-i pui chestia aia în camionetă.

– Și așa putem să rămânem un pic în urmă, în caz că verifică.

– Îmi pare un om care verifică, și des.

– Și mie.

– Deci Oliver a luat trenul?

– Așa se pare.

Roverul lui Knox viră pe Interstate 66, îndreptându-se spre vest. După ce traversă Gainesville, Roverul ieși de pe autostradă.

– Nu cred că trenul circulă pe aici, spuse Caleb.

– Să vedem încotro se îndreaptă.

După douăzeci de minute, Annabelle spuse:

– Rahat! Uite așa îmi pierd recordul perfect!

Ei urmăriră cum Knox urcă într-un elicopter care se ridică repede de la pământ.

– Acum ce facem? întrebă Caleb.

– Ne întoarcem la stația Union, cât de repede poți, spuse și îi aruncă lui Caleb o privire curioasă. Stai puțin! Ea luă camera. Scoate-ți șapca și puloverul.

– De ce?

– Trebuie să îți fac o poză.

Ea făcu fotografia.

– În drum spre oraș, ne vom opri la un studio foto, iar după aceea va trebui să iau un aparat de laminat și niște materiale.

– Ce ai de gând să faci? spuse Caleb în timp ce accelera.

– Urmează să-ți schimbi cariera!

CAPITOLUL 41

Elicopterul îl lăsă pe Knox la aproximativ cincizeci de kilometri de orașul în care coborâse Stone din tren. O camionetă îl aștepta acolo. Aparatul de zbor venise din amabilitatea lui Macklin Hayes care, la telefon, păruse încurajat de faptul că Knox găsise, în sfârșit, o pistă serioasă.

Instrucțiunile lui pentru Knox fuseseră clare: să îl localizeze pe Carr, dar să nu acționeze.

– Sună-mă și preiau eu situația.

„Sunt sigur de asta, generale!"

Când Knox intră în oraș, hotărî că era mai bine să meargă în primul loc ce părea promițător. Rugăciunile îi fură aproape imediat ascultate. Firma restaurantului Un Singur T se ivea înainte. El parcă, intră, se așeză la tejghea și comandă ceva de mâncare. În local nu erau mulți oameni, dar totuși Knox era de părere că, dacă după ce coborâse din tren Carr venise pe acolo să mănânce, era posibil ca vreun individ să-și aducă aminte că îl văzuse. El arătă portretul-robot și puse întrebările și după treizeci de minute ieși fără să știe mai multe decât atunci când intrase.

Nici oamenii din spatele tejghelei și nici clienții nu erau genul de persoane atente, ori nu le plăcea să ofere de bunăvoie informații despre oricine. Singurele răspunsuri primite la

portretul-robot fuseseră niște scuturări plictisite ale capului. Nici măcar arătatul legitimației nu-l ajutase la nimic. De fapt, era posibil să fi agravat situația. Knox nu trebuia să uite că, prin acele părți, guvernul federal era probabil doar un pic mai popular decât Osama bin Laden.

Află că exista o stație de autobuz, deși acum era închisă și așa avea să rămână o vreme. Aparent, oamenii de aici nu erau nevoiți să călătorească în fiecare zi.

Knox urcă în camioneta lui și studie harta. Terenul din zonă era accidentat, iar legătura dintre orașele puține și la mare distanță unele de celelalte se făcea prin drumuri cu două benzi și serpentine. Hotărî să găsească un loc în care să doarmă și să-și reia treburile a doua zi dimineață. Trebuia să se întoarcă în stația de autobuz, la deschidere. Întrebase despre oamenii care lucrau acolo, dar ei făceau parte dintr-un soi de circuit și nu aveau să se întoarcă în oraș preț de câteva zile. Totuși, Knox spera să găsească răspunsuri în stația de autobuz, dacă între timp nu apărea altceva. Probabil că modalitățile de a ieși din văgăuna asta erau limitate, iar autobuzul era cel puțin una dintre cele mai promițătoare. Carr ar fi putut lua unul după ce își pierduse locul în tren.

Motelul era din beton vopsit galben și murdar, cu prețuri atât de mici încât erau ușor de acoperit din diurna oferită de guvern. Biscuiții și apa minerală, pe care le cumpărase de la un automat din fața biroului minuscul, alcătuiau serviciul în cameră. El îi arătă portretul-robot administratorului, dar bărbatul scutură din cap și reveni la televizorul și cutia lui de bere. Knox își mai petrecu o oră umblând pe străzi și arătând imaginea trecătorilor și proprietarilor de magazine. Fie niciunul nu îl văzuse pe bărbat, fie nu voiau să recunoască.

Knox se așeză complet îmbrăcat pe patul din camera lui, mâncând niște sandviciuri miniaturale cu brânză și unt de arahide și bând Cola fără zahăr. Schimbă canalele de televiziune de la războaie și dezastre naturale până la scandaluri de corupție la ESPN și NASCAR și, în cele din urmă, dintre toate se hotărî la TV Land, la un episod din *Happy Days*, vechi de câțiva zeci de ani.

Carr era prada, iar Knox vânătorul. În orice caz, acelea erau rolurile oficiale. În realitate, identitățile puteau fi schimbate oricând și, cu nivelul de pregătire a lui Carr, șansele să se inverseze la un moment dat erau destul de mari. Și, după ceea ce aflase, Knox avea niște presimțiri rele privind spatele său expus, deoarece acolo pândea maestrul ambuscadei și al aruncării vinii, Macklin Hayes.

El scoase telefonul și formă numărul.

– Alo?

– Melanie, sunt tata.

– Hei, tocmai mă gândeam la tine! Vrei să ne vedem mâine-seară? Am bilete la teatru, pe centru. La spectacolul *Wicked*.

– Îmi pare rău, dragă, nu pot. Sunt plecat din oraș.

– Unde ești? La Paris? Amsterdam? Kabul? Tikrit? Părea optimistă, dar Knox își cunoștea fiica destul de bine încât să simtă neliniștea din spatele cuvintelor rostite nonșalant.

– Sunt puțin mai la vest de tine. Și într-o zonă oarecum rurală.

– Teroriștii se ascund în văgăuni, tată?

– Nu se știe niciodată, dragă. Ai mai primit vești de la fratele tău în ultima vreme?

– Da, un e-mail în dimineața asta. Pare să fie în regulă. Mi-a trimis niște fotografii, dar totuși mi-a dat și niște vești

proaste. Misiunea lui trebuia să se termine în patru săptămâni, însă tocmai au primit înștiințare de prelungire cu încă șase luni. Se pare că talibanii se întorc să se răzbune. Mark mi-a spus că retrag douăzeci de mii de soldați din Irak pentru a-i trimite în Afganistan și că s-ar putea să ajungă acolo.

Knox înjură încet.

– Știu că nu poate să spună exact unde este, dar acum este în prima linie?

– A spus doar că se ferește și încearcă să își facă treaba.

Knox se așează din nou pe pat.

– Uite, ce ai zice să facem ceva împreună când se întoarce? Să mergem undeva. Poate la Marea Mediterană. Doar noi trei. Să ne relaxăm și să ne odihnim. Plătesc eu.

– Sună bine! Dar Mediterana este scumpă, iar eu probabil câștig mai bine decât tine. Ce spui dacă pun și eu bani? Mark este cel sărac. Faptul că-și servește țara nu îi oferă nici măcar salariul minim.

– Nu, *eu* plătesc. Iar tu trebuie să-ți economisești banii.

– De ce?

– Ca să ai grijă de mine la bătrânețe. N-am să fac porcăria asta la nesfârșit, spuse el pe un altfel de ton, iar fiica lui remarcă repede asta.

– Tată, este totul în ordine?

– Sunt bine, dragă. Și, un sfat: nu-ți risipi biletele scumpe pe un boșorog ca mine. Ia un tânăr drăguț care să te însoțească la *Wicked.* Vreau nepoți, bine? Nu întineresc.

– Bine, sigur.

– Vorbim curând, dragă.

– La revedere, tată! Și... ai grijă de tine!

– Întotdeauna.

– Tată?

– Da?

– Ești sigur că ești bine?

Knox nu voia să ezite, dar, dintr-un motiv oarecare, o făcu.

– Totul va fi bine, Mel.

Knox închise și lăsă telefonul pe pat. Acum se simțea mai rău decât înainte de a suna. Știa că își speriase fiica și că nu putea face nimic în privința asta. Poate că voia să o sperie sau cel puțin să o pregătească pentru momentul în care nu s-ar fi întors acasă sau în care ar fi fost nevoită să vină și să-i să identifice cadavrul.

Aruncă o privire la interiorul sumbru al camerei. În câte văgăuni, orașe și țări de rahat își petrecuse o mare parte din viață? Răspunsul era clar: în prea multe.

El se întinse din nou pe pat, simțindu-se mai singur ca niciodată.

„*Wicked?* Mda, îți pot spune totul despre viclenie, dragă. Dar, apoi, mă tem că îți vei urî tatăl, iar eu aș prefera să îmi trag un glonț de mitralieră în gură."

Telefonul îi bâzâi.

Era Hayes. Știa fără măcar să se uite. Nu voia să răspundă, dar trebuia să o facă. Era protocolul oficial, adică nu voia să fie transferat într-o misiune sub acoperire în Teheran sau Pyongyang, de exemplu.

– Joe Knox.

– Unde ești? izbucni Hayes.

– În misiune.

– Unde mai exact?

– În sud-vestul Virginiei.

– Nu e destul de precis.

– Ca să-ți spun adevărul, nici măcar nu sunt sigur unde sunt, iar aici semnalul este atât de prost, domnule, că abia te pot auzi.

Hayes ridică un pic tonul.

– L-ai găsit?

– Dacă aș fi făcut-o, te-aș fi sunat. Încerc doar să verific niște piste și să aflu locația exactă.

– De ce nu te-ai dus cu elicopterul până acolo?

„Deoarece așa ai fi știut exact unde sunt."

– Un elicopter care lasă un federal în mijlocul locului ăsta ar fi generat suspiciuni. Dacă ar fi fost Carr prin preajmă, nu ar mai fi rămas mult timp. Am să verific împrejurimile, iar apoi am să te anunț.

– Nu prea sunt de acord cu felul în care te ocupi de asta, Knox.

– Iau hotărâri pe parcurs, domnule. Îmi dau silința, în ciuda *interdicțiilor* privind lucrurile pe care pot să le investighez sau drumurile pe care să merg.

– În clipa în care afli ceva, Knox. Chiar în clipa aia! El închise telefonul.

Knox se uită la timp ca să îl vadă pe Fonz rostindu-și cea mai cunoscută replică de la televizor.

– Mai așteaptă, nenorocitule! spuse Knox imitând cât mai bine posibil vocea lui Arthur Fonzarelli.

CAPITOLUL 42

Annabelle și Caleb intrară în stația Union și se duseră direct la funcționara căreia îi vorbise Knox. Annabelle își arătă legitimația falsă FBI.

– Agenții Hunter și Kelso. A venit mai devreme un bărbat care v-a adresat întrebări și v-a arătat niște fotografii? S-a indentificat ca Joe Knox? A spus că este de la Securitatea Națională?

– Da, așa este, spuse neliniștită femeia.

Annabelle oftă zgomotos.

– Atunci avem o mare problemă.

Femeia se uită neliniștită la ea.

– Care este problema? L-am ajutat cât de mult am putut pe agentul Knox.

– Problema este că nu îl cheamă Knox și nu este de la Securitatea Națională, zise Caleb.

Femeia se albi.

– Dumnezeule!

– Într-adevăr, rosti Annabelle. Trebuie să discut chiar acum cu toată lumea cu care a vorbit!

Câteva minute mai târziu, Annabelle și Caleb stăteau în biroul supraveghetorului. Și conductorul de tren era acolo,

întrucât rămăsese în stație ca să completeze niște hârtii, fiind chemat când Annabelle i-o ceruse administratorului.

– Am crezut că este agent federal.

– Sunt sigură. Probabil ți-a spus să nu zici nimic nimănui despre ce ți-a vorbit, corect? întrebă Annabelle.

– Da, așa mi-a spus.

– Mă tem că așa procedează de obicei.

– Dar legitimația lui părea autentică, spuse supraveghetorul de la Amtrak.

Caleb îi întinse legitimațiile astfel încât ei să le poată vedea mai bine. Încă mai erau calde deoarece Annabelle tocmai le fabricase pe drum, în dubă.

– *Eu* sunt de la Securitatea Națională. Ai observat că în colțul din dreapta sus al fotografiei este un mic „e" inversat, ca în legitimația mea?

Lucrătorii de la căile ferate se uitară unul la celălalt și scuturară din cap. Supraveghetorul spuse:

– Nu am știut să mă uit după așa ceva.

– Asta pentru că este un secret, interveni Annabelle. Ca să-i împiedice pe oameni să ne copieze cu succes legitimațiile. Știu că este o sabie cu două tăișuri. Este un secret, așadar, publicul nu ar trebui să îl cunoască. Dar m-am gândit că de la guvernul federal s-a transmis o notă către anumite niveluri în privința asta. Sunteți agenție federală, nu?

– Semiguvernamentală, răspunse supraveghetorul. Și dați-mi voie să vă spun, nimeni din guvernul federal nu ne zice niciun rahat despre nimic. La naiba, mulți dintre ei se întreabă de ce țara mai are nevoie de trenuri. Cu autostrăzile sufocate, cerul plin până la refuz de avioane și toate țările

civilizate din lume care construiesc trenuri și căi ferate în timp-record, ai crede că și-ar da singuri seama de răspuns.

– Vom pune o vorbă bună pentru Amtrak la următoarea ședință de stabilire a bugetului, spuse Caleb sarcastic. Dar acum trebuie să îl găsim repede pe nenorocitul acesta.

– Stați puțin, nu ar trebui să purtați jachete cu acronimul pe spate? întrebă conductorul de tren.

– Mda, spuse nerăbdătoare Annabelle. Când spargem ușa cuiva pentru o arestare! Nu când suntem sub acoperire și încercăm să prindem un spion.

Caleb îi aruncă o privire tăioasă și complet teatrală, scuturând repede din cap.

– Este spion?! exclamă supraveghetorul.

– Mda, este, recunoscu ea. Acum, trebuie să știu exact ce i-ați spus.

Cei doi bărbați o puseră la curent în timp ce Caleb lua notițe. După ce terminară, ea spuse:

– Nu vă condamn pentru ce s-a întâmplat. Și sper că vom putea să îl găsim cu informațiile pe care tocmai ni le-ați dat.

– Urați-ne noroc, spuse ursuz Caleb. Vom avea nevoie pentru că ne-a luat-o înainte.

Cei doi plecară repede și reveniră la dubă.

– Te-ai descurcat bine, Caleb! spuse admirativ Annabelle.

– Am fost în clubul de teatru la facultate. Știi, aveam visuri. Nu să ajung la Hollywood, Doamne ferește! Pe scenă.

– Deci voiai să fii pe Broadway, dar ai ajuns bibliotecar? Cum așa?

– Îmi plăcea să joc teatru, dar aveam un neajuns pe care nu l-am putut depăși niciodată.

– Care anume?

– Tracul. Înainte de fiecare spectacol, îmi era rău ore în șir. Am slăbit atât de mult și am schimbat atât de multe costume încât, în cele din urmă, am fost nevoit să renunț.

– Ei bine, azi ai fost o stea.

CAPITOLUL 43

Interviul cu Charlie Trimble decurgea mai bine decât se așteptase Stone. Întrebările lui erau politicoase, dar pregătite. Iar apoi totul începu să se schimbe. Reporterul stătea în vechiul scaunul rotitor cu o privire pătrunzătoare care îl făcea pe Stone să se simtă foarte stânjenit.

– Îmi pari cunoscut, Ben. Ne-am mai întâlnit?

– Nu văd cum.

– Ai fost vreodată la Washington?

– Niciodată.

Trimble se rezemă și bătu ușor biroul cu degetele.

– De ce ai venit aici?

– Voiam doar să mă asigur că Danny este bine.

– Asta e tot?

– De ce nu?

Înainte ca Trimble să-i poată adresa o altă întrebare, Stone izbucni.

– Ce știi despre moartea lui Debby Randolph și a lui Rory Peterson?

La început, Trimble păru surprins, dar apoi deveni confuz.

– De ce vrei să știi?

– Niște oameni au încercat să îl ucidă pe Danny și cred că cineva a încercat să îi dea o supradoză lui Willie.

– Am vorbit cu Bob Coombs despre asta. Ai vreo dovadă?

– Doar ce mi-a spus Willie și ce au găsit doctorii în sângele lui.

– Willie este consumator de droguri; nu e cel mai de încredere om din lume.

– Ai vorbit cu el despre chestiunea asta? întrebă brusc Stone. Trimble scutură din cap. Atunci, nu prea ești în poziția de a-i evalua credibilitatea, nu-i așa?

Trimble roși, dar apoi zâmbi.

– Ai dreptate. Trebuie să discut cu el.

– Deci să revenim la întrebarea mea. Danny și Willie sunt amândoi țințe. Amândoi au cunoscut-o pe Debby. Willie era logodit cu ea.

– Nu știam.

– Se pare că nimeni nu știa. Se presupune că Debby s-a sinucis. Willie crede că e o variantă imposibilă. A vorbit cu ea cu o seară înainte de a fi găsită moartă. Părea în regulă.

– Șeriful Tyree a cercetat toate astea. Gestul lui Debby chiar a părut o nebunie, dar toate dovezile au indicat sinucidere.

– Este destul de ușor să faci o crimă să pară sinucidere, dacă te pricepi.

Trimble îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Știi astfel de lucruri?

– Încerc doar să aflu adevărul, domnule Trimble.

– Spune-mi Charlie. Și de ce ești atât de hotărât să faci asta? Ești aici de puțin timp.

Stone își masă umărul, iar apoi capul.

– Să spunem că nu-mi place să fiu presat. „Și, în plus, mai este și Abby." Cum a fost ucis Peterson? întrebă el.

– Cu un foc de armă. Probabil în timpul unui jaf. În biroul lui era un seif care a fost forțat. I s-au furat niște bani, câteva dosare și calculatorul. Tyree a lucrat și la cazul acela, dar nu a aflat multe, cel puțin din câte mi-a spus. Este singur în toată secția, știi?

– Ar putea să cheme Poliția Statală.

– S-ar putea s-o facă. Trimble zâmbi. Sau ar putea să-și cheme fratele.

– Fratele?

– Howard Tyree. Este gardian la închisoarea Blue Spruce.

– Nu mi-a zis.

– Ei bine, nu cred că vă înțelegeți atât de bine. Deci sugestia mea de a-și chema fratele în ajutor a fost o glumă proastă. Tyree este pe cont propriu.

După câteva minute, Stone părăsi redacția ziarului *Divine Eagle* și se îndreptă spre șerif, pe care-l găsi la închisoare completând niște hârtii.

După ce îi povesti lui Tyree ce i se întâmplase în puțul de mină, omul legii aproape căzu de pe scaun. Când Stone continuă cu explicațiile, Tyree începu să dea din cap.

– Spitalul a confirmat că Willie avea Oxy în sânge, zise el după ce termină. Willie *era* alergic la așa ceva. Nu ar fi luat pastilele de bunăvoie. În plus, sunt destul de scumpe fără rețetă.

– Așadar, cineva chiar a încercat să îl ucidă, spuse Stone.

– Așa se pare. Și, de fapt, e o metodă inteligentă de a o face. Abuzul de medicamente prescrise este în creștere aici. Mi-am pierdut și eu mult timp cu porcăria aia. Pătează ceea ce, de altfel, este un loc frumos în care să trăiești. Dar nu pot

să-i închid pe toți dependenții. La naiba, nu ar mai rămâne niciun miner care să lucreze! Încerci să îi duci la dezintoxicare, le dai doza de metadonă în fiecare zi, dar nu este suficient. Toți polițiștii din ținutul minier al munților Apalași știu că lupta este pierdută. Dar nu avem suficiente resurse. Suntem copleșiți.

– Zona asta este destul de izolată. De unde își iau pastilele? Nu este ca și când ar exista o farmacie la fiecare colț de stradă.

– Pot să le procure din mai multe surse: de la farmacii fictive de pe internet, din rețeaua de la granița mexicană. Mulți mineri și-au cheltuit economiile și și-au distrus căsniciile pentru prostia aia. O zicală veche de pe-aici spune că „Metamfetaminele te țin treaz și Oxy te ține alert".

– Șerifule, cred că există o legătură între Danny, Willie și moartea lui Debby Randolph. Stone continuă povestindu-i despre cererea în căsătorie făcută de Willie și de faptul că cei doi discutaseră cu o seară înainte ca Debby să fie găsită.

– Nu am știut despre logodnă, dar știam că Willie era convins că ea nu s-a sinucis. Mi-a tot spus asta. Însă toate dovezile au indicat sinuciderea.

– Cine a efectuat autopsia?

– Doctorul Warner. Nu este patolog cu normă întreagă, dar este medicul legist calificat. Și pare sincer. Ea și-a pus țeava puștii cu alice în gură și a apăsat pe trăgaci.

Tyree nu se uită la Stone când rosti această ultimă parte. Stone observă asta și zise:

– Nu îți spun cum să îți faci treaba, dar este rar ca o femeie să se sinucidă cu o armă. Și cu atâtea droguri pe aici, ai crede că ar fi putut să ia niște pilule și ar fi murit în liniște.

– Știu. Asta nu-mi dă nici mie pace.

Stone începu precaut:

– L-am văzut pe Danny întins pe mormântul lui Debby în seara aia.

Tyree păru surprins.

– Unde erai?

– În spatele zidului de piatră. Am auzit ceva și am venit să văd ce este. Voiam să mă duc la Danny când te-am văzut venind.

Tyree păru stânjenit.

– Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu am înțeles nici măcar ce căuta acolo. Am considerat că era un comportament specific lui Danny.

– Ce înseamnă asta, mai exact?

– Că este imprevizibil.

– Abby l-a obligat să plece din oraș.

Tyree se rezemă pe scaun și se încruntă la Stone.

– Nu s-a deranjat să îmi spună asta, zise el pe un ton afectat. Și ți-a spus ție?

– S-a temut pentru el, presupun. Și după ce i s-a întâmplat imediat ce s-a întors, se pare că avea dreptate. Poate că s-a temut să îți spună.

– De ce?

– Ești omul legii. Poate că Danny s-a amestecat în ceva ilegal.

Furia lui Tyree dispăru.

– Cred că pot să înțeleg treaba asta. Apropo, trimit la birourile poliției statale și la cele ale șerifilor din alte orașe descrierea bărbaților pe care mi-ai dat-o. Dar nu îmi par cunoscuți și cunosc pe aproape toată lumea de aici.

– Ei bine, era întuneric și lucrurile s-au întâmplat destul de repede. Nu m-am uitat prea bine la ei, deci descrierea nu

a fost prea grozavă, dar am surprins-o pe Shirley Coombs dând târcoale rulotei lui Willie chiar înainte ca Danny să fie atacat. Cred că ea căuta ceva.

– Cum ar fi?

Stone îi spuse despre flaconul de Tylenol.

– Și Josh Coombs a fost împușcat de prietenul lui Rory Peterson. Ce coincidență!

Tyree dădu prostește din cap.

– Sunt multe lucruri nerezolvate, observă Stone.

– Dar cum faci legătura între toate? Asta e chestia.

Stone se ridică în picioare.

– Mă duc la spital ca să îi văd pe Danny și pe Willie.

– Ei bine, să îi spui lui Danny că trebuie să înceapă să îmi spună adevărul. El este calea să elucidăm toate lucrurile astea. Sunt convins. Și odată ce povestea lui iese la iveală, băieții aceia nu îl vor mai căuta.

– Am să-i transmit.

Ieșind, Stone observă pe o masă o pușcă cu alice cu țeavă lungă și o etichetă.

– Ce e aia?

– Pușca cu care a fost ucisă Debby.

– Îmi dai voie?

– Da.

Stone luă arma ținând-o mai întâi de pat, iar apoi de țeavă. Când o lăsă din nou pe masă, nedumerirea se citea pe chipul său.

– Ce este? întrebă curios Tyree.

– Nu sunt sigur. Am să te anunț.

De fapt, Stone era sigur. El avea doi metri înălțime și brațe foarte lungi. Apreciase că, ridicând țeava spre gură, ea nu ar fi reușit să apese pe trăgaci. Își aminti de

fotografia lui Debby pe care i-o arătase Willie. Era imposibil ca miniona Debby să fi reușit să apese trăgaciul.

Cineva o *ucisese.*

Stone ieși afară și atunci observă firma de pe clădirea cu un singur etaj de pe partea cealaltă a străzii.

Peterson: servicii de contabilitate.

El traversă strada și se uită pe una dintre ferestre. Văzu un birou, fișete, rafturi și o tulpină moartă de porumb. În afară de asta, locul părea să fi fost „curățat". Nu se vedeau niciun calculator, o imprimantă sau un fax. Pe stradă, observă niște oameni în trecere și care se uitau fix la el. Stone le zâmbi și plecă. Traversând din nou strada, pretinse că se uita la vitrine. Trecu pe lângă brutărie și hotărî să intre când îl văzu pe Bob Coombs stând la tejghea.

– Hei, Bob, ce face Willie?

Bob zâmbi și spuse:

– Doctorii spun că va veni curând acasă.

– Azi mă duc să-l vizitez. I-am folosit camioneta. Sper că este în regulă.

– După tot ceea ce ai făcut, poți să-i folosești toate lucrurile.

Bob cumpără o ceașcă de cafea și niște gogoși în timp ce Stone admiră pictura murală pe jumătate terminată a unei pajiști, care se vedea pe zidul din spatele tejghelei. Bob se oferi să îi cumpere lui Stone o cafea, dar el refuză.

Cei doi ieșiră afară, unde Stone spuse:

– Am dat de nora ta alaltăseară. Mi-a spus că tot orașul o învinovățește de ceva. Știi cumva de ce?

Trăsăturile lui Bob se întunecară când mușcă din gogoașă.

– Din cauza morții lui Josh. Nu trebuia să vâneze în ziua aia nenorocită. Dar Shirley îl sâcâia că nu ucisese nicio

căprioară în sezonul ăla. Josh era un bun vânător, dar adevărul era că lui Shirley nu îi plăcea să mănânce vânat. Nu era în stare să-l gătească. Era doar felul ei de a-l ataca pe Josh. Ei bine, de vreme ce nu înceta să îl cicălească, Josh s-a dus, în cele din urmă, în dimineața aia de unul singur. Era foarte supărat.

– Cum ai aflat toate astea?

– Josh m-a sunat în timp ce conducea spre pădure și mi-a spus ce s-a întâmplat. După o oră, băiatul meu era mort.

Când cei doi bărbați se despărțiră, Stone se uită spre tribunalul în fața căruia era parcat un Cadillac alb cu numărul de înmatriculare HCDJ. Apoi Stone îngheță când o văzu.

De ce intra Shirley Coombs în tribunal?

CAPITOLUL 44

După un lung drum cu mașina, Annabelle și Caleb sosiseră în orașul în care Stone coborâse din tren împreună cu Danny. Annabelle făcuse o recunoaștere rapidă a micii zone centrale, iar apoi se așezase la tejgheaua vechiului restaurant Un Singur T. Lângă ea mai stăteau și alții, numai bărbați, cei tineri aruncându-i mai multe priviri. Femeia zâmbi și mai dădu din cap din când în când, ca să le mențină interesul în caz că i-ar fi prins bine mai târziu.

– De unde vii? o întrebă chelnerița când turnă cafeaua în ceașca lui Annabelle. .

– Winchester, Virginia. Pentru Annabelle, faptul că menționase acea zonă fu destul de potrivit încât să-i ofere un strop de credibilitate rurală.

– Am un văr care locuiește acolo. Are o fermă de cai.

– Este un ținut frumos, confirmă Annabelle, sorbind din cafea și comandând din meniu. Îmi amintește de zona asta, doar că este un pic mai plată.

Bărbatul de lângă ea chicoti. Era înalt și masiv și purta o cămașă cu pătrățele, o jachetă de blugi cu imaginea lui Dale Earnhardt senior și cizme care își pierduseră tot luciul.

– Cam orice e mai plat decât zona asta.

– Ai fost să vezi munții Stâncoși? întrebă Annabelle.

– Nu, doamnă, nu pot spune că am fost.

– Sunt mult mai mari decât munții de aici, dar nici pe departe la fel de frumoși. Sunt masivi, maronii și vârfurile lor sunt acoperite de zăpadă. Nu sunt mulți copaci. Munții ăștia sunt înverziți.

– Ești doar în trecere sau cauți să îți cumperi o parcelă înverzită? spuse chelnerița, revenind la ei după ce transmisese comanda lui Annabelle.

– Nici una, nici alta, de fapt. Caut pe cineva. Poate l-ați văzut?

Chelnerița și vecinul de taburet al lui Annabelle se uitară unul la celălalt.

– Pe cine? rosti precaut bărbatul.

– Pe nenorocitul de fost soț care a fugit din oraș datorându-mi pensia alimentară pe un an de zile pentru cei doi copii ai noștri.

– Nenorocitul! spuse bărbatul. Cum arată?

Annabelle li-l descrise celor doi pe Knox.

– Pare tipul care a fost pe aici punând întrebări chiar înainte să-mi termin tura, zise chelnerița în timp ce mâzgăli formularul de comandă. Era agent federal. Cel puțin așa a pretins. Nu mi-a plăcut că punea întrebări.

– Chiar *este*, zise Annabelle. Și știu că statul îl plătește suficient ca să își îmbrace copiii și să le pună mâncare pe masă. Am primit o informație că lucra la ceva pe aici. De aceea am venit. M-am săturat să vină și să plece după bunul plac. Crezi că îi pasă că nu îmi permit medicamentele pentru fiul nostru? E grav bolnav de astm. O dată era aproape să moară.

– Nenorocitul! repetă bărbatul cu jachetă și băgă o furculiță de biscuiți și sos în gură, mestecând la fel de intens pe cât vorbise.

– Dacă îl vedeți, să nu îi spuneți nimic! îi avertiză Annabelle. Este înarmat și pregătit să folosească arma. Nu îl supărați. Credeți-mă, sunt pățită.

– Îmi spui că ticălosul te-a lovit? întrebă bărbatul cu blugi după ce înghiți și își ridică parțial fundul mare de pe scaunul îngust.

– Să fiți precauți în preajma lui, înțelegeți? zise Annabelle. De fiecare dată când vorbea, vocea îi devenea tot mai tărăgănată, ca și când le-ar fi absorbit accentul ori de câte ori deschideau gura. Cu mâna, îl împinse pe bărbat din nou pe taburet.

– Și ce ai de gând? spuse chelnerița, devenind în mod evident foarte interesată de această mică dramă.

– Să-l găsesc. Annabelle îi dădu o bucată de hârtie. Dacă îl vezi, sună-mă, te rog, la numărul ăsta.

Chelnerița dădu din cap.

– Și fostul meu soț mi-a făcut așa. Mi-a luat opt ani, dar mi-am primit banii.

– Sper să fiu la fel de norocoasă. Am unde să rămân pe aici?

– Nu te duce la motelul lui Skip din josul străzii, spuse chelnerița, zâmbind.

– De ce nu?

– Pentru că acolo stă el, dragă. Sau cel puțin a întrebat de un loc în care să doarmă și l-am îndrumat într-acolo. Încearcă la Lucy, în celălalt capăt al orașului. Are câteva camere frumoase de închiriat.

– Mulțumesc. La Skip, da?

– Da, dragă.

Chelnerița aduse farfuria lui Annabelle din bucătărie și i-o puse în față.

– Așadar, scumpo, cum plănuiești să-l prinzi pe ticălos?

– Am venit însoțită de un tip care lucrează și el pentru guvern și este expert în prinderea altor federali care fac lucruri din astea, spuse Annabelle.

– Rahat! zise bărbatul cu jachetă de blugi. Au un departament și pentru asta? Nu e de mirare că taxele noastre sunt al naibii de mari.

– Taci, Herky! spuse chelnerița. Nu vezi că tânăra asta este supărată?

– Îmi pare rău, doamnă! rosti Herky cu privirea plecată în timp ce-și îndesă o chifea întreagă în gură.

– Deci ai de gând să-l aranjezi bine pe ticălos? întrebă nerăbdătoare chelnerița.

– Cam așa ceva. Sună-mă doar dacă îl vezi și, între timp, am să trec și pe la Skip. Mulțumesc pentru informații!

Annabelle termină de mâncat și comandă ceva la pachet pentru Caleb.

Ieși din restaurant, uitându-se precaută împrejur după Knox, după care se întoarse la dubă și îi povesti lui Caleb ce se întâmplase.

– Se pare că e cazat la motelul Skip. Am putea să ne ducem pe-acolo ca să vedem dacă îi dăm de urmă. Dacă nu, acum am prieteni bine plasați.

Caleb se uită la farfuria cu mâncare.

– Totul e prăjit, spuse el descurajat.

– Îmi pare rău, Caleb, e tot ce aveau.

– Nu aveau nici măcar iaurt? Sau fructe? Știi cât am colesterolul? Și trigliceridele mele sunt prea ridicate. Aș putea muri în orice clipă, Annabelle.

– Este o *cină,* Caleb. Bărbații din restaurant mănâncă coaste întregi de vită, fără urmă de salată de fructe, bine? În plus, ce s-a întâmplat cu vechiul Caleb? Cel periculos care vine cu ambele arme?

Caleb se uită supărat la ea.

– O, ce naiba! Oricum, probabil o să murim. El se strâmbă, iar apoi mâncă o felie groasă de șuncă afumată.

CAPITOLUL 45

Nu era nimeni la recepția tribunalului când intră Stone. El așteptă o clipă, iar apoi zări teancul de cutii de lângă un perete. Se apropie, scoase un capac și se uită înăuntru. Cutia era plină cu acte. Trebuia să fie una dintre livrările documentelor de recertificare minieră despre care îi vorbise judecătorul Mosley. El luă ceea ce părea a fi un centralizator de livrare. Opt cutii mari. Stone se uită la turnurile de carton și se întrebă cum de mai rămăsese Mosley cu mintea întreagă după ce verificase tot muntele amețitor de acte.

Când auzi pe cineva venind, lăsă foaia pe una dintre cutii și se grăbi înapoi spre partea din față a biroului mare din mijlocul camerei. O clipă mai târziu, Shirley Coombs ieși pe o ușă interioară, uitându-se la hârtiile din mâna ei. Ea își ridică privirea și scoase un mic țipăt când îl văzu pe Stone stând acolo.

– Lucrezi aici? întrebă el.

Ea dădu aprobator din cap, cu o mână la piept.

– M-ai speriat.

Stone se uită prin cameră.

– Ești secretara tribunalului?

– *Funcționara.* Sunt de mulți ani. De ce? Nu semăn cu o funcționară a tribunalului? spuse ea cu răceală. Sau aduc doar cu o secretară?

– Am fost să îl văd pe Willie. Se simte bine.

Shirley își găsi de treabă cu niște hârtii de pe birou.

– Am să-l vizitez în curând.

„Sigur că da."

– În față este parcat un Caddy cu o plăcuță de înmatriculare personalizată.

– HCDJ?

– Da.

– E mașina judecătorului Mosley.

– De la ce vine HCDJ?

– *Here comes da judge*[1], îi răspunse ea ca și când Stone ar fi fost un idiot pentru că nu își dăduse seama de unul singur.

– Apropo, ai luat tot ce îți trebuia din rulota lui Willie?

– Poftim?

– Cred că ai lăsat un flacon de Tylenol în rulota lui Willie, zise Stone. L-am avut la mine, dar apoi l-am pierdut. El se uită atent la femeie, iar apoi se scărpină la ceafă. „De ce să mai fiu subtil acum?"

Shirley arăta ca și când Stone ar fi îndreptat o armă spre ea.

– Nu am lăsat nimic acolo.

– Ești sigură?

– Bineînțeles că sunt sigură. Iar eu folosesc Advil de când au spus că Tylenol nu este bun.

[1] Iată, vine judecătorul (n. tr.).

– Willie credea că mai sunt pastile în flacon, dar când l-am găsit era gol, iar acum a dispărut. Poate că îl voia cineva.

– Un flacon gol? Pentru ce?

– Ei bine, e posibil să mai fi rămas niște urme.

– Urme de ce?

După fiecare zvâcnire a feței și vocea tremurată, Stone își dădu seama că femeia mințea. Ea fusese. Ea încercase să își ucidă fiul.

„Acum, cine m-a aruncat în puțul cu șerpi? Pentru că sigur n-a făcut-o doamna funcționară cu pantofii ei cu toc și țigările Pall Mall."

– Nu poți să crezi nimic din ce spune Willie. Băiatul este tot timpul drogat.

– A luat stimulente, nu sedative. Dar cei de la spital au spus că avea Oxy în sânge. E un sedativ.

– Willie nu știe nici jumătate din drogurile pe care le ia. Probabil a uitat că le-a luat.

– Sau cineva a vrut să pară așa.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Doar că o persoană ar fi putut să-și dorească să facă să pară că a luat accidental o supradoză.

– De ce și-ar pierde cineva timpul încercând să îl ucidă pe Willie? îl luă ea peste picior. Care ar fi rostul? Nu este ca și când ar avea bani.

– Banii nu sunt singurul motiv ca să ucizi pe cineva.

– Atunci ce? Ea spuse asta aproape cu frică.

– Willie mi-a spus că a cerut-o în căsătorie pe Debby Randolph. Știai?

Shirley roși când auzi informația. Ea scotoci prin geantă și scoase o țigară și o brichetă.

– Nu, presupun că lui Willie nu i s-a părut potrivit să-i spună propriei mame.

– Înțeleg că o cunoșteai pe Debby?

– Toată lumea din Divine cunoaște pe toată lumea, spuse femeia resemnată când își aprinse țigara.

– Ar fi avut cineva o problemă dacă ei doi s-ar fi căsătorit?

Ea suflă fumul și își ridică privirea la el.

– Ce naiba contează pentru tine? Nu ești de aici. Nu ne cunoști. Și doar pentru că l-ai ajutat pe Willie nu înseamnă că trebuie să-ți răspund la întrebări.

– Credeam că s-ar putea să vrei să mă ajuți, în caz că cineva *încearcă* să-ți ucidă fiul.

– Domnule, nu încearcă nimeni să îl ucidă pe Willie.

– Dar, luând în considerare faptul că mai că a murit și că el spune că nu a luat drogul care aproape l-a ucis... Ei bine, situația te face să te întrebi.

Ea se uită la zidul cu imensele cutii stivuite câte șase pe înălțime și zece pe lungime.

– Am mult de lucru.

– Corect. Vrei să te ajut? Nu cer mult.

– Cred că trebuie să pleci. Chiar acum.

Stone se întoarse și ieși.

De îndată ce plecă, o altă ușă se deschise, iar judecătorul Dwight Mosley intră încet în cameră. Cămașa îi era desfăcută, iar mânecile erau suflecate.

– Shirley, a fost cineva aici? Mi s-a părut că te-am auzit vorbind.

– Doar cu mine însămi, judecătorule. Doar cu mine. Știi cum sunt câteodată.

– Da, știu. El zâmbi și se întoarse în cameră.

Shirley își fumă țigara, uitându-se gânditoare la perete.

CAPITOLUL 46

Joe Knox sătea întins în chiloți pe o bucată de nailon umflat care ținea loc de saltea în timp ce încerca să lege evenimentele. Carr ucisese doi oameni importanți și fugise după ce scăpase de federali deghizat într-un idiot șchiop și bărbos. În tren, fusese distras și ajunsese în locul ăla, în mijlocul pustietății. Knox nu știa unde era el acum. Întrebând oamenii, descoperise că autobuzul plecase din oraș chiar în seara în care bărbatul ajunsese acolo, spre norocul lui. Acum, putea fi al naibii de departe.

Se ridică și își puse pantalonii, șosetele și bocancii. Se spălă pe față, se spălă pe dinți cu degetul și își netezi părul cu palma. Dacă avea să-l mai urmărească mult timp, trebuia să-și ia niște haine și articole de toaletă, altele decât cele din micul geamantan pe care-l căra mereu cu el. Își puse cămașa și se uită la telefon. Nu primise niciun mesaj, deși semnalul era destul de stabil la altitudinea asta, în mijlocul pustiului.

Hayes era regizorul acestei piese de teatru; Knox era câinele lui credincios de atac. Ei bine, acum se îndoia foarte mult de cât de credincios era. Knox mestecă niște gumă și se uită pe fereastra motelului Skip. Cazându-se cu o seară în urmă, dăduse chiar de Skip, un bătrân care nu vorbea mult, dar care întinsese mâna după banii necesari cazării cu viteza loviturii

unui boxer de categorie mijlocie în floarea vârstei. Aparent, bătrânul Skip nu credea în meritele folosirii cardului.

Hayes avea o obsesie pentru Carr din motive pe care nu se deranjase să i le împărtășească lui Knox, dar care deveneau mai clare de fiecare dată când Knox se gândea la posibilități. Dacă Hayes făcea ce voia când Knox îl găsea pe Carr, bărbatului nu i s-ar fi citit drepturile, nu ar fi avut posibilitatea să sune un avocat sau să se înfățișeze la tribunal. Dar de ce să-l ucidă pe omul Medaliei de Onoare? Să aibă un asemenea soldat în subordine ar fi fost o realizare în cariera lui Macklin Hayes, maior pe atunci. Cumva, Carr își supărase cu siguranță superiorul. Documentele demonstraseră că niciunul dintre ceilalți aflați la conducere nu avusese nicio problemă să îi pună în piept lui Carr cea mai importantă medalie americană. Acest lucru se oprise la Hayes. Meritase Carr să fie astfel refuzat, o dușmănie care, aparent, durase mai bine de treizeci de ani?

Acum, dilema lui Knox era evidentă. Dacă își făcea cu succes treaba și îl găsea pe Carr, în esență, l-ar fi predat călăului său. O parte din Knox spunea că nu era nici treaba, nici lupta lui. Trebuia să îl predea, să termine cu asta și să înceapă să-și primească pensia. Să meargă vara la Roma, cu odraslele lui, să navigheze pe Marea Mediterană, să bea vin și să mănânce. Copiii lui.

„Măcar de nu s-ar fi spart nenorocitul de vas din creierul lui Patty..."

Cealaltă parte a lui Knox îi strivea teoria ca un monstru luptător de o sută optzeci de kilograme care se arunca de pe corzi. Dacă bărbații fuseseră uciși de Carr, trebuia să i se demonstreze vinovăția și, apoi, putea fi pedepsit. Odată ce le permiteai oamenilor prea încrezuți și inteligenți ca Hayes să

ia genul acesta de decizii, să se joace de-a Dumnezeu tot timpul și din orice motiv, se termina. La fel de bine puteai să desființezi democrația și să îl suni pe Joe Stalin să revină. Vechea Americă era terminată. Iar Knox nu intenționa să ia parte la asta. În urmă cu douăzeci de ani, răspunsul ar fi putut să fie diferit. Dar nu azi, nu acum. Era amuzant și un pic pe dos, dar el credea în principiile care făceau America mai puternică acum decât când își începuse cariera în domeniul acesta. Pe vremuri, era un mucos lipsit de experiență, tocmai ieșit din armată și nerăbdător să se afirme ca agent de informații. Făcea totul și orice pentru a-și atinge obiectivul, multe lucruri fiind exagerate și câteva complet deplasate. Privind în urmă, nu era prea mândru de acele momente, dar se consola cu faptul că munca lui salvase vieți și că, în cele din urmă, revenise de partea celor buni. Cunoștea mulți alții care nu reușise să facă acest ultim pas. Hayes era în mod clar unul dintre ei.

Nu că el nu era cinic. Nu puteai să faci treaba asta atâta vreme cât o făcuse el și să nu fi depășit limitele cu mult timp în urmă. Experiența fără cinism era un semn sigur că-ți putrezise creierul și nu te deranjaseși să observi. În prezent, participa la fiecare întâlnire de înalt nivel știind că erau cel puțin trei puncte pe ordinea de zi și că avea să i se spună numai despre unul dintre ele.

Își puse jacheta și luă portofelul într-o mână, iar cheile de la camioneta închiriată în cealaltă. Putea și să fugă, să se îndrepte spre dealuri, să îl lase pe Hayes să își găsească alt lacheu care să facă treaba asta. Erau destui care așteptau la rând. Și adevărul era că lui Knox îi scădea entuziasmul de a-l găsi pe Carr cu cât afla mai multe despre acesta și despre

motivele probabile ale lui Hayes pentru a ucide un erou de război căruia nu i se recunoscuseră meritele.

Se duse la camionetă și se gândi dacă să meargă la restaurantul Un Singur T și să mai pună întrebări. Hotărî că ar putea merita să o facă, dar nu acum, ci mai târziu. Mai întâi, voia să meargă prin oraș și să vadă ce îi ascunsese noaptea. Avea mari îndoieli că unul dintre mistere ar fi fost John Carr. Începuse să nu-și mai dorească să îl găsească pe bărbat. Acum, o parte din el spera ca asta să nu se întâmple niciodată. Și nu doar din cauză că o posibilă înfruntare cu ursul grizzly al asasinilor guvernului, Carr, nu s-ar fi terminat bine pentru Knox.

Avea legătură cu dreptatea, un concept pe care Knox nu îl uitase complet chiar dacă, aparent, șeful său o făcuse.

CAPITOLUL 47

– Pleacă, spuse Annabelle. Din duba lor parcată la colț, urmăriră cum Knox demară.

– Ce facem? întrebă Caleb.

– Îl urmărim. Ea ridică un dispozitiv de urmărire. Mai am unul pe care pot să-l pun în camioneta aia.

Caleb băgă în viteză.

– Ai venit pregătită, trebuie să recunosc!

– Așteaptă numai să vezi ce aduce Reuben.

Ei îl urmăriră de la o distanță discretă în timp ce Knox dădu ocol zonei înainte să parcheze la restaurantul Un Singur T și să intre.

– Ar trebui să fie interesant, spuse Annabelle rânjind.

Knox se așeză la tejghea. Herky, care era la două scaune distanță și mânca a treia porție de mâncare, își ridică privirea, se încruntă și se mută lângă Knox în timp ce aceeași chelneriță veni în grabă să ia comanda.

– Te-ai întors? întrebă chelnerița.

– M-am gândit că poate seara ți-a împrospătat memoria, spuse Knox.

– Singura noutate a fost că am aflat că am avut dreptate să îți spun să te duci naibii.

Knox își reprimă furia naturală și se strădui să fie calm.

– Hei, acordă-i puțin mai mult respect omului care lucrează pentru țară, vrei?

Herky se mișcă puțin și îl lovi pe Knox în braț. El se uită spre bărbatul masiv.

– Este vreo problemă?

– Niciuna, spuse Herky, ale cărui trăsături amenințătoare spuneau clar contrariul.

Chelnerița se îndepărtă ca să dea un telefon.

– Deci, ai copii? spuse Herky.

Knox păru surprins, dar îi răspunse:

– Da, doi, de ce?

– Și de ce nu ai grijă de ei? izbucni Herky, îndesându-și un biscuit în gură.

– Despre ce naiba vorbești? Copiii mei sunt mari și au plecat. Ei ar trebui să aibă grijă de mine.

– Ticălosule! spuse Herky printre îmbucături.

– Ce?

– Îți lași soția și copiii fără nimic. Ticălosule, repetă el.

– Herky! spuse chelnerița când li se alătură din nou. Tacă-ți gura!

– Doris, tipul ăsta își lasă soția și copiii să moară de foame.

– Să moară de foame! Soția mea este moartă. Cu cine naiba...

Herky îl lovi din nou.

– Mă gândesc să te duc în spate și să te învăț cum să te porți, domnule.

– Nu te-aș sfătui!

– Sfătuiește asta!

Herky lovi cu un pumn masiv. Knox îl prinse, i-l răsuci la spatele lui Herky, iar apoi îl trânti pe bărbat cu fața în farfuria cu ouă și crupe.

– Hei! strigă chelnerița în timp ce alți bărbați din restaurant începură să se ridice de pe scaune ca să-și ajute prietenul.

Knox își scoase legitimația și arma.

– Toată lumea să se așeze la loc pe scaune, altfel vă veți petrece mult timp într-o închisoare federală.

Toți bărbații înghețară, în afară de Herky, care horcăia crupe și gălbenușuri de ou.

Knox se uită la chelneriță.

– Cine naiba ți-a spus că eu...

Chelnerița făcu greșeala de a se uita spre ușă.

Knox dădu buzna afară, scrutând strada.

Annabelle se uită din duba a cărei față abia dacă intra în raza vizuală a lui Knox. Ea încă ținea telefonul de când o sunase chelnerița.

– La naiba, cred că l-au informat cumva! Caleb, bagă în marșarier și dă încet înapoi.

Caleb făcu așa cum i se spusese, iar apoi, ieșiți din nou din raza vizuală a lui Knox, intrară cu spatele într-o parcare de unde schimbă viteza, demarând rapid.

– A fost cât pe-aci, dar măcar i-am pus dispozitivul de urmărire în camionetă când era în restaurant, spuse ea și se uită la un mic aparat din poală. Este în mișcare. Să mergem, dar ia-o ușor.

Knox știa că era urmărit, dar nu era sigur de cine. Hayes ar fi ales, cel mai probabil, o cale directă. Era unul dintre

prietenii lui Carr? Fata care vorbea repede? Agentul Serviciului Secret? Dar cum ar fi putut să îl urmărească până aici? El continuă să se uite în oglinda retrovizoare cât conduse spre stația de autobuz. Mai era o zi până la deschidere, dar Knox se săturase să aștepte. Nu îi plăcea senzația pe care i-o dădeau cei care i se furișau pe la spate. Intenționa să caute prin tot orașul și să găsească pe cineva care putea să îi spună ceva.

La ușa stației de autobuz, bătu destul de mult și de zgomotos până când un bărbat de vârstă mijlocie și care părea foarte supărat își făcu apariția. Knox își lipi legitimația de geam. Când bărbatul o văzu, se albi la față și descuie repede ușa.

– Pot să te ajut? spuse el cu o voce tremurândă.

– Ai face bine să speri că poți.

După douăzeci de minute, își primi răspunsul și se grăbi spre camioneta lui.

Bărbatul îl recunoscuse pe Carr. El călătorise cu un alt individ, mai tânăr. Luaseră autobuzul care călătorea și mai departe, spre sud-vest. Bărbatul îl găsise pe șofer acasă, iar acesta din urmă își amintise unde îi lăsase pe cei doi. Practic, în mijlocul pustietății, dar era un început.

Knox apăsă accelerația la maximum.

Începea să-și dea seama că poate singura cale prin care avea să supraviețuiască era să îl găsească pe John Carr.

CAPITOLUL 48

Mergând cu mașina, Knox încerca să înțeleagă cum cineva reușise să îl urmărească până aici. Nici măcar Macklin Hayes, cu tot sprijinul lui, nu reușise să o facă. Era ca și cum ei ar fi știut exact unde...

Mai că ieși de pe carosabil. Trase tare de volan și se întoarse pe drumul întunecat. Parcă, își scoase centura de siguranță și căută meticulos prin cabină. Nu găsi nimic, însă examinarea exteriorului camionetei fu mult mai productivă. El ridică micul dispozitiv de urmărire cu o latură magnetică. Fusese poziționat în interiorul unei roți din spate. Ținând dispozitivul de urmărire, un zâmbet îi traversă chipul.

Annabelle conducea, iar Caleb se uita fix la ecranul minuscul.

– Cum ne descurcăm? întrebă ea.

– Este cam la doi kilometri în față și merge în linie dreaptă. Cei doi se aflau între un versant muntos și o prăpastie de aproape un kilometru, fără niciun parapet. Se pare că Oliver a luat autobuzul.

– Judecând după cum a fugit Knox din stația de autobuz, aș spune că sigur a fost așa.

El se uită la ea.

– Și cum rămâne cu Reuben?

– Am vorbit cu el. Este undeva în urmă, spuse ea. Ne va ajunge la un moment dat, la următoarea oprire a lui Knox.

Caleb se uită prin parbriz.

– Este un loc destul de izolat.

– Ce, te așteptai ca Oliver să se stabilească într-o suburbie?

– Uneori, cea mai bună ascunzătoare e în mijlocul unei mulțimi de oameni.

– Mda, și uneori nu este. Din câte știm, s-ar putea să se ascundă în munți. A funcționat pentru atentatorul cu bombă de la clinica de avorturi din Carolina de Nord.

– Dar, în cele din urmă, l-au prins, sublinie Caleb.

– Bine, dar...

– O, la naiba!

– Ce?

Caleb se uita la micul ecran care înregistra deplasarea camionetei lui Knox.

– S-a întors. Vine direct spre noi.

Annabelle aruncă o privire la ecran și, destul de sigur, punctul roșu de lumină ce-l reprezentâna pe Knox venea cu viteză spre ei.

– Repede, trage pe dreapta! strigă Caleb.

– Unde? În versant sau peste margine și în prăpastia de opt sute de metri?

– Acolo! Caleb arătă cu degetul mica fâșie de pământ care se întindea între copacii din stânga, unde panta muntelui nu era atât de abruptă.

Annabelle intră în micul adăpost. Amândoi se întoarseră și urmăriră drumul. După un minut, o cisternă Exxon trecu repede.

Caleb se uită la ecran.

– Avem probleme.

Annabelle îi urmări privirea.

– A găsit dispozitivul de urmărire și l-a pus pe cisternă. Rahat!

Caleb dădu absent din cap înainte să arunce aparatul inutil pe bancheta din spate.

– Acum ce facem?

Annabelle băgă în viteză, dădu cu spatele spre drum și apăsă pedala de accelerație.

– Conducem și urmărim totul. Și, cu puțin noroc, îi vom lua din nou urma.

– Nu cred că sunt atât de norocos.

– Ei bine, eu sunt.

– De ce?

– Sunt irlandeză. Întotdeauna avem ceva mai mult noroc.

CAPITOLUL 49

Joe Knox se simțea bine pentru prima dată după mult timp. Scăpase de urmăritori, iar acum putea merge mai departe. Se uită la harta de pe scaunul de lângă el. Tipul de la firma de transport îi indicase destul precis locul în care autobuzul îi lăsase pe Carr și pe prietenul său. Knox aproximă în minte. Era probabil la distanță de o oră.

Când ajunse acolo, încetini camioneta și se uită împrejur. Chiar era în mijlocul pustiului. Și totuși poate că nu era. Apăsă niște butoane pe sistemul de navigație, iar pe ecran apărură câteva locații diferite din vecinătate. „Tazburg, Mise, Divine, South Ridge." El citi numele de pe ecran. Toate aceste locuri erau împrăștiate în direcții diferite. Deci, pe care să o aleagă? Și ce trebuia să facă atunci când ajungea acolo? Experiența lui din ultimul orășel nu fusese bună. Jură să nu-și mai arate legitimația federală, în primul rând; apoi el era un străin, deci ei oricum ar fi fost bănuitori. În cazul în care Carr se mai afla încă într-unul dintre locurile astea, era posibil să fi intrat deja în grațiile locuitorilor. Knox ar fi putut să se implice într-o situație al cărei final să nu-i fie pe plac. Iar șoferul de autobuz spusese că un tânăr îl însoțea pe Carr. Era dintr-unul dintre orașele astea? Dacă așa stăteau lucrurile, băiatul nu îi zisese șoferului din care.

Knox ieși de pe carosabil și lăsă motorul pornit cât se uită la ecranul sistemului de navigație. Oftă. La naiba, chiar și experții în spionaj recurgeau uneori la ceva la fel de simplu ca asta.

El închise ochii și apăsă ecranul cu degetul. Când îi deschise și-și retrase degetul, numele orașului i se dezvălui. Șansele să aibă dreptate erau de douăzeci și cinci la sută.

„Tazburg, Virginia, iată-mă că vin!"

Băgă în viteză și intră din nou pe drum.

În timp ce Joe Knox se bucura de un rar moment de exuberanță, Annabelle lovea volanul cu palmele. Ei conduseseră în cerc încercând să-i ia urma, dar, când trecuseră pe lângă aceeași benzinărie pentru a treia oară, intrase în parcare și oprise motorul, iar acum se încrunta la un câine care stătea la soare lângă pompa de aer și care se ridica la câteva secunde doar ca să-și cerceteze părțile intime.

– Nu funcționează, nu-i așa? întrebă Caleb.

– Așa crezi? se răsti Annabelle.

– Ai altă idee?

Ea se încruntă la el.

– De ce numai *mie* trebuie să-mi vină ideile, domnule bibliotecar al Congresului?

– Am întrebat doar pentru că se întâmplă să am una, adică o idee, zise calm Caleb.

Ea bătu cu degetele în volan și îl privi așteptând.

– Vrei să o auzi? întrebă el concis.

– Da! îi strigă femeia.

– Nu îmi place să se țipe la mine.

Annabelle se înclină spre el.

– Ai aprecia mai mult dacă, în schimb, te-aș scoate din rabla asta și te-aș bate?

Caleb puse o mână pe mânerul portierei și păru gata să fugă.

– Ce-ar fi să-ți spun doar ideea mea?

Annabelle apucă volanul atât de strâns încât îi tremurară antebrațele.

– Mi-ar face mare plăcere, spuse ea printre dinți.

– Vezi, nu este chiar atât de greu să fii civilizată. Ea îi aruncă o privire atât de urâtă încât el se grăbi să continue. Bine, ne întoarcem în orașul în care se serveau infarcte în loc de mâncare. Te duci în stația de autobuz, minți ca de obicei, poate îți arăți un picior, cumperi un bilet și-l faci pe șofer să te lase exact în același loc în care l-a lăsat pe Oliver. E posibil să fi auzit chiar fără să vrea unde se îndreptau. Eu am să te urmez cu duba, iar când ajungi acolo, te iau și plecăm mai departe. Cel puțin vom ajunge în zona în care a fost Oliver. Cum ți se pare?

Annabelle trebuia să admită că, de fapt, părea o idee destul de bună. Ea băgă în viteză și intră pe drum, îndreptându-se din nou spre oraș.

Telefonul lui Caleb bâzâi. Era Reuben. El vorbi câteva minute, apoi închise.

– Ei bine? spuse Annabelle.

– Este cam la două ore distanță de aici, zise el. I-am relatat planul nostru și ne vom întâlni toți acolo.

– Bun.

– Deci îți place ideea mea?

– Da, cred că are un *oarecare* merit, se răsti ea.

– Annabelle, pot să fac un comentariu personal?

Femeia inspiră adânc.

– Fă-l!

– Chiar cred că trebuie să faci ceva în legătură cu furia ta.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Stau în duba asta de atât de mult timp încât nici măcar nu pot să-mi aduc aminte când am coborât. Sunt obosită, murdară, îngrijorată și frustrată. Bine? Nu am probleme cu *nervii*.

Caleb zâmbi cu subînțeles.

– A fost un bun prim pas ca să îți exprimi sentimentele. Doar abia acum poți să progresezi cu adevărat.

– Pot să mai împărtășesc un sentiment cu tine? întrebă ea amabil.

– Bineînțeles.

– Ori redevii Caleb cel oarecum amuzant și plin de testosteron, ori poți să te-ntorci în D.C.

Previzibil, ei își continuară drumul în liniște.

CAPITOLUL 50

Knox intră în Tazburg și trecu pe lângă secția locală de poliție. Își parcă mașina și-i urmări pe polițiștii în uniforme venind și plecând, unii pe jos, alții urcând în Forduri LTD stropite cu noroi și demarând în viteză undeva. Clădirile de cărămidă și scânduri, câteva înclinate unele spre celelalte, cu vechi fire de telefon întinse, și mașinile parcate oblic în fața lor constituiau zona centrală. În drum spre locul acesta, trecuse printr-un lung tunel săpat direct într-o parte a muntelui. I se păruse că traversa o graniță.

„În ce țară sunt?"

El scoase fotografiile lui Carr și le studie încă o dată, după care băgă în viteză și porni încet. Intenționa să meargă pe toate străzile din centru. După cum arăta locul, ar fi durat doar cinci minute. Apoi voia să mănânce la un restaurant local, fără să-și scoată legitimația sau să arate fotografiile, ci numai urmărind totul. Avea un singur mare avantaj. Știa destul de bine cum arăta Carr, în timp ce Carr nu știa cine era el, iar Knox voia să profite de situația asta. Dacă planul nu dădea rezultate, în cele din urmă, avea să se ducă la secția de poliție și să apeleze la oamenii legii. Măcar era un plan.

Trei ore mai târziu și după ce intrase în patru spelunci și băuse mai multe cești de cafea decât erau pe placul stomacului și al vezicii lui, el concluzionă că eșuase.

Parcă în fața secției de poliție, intră, își arătă legitimația, își explică misiunea cât de mult posibil, ceea ce însemna că, în mare parte, zise numai minciuni, și nu obținu nimic pentru efortul său de la oamenii legii care, bineînțeles, se arătară încântați că un disperat periculos putea fi printre ei, dar nu-l ajutară cu prea multe. Nimeni nu văzuse niciun individ care să semene măcar de departe cu bărbatul din fotografie, deși un adjunct menționă că un tip care aducea cu acesta locuise în Tazbug timp de șaizeci și trei de ani și că, din întâmplare, era tatăl său. Knox le mulțumi politicos și aproape fugi înapoi la camioneta lui.

Înainte să închidă portiera camionetei, îi sună telefonul.

Era Hayes. Șeful spionilor nu era bucuros, dar, pe de altă parte, Knox nu știa ca bărbatul să se fi bucurat vreodată de ceva. Knox fusese cu el când se prăbușise Zidul Berlinului. În timp ce toți ceilalți își ridicaseră paharele de șampanie, ciocnind pentru victorie, Hayes doar sorbise apă minerală și mormăise: „Era și timpul".

– Da, domnule?

– Mă știi să fi dat vreodată un ordin neîntemeiat?

– Nu pot spune că știu.

– Când ți-am ordonat să mă pui la curent în mod regulat, nu m-am referit la intervale atât de mari care, în mod evident, îți plac! urlă Hayes.

Knox apăsă pedala de accelerație și lăsă repede în urmă satul Tazburg. Nu voia ca explozia de o megatonă pe care o simțea venind din partea lui Hayes să niveleze locul.

– Ei bine, generale, ești un om ocupat, iar dacă aș fi avut ceva important de raportat, ai fi aflat primul. Dar, de fapt, chiar voiam să te sun, adăugă el înainte ca Hayes să îl ia din nou la rost. Am redus zona de căutare la patru locuri. Tocmai am eliminat unul și mă îndrept acum spre cel de-al doilea.

– Dă-mi coordonatele.

Knox știa că asta urma.

– Cu tot respectul, domnule, pot să întreb de ce?

– De ce vreau să știu unde îți desfășori investigația? Ești drogat, Knox?

– Pot să te asigur că sunt perfect treaz. Dar, dacă plănuiești să împânzești zona cu agenți, după părerea mea, cu siguranță ar fi o mișcare greșită. Suntem priviți cu suspiciune aici și, din câte știu, Carr le-a intrat deja pe sub piele unor localnici care l-ar putea acoperi.

– De ce ar face asta?

– Guvernul cel mare și rău caută un veteran al războiului din Vietnam. Ar fi putut născoci orice minciună despre trecutul lui. Crede-mă, domnule, am trecut pe lângă suficiente camionete cu pușți și carabine în rastelul de la geam și cu abțibilduri pe care scria „Mulțumim pentru că ne-ați vizitat, acum plecați naibii de aici" încât să recunosc o atmosferă neprietenoasă când o văd. În pasajul superior al unei gări era chiar și un graffiti înalt de trei metri al cărui mesaj era „Federalii sunt de rahat!" Nu am putut să nu îl observ în ciuda vopselei decolorate care, aparent, era acolo de mult timp și pe care nimeni nu a încercat să o șteargă.

– Unde ești, Knox? Acum!

„Bine, iată planul B." Knox acceleră, coborî geamul și scoase telefonul afară, astfel încât să fie în bătaia vântului. Se aplecă pe geam și vorbi la telefon.

– Generale... kilometru... graniță... oră... berg.

– Knox! strigă Hayes. Te aud cu întreruperi.

Knox pretinse că nu-l auzea. Mergea până la capăt. Poate că fiica lui avocat ar fi putut să-l reprezinte într-un proces de insubordonare. Deși Hayes probabil că nu s-ar fi deranjat cu un proces. Knox ar fi dispărut, pur și simplu.

– Următoarea... apoi... raportez.. investigația... vest... pistă.

Răspunsul era atât de absurd încât fusese nevoit să se forțeze să nu râdă.

– La naiba, Knox!

Knox închise telefonul și ridică din nou geamul, netezindu-și părul. Cu un strop de noroc, Hayes era atât de nervos încât să fie găsit cu fața-n jos pe birou, nefericita victimă a unui infarct fatal cauzat de Joe Knox.

Își îndreptă mașina spre următorul oraș de pe listă.

CAPITOLUL 51

Mergând pe holul spitalului, Stone auzi râsete. Când ajunse în camera lui Willie, înțelese de ce. Danny era în patul de lângă prietenul său, iar Abby stătea între ei.

Toți își ridicară privirea când intră Stone.

Danny avea capul bandajat, un ochi era umflat și avea tăieturi pe față. Când se ridică, se mișcă încet și rigid. Totuși, când îl văzu pe Stone, zâmbi încrezut ca de obicei.

– Uite cine a venit! Dudley, făcătorul de bine. Salvatorul umanității sau cel puțin al celor doi băieți jalnici de la munte.

Abby zâmbi.

– „Băieții" par să se simtă mult mai bine de când au fost puși în aceeași cameră.

– Văd asta. Stone trase un scaun și se așeză lângă ea. Danny, ce faci?

– Cred că mai bine ca niciodată. Știi, câteva lovituri la cap mi-au reglat creierul.

– Păcat că nu s-a întâmplat când jucam fotbal, spuse Willie. Îți amintești ce jalnic ai jucat în semifinalele din clasa a noua? Eram complet liber, dar tu ai aruncat mingea direct în zona sigură. Aproape am pierdut meciul.

– Jocul a fost bun. Singura problemă a fost că mă uitam la majoretele celeilalte echipe când am lansat mingea. Una dintre ele se tot apleca. Cred că încerca să mă distragă.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse obosită Abby. Băieții nu se maturizează niciodată, ci doar se dezvoltă și devin mai păroși, iar oamenii încep să îi numească bărbați.

– Tyree mi-a spus că a venit să te vadă, îi spuse Stone lui Danny.

Expresia lui Danny se schimbă. El se uită spre fereastră, dar, în mod nefiresc, nu zise nimic.

– Bărbații aceia aproape te-au ucis, Danny. Aproape m-au ucis și pe mine.

– Îmi pare rău, Ben! Cu siguranță nu era lupta ta.

– Cine erau?

– Nu îmi amintesc prea bine. Doctorii spun că am o contuzie. El își întoarse privirea, iar fața i se lumină. Am avut câteva în liceu. Nu-i așa, Willie?

– La naiba, da. Mereu ținea prea mult mingea.

– Am fost nevoit, ca amărâtul de tine să se poată elibera. Dacă ai fi alergat puțin mai repede și mintea mea ar fi funcționat mai bine...

Willie zâmbi.

– De-ndată ce ieșim de aici, Willie și mine plecăm în California. Nu-i așa, Willie?

Willie dădu aprobator din cap.

– Am vorbit aseară despre asta. Am pus totul la punct.

– Ești sigur că nu vorbesc analgezicele? întrebă Abby.

– Sunt sigur. Divine nu este suficient de mare pentru noi doi, nu-i așa, Willie?

– Evident!

– El scapă de mină, iar eu voi fi o stea de cinema. Willie va fi agentul meu.

– Ce știți voi doi despre asta? întrebă Abby cu o expresie neîncrezătoare.

– Actorii sunt doar niște mincinoși plătiți, după părerea mea. Memorează o grămadă de replici, iar apoi le spun. Și, mamă, mereu ai zis că spuneam cele mai mari prostii pe care le-ai auzit vreodată.

– Are dreptate, doamnă Riker, spuse Willie.

– California este departe, rosti femeia încet.

Danny se uită la ea.

– Vrei să rămân aici?

– Nu, adică vreau să fii fericit, dragule. Și în siguranță. Deci dacă asta înseamnă California, așa să fie. Poate că voi veni în vizită.

– La naiba, când am să dau lovitura, am să-ți cumpăr o casă lângă Brad Pitt. Dar trebuie să mă lași și pe mine să o folosesc, ca să mă pot uita pe furiș la doamna Pitt.

– Bine, Danny, bine, spuse ea încet, dar părând neliniștită.

Danny păru să observe asta. El își scoase o mână de sub pătură și o apucă pe a ei.

– Mamă, va fi bine. În regulă? Îți promit.

– Sigur. Știu.

– Nu-ți amintești nimic de seara trecută? întrebă insistent Stone.

– Nu, zise ferm Danny. Dar, dacă o fac, vei afla primul.

Stone era pe cale să spună altceva când intră o asistentă.

– Willie, doctorul te externează. Completăm hârtiile. Ai cum să ajungi acasă?

– Am venit aici cu camioneta ta, spuse Stone. Pot să te duc înapoi.

– Bine, dar am să-l sun pe bunicul. Și-ar dori să fie prezent când ajung acasă.

– Hei, Willie, să nu uiți! California, venim.

– Desigur, omule!

Cei doi își loviră ușor pumnii ca să încheie afacerea.

– Cât timp mai rămâi aici? o întrebă Stone pe Abby.

– Câteva ore. Ce-ar fi să vii deseară la cină?

– Hei, se întâmplă ceva între voi? întrebă Danny.

– Uite, domnule stea de cinema, nu ești singurul care are visuri, spuse Abby și roși un pic.

Pe drumul de întoarcere în oraș, Stone îl întrebă pe Willie ceva care tot nu-i dădea pace.

– Ai spus că Debby te-a sunat cu o seară înainte să fie găsită moartă. De unde?

– De la brutărie. Lucra acolo. Îi plăcea să vină după program. Oamenilor care vin să cumpere brioșe și prăjituri nu le place mirosul de vopsea – nu dă bine pentru afacere.

Stone se gândi la pictura murală neterminată pe care o văzuse pe peretele de acolo.

– Și brutăria este chiar peste drum de biroul lui Rory Peterson.

– Corect. Și?

– Și el a fost ucis.

– Dar în oraș. Și cu o noapte înainte. Debby era plecată acasă la părinții ei.

– Nu. Corpul lui Debby a fost *găsit* în dimineața următoare. Dar ai spus că era moartă de ceva timp. Poate că a fost ucisă cu o seară înainte. În aceeași seară în care a fost omorât și Peterson. Și trupul lui a fost găsit, probabil, în aceeași dimineață.

– Bine, dar casa părinților ei este la douăzeci și patru de kilometri de oraș.

– Dar, la ora unsprezece, te-a sunat binedispusă de la brutărie. Să spunem că Peterson a fost ucis cam pe-atunci sau puțin mai târziu. Pictura murală la care lucra era în fața magazinului, cu vedere bună la stradă și clădirea din față.

Willie se îndreptă un pic.

– Spui că poate a văzut cine l-a ucis pe Peterson?

– Cel puțin ar fi putut să vadă pe cineva intrând în biroul lui. Apoi poate s-a dus să investigheze sau ucigașii au văzut-o și au răpit-o deoarece era un posibil martor. Au dus-o înapoi la casa părinților, au ucis-o, au făcut să pară că este o sinucidere și, așa, nimeni nu s-ar gândi să vadă legătura dintre cele două.

– La naiba! spuse încet Willie. Pare foarte logic. Trebuie să îi spunem lui Tyree.

– Plănuiesc să o fac.

Când intrară în curtea din față a casei lui Willie, văzură camioneta lui Bob Coombs parcată acolo. Willie coborî când ușa de la intrare se deschise, iar Bob rămase pe loc zâmbind și făcând semn din mână. Willie urcă în grabă treptele și își îmbrățișă bunicul în timp ce Stone, care îl urmase pe Willie, se întoarse și se îndreptă din nou spre camionetă ca să ia geanta lui Willie.

Abia închisese portiera mașinii când forța exploziei îl doborî la pământ și îl trânti pe burtă, în noroi. Când resturile căzură în jurul lui, Stone își ridică uluit fruntea. Unde fusese rulota, acum nu mai era nimic. Vedea direct prin spațiul dintre copacii din spate. Ceva mare îi aterizase lângă cap, fumul ridicându-se de pe suprafața fierbinte. Nu recunoștea obiectul. Și nu putea fi condamnat.

Erau bucăți din trupul lui Willie Coombs, ce mai rămăsese din el.

Stone își plecă din nou capul în noroi și rămase nemișcat.

CAPITOLUL 52

Annabelle și Caleb reveniseră în stația de autobuz și descoperiseră că, oarecum înaintea programului obișnuit, același șofer urma să plece cu mai mulți oameni pe ruta aleasă de Stone. Annabelle ocupă un loc chiar în spatele șoferului și îl asaltă cu întrebări în timp ce Caleb îi urmărea din dubă. După o jumătate de oră de mers, Annabelle văzu motocicleta Indian 1924 cu ataș în stânga trecând pe lângă autobuz, rămânând în urmă, iar apoi venind în spatele dubei.

Ea oftă ușurată. Marele Reuben Rhodes sosise. Era posibil ca ei să aibă nevoie de forța bărbatului. Femeia îi spusese lui Reuben să aducă niște lucruri care ar fi putut să le fie de folos și, acum, observă satisfăcută că atașul era plin.

Câteva ore mai târziu, Annabelle coborî din autobuz în mijlocul unui drum cu serpentine, flancat de munți de o parte și de o prăpastie tipică de cealaltă. Aici coborâseră Stone și prietenul său, îi spusese șoferul de autobuz.

Înainte să plece, bărbatul adăugase:

– Mult interes pentru aceștia doi. Ce se întâmplă?

– Nu pot vorbi despre asta. Implică securitatea națională.

– Securitatea națională, ha? Păreau doi vagabonzi.

– Dacă ai fugi de federali, cum te-ai îmbrăca?

– Cred că înțeleg ce vrei să zici.

– Și ești sigur că nu-ți amintești să fi spus încotro se duc?

– Puștiul s-a ridicat, pur și simplu, și mi-a spus să îl las aici. Tipul mai bătrân a coborât cu el. Bărbatul se opri. Puștiul purta o jachetă alma mater. Știi tu, de sport.

– Ai văzut numele școlii? Al colegiului? Liceului?

– Nu am fost prea atent.

Annabelle ridică o foaie de hârtie pe care își luase notițe în timpul conversației cu șoferul.

– Și astea sunt orașele din apropiere? Toate? Ești sigur?

– Doamnă, nu sunt multe. Astea sunt toate. Succes în căutări!

Annabelle se întâlni cu Caleb și Reuben și îi puse la curent cu cele aflate.

– Knox face exact ce facem noi, doar că are avans, spuse ea.

– Mda, dar noi suntem trei, zise Reuben. Ne putem despărți. Eu iau două din cele patru locuri, iar voi le luați pe celelalte.

– Bună idee! spuse Caleb.

– Și ai adus tot ce ți-am spus? întrebă Annabelle.

– Mda, dar parcă am un departament de machiaj de la Hollywood.

– Nu știi niciodată când ți-ar putea fi de folos ceva. Putem să le punem în dubă.

După ce terminară, ea se uită la foaie.

– Caleb și cu mine mergem în Mize și Tazburg. Reuben, tu te duci în South Ridge și Divine. Ea scoase hărțile din geantă și i le dădu lui Reuben. Le-am luat din stația de autobuz. Orașele par a fi la o distanță de două-trei ore. Nu sunt foarte îndepărtate, dar toate drumurile sunt secundare și cu serpentine montane.

– Drumuri șerpuite. Terenul perfect pentru motocicleta mea Indian, spuse Reuben afectuos mângâind rezervorul de benzină al mijlocului de transport.

– Pur și simplu, îmi vine greață, spuse Caleb. Nu că mă plâng, adăugă el repede când Annabelle îi aruncă o privire.

– Păstrăm legătura prin telefonul mobil. Dacă găsim ceva, ne putem întâlni în câteva ore. Ea îi dădu o fotografie lui Reuben. E fotografia lui Knox, în caz că dai de el.

– Mulțumesc! spuse Reuben când urcă pe motocicletă și își puse din nou casca și ochelarii demodați.

– Dar dacă îl găsim pe Oliver în același timp cu Knox? întrebă Caleb.

– Atunci îl convingem să îl lase pe Oliver să vină cu noi, spuse Reuben.

– Nu o să o facă, Reuben.

– O s-o facă, dacă suntem *cu adevărat* convingători.

– Nu putem ucide un federal, spuse Caleb. Chiar și noul Caleb, cel plin de testosteron, are o limită când vine vorba de așa ceva.

– Caleb, zise Annabelle, hai să ne-ngrijorăm în privința asta doar dacă va trebui să o facem. Acum, tot ce vreau este să îl găsesc pe Oliver. Și cu cât stăm mai mult pe aici, cu atât șansele să îl găsească Knox primul sunt mai mari.

Reuben porni motocicleta, iar motorul prinse viață. El îi salută, se uită la una dintre hărți și porni spre est.

Annabelle voi să urce în dubă pe locul șoferului, dar Caleb o opri.

– Conduc eu, spuse el, urcând și punând cheile în contact.

– De ce?

– Nu știi cum să iei curbele. Ești prea smucită. De aia mi-a fost rău.

– Serios? Și dacă va trebui să conducem foarte repede, Caleb?

– Urcă!

– Ce?

Caleb porni motorul dubei, iar Annabelle fu nevoită să ocolească în grabă și să urce înainte ca el să plece. Caleb acceleră atât de repede încât ea se rostogoli pe bancheta din spate.

– Ce naiba faci? strigă femeia în timp ce se luptă să se ridice din nou.

– Când va veni momentul să scăpăm dintr-o încurcătură, eu sunt șoferul.

Ea reuși să urce pe locul din dreapta și își puse repede centura de siguranță în timp ce el luă o curbă, iar apoi pe următoarea la aproape o sută de kilometri pe oră. Când aruncă o privire, observă cât de profesionist mișca volanul, iar apoi își dădu seama cât de lin se deplasa duba masivă care, în mod clar, nu era concepută pentru un astfel de teren.

– Caleb, cum reușești?

– Știu să conduc, bine? Ar fi trebuit să mă vezi acasă la un tip, Tyler Reinke. Am ridicat în aer Nova.

– Văd că știi să conduci. Dar cum?

El oftă.

– De ce crezi că am păstrat rabla aia de Nova în toți anii ăștia?

– Nu știu. Credeam că ori ești zgârcit, ori nu ai gusturi bune. Sau ambele.

– Ei bine, sunt zgârcit, dar, de fapt, am gusturi bune. Nu, avea legătură cu tatăl meu.

– Despre ce vorbești?

– Tata a fost pilot de curse.

– Imposibil!

– După ce s-a retras, a lucrat la boxele NASCAR pentru Richard Petty.

– Regele Richard?

Caleb dădu aprobator din cap.

– Am fost protejatul lui.

– Ce?

– M-ai auzit.

– Ai fost protejatul lui Richard Petty? Nu te cred!

– Annabelle, am început să particip la curse de carting de când aveam șase ani. Apoi am trecut la cursele pe zgură și după aceea la ARCA, unde eram cel mai bun începător. După asta, am terminat primul la cursa de mașini circuitul pentru liga mică la NASCAR. Eram pe cale să îmi încep cariera în liga mare cu ajutorul lui Petty. Urma să fiu al doilea pilot în echipa Chevy din Charlotte a lui Billy Nelson. Au câștigat cupa Winston trei ani la rând și Mallard, principalul lor pilot și câștigător al patru premii Daytona 500, trebuia să îmi fie mentor. Totul era aranjat, iar apoi s-a dus totul naibii.

– Ce s-a întâmplat?

– Făceam o tură de calificare la Darlington. Unii îi spun „agrafa de birou" deoarece are o formă asemănătoare. Alții se referă la ea ca la „Doamna în negru". Asta a fost pentru mine.

– De ce, ce s-a întâmplat?

Trăsăturile lui Caleb deveniră serioase.

– Doamna în negru este foarte neiertătoare. Am ieșit din a patra curbă cu trei sute de kilometri pe oră, mi-am lăsat volanul să alunece, iar mașina a lovit zidul. Mi-am lăsat jumătate din vopsea pe zid – i se zice „Dunga Darlington". Apoi

pneul din dreapta față a explodat și am pierdut complet controlul. Asta se întâmpla înainte de era trapelor din tavan, deci mașina s-a răsturnat, iar apoi m-am ridicat în aer. La Darlington sunt două ziduri interioare, cel dinăuntru și cel al boxelor. Am sărit peste ambele și am alunecat direct în echipa de la boxe.

– O, Dumnezeule!

– Echipa *mea*, spuse serios Caleb. Echipa *mea* tehnică.

Annabelle suspină.

– Nu era și tatăl tău acolo, nu-i așa?

Caleb se întoarse ca să se uite la ea, cu ochii umezi.

– Am scăpat din accident cu câteva cucuie și zgârieturi, dar el a stat în spital câteva luni înainte să scape. Dar, după asta, nu am mai putut să o fac; n-am mai putut să schimb viteza, să apăs pe accelerație, și nici măcar să mai urc în mașină. Așa că m-am îndepărtat de toate astea. Mi-am schimbat viața. Am trecut de la viteză la a fi bibliotecar. Cât mai departe posibil de lumea aia. Dar am păstrat Nova. A fost una dintre primele mașini cu care am concurat. Am vopsit-o în griul ăla urât ca să acopăr numerele și dungile. Mașina cu numărul douăzeci și doi – mi se spunea Doi-Doi. Nu părea cine știe ce, dar, sub capotă, mașina aia are putere. Două carburatoare, camă cu suprasarcină, peste patru sute de cai-putere și o pedală de accelerație care nu m-a dezamăgit niciodată. Ori de câte ori trebuia să o folosesc, era acolo. În urmă cu mulți ani, noaptea târziu, conduceam pe pistă când Centerville era încă o zonă rurală. Am mers de mai multe ori cu două sute cincizeci de kilometri pe oră. Alea erau vremurile bune.

– Caleb, îmi pare atât de rău! Ea îl strânse ușor de umăr.

Trecură câteva momente de liniște.

– Hei, chiar te-am păcălit, nu-i așa?

Ea se uită din nou la el. Bărbatul zâmbea larg.

– Haide, protejatul lui Rihard Petty? Eu?

– Ai născocit toate astea? Nenorocitule! Ea îl lovi puternic peste umăr. Dar pe chipul ei se vedea admirația.

– Ce? Crezi că ești singura care se pricepe să mintă? Mi-am petrecut viața de adult înconjurat de poveștile de la bibliotecă, Annabelle. Pot să le născocesc pe cele mai bune.

– Tot nu explică cum de poți să conduci așa.

– Am crescut la poalele unui munte din Pennsylvania. Primul lucru pe care l-am condus a fost un tractor pe un drum de pământ care ar face bucata asta de drum pietruit să pară autostradă. El se opri. Și chiar am participat la curse de mașini când am împlinit optsprezece ani. În mare parte neînsemnate pe drumuri de pământ. Dar, după al treilea accident aproape mortal, am hotărât să devin bibliotecar. Dar tot sunt un mare fan NASCAR.

– Caleb, îți văd o latură cu totul nouă.

– Da, ei bine, toată lumea are secrete.

– Și Clubul Camel mai multe decât majoritatea, îmi dau eu seama.

CAPITOLUL 53

Stone deschise ochii și mai degrabă îi simți decât îi văzu pe oamenii din jurul lui.

– Ben?

El se întoarse spre dreapta și se concentră la Abby care stătea acolo, ținându-l de mână. Privi peste umărul ei și își dădu seama că era într-un salon de spital.

– Ce naiba s-a întâmplat? spuse și încercă să se ridice.

Abby și altcineva îl împinseră încet la loc.

– Ia-o ușurel, Ben.

Acesta era Tyree, care stătea de partea cealaltă a patului.

Stone se rezemă din nou pe pernă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el din nou.

– Ce îți amintești?

– L-am dus pe Willie acasă cu mașina, iar apoi m-am trezit aici.

– A explodat, spuse Tyree încet. Rulota lui, vreau să spun. A explodat.

– Willie? Bob? Și el era acolo.

Abby îl luă de mână.

– Sunt amândoi morți. Vocea i se sparse când spuse asta.

– Cum s-a întâmplat?

– Credem că a fost butelia cu propan. Este singurul lucru care ar fi putut exploda astfel, spuse Tyree. Alți câțiva metri și ai fi murit și tu. Ai fost norocos c-ai stat de partea cealaltă a camionetei, care a încasat o mare parte din explozie în locul tău.

Stone se gândi o clipă.

– Îmi aduc aminte că a căzut ceva chiar lângă mine.

Abby și Tyree făcură un schimb de priviri.

– Doar niște resturi, spuse ea repede.

– Cum de-a scăpat gazul?

– Asta verific acum, zise categoric Tyree. Se pare că în rulotă avea un aragaz, niște butelii cu propan și multă muniție.

– Nu-mi pasă de asta. Nu poate fi un accident, spuse Stone. Este imposibil.

– Sunt înclinat să-ți dau dreptate, spuse șeriful. Am nevoie doar de niște dovezi.

Stone reuși să se ridice un pic.

– Stai puțin. În drum spre casă, am vorbit cu Willie despre Debby, spuse și continuă să le povestească lui Tyree și lui Abby ce descoperise în legătură cu faptul că Debby văzuse cine îl ucisese pe Peterson.

Tyree își scărpină maxilarul.

– Nu am văzut legătura, dar nici Willie nu mi-a spus că ea era la brutărie în seara aia. Însă am știut că Debby nu s-a sinucis.

– Cum? întrebară la unison Stone și Abby.

– Brațele nu-i erau destul de lungi ca să-și pună țeava în gură și să mai apese și trăgaciul.

Stone se uită la el cu respect.

– Chiar m-am gândit la asta când am văzut pușca. Willie mi-a arătat o fotografie de-a lui Debby și am văzut cât de scundă era.

– Tyree, nu ai spus niciodată că tu crezi că Debby a fost ucisă.

– Asta pentru că nu știam cine a ucis-o. Sau de ce. M-am gândit că trebuie să fie un localnic. Aș putea la fel de bine să îl las pe criminal să creadă că sunt un țăran prost. Ar putea face o greșeală, iar asta mi-ar permite și să mă furișez discret.

– Cu siguranță nu ești un țăran prost, spuse Stone, iar Tyree îl privi recunoscător.

– Danny a aflat ce-a pățit Willie? întrebă Stone.

Abby dădu aprobator din cap.

– A fost atât de supărat încât a trebuit să îi dau ceva ca să se calmeze. Plângea ca un copil.

– S-a zis cu visurile californiene, spuse Stone.

– Ce? întrebă Tyree. .

– Este o poveste lungă.

– Trebuie să trecem la treabă, Tyree, înainte să moară altcineva. Stone încercă iar să se ridice.

Tyree îl împinse din nou.

– Ușurel! Aproape c-ai fost aruncat în aer și doctorul spune că trebuie să stai liniștit vreo două zile.

– Nu avem vreo două zile la dispoziție.

– Voi face niște cercetări. Cu ce mi-ai spus, am niște noi perspective cu care pot lucra.

– Danny și Abby au nevoie de protecție, zise Stone.

– Eu? întrebă Abby.

– Uite ce s-a întâmplat cu Bob. Nu le pasă pe cine ucid.

– Sunt de acord, spuse Tyree. Am câțiva oameni cu care am lucrat în trecut. Am să numesc unul să rămână aici, cu Danny, și pe un altul cu Abby.

– Tyree, nu trebuie să faci asta.

– Dar o vom face, Abby. N-aș suporta să ți se întâmple ceva. Adică, ei bine, nu se va întâmpla. Înțelegi?

Forța cuvintelor lui păru să îl surprindă chiar și pe șerif. El roși puțin.

– Bine, spuse ea cu sfială.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Stone.

Tyree se așeză și trase un scaun.

– Ai spus că trei bărbați l-au bătut pe Danny. Acum, el nu vrea să discute cu mine despre asta, dar cred că măcar unul dintre ei era miner.

– De ce? întrebă Stone.

– Când am venit să îl văd pe Danny la spital așa cum am spus, a tăcut, dar asta nu m-a oprit să mă uit la hainele lui, pe care am văzut praf de cărbune. M-am gândit că s-a luat de pe măcar unul dintre băieții care l-au atacat deoarece, din câte știu, Danny nu a fost niciodată într-o mină.

– E adevărat, spuse Abby. Dar de ce l-ar ataca un miner pe Danny?

– La naiba, știam că l-am mai văzut! exclamă Stone. Amândoi se uitară la el. În prima zi când am venit la restaurantul tău. Tyree era plecat, iar tu, Abby, te-ai dus în spate. Danny nu mai mânca, iar eu plecam când tipul ăsta masiv i-a blocat calea și l-a întrebat dacă de data asta are de gând să rămână sau să fugă din nou de ei. Este unul dintre tipii cu bâtele de baseball.

– Cum îl cheamă?

Stone se gândi preț de o clipă.

– Lonnie.

– Lonnie Burback?

– Descrie-l.

Tyree i-l descrise.

– El este, spuse Stone. Pe față are o rană de la cureaua mea.

– Lonnie lucrează în ture aleatorii în mina cu numărul doi din Cinch Valley. Nici măcar nu știam că el și Danny își petreceau timpul împreună.

– Nu o făceau din câte știam, adăugă Abby. Nu a venit niciodată pe acasă. El nu, ei bine...

– Abby este prea politicoasă să spună că Lonnie este cu siguranță un gunoi alb, zise Tyree. M-am intersectat cu el de câteva ori din cauza unor prostii mărunte – furt de benzină, braconaj – și, apoi, bineînțeles că este și problema dependenței. Mulțumesc de informație, Ben. Aș face bine să o verific.

– I-a spus cineva lui Shirley despre Willie și Bob? întrebă Abby.

– Nu i-am spus, dar cred că a aflat între timp. Dar am să văd ce face și ea.

– Eu aș verifica-o foarte bine, șerifule, spuse Stone.

– Crezi că Shirley este cumva implicată cumva?

– Dă-mi voie să spun asta: nu îți sâcâi soțul în legătură cu vânatul de căprioare doar ca să îl vezi că pleacă și e împușcat. Care sunt șansele?

– Crezi că a fost ceva premeditat?

– Nu aș exclude neapărat că trăgătorul a fost Rory Peterson, care a sfârșit prin a fi ucis.

– Corect. Tyree își atinse tocul pistolului cu degetul mare. Cine ar fi crezut că un oraș ca Divine va ajunge ca în Vestul Sălbatic?

El plecă, iar Abby își trase scaunul mai aproape de Stone și îl luă de mână.

– Ți-am adus sacul cu haine pe care ți le-am pregătit. Este în dulap.

– Mulțumesc, Abby!

– Și ți-am luat telefonul mobil al lui Danny din buzunar și l-am pus pe noptieră.

– Danny nu va avea nevoie de el?

– Nu cred că vrea să vorbească acum cu cineva.

– Îmi pare rău pentru tot ce ți s-a întâmplat.

– Cred că ai suferit mai mult decât mine.

– Pare atât de complicat încât mă întreb dacă vom afla vreodată adevărul.

Ea își coborî privirea când spuse asta, iar Stone credea că știa de ce.

– Dacă Danny este implicat în ceva nu prea legal, Abby, sunt destul de sigur că nu a fost vorba de crimă.

Ea își ridică privirea.

– Îmi ghicești și gândurile? Este cam tulburător. Ea oftă. Îmi cunosc fiul sau cel puțin cred că îl cunosc. Dar există și șansa ca el să fie implicat în ceva cu adevărat nebunesc.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva. Când tipii din tren au venit din nou după noi, Danny l-a doborât pe unul dintre ei cu o lovitură în burtă. Puștiul era bătut, dar l-a lovit din nou pe Danny. Fiul tău ar fi putut să-i dea o lovitură finală, dar nu a făcut-o. A spus că nu este corect să lovești un om căzut. Un ucigaș cu sânge rece nu ar spune așa ceva.

– L-am pierdut pe Sam. Nu pot să-l pierd și pe Danny.

Stone o apucă pe femeie de braț și o trase spre el.

– Nu ai să-l pierzi, Abby. Promit!

CAPITOLUL 54

Reuben avea probleme. Intrase în South Ridge și aproape dăduse de Joe Knox când bărbatul se plimba pe străzile micului oraș. După aproximativ o oră, el urcase din nou în camioneță și plecase. Entuziasmat, Reuben o sunase pe Annabelle ca să o pună la curent. Apoi, în drum spre ieșirea din oraș și abia ținându-l sub observație pe Knox, Reuben făcuse o pană la motocicleta Indian. Trăsese pe dreapta și o sunase din nou pe Annabelle.

– Stai acolo, Reuben, îi spusese ea. După ce terminăm de vizitat cele două orașe, veńim să te luăm.

– De ce nu veniți acum ca să îl putem urmări pe Knox?

– Va fi plecat înainte să ajungem acolo. Iar dacă nu l-a găsit pe Oliver în South Ridge, am putea să îl găsim primii. Spre ce oraș crezi că se îndreaptă?

Reuben se uitase pe hartă și împrejur ca să evalueze lucrurile.

– Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că în Divine.

– Bine, revino cu un telefon dacă apare altceva.

Reuben închisese telefonul, se uitase supărat la pană, iar apoi o lovise cu piciorul. După toți acești ani, motocicleta Indian îl dezamăgise, în sfârșit. Și problema era că, de obicei,

avea o roată de rezervă în ataș, dar o scosese ca să încapă toate porcăriile pe care îi ceruse Annabelle să le aducă.

Se așezase pe marginea drumului și calculase șansele. Dacă acesta era primul oraș pe care îl verificase Knox, mai avea de mers în alte trei. Deci șansa ca Oliver să fie în Divine era una din trei. Nu era minunat, dar nici teribil. Trebuia să se roage ca Divine să nu se dovedească a fi premiul cel mare pentru agentul federal și o probabilă condamnare la moarte pentru Oliver.

Melanie Knox încercase să își sune tatăl de câteva ori. Faptul că Joe Knox nu răspunsese sau nu revenise cu un telefon nu era surprinzător. Totuși, ultima conversație cu el o tulburase. Simțise ceva, ei bine, fatalist în comentariile lui – un fel de îndemn „trăiește clipa", ca și când s-ar fi îndoit că avea să mai prindă multe zile.

Din impuls, luă un taxi spre casa lui din oraș și îi ceru șoferului să o aștepte. Când descuie ușa, faptul că nu auzi alarma o surprinse. Tată ei era meticulos privind activarea sistemului de securitate când era plecat. Când aprinse luminile, Melanie trebui să reziste imboldului de a țipa.

Casa fusese devastată. Inițial, crezu că fusese dată o spargere și prima tendință fu să iasă în fugă, în caz că hoții mai erau acolo. Ca să fie în siguranță, alergă înapoi la taxi și îi explică șoferului ce găsise. Îi spuse să cheme poliția, dacă nu ieșea în cinci minute. Intră din nou grăbită în casă, luă o vază grea din hol și înaintă precaută, lăsând preventiv ușa de la intrare deschisă.

Îi luă mai puțin de cinci minute să descopere că locul era gol. Se aplecă pe fereastra din față a dormitorului de la etaj și-i făcu semn șoferului de taxi că totul era în regulă. Melanie se retrase și începu să cerceteze totul mai atent. Știa că tatăl

ei avea două seifuri în casă. Unul era în dormitor, iar celălalt în spatele unui panou din garaj; niciunul nu fusese deranjat. Nici nu părea să lipsească nimic de valoare.

Asta însemna un singur lucru: cine intrase prin efracție căutase altceva. Și, oricine ar fi făcut-o, avea codul de alarmă al tatălui ei.

Ea intră în birou și se uită împrejur. Știa că aici își ținea el lucrurile de la serviciu, deși era conștientă și de faptul că bărbatul nu-și lăsa obiectele importante la întâmplare. Aprinse lumina, se aplecă și începu să se uite prin grămezile de hârtii de pe podea. După treizeci de minute, găsi doar un singur lucru interesant: o listă cu nume. Nu recunoștea niciunul, dar totuși unul îi atrase atenția.

Alex Ford era un agent al Serviciului Secret care lucra la Biroul Federal din Washington. Nu știa de ce numele lui apărea pe o listă în casa tatălui ei, dar de un lucru era sigură: avea să-l sune și să afle dacă știa ceva despre lucrurile în care era implicat tatăl ei.

După ce încuie ușa și reactivă alarma, se grăbi spre taxi. Când se așeză cu respirația tăiată în taxi, avu senzația amețitoare că „slujba" tatălui ei se întorsese, în sfârșit, împotriva lui. Puternic.

CAPITOLUL 55

Alex Ford stătea în bucătăria lui savurând un bol de supă și bând o bere. De la ultima întâlnire cu membrii Clubului Camel, sau ce mai rămăsese din el, făcuse lucrurile pe jumătate la serviciu. Trecuse pe lângă casa din cimitirul Mt. Zion sperând că Annabelle se întorsese, apoi încercase să îl sune pe Reuben de câteva ori, fără succes. Iar Caleb absentase de la bibliotecă din cauza unor probleme personale neașteptate – acesta fusese răspunsul primit când sunase ca să îl caute acolo.

Știa ce puneau la cale. Lucrau împreună ca să încerce să îl salveze pe Oliver. Și o mare parte din el spera ca ei să reușească.

Când telefonul sună, el mormăi. Probabil că era șeful lui, care încerca să adune niște oameni pentru o misiune de securitate. Ei bine, în seara asta era ocupat. Avea de vizionat seriale în reluare la televizor, o supă de roșii de terminat și bere de băut.

– Alo?

Chiar *era* șeful lui, dar nu căuta oameni care să efectueze ore suplimentare. Bărbatul îi spuse lui Alex că urma să primească în orice moment niște vizitatori și că trebuia să coopereze total.

– Cine sunt?

Însă bărbatul închisese deja telefonul.

Bătaia în ușă se auzi după doar treizeci de secunde, ceea ce îi spuse lui Alex că șeful lui comunica cu „vizitatorii" și că tocmai le dăduse aprobarea să acționeze. El turnă restul de bere în chiuveta din bucătărie, își băgă cămașa în pantaloni, își aranjă repede cravata și deschise ușa.

Alex avea doi metri înălțime, dar tipul cu păr alb și față osoasă dinaintea lui era mai înalt cu cel puțin câțiva centimetri.

– Agent Ford, numele meu este Macklin Hayes. Aș vrea să discut cu tine.

Alex se retrase și-i făcu semn bărbatului să intre, uitându-se în spatele lui să vadă dacă era singur. Nu mai era nimeni altcineva, dar Alex știa destule despre Hayes încât să înțeleagă că bărbatul mergea de obicei singur. El închise ușa și-i arătă un scaun pe care să se așeze.

– Mulțumesc.

Alex se așeză în fața lui și încercă să pară nonșalant.

– Cu ce pot să te ajut, domnule?

– Cred că unul dintre subordonații mei, Joe Knox, a venit să te vadă în legătură cu o anumită problemă?

Alex dădu aprobator din cap.

– A venit. Mi-a pus niște întrebări despre cineva cunoscut.

– John Carr?

– M-a întrebat despre Carr, dar nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

– Atunci Oliver Stone? Îl cunoști pe bărbatul care își spune Oliver Stone?

– Majoritatea agenților Serviciului Secret care au fost la datorie la Casa Albă îl cunosc.

– Dar tu îi erai mai apropiat decât majoritatea?

Alex ridică din umeri.

– Aș spune că este o cunoștință.

– Erai mai mult decât o cunoștință. Și îmi vei spune tot ce știai despre planurile lui de a-i asasina pe Carter Gray și pe senatorul Simpson. Și dacă l-ai ajutat să fugă. În cel mai rău caz, ai conspirat și tu. În cel mai bun caz, complice. Într-o problemă la fel de gravă ca asta, vei fi închis pe viață din cauza ambelor posibilități.

„Ei bine, individul nu pierde vremea, nu-i așa?"

– Nu știu despre ce naiba vorbești.

Hayes scoase o bucată de hârtie din haină și se uită la ea.

– Cu aproape douăzeci de ani în Serviciu, ai un dosar bun. Tu ai fost unul dintre cei care l-au păzit pe președinte în Pennsylvania când a fost răpit.

– Am fost singurul rămas.

– Deci erai acolo când a dispărut. Ai vreo legătură cu reapariția lui? Și, mai exact, te-ai împrietenit cu Stone?

– Repet, eu...

Hayes nu îl lăsă să termine.

– Ai auzit de Muntele Crimei? De un agent CIA dispărut, pe nume Tom Hemingway? De o dovadă pe care prietenul tău Stone o avea împotriva lui Carter Gray? Sau de o fostă spioană rusoaică, Lesya?

Bineînțeles că Alex știa despre toate aceste lucruri, dar păstră tăcerea întrucât ce ar fi putut să spună ca să nu aibă probleme?

– Am să consider că răspunsul este unul afirmativ.

– Oliver ne-a ajutat să deconspirăm un cerc de spioni care operau în D.C., unul dintre ei fiind angajatul tău. Poate ai auzit de el? A primit o recomandare din partea directorului FBI.

– Bravo lui, dar mă îndoiesc de faptul că asta îl va ajuta în vreun fel când va fi prins și acuzat de două crime.

– Ce vrei de la mine, mai exact?

– Vreau să știu ce te-a întrebat Knox și ce i-ai spus.

– Nu poți să-l întrebi personal? Sunt sigur că a scris totul într-un raport frumos și ordonat și... Alex se opri. Nu știi unde este agentul Knox?

– Nu am venit să răspund la întrebări, ci doar să le adresez. Cred că ai primit un telefon de la un superior al Serviciilor Secrete care ți-a spus să cooperezi întru totul.

Alex își petrecu următoarele două minute spunându-i lui Hayes ce discutaseră el și Knox.

– Asta e tot? întrebă Hayes pe un ton clar dezamăgit. Trebuie să îl trimit pe Knox la un nou curs de interogare.

– A spus că o să revină cu mai multe întrebări. Cu siguranță am să-i spun că îl cauți, zise Alex, atacându-l subtil.

Hayes se ridică.

– Îți dau un sfat. Dacă aflu că ceva din ce mi-ai spus în seara asta este neadevărat sau dacă descopăr că-mi ascunzi ceva important, ai să poți să-ți exersezi abilitățile de izolare la Castel.

– Castel? Aceea este închisoarea militară din Levenworth. Nu sunt militar.

– De fapt, este și pentru prizonierii condamnați pentru infracțiuni privind securitatea națională. Dar, ca să-ți răspund mai direct la întrebare, ești tot ce vreau eu să fii.

Imediat ce ușa se închise în urma lui, Alex își dădu seama că își ținuse respirația. Expiră brusc și se clătină pe picioare. Ar fi putut la fel de bine să se alăture Clubului Camel ca să ajute la găsirea lui Oliver, de vreme ce oricum părea că urma să ajungă la închisoare.

Telefonul sună din nou. Probabil că era șeful lui, care dorea să-i spună că nu fusese prea cooperant și care voia să-l întrebe cum i se părea o suspendare fără plată?

Dar se înșelase. Identitatea apelantului îl surprinse.

– Agent Ford? Mă numesc Melanie Knox. Tatăl meu este Joe Knox. Cineva i-a spart casa, iar eu nu reușesc să dau de el. Singurul lucru pe care l-am găsit a fost o listă pe care ți-a scris numele.

– Când ai vorbit ultima oară cu el?

Ea îi răspunse.

– Eu am vorbit cu el cu ceva timp în urmă. De atunci, nu am mai primit vești. S-ar putea să fie o spargere. Ar trebui să suni la poliție, o sfătui Alex.

– Nu a fost furat nimic de valoare. Cele două seifuri nici măcar nu au fost atinse.

– Nu știu ce aș putea face în privința asta.

– Despre ce ți-a vorbit?

– Mă tem că nu-ți pot dezvălui.

– Agent Ford, chiar îmi fac griji pentru tatăl meu. Ultima dată când am vorbit părea, ei bine, părea că vorbește cu mine pentru ultima dată. Chiar cred că ar putea să aibă probleme.

Poate că de aceea primise vizita de la Hayes. Câinele lui credincios pierduse urma, iar bătrânul lucra orbește.

– Ți-a spus unde ar putea fi când ați vorbit?

– A spus că este la vest de aici, doar că într-o zonă mai rurală. Am glumit despre teroriștii din văgăuni, iar el mi-a zis că nu se știe niciodată.

– Nu e chiar domeniul meu de activitate, doamnă Knox.

– Lucrez ca avocat privat și am multe legături și, chiar dacă tata nu mi-a zis niciodată ce face, de fapt, pentru guvern, știu că nu este vorba de vreun rahat care să aibă legătură cu Departamentul de Stat și că e doar o acoperire. Poți măcar să-mi confirmi asta? Te rog?

Alex exită, dar vocea ei rugătoare îl convinse în cele din urmă.

– Pot doar să presupun că face investigații pentru CIA sau are cumva cel puțin legătură cu ei.

– Pentru ceva important?

– Destul de important. Încearcă să găsească pe cineva care nu vrea să fie găsit.

– Persoana asta poate să fie periculoasă?

– Majoritatea oamenilor care nu vor să fie găsiți sunt periculoși.

Lui i se păru că o auzi mormăind.

– Ce ar trebui să fac? întrebă ea. Mama este moartă. Fratele meu este la Pușcașii Marini, în Irak. Ce ar trebui să fac, agent Ford? Nu știu pe cine să mai sun.

Alex rămase locului, uitându-se în gol. Era ca și când toți cei aproape douăzeci de ani din Serviciu i s-ar fi șters, pur și simplu, din memorie. Dacă Hayes ar fi reușit să facă ce voia,

lucrul acesta ar fi fost chiar adevărat. Așadar, de ce să stea pe loc și să aștepte ca bomba nucleară să-l lovească în cap?

– Dă-mi un număr la care pot să te găsesc oricând. Am să-ntreb și-am să văd ce pot să aflu.

– O, Dumnezeule, mulțumesc foarte mult!

– Nu pot să-ți promit că vei vrea să auzi, în caz că aflu ceva.

– Agent Ford, știu că nu îl cunoști pe tatăl meu, dar, dacă ai avea probleme, nu ai vrea ca altul în afară de Joe Knox să-ți păzească spatele. Este cât se poate de corect. Sper că asta înseamnă ceva pentru tine.

– Da, spuse încet Alex.

CAPITOLUL 56

Mai târziu în acea seară, Stone stătea în capul oaselor pe patul de spital, holbându-se la zidul din fața lui. Se uită la ceas, iar apoi deschise noptiera de lângă pat și scoase telefonul lui Danny. Mai întâi o sună pe Abby și după aceea pe Tyree. Abby lucra la restaurant, iar Tyree era pe teren încercând să îl găsească pe Lonnie Bruback care, spunea el, părea să fi dispărut. Bărbatul îi zise lui Stone că, în afară de două butelii sparte de propan și rămășițele unui aragaz, nu găsiseră nimic în rulota lui Willie.

– Am rugat un tip din echipa de geniști de la Poliția Statală Virginia să vină să examineze scena. Știu că nu vrei să auzi asta, dar ar fi putut fi un accident. Willie era plecat, probabil propanul scăpa, iar Bob și-a aprins o țigară când a intrat Willie pe ușă și bum.

– Dacă propanul scăpa, ar fi explodat înainte. Am văzut-o pe Shirley acolo, după cum ți-am spus, și *ea* fuma o țigară. Și crezi că Bob nu ar fi mirosit propanul? Mirosul pe care îl pun în gaz este destul de iritant chiar cu scopul acesta.

– Știu. Dar de ce ar vrea atât de mult să îl ucidă pe Willie? întrebă Tyree. Mai întâi supradoza, acum o bombă?

– El știa că Debby nu s-a sinucis. Voia să trâmbițeze în continuare, până se afla adevărul. Cuiva, în mod evident, nu i-a plăcut asta.

– Dar acum că l-au ucis, știm că se întâmplă ceva, sublinie Tyree.

– Dar oamenii ăștia sunt pricepuți și nu avem nicio dovadă că măcar s-a comis o crimă. Deci, din punctul lor de vedere, este mai bine.

– Ei bine, nu renunț până nu aflu adevărul.

– Tyree, toată lumea trebuie să își păzească spatele aici, iar asta te include și pe tine.

– Știu.

Stone închise telefonul și îl fixă cu privirea. Danny avea un telefon mobil mai nou de la Verizon cu toate opțiunile, inclusiv pentru poșta electronică. Lui Stone nu îi plăcuseră niciodată scrisorile care nu implicau hârtie și pix. El se uită prin lista de contacte a lui Danny. În mare parte, numele erau feminine. Făcuse chiar și comentarii lângă fiecare nume, notând calitățile fetei, și fiecare contact era însoțit și de o fotografie digitală. După Stone, câteva dintre fotografii ar fi putut fi considerate pornografice.

El scutură din cap. Danny trebuia să-și caute urgent niște amice mai bune din punct de vedere calitativ.

Se uită afară. Era întuneric. Încet, se dădu jos din pat. Era destul de țeapăn și avea dureri, dar, cu cât se mișca mai mult, cu atât mai bine se simțea. Fundul îi amorțise deja de la atâtea ore petrecute în pat.

Ieși din salon și se îndreptă spre camera asistentelor. După ce fu mustrat că se dăduse jos din pat, întrebă și i se spuse unde era salonul lui Danny.

Merse pe hol și văzu un bărbat stând în fața salonului în care se afla Danny. Când Stone se apropie, bărbatul se ridică în picioare.

– Te pot ajuta?

– Ești adjunctul pe care Tyree l-a pus să-l păzească pe Danny?

– Corect. Stai puțin, tu ești tipul acela Ben, nu-i așa?

– Da. Voiam să îl văd pe Danny.

– Având în vedere că i-ai salvat viața, sigur, intră.

Când Stone băgă capul înăuntru, Danny stătea în capul oaselor în pat, cu fața roșie și ochii umflați.

– Danny? Pot să intru?

El se uită la Stone. Nu spuse nimic, dar îi făcu semn cu o mișcare slabă a mâinii.

Stone își trase un scaun și se așeză.

– Chiar îmi pare rău de Willie.

Danny nu se uită la el, ci își păstră privirea ațintită către perna pe care o ținea pe abdomen. Când vorbi, o făcu greoi și lent – din cauza medicamentelor, credea Stone.

– Nu merita să moară așa.

– Nimeni nu merită.

Danny se încruntă la el.

– Unii merită.

– Cred că ai dreptate. Poate că unii merită.

– Nu a rănit pe nimeni, știi?

– Știu.

– Și Bob. Adică, este bătrân amărât, iar ei l-au aruncat în aer?

– Cine l-a aruncat în aer, Danny? Despre cine vorbești?

Danny se uită la Stone.

– De ce mă întrebi pe mine?

– De ce ai plecat din Divine?

– Ca să am parte de un nou început, așa cum ți-am spus.

– Și de ce te-ai întors?

– Treaba mea.

– Vrei să-mi povestești despre Debby Randolph?

– Ce este de povestit? Era iubita lui Willie. El o iubea, omule! Urmau să se căsătorească.

– Deci știai despre asta?

Danny dădu absent din cap.

– Am tot insistat să se lase de droguri. Munca la mină îl ucidea. Bine, avea dureri, înțeleg asta, dar am văzut cum l-au afectat pe tatăl meu. Nu am vrut să o pățească și Willie. Iar apoi a apărut Debby și l-a ajutat să revină pe calea cea bună, știi ce vreau să spun? El era bine. M-a sunat din senin și mi-a spus că vrea să o ceară de soție. M-a întrebat ce părere am. O parte din mine voia să-i spună: „Nu, omule, fugi în direcția opusă, ești prea tânăr. Avem lucruri de făcut. Fete cu care să ne culcăm". Dar, în sinea mea, eram invidios, omule. Eu aveam fete. El avea o femeie care îl iubea.

– Așadar, ce ai ajuns să îi spui?

– I-am spus să o facă. O cunoșteam pe Debby. Era o fată minunată. Și minunată pentru el. M-a rugat să-i fiu cavaler de onoare.

– Se pare că v-ați împăcat.

– Nu ne-am certat niciodată cu adevărat. De fapt, erau niște prostii.

Danny tăcu, iar Stone se rezemă pe scaun și îl privi o vreme cât întunericul se lăsă și mai mult.

– Te-am văzut plângând peste mormântul lui Debby. Vrei să-mi povestești ce-a fost?

Danny își ridică repede capul.

– Nu este nimic de spus. Îmi părea rău că este moartă. Și știam că Willie era distrus din cauza asta.

– Știi cine a ucis-o, nu-i așa?

– Dacă aș fi știut, i-aș fi spus lui Tyree, nu-i așa?

– Așa ai fi făcut?

– Sunt obosit, omule. Ar trebui să mă culc.

– Ești sigur că nu vrei să îmi spui?

– La fel de sigur cum stau întins aici, fără să fac nimic.

Stone se întoarse în camera lui, dar nu se urcă din nou în pat. Ceva îl deranja. Ceva ce văzuse ori auzise sau, poate, ambele. Ceva care, pur și simplu, nu avea logică.

Scoase absent telefonul lui Danny. Se uită din nou prin lista de contacte, ca să vadă dacă cineva de acolo i-ar fi oferit indiciu și i-ar fi explicat de ce Danny refuza să îi spună ce se întâmplase. Totuși, nimic nu ieși în evidență.

Continuă să apese pe butoane, căutând mai mult prin memoria telefonului. Apoi se opri când ecranul se lumină doar cu un număr de telefon „Tyree". Totuși, numărul de telefon de lângă nume nu era cel pe care Stone îl știa ca fiind al omului legii. Apăsă butonul. După ce sună de câteva ori, cineva răspunse.

– Danny? spuse bărbatul.

Stone închise imediat. Era Tyree. Îi recunoscuse vocea. De ce să fi avut Danny numele bărbatului asociat unui alt număr de telefon, ascuns în memoria aparatului? Iar dacă acest număr trebuia să fie secret, de ce nu-l memorase? De ce să-l fi introdus unde îl putea găsi cineva ca Stone? Se uită

din nou la lista obișnuită de contacte. Chiar și acolo văzu numerele lui Abby de acasă și de la restaurant, pe care Danny ar fi trebuit să și le amintească ușor. Dintr-un impuls, o sună pe Abby și îi povesti despre conversația lui cu Danny, deși nu îi spuse că găsise numărul de telefon al lui Tyree în telefonul fiului ei.

– Abby, Danny are probleme cu memoratul numerelor?

– Din liceu. Doctorii au zis că este din cauza unei lovituri pe care a încasat-o când juca fotbal. I-am spus să nu mai joace, dar îi plăcea prea mult. L-a distrus când genunchiul nu l-a lăsat să joace pentru Tech. De ce vrei să știi?

– Stăteam pe-aici, degeaba. Mulțumesc.

El închise, iar apoi auzi vuietul de pe hol și se uită la timp ca să vadă un îngrijitor trecând cu niște cutii. Priveliștea obișnuită îl făcu pe Stone să reacționeze extraordinar, de la sine.

„Șaizeci, nu optzeci de cutii. Praf negru în loc de obișnuitul lut roșu. Și minerii care au plecat din oraș ca să-și ia doza de metadonă cu mult înainte de răsăritului soarelui."

Părea o revelație spontană, dar Stone știa că, de fapt, nu era. Lucrurile astea deja i se roteau în subconștient de mult timp. Și tocmai ieșiseră la suprafață.

El își luă sacul din dulap și se schimbă repede cu haine curate.

– Haide, sper că mai ești aici, spuse în sinea lui căutând prin sac, amintindu-și că o pusese înăuntru.

În cele din urmă, găsi arma pe care i-o împrumutase Abby. Și-o puse la brâu și acoperi umflătura cu tricoul. O

clipă mai târziu, se uită pe ușă. După ce se asigură că nu mai era nimeni în camera asistentelor, fugi pe hol. Atunci când asistentele aveau să vină în acea seară ca să îi dea medicamentele, aveau să găsească salonul gol.

El nu avea de unde să știe că și în salonul lui Danny situația era aceeași. Cu o oră mai devreme, tânărul scăpase de gardian și fugise.

CAPITOLUL 57

Knox intră în Divine fără să știe cu adevărat la ce să se aștepte. Era târziu, întuneric și abia ardea o lumină pe strada principală a orașului. Conduse uitându-se în stânga și în dreapta, deși se îndoia că avea să-l vadă pe John Carr stând la colțul străzii, așteptându-i sosirea. Trecu pe lângă un restaurant numit Rita. Tribunalul și închisoarea păreau goale la ora asta. Knox se gândi dacă să-l trezească sau nu pe polițistul local ca să îl ajute în căutarea lui, dar aflase că polițiștii din celălalt oraș fuseseră, în cel mai bun caz, inutili. De data asta intenționa să încerce o altă abordare.

Ieși de pe strada principală și se îndreptă spre est, cel puțin după busola vehiculului său. Propriul instinct al direcției renunțase de mult să mai încerce să-i urmărească traseul după ce șerpuise tot timpul prin munții Apalași.

Încetini camioneta când văzu ceea ce păreau a fi rămășițele unei rulote. La început, crezu că locul fusese distrus de o tornadă, dar pământul din preajmă și copacii nu fuseseră deranjați de ruta ei. Opri camioneta, coborî și cercetă locul.

Rămășițele înnegrite și zimțate și raza pe care se împrăștiaseră îi spuseră că un fel de explozie era cauza. Era

cam neobișnuit. Bineînțeles, asta nu însemna că John Carr era în vecinătate, dar era cel puțin ceva ieșit din comun.

Înconjură zona centrală și, pe drumul de întoarcere, reperă un mic motel. Parcă pe stradă mai departe de intrare și merse încet pe jos, atent la orice urmă pe care ar fi putut s-o lase Carr.

Bătu la ușă și alte cinci minute trecură până ce auzi pașii fermi și lenți care se îndreptau spre el.

Ușa se deschise și bătrânul mic de statură cu smocuri de păr alb, care stătea de partea cealaltă a pragului ușii, își ridică privirea chiorâș la el.

– Știi cât este ceasul, tinere?

Trecuseră cel puțin douăzeci de ani de când lui Knox nu i se mai spusese „tinere". El își ascunse zâmbetul și zise:

– Scuze, dar am ajuns mult mai târziu decât credeam.

– Adică te *îndreptai* spre Divine? întrebă neîncrezător bătrânul.

– Este împotriva legii? spuse Knox, acum zâmbind larg și, spera el, dezarmant.

– Ce vrei? zise ursuz bărbatul.

Cam atât durase dezarmarea.

– Acum, un loc în care să dorm, domnule...?

– Spune-mi Bernie. Îmi pare rău, dar nu am locuri libere.

Knox se uită peste umăr.

– Este vârf de sezon în Divine?

– Am doar două camere de închiriat.

– Înțeleg. Ideea este că trebuia să mă întâlnesc aici cu un prieten. Poate l-ai văzut – este un tip înalt, zvelt, cam în jur de șaizeci de ani și cu părul alb tuns scurt.

– O, te referi la Ben? El are una din camere, dar acum nu este aici.

– Știi cumva unde este?

– La spital?

– Ce caută acolo? A fost rănit?

– Aproape c-a sărit în aer. Explozia i-a ucis pe Bob și pe Willie Coombs, iar prietenul tău a fost la un pas de a-și întâlni Creatorul.

Knox își păstră vocea calmă și egală.

– Deci unde este spitalul? Vreau să văd dacă este în regulă.

– O, este în regulă. Cu toții ne-am bucurat să auzim asta. Ben este un adevărat erou.

– Cum așa?

– I-a ajutat pe câțiva localnici. Pe Danny Riker, când a avut probleme în tren. Și pe Willie Coombs, când aproape a murit din cauza drogurilor. Ben i-a salvat pe amândoi. Este un tip bun. Iar apoi Danny a fost atacat aici, în oraș, iar Ben l-a salvat din nou. A bătut trei tipi, sau așa am auzit.

– Uau, chiar pare a fi Ben. Era mereu în mijlocul acțiunii. Am să-i transmit urările tale de bine când am să-l văd la spital. Unde ai zis că este?

Bernie îi spuse.

– Dar orele de vizită s-au încheiat de mult.

– Am să-ncerc să îi conving să mă lase să intru. Dar, dacă nu reușesc, mai este cineva de pe aici care mă poate ajuta?

– Poți să-ncerci acasă la Abby Riker, la Ferma unui vis de vară. Bernie îi dădu indicațiile. Din ce am auzit, ea și Ben sunt foarte apropiați.

Knox strecură o bancnotă de douăzeci de dolari în mâna bătrânului când i-o strânse.

– Ești bine-venit să dormi în camera din față, spuse Bernie, arătându-i spațiul din spatele lui.

– Mulțumesc, s-ar putea să-ți accept oferta.

Knox se întoarse la camioneta lui, încercând să rămână calm. Urcă în mașină, porni motorul și plecă. Când vira cu o singură mână pe un drum șerpuit de țară, își folosi mâna liberă ca să deschidă torpedoul. Scoase pistolul de nouă milimetri și îl lăsă pe scaunul de lângă el.

„John Carr, iată-mă!“

CAPITOLUL 58

Annabelle își coborî privirea la telefonul care vibra.

– Cine m-ar suna la miezul nopții?

– Poate că este Reuben? spuse Caleb, continuând să conducă.

– Nu. Nu recunosc numărul. Ea răspunse apelului.

– Alo?

– Annabelle? Cum merge treaba?

– Ce naiba vrei? izbucni ea.

– Și eu mă bucur să-ți aud vocea, spuse amabil Alex Ford.

– Sunt cam ocupată, Alex.

– Sunt sigur că ești.

– Stai puțin. De unde mă suni? Nu am recunoscut numărul.

– De la un telefon public.

– De ce de la un telefon public?

– Pentru că sunt destul de sigur că telefonul de acasă, mobilul și cel de la birou îmi sunt ascultate.

– Și de ce ar fi așa? întrebă ea lent. Knox se mai ține de tine?

– De aceea sun. Am primit un telefon frenetic de la fiica lui Knox, Melanie. Este avocată în D.C. Tatăl ei a dispărut.

– Nu a dispărut. Îl urmărește pe Oliver, iar noi pe el.

– Și unde se întâmplă toate astea?

– În pustietatea din sud-vestul Virginiei. Deci poți să-i transmiți micuței Melanie că tăticul ei este bine. Cel puțin pentru moment.

– Asta nu e tot. Casa i-a fost devastată de cineva care căuta ceva, dar nu vorbesc de o spargere întâmplătoare. Și, pe deasupra, am primit vizita unui bărbat pe nume Macklin Hayes.

– Nu îmi sună cunoscut.

– Nici nu ar trebui. Este un fost general-locotenent de armată, care acum lucrează pentru Serviciile Secrete. E un fel de Carter Gray, doar că mai sinistru și mai rău. În plus, este șeful lui Knox și nu știe pe unde e tipul, ceea ce înseamnă că Knox umblă liber.

– De ce ar face asta?

– Poate ceva din ce-a aflat l-a făcut să se simtă stânjenit în legătură cu ce se întâmpla cu adevărat cu toate astea. Nu cred că Knox este un asasin. Este detectiv, iar dacă Hayes l-a pus să îl caute pe Oliver, înseamnă că este cel mai bun pe care îl au. Este clar că, atunci când Knox îl va găsi pe Oliver, va trebui să cheme artileria grea a lui Hayes ca să termine treaba.

– Ce să fi aflat Knox care să-l determine să lucreze pe cont propriu?

– Habar n-am. Cât de aproape ești să îl găsești pe Oliver?

– Este greu de spus. Am redus căutarea la patru orașe de aici – cel puțin așa credem. Am verificat două și acum ne îndreptăm spre al treilea.

– Caleb și Reuben sunt cu tine?

– Bineînțeles. Suntem Clubul Camel, ai uitat?

– Sau ce a mai rămas din el.

– Mda, se pare că scăpăm de membri ca de muște. Bineînțeles că unii au ales să plece, iar alții nu au avut de ales.

– Annabelle, încerc să fiu de ajutor, bine? Îmi asum un mare risc vorbind despre asta.

– Nimeni nu îți cere să îți asumi vreun risc, Alex. Întoarce-te la slujba ta sigură, de federal, și gata!

– Știi ce mă enervează cel mai mult la tine?

– Personalitatea mea copilăroasă?

– Ei bine, ține minte, *fetițo!* Dacă Knox este pe cont propriu, atunci în ochii lui Hayes tocmai a devenit o țintă, ca Oliver. Hayes îi va elimina pe amândoi și pe oricine altcineva din preajmă.

– Noi trei suntem dispuși să ne asumăm riscul.

– Știu că *tu* ești dispusă, dar te-ai deranjat să îi întrebi pe ceilalți doi?

– Nu trebuie să întreb. Faptul că sunt acum cu mine este singurul răspuns de care am nevoie. Spre deosebire de unii oameni.

Caleb se uită neliniștit la Annabelle.

– Bine, doar să nu spui că nu te-am avertizat.

– Mda, mulțumesc pentru tot ajutorul. Ea închise telefonul și îl aruncă pe jos.

– Înțeleg că discuția nu a decurs prea bine, spuse Caleb.

– Mda, poți să spui și așa.

– Așadar, ce a spus?

– Stai puțin. Uite-l pe Reuben!

Tipul masiv îi aștepta pe marginea drumului întunecat. Ei traseră pe dreapta și, în câteva minute, încărcară motocicleta în spatele dubei. Când plecară din nou, Annabelle îi puse la curent cu informațiile oferite de Alex. Auzind numele lui Hayes, Reuben deveni un pic mai palid.

– Macklin Hayes? Îl cunoști?

Reuben dădu aprobator din cap.

– I-am fost subordonat în cadrul Departamentului de Contraspionaj. Am lucrat și pe teren pentru el în anumite părți ale lumii, unde bunul general și-a meritat pe deplin reputația de a-și lăsa oamenii să se înece când lucrurile se duceau naibii. Din întâmplare, am fost unul dintre micile lui sacrificii. Dar nu și-a murdărit niciodată mâinile, acesta fiind motivul pentru care are funcția pe care o are.

– Ei bine, se pare că acum îi caută pe Oliver *și* pe Knox.

– Deci Hayes plănuiește să îl elimine pe Oliver? întrebă lent Reuben.

– Dar suntem înaintea lui, spuse Annabelle, observând expresia neliniștită de pe chipul lui Reuben. Și, de vreme ce te-a trădat, va fi modul perfect de a regla conturile, Reuben, adăugă ea.

– Nu reglezi conturile cu un tip ca Macklin Hayes, Annabelle, spuse el. Are o armată în spate; cu toate că inima-i este cât se poate de neagră, este și inteligent, și viclean ca naiba. Nu l-am văzut vreodată pierzând.

– Reuben, putem să-l învingem.

– Dar nu știm cu adevărat dacă Knox fuge de Hayes, zise Caleb. Este doar părerea lui Alex. S-ar putea să mai colaboreze. Poate că vizita lui Hayes la Alex a fost un șiretlic.

– Nu are sens, Caleb! izbucni Annabelle.

– Are la fel de mult sens ca mersul prin țară încercând să îl găsești pe Oliver, în același timp cu CIA. Adică, noi chiar credem că putem să-i învingem? Și ce facem dacă ei îl găsesc primii pe Oliver? Ce urmează? Îl vor face să dispară fără urmă, cu toți oamenii care îl caută? Nu suntem experți în așa ceva.

– Eu sunt, replică Annabelle.

– Bine, tu ești. Eu nu sunt. Deci îl facem pe Oliver să dispară. Și apoi? Revin la slujba mea de la bibliotecă după ce am lipsit în mod inexplicabil? Nu crezi că vor veni pe capul meu? El se uită la Reuben. Și, dacă mă torturează, voi spune tot. Nu sunt destul de naiv încât să cred că pot suporta porcăria aia. Iar apoi am să mă duc la închisoare pentru tot restul vieții. Minunat!

– Dacă asta ai crezut, de ce naiba ai mai venit cu mine? spuse furioasă Annabelle.

– Am venit pentru că ne pasă de Oliver și vrem să îl ajutăm, răspunse Reuben.

– Și tu te-ai răzgândit? întrebă ea.

– Nu este atât de simplu, Annabelle.

– Sigur că este, Reuben, zise ea aprig. Întrebarea nu s-a schimbat, deci răspunsul tău trebuie să se fi schimbat. Se uită de la el la Caleb. Deci, acum ce facem? Vreți să renunțați? Să vă întoarceți în oraș? Bine, plecați! Plecați naibii de aici! Nu am nevoie de voi.

Reuben și Caleb se uitară vinovați unul la celălalt.

– Trage duba pe dreapta, Caleb, spuse ea. Vreau să cobor.

– Annabelle, calmează-te odată! spuse Reuben pe un ton ușor ridicat.

– Nu, n-am de gând să mă calmez. Nu pot să cred că voi doi și Alex sunteți atât de lași încât...

– Taci naibii! strigă Reuben.

Annabelle arăta de parcă ar fi lovit-o peste gură.

Reuben o fixă cu privirea, ochii fiind ai unui bărbat care abia își controla furia.

– Am luptat în războaie pentru țara mea. Am fost împușcat pentru țara mea. Aproape am murit de vreo

douăsprezece ori urmându-l pe Oliver în micile lui aventuri. Îl iubesc ca pe un frate, iar el mi-a fost alături când nu am avut pe nimeni altcineva. Am intrat împreună într-o cameră a morții, Muntele Crimei, și aproape că nu am ieșit în viață. Și știi cine a fost chiar lângă noi? Alex Ford. Și-a riscat cariera când ar fi putut să plece, pur și simplu. Și el a fost împușcat, a înfruntat o echipă de coreeni ninja care căutau să ne taie gâturile, a încasat un glonț pentru președintele Statelor Unite și ne-a scos cam de unul singur din iadul ăla. El se uită la Caleb. Iar tipul ăsta a fost răpit, lăsat inconștient, aproape asfixiat, aproape aruncat în aer și ne-a salvat pe mine și pe Oliver în câteva ocazii. Și amândoi am înfruntat moartea celui mai bun prieten al nostru. Și tot ce am făcut a fost să ne ținem capul sus și să încercăm să mergem mai departe. Iar acum, suntem în mijlocul pustiului încercând să îl ținem în viață pe Oliver, în timp ce un ticălos care l-ar face pe Charlie Manson să pară o casnică ne respiră în ceafă. Deci, dacă asta e definiția unui laș, atunci suntem lași cu „L" mare, doamnă.

În următorul minut, în dubă nu se mai auzi decât respirația greoaie a lui Reuben Rhodes.

Annabelle îl fixă cu privirea, o serie de emoții zbătându-i pe chip până când una câștigă în cele din urmă.

– Sunt o idioată, Reuben! Îmi pare rău! Chiar îmi pare rău.

– Mda, ei bine. La naiba! Roșu la față, se uită la podea și lovi scaunul cu unul din pumnii lui mari.

Înainte ca Annabelle să poată spune ceva, Caleb zise:

– Poate că ar trebui să mergem mai departe.

Reuben cel cu ochii roșii se uită la el și zâmbi macabru.

– Nu ar fi prima dată. Sper că nici ultima.

Annabelle se întinse și îi luă pe amândoi de mână.

– Tocmai mi-am dat seama de ceva, spuse ea.

– De ce anume? întrebă Caleb.

– Că probabil ar trebui să-mi țin gura. M-am purtat ca un lider, dar nici măcar nu sunt membră deplină a Clubului Camel. Nu mi-am câștigat dreptul.

– Ești pe aproape, îi spuse Reuben, zâmbindu-i.

Ea le strânse mâinile și le zâmbi la rândul ei.

– Așadar, care este următorul oraș de pe listă? întrebă Reuben.

Caleb se uită pe foaie.

– Divine.

CAPITOLUL 59

Stone se ghemui cu pistolul scos. Nu îi plăcea să facă singur asta, dar, cu Tyree acum implicat în orice se întâmpla aici, nu prea avea cui să ceară ajutor. Camioanele deja se aliniau. Brigada dozei de metadonă: camioane ruginite și mineri și mai ruginiți care-și căutau fericirea. Numai că nu aveau să o găsească aici. Bărbații ieșiră din vechiul hambar din spatele proprietății lui Abby Riker cărând cutii mari, care fură încărcate în camioane și acoperite cu prelată. După asta, șoferii plecară.

Stone se învinovățea pentru că nu-și dăduse seama mai devreme de adevăr. Chiar în prima noapte când sosise în oraș și văzuse caravana de mineri care se îndreptau spre clinica de metadonă, Danny îi spusese că se trezeau atât de devreme deoarece trebuiau să se întoarcă la timp la mine ca să intre în tura de la ora șapte dimineața. Totuși, era o călătorie de doar două ore de la clinică până aici. Și Stone făcuse călătoria spre spital de câteva ori. Chiar îi văzuse pe bărbați îndreptându-se către clinica de metadonă la aproape cinci dimineața.

La tribunal, văzuse foaia de drum pentru livrarea documentelor legale. Erau trecute optzeci cutii, dar acolo fuseseră doar șaizeci. Șase pe înălțime și zece pe lungime. Faptul

acesta nu însemnase nimic pentru el până nu se gândise la discrepanța de timp, cât minerii se duceau și se întorceau de la clinică. Cel puțin trei ore în plus, cutiile lipsă și încă un lucru.

El se uită la iarba din fața hambarului. O văzuse când lucrase acolo și totuși nu se gândise deloc la asta. Covorul de iarbă era uzat și înnegrit din cauza roților murdare ale camioanelor minerilor când veneau să-și ridice marfa. La fel ca drumul din fața minei pline cu șerpi din care abia scăpase. Praf negru, iarbă neagră; ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme.

Așadar, întrebarea importantă era „Ce se afla în cutii?"

După ce făcu toate legăturile, lui Stone i se păru că știa și acest răspuns. Dar ar fi avut șansa să se asigure?

Mai rămăsese doar un camion. Cutiile erau puse pe platformă. Chiar înainte să lege prelata peste ele, șoferul deschise una dintre cutii și scoase ceea ce părea a fi o punguță neagră. Stone îi văzu pe ceilalți șoferi făcând același lucru. Închise cutia și era pe cale să fixeze prelata când unul dintre ceilalți bărbați care îl ajutaseră să încarce cutiile îl strigă. Cei doi intrară în hambar împreună.

Stone își puse pistolul la centură și ieși pe furiș din pădure, rămânând cât mai ghemuit posibil. Luna plină făcea noaptea mai puțin întunecată decât de obicei. Ajunse la camion și aruncă o privire spre hambar. Îndepărtă prelata și trase încet o cutie spre el. Din fericire, nu era lipită cu bandă, ci doar închisă. O deschise și se uită înăuntru.

Avusese dreptate: erau pungi transparente pline cu ceea ce păreau medicamente, probabil similare cu Oxy. Willie îi zisese că, pe stradă, o pilulă costa două sute de dolari. Pe baza

acestei informații, se uita la milioane de dolari doar în cutia asta.

Iar punguțele *negre* pe care le luaseră minerii dependenți erau, probabil, plata lor pentru transportul cutiilor spre ceea ce era posibil următorul pas din rețea, destinația finală fiind o mare zonă urbană de pe Coasta de Est. Aveai un avantaj destul de mare când toți angajații erau dependenți. Ar fi făcut orice le spuneai ca să-și primească analgezicele pe care, altfel, nu și le permiteau. Era și un lucru al naibii de nemilos – deloc surprinzător pentru traficații de droguri.

Cu cel de-al șaselea simț pe care îl avea, Stone reacționă la prezența pe care o simți brusc în spatele lui. Totuși, cu o fracțiune de secundă prea târziu.

Țeava pistolului era lângă capul lui, iar Stone îl auzi pe bărbat spunând:

– Dacă te miști, mori.

Stone simți cealaltă mână a bărbatului percheziționându-l cu pricepere. Arma îi fusese luată din pantaloni, aruncată pe pământ și împinsă cu piciorul sub camion.

Stone nu se mișcă, rămânând locului cu o pungă de pilule într-o mână.

– Ce naiba e aia? întrebă bărbatul.

– Medicamente ilegale, spuse confuz Stone. De ce, cine naiba ești?

– Joe Knox, de la Agenția Centrală de Investigații. Iar tu ești John Carr.

Stone nu știa dacă să se simtă un pic ușurat că fusese prins de CIA și nu de traficanții de droguri. Totuși, rezultatul final nu ar fi fost prea diferit.

– Ei bine, domnule Knox, tocmai ai nimerit în mijlocul unui transport de droguri.

– Ce?

– Îți sugerez să continuăm în altă parte conversația. Stone arătă spre bărbații care ieșeau din hambar.

– Hei! strigă unul dintre ei când îi văzu pe cei doi lângă camion. Puștile și pistoalele apărură în mâinile bărbaților chiar în timp ce alți bărbați ieșiră în grabă din hambar ca să li se alăture.

– Fugi, Knox!

Folosind camionul drept scut, Knox și Stone fugiră, intrând repede în pădure. Bărbații alergară după ei, ațintindu-și armele.

Alergând pe lângă Stone, Knox izbucni:

– Ce naiba se întâmplă?

– Sincronizarea ta a fost la fel de nepotrivită ca alegerea orașelor în care să mă ascund. Stone se uită în spatele lor. Ai grijă! El îl apucă pe Knox de mânecă și îl trase de pe poteca pe care erau. După o clipă, un foc de pușcă cu alice smulse creanga unui copac lângă care fusese Knox.

Knox își îndreptă pistolul deasupra capului și trase patru focuri la întâmplare ca să câștige timp. Singurul lucru pe care-l obținu fu un baraj de gloanțe, dintre care unul îl atinse în brațul drept pe Knox, dar care nu pătrunse.

– La naiba! El își apucă mâna rănită, dar continuă să fugă.

Într-o clipă, Stone îi luă pistolul din mână, îl întoarse și goli încărcătorul spre bărbații care veneau după ei. Îl nimeri pe unul și ținti atât de bine încât ceilalți urmăritori fură forțați să se ascundă.

– Pe aici, repede! spuse Stone.

Ei trecură printr-o râpă, ajunseră la un drum de asfalt pe care îl traversară din trei pași, și intrară în pădurea din partea cealaltă.

– Ce îți face brațul?

– Am pățit-o și mai rău de atât.

– Mai ai un încărcător? întrebă Stone.

Knox băgă mâna în buzunar și i-l dădu.

– Îmi pare rău că ți-am luat arma.

– Și mie. Stone puse încărcătorul înăuntru și pregăti arma.

– Nu putem să scăpăm de ei, spuse Knox gâfâind și uitându-se neliniștit la arma din mâna lui Stone.

– Nu, nu putem. Par mult mai tineri decât noi.

– Ții foarte bine.

– Nu cred că va conta de data asta.

– Ești John Carr, nu-i așa?

– El este mort.

– Am să consider că mi-ai confirmat.

Un alt glonț veni în direcția lor, forțându-i să se întoarcă spre est. Alergară pe o pantă, gâfâind amândoi chiar dacă încetiniră. Stone alunecă pe noroi și căzu. Knox se opri și îl ajută să se ridice.

Erau aproape de vârful dealului.

– Du-te în spatele copacului, Knox, spuse Stone. Avem un avantaj aici și nu vreau să îl risipim.

Knox se ascunse și urmări cum Stone urcă sprinten în stejar, se poziționă pe o creangă groasă, ținti, iar când apăru primul bărbat din tufe, deschise focul. Bărbatul țipă și căzu. Ceilalți doi bărbați apărură în spatele lui. Când ridicară armele, Stone îl împușcă pe unul din ei în picior. O clipă mai târziu, un baraj de gloanțe izbucni din pădure. Stone trase și

el, împrăștiind gloanțele spre toată partea din față a pădurii. Apoi sări pe pământ, alăturându-i-se din nou lui Knox, și îi returnă arma.

Knox părea surprins.

– Înțelegi că sunt aici ca să te arestez pentru uciderea lui Carter Gray și a senatorului Simpson?

– Da, înțeleg.

– Așadar, de ce îmi returnezi arma?

– Pentru că nu mai are gloanțe.

Ei alergară din răsputeri sau cât repede puteau doi bărbați de vârstă mijlocie pe un teren în pantă.

– Rahat! spuse Knox.

Înainte, îi auziră pe bărbați venind.

– Ne-au încolțit, icni Stone.

Încetară să alerge când patru bărbați cu puști ieșiră din tufe și țintiră. În spatele lor mai stăteau patru bărbați, gâfâind și cu armele fixate spre ei.

Knox ridică pistolul, predându-se.

– Ar conta dacă v-aș spune că sunt agent federal cu întăriri care se îndreaptă spre voi?

Unul dintre bărbați trase un glonț care trecu la doi centimetri de urechea dreaptă a lui Knox.

– Asta îți răspunde la întrebare? spuse trăgătorul. Acum lasă arma jos foarte încet.

Din câteva motive, Stone se așteptase pe jumătate să îl vadă pe Tyree stând acolo, dar nu îl recunoștea pe tipul acesta.

– Am venit doar ca să îl arestez pe bărbatul de lângă mine, spuse Knox, arătând spre Stone. Nu îmi pasă ce altceva se întâmplă.

– Corect, iar apoi ne vom vedea de treburile noastre și vom crede că tu și prietenul tău vă veți ține gura. Aruncă arma, nu mai repet.

Knox se aplecă și lăsă pistolul pe pământ. Unul dintre bărbați înaintă și îl puse în buzunar împreună cu portofelul și telefonul său mobil. La fel procedară și cu Stone.

Bărbatul care trăsese cu arma deschise portofelul și verifică legitimația. Își ridică privirea la Knox și scutură lent și neîncrezător din cap, după care vorbi în stația mobilă.

– Avem o mare problemă aici.

După aproximativ un minut de conversație, bărbatul puse stația mobilă într-un suport de la centură.

– Îi ucidem aici? întrebă un bărbat.

– Nu, nu îi ucidem aici! izbucni el. Trebuie să lămurim chestia asta. El făcu semn spre oamenii lui. Legați-i!

Ei înaintară și îi legară cu pricepere pe Stone și pe Knox. Îi duseră înapoi spre drum, unde fură puși cu fața în jos pe platforma unei camionete. Porniră atunci când ceilalți bărbați urcară în vehiculele care veniseră în spatele camionetei.

După cinci minute, camioneta ieși cu viteză de pe drum într-o poiană unde se opri rotindu-se într-un fuior de praf și gaz de eșapament.

Stone îl auzi înaintea lui Knox.

– E un elicopter.

Acesta ateriză lângă camionetă suflând cu atâta putere încât, așa legați cum erau împreună, Stone și Knox își menținură cu greu echilibrul când fură scoși din camionetă și urcați în elicopter. Doi bărbați înarmați urcară cu ei, iar elicopterul decolă.

– Unde mergem? întrebă Knox.

Când bărbații nu răspunseră, el se uită la Stone.

– Ai vreo idee?

Stone se uită în interiorul elicopterului. El văzuse doar un singur elicopter aici.

– Cred că mergem la Dead Rock.

– Ce naiba e Dead Rock?

Stone se uită pe geam.

– Aia.

Knox se înghesui lângă el și își coborî privirea la luminile închisorii.

– Închisoarea de maximă securitate, spuse Stone.

– De ce naiba ne duc traficanții de droguri la o închi... Knox se opri, întunecându-se la față. Suntem terminați.

– Da, suntem.

CAPITOLUL 60

Când duba se deplasă pe stradă devreme a doua zi dimineață, Annabelle, Caleb și Reuben se uitară la oamenii care mergeau pe trotuare; câțiva dintre ei îi priviră, la rândul lor, cu neîncredere.

– Nu sunt prea primitori, nu-i așa? spuse Caleb.

– De ce ar fi? mormăi Reuben. Nu știu cine suntem sau ce vrem. Tot ce știu este că nu suntem de aici.

Annabelle dădu gânditoare din cap.

– Va trebui să umblăm cu grijă.

– S-ar putea să nu avem timp să umblăm cu grijă, remarcă Reuben. Knox avea un avans mare. Din câte știm, poate că deja l-a prins pe Oliver.

– Uite un loc evident de unde să-ncepem, spuse Caleb.

Cei trei se uitară la biroul șerifului și la închisoarea de lângă tribunal.

– Oprește duba, Caleb, spuse Annabelle. Intru eu.

– Vrei să te ajutăm? voi să știe Reuben.

– Nu acum. Trebuie să păstrăm ceva de rezervă în caz că lucrurile se duc naibii.

– Ce rol vrei să alegi? întrebă Caleb. De agent FBI sau femeie nedreptățită?

– Niciunul. Încerc altă abordare.

Își verifică față și părul în oglinda retrovizoare, deschise portiera și coborî.

– Dacă nu revin în cinci minute, trage pe dreapta și-am să vin în capătul acela al străzii.

– Dar dacă nu ieși deloc? întrebă Reuben.

– Atunci presupune că am încurcat-o, pornește și nu te opri.

Ea închise portiera și intră în clădire.

– Alo? strigă femeia. Alo?

O ușă se deschise și Lincoln Tyree intră în mica zonă de așteptare.

– Te pot ajuta, doamnă?

Annabelle își ridică privirea la bărbatul înalt și frumos, cu uniforma apretată și cizmele foarte lustruite și cu un maxilar de lider și ochi visători.

– Chiar sper că da. Caut pe cineva. Ea scoase o fotografie din buzunar și i-o arătă. L-ai văzut?

Tyree studie fotografia lui Oliver Stone, dar nu reacționă imediat.

– Ce-ar fi să intri aici? El deschise ușa biroului său.

Annabelle ezită.

– Trebuie doar să știu dacă l-ai văzut.

– Iar eu trebuie să știu de ce îl cauți.

– Deci l-ai văzut?

El îi arătă ușa deschisă.

Annabelle ridică din umeri și trecu pe lângă el intrând în birou, unde se mai afla un bărbat într-un costum din bumbac și cu un papion roșu.

– El este Charlie Trimble – conduce ziarul local.

Trimble îi strânse mâna lui Annabelle.

Tyree închise ușa și îi făcu semn să se așeze. El luă loc la biroul său ordonat, ținând încă fotografia.

– Acum, de ce nu ne spui despre ce este vorba? întrebă Tyree.

– Este confidențial, spuse ea, uitându-se la Trimble. Fără supărare, dar aș vrea să discut în particular cu șeriful.

Trimble se ridică.

– Putem să vorbim mai târziu, șerifule. El se uită la fotografie. Din acel unghi, vedea că era bărbatul pe care îl cunoștea ca Ben. Poate că mai târziu vom sta și noi de vorbă, doamnă.

Imediat ce plecă, Annabelle spuse:

– Numele meu este Susan Hunter. Iată actul meu de identitate. Ea îi dădu un permis de conducere fals, făcut profesionist. Bărbatul din fotografie este tatăl meu. S-ar putea să se dea drept Oliver sau John sau să folosească un alt nume.

– De ce atât de multe nume? întrebă Tyree cât studie permisul înainte să i-l înapoieze.

– Tatăl meu a lucrat pentru guvern în urmă cu mulți ani. A plecat în circumstanțe oarecum neobișnuite. De atunci a cam fost fugar.

– Circumstanțe neobișnuite? Este un infractor?

– Nu, circumstanțele neobișnuite sunt inamicii acestei țări care îl caută să îl ucidă din cauza lucrurilor pe care le-a făcut.

– Inamici? Precum?

– Precum guvernele, numele cărora le-ai recunoaște. Nu pretind că știu toată povestea, doar că între vârsta de șase ani și momentul în care am început facultatea, ne-am mutat de

paisprezece ori. Cu nume și trecuturi diferite; alor mei li s-au oferit slujbe și am fost supravegheați.

– Atunci sunteți într-un fel de program de protecție a martorilor?

– Într-un fel, da. Tata este un adevărat erou american care a făcut lucruri incredibil de periculoase pentru țara lui. Totuși, totul a venit cu un preț pe care-l plătim de mult timp.

Tyree își masă bărbia.

– Asta ar putea explica multe.

Annabelle se aplecă nerăbdătoare înainte.

– Deci a fost aici?

El se rezemă pe scaun.

– Da, a fost. Își spunea Ben, Ben Thomas. Cum i-ai dat de urmă aici?

– A reușit să-mi trimită ceva, un mesaj codat, dar nu a fost ușor. Am fost cam în toate orașele mici din vecinătate. Îmi pierdeam speranța.

– Ei bine, așa cum am spus, a fost aici, dar acum nu mai este.

– Unde a plecat?

– Era în spital ultima dată când l-am văzut.

– La spital? A fost rănit?

– Aproape a sărit în aer. Era bine, totuși. Am fost pe la spital dimineață devreme ca să îl văd, dar nu mai era acolo.

– A plecat de bunăvoie?

– Nu știu cum să răspund la întrebarea asta.

– Ai spus că aproape a sărit în aer?

– S-au întâmplat niște evenimente ciudate aici. Nu am reușit să le controlez. Tatăl tău mă ajuta. Și nu este singurul care a dispărut. Un băiat pe nume Danny Riker era și el în

acel spital. Avea un gardian care îl păzea deoarece niște oameni au încercat să îl ucidă, însă Danny s-a strecurat pe lângă omul meu și a dispărut.

– Și nu știi unde ar putea fi tatăl meu?

– Nu, doamnă, nu știu. Aș fi vrut să știu. Sunt singurul polițist și sunt copleșit. Dar dacă era în programul de protecție, de ce e fugar acum?

– În urmă cu câteva săptămâni s-a atentat la viața tatălui meu. S-a asigurat că sunt bine, iar apoi a plecat. La cum a fost pus la cale atentatul, a crezut că este o lovitură dată din interior.

– Ei bine, dacă voia să se ascundă aici ca să fie liniștit, se înșela amarnic.

– Despre ce vorbești?

Lui Tyree îi luă câteva minute să îi explice ce se întâmplase în Divine de la sosirea lui.

Annabelle se rezemă de spătar, gândind repede. Nu voia să se implice în ce se întâmpla în Divine. Totuși, dacă aceste evenimente erau legate de dispariția lui Oliver, putea fi și singura cale de a-l găsi.

Ea își frecă neliniștită mâinile de cotierele scaunului.

– A mai fost cineva în oraș, vreun alt străin care să pună întrebări despre tatăl meu?

– Din câte știu, nu. El stătea la Bernie, este un mic motel chiar după colțul străzii. Ai putea să verifici acolo.

– Am s-o fac, șerifule, și mulțumesc. Ea se ridică, la fel și Tyree. Crezi că ar trebui să mai vorbesc și cu altcineva din oraș?

– Ei bine, cu Abby Riker. Este proprietara restaurantului Rita, de pe strada asta. Ea și Ben păreau să se-nțeleagă foarte bine.

Era imaginația lui Annabelle sau detecta o urmă de gelozie?

– Mulțumesc! zise și îi dădu o carte de vizită. Uite numărul meu de telefon în caz că te mai gândești la ceva.

Ea îl lăsă pe Tyree stând în biroul său și părând neliniștit.

În fața clădirii, reporterul o așteptase în mod evident.

– Nu m-am putut abține să nu observ fotografia bărbatului pe care îl cauți, spuse Charlie Trimble. I-am luat un interviu în legătură cu unele lucruri care se petrec în oraș. Poate că șeriful ți-a explicat?

– Crime, sinucideri și oamenii aruncați în aer, da, m-a pus la curent. Spui că ai vorbit cu el? Ce ți-a zis?

– Ei bine, probabil că c-am putea să negociem puțin.

– Poftim?

– Am un ziar, doamnă. Când m-am mutat aici și am început să conduc ziarul micului oraș, credeam că cel mai incitant lucru pe care l-aș avea de prezentat era căderea unui camion într-o prăpastie sau surparea unei mine. Acum, cu toate lucrurile care se petrec, parcă sunt din nou în Washington.

Annabelle păru nerăbdătoare și se simți mai mult decât dezgustată de tonul lui vesel.

– Ce vrei mai exact?

– Îmi spui niște lucruri, îți spun și eu.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi cine este Ben cu adevărat.

– Și dacă o fac, ce îmi poți spune?

– Trebuie să ai un pic de încredere, dar pot să-ți spun că mi-am dat imediat seama că nu este vagabondul tipic. Era prea educat, prea șiret. Și abilitățile lui fizice vorbeau de la sine. Conform celor aflate, a bătut trei bărbați într-un tren, a salvat viața unui bărbat folosind cablurile bateriei și s-a luptat cu alți trei indivizi cu bâte de basseball. Nu este vagabondul obișnuit.

– Da, are niște abilități deosebite.

– Și relația ta cu el?

– Este tatăl meu.

– Excelent. Am auzit că a luptat în război.

– În Vietnam.

– Cu Forțele Speciale.

– Extrem de speciale.

– Și obișnuiește să hoinărească pe la țară?

– A lucrat o vreme pentru guvern, dar s-a săturat să stea la birou.

Trimble îi zâmbi superior.

– Mă îndoiesc de faptul că tatăl tău a stat vreodată la birou. Dacă nu îmi spui adevărul, nu am niciun motiv să îți spun la rândul meu.

– Ei bine, se pare că deja ți-am spus multe. Ce-ai zice să faci și tu ceva?

– Bine, mi se pare destul de corect. Tatăl tău își petrecea mult timp cu Abby Riker și fiul ei, Danny. El este un tânăr neliniștit. Un fel de emblemă a liceanului care și-a atins apogeul când avea optsprezece ani și, de atunci, totul s-a dus la vale.

– Este dependent de droguri? E bețiv?

– Nu ia droguri, dar îi place alcoolul. Mama lui a câștigat un proces important împotriva companiei de cărbune din cauza unui accident care l-a costat viața pe soțul ei. Deci au mulți bani, locuiesc într-o casă mare, dar, de o vreme, Danny a apucat-o pe o cale greșită.

– Șeriful spune că și el a dispărut.

– Tatăl tău mi se pare un om bun care încearcă să facă bine. Sfatul meu ar fi să nu presupui că toți ceilalți de aici au aceleași intenții, inclusiv Danny, chiar dacă tatăl tău i-a salvat viața.

– Avertismentul te include și pe tine? întrebă ea.

– Sunt destul de nou pe aici. Timp de patruzeci de ani am considerat orașul Washington căminul meu. Încă am mulți prieteni acolo, primesc regulat știri. Și... Trimble se opri, părând să se uite direct prin Annabelle sau la ceva mult mai interesant.

– Domnule Trimble? Lui Annabelle nu îi plăcea deloc situația.

El păru să se concentreze din nou la ea, dar ochii lui arătau că mintea îi era în altă parte.

– Scuză-mă, trebuie să verific ceva chiar acum, spuse și plecă grăbit.

Annabelle alergă pe stradă spre dubă și urcă. Îi puse repede la curent cu cele povestite de Tyree și menționă și de întâlnirea cu reporterul.

– Crezi că bănuiește cine este Oliver cu adevărat? întrebă Caleb.

– Nu aș paria că nu ar fi așa. Și acum marja noastră de eroare este zero.

– La naiba, Oliver nu poate lua o pauză, nu-i așa? exclamă Reuben. Singurul oraș pe care îl alege se dovedește a fi plin de criminali.

– Să mergem mai întâi la motel. Nu avem mult timp la dispoziție.

După câteva minute, Annabelle îi spusese toată poveste lui Bernie Sandusky.

Ea se întoarse în dubă.

– Knox a fost aici. A aflat de Oliver. Bernie i-a spus că Oliver este în spital sau să încerce acasă la Abby Riker, la Ferma unui vis de vară. Dacă Knox s-a dus la spital și a văzut că Oliver a dispărut, poate că a încercat la fermă. Să mergem!

CAPITOLUL 61

Stone și Knox erau încătușați de scaune metalice fixate de podeaua din beton, într-o încăpere gri de ciment, fără ferestre. Trecuseră deja multe ore de când erau acolo, iar în cameră era atât de rece încât tremurau amândoi. Ei tresăriră când ușa se deschise zgomotos și grupul intră. Erau cinci, toți în uniforme albastre și înarmați cu pistoale și bastoane ce le atârnau de centurile groase. Indivizii formară un semicerc în spatele celor doi prizonieri, cu brațele încrucișate pe pieptu-rile musculoase.

Atât de captivați erau Stone și Knox de această mică armată, încât pe celălalt bărbat nu-l auziră intrând până ce acesta nu închise ușa.

Când Stone se întoarse să se uite la noul sosit, tresări.

Era Tyree. Doar că nu era Tyree. În orice caz, nu era Lincoln Tyree. Era o versiune mai scundă și mai solidă a bărbatului.

Într-o clipă, Stone făcu legătura – era Howard Tyree, fratele mai mare al șerifului și directorul acestui loc. El purta un tricou albastru, pantaloni kaki la dungă și mocasini cu ciucuri; ochelarii cu ramă de metal îi acopereau fața proaspăt bărbierită. Nu semăna cu directorul feroce al unei închisori

de maximă securitate, ci cu un vânzător de asigurări plecat să joace golf în concediu.

– Bună dimineața, domnilor! spuse Tyree.

Lui Stone i se strânse inima la auzul acestor cuvinte. Era vocea pe care o auzise când sunase pe telefonul lui Danny. Vocea lui și a șerifului erau aproape identice.

„Ticălosule!"

Ceilalți bărbați luară imediat poziția de drepți când intră Tyree. El se așeză la o mică masă din fața lui Stone și a lui Knox. Directorul deschise dosarul pe care-l ținea în mână și citi conținutul.

După o clipă, își scoase ochelarii și se uită la Stone.

– Anthony Butcher, trei crime la activ, destul de norocos să le fi făcut într-un stat care nu crede în pedeapsa capitală. Deci ai fost condamnat la închisoare pe viață fără posibilitatea de a fi eliberat înainte de termen în locul execuției pe care o meritai din plin. Transferat din patru închisori diferite în ultimii doisprezece ani, inclusiv din cea de maximă securitate din Arkansas, deoarece aveai probleme cu nervii. El se uită la dosar. Și o problemă cu respectarea autorității.

Stone se uită la Knox, iar apoi din nou la Tyree, *furia* cauzată de ce li se făcea devenind imposibil de stăpânit. Stone știa că nu ar fi trebuit să se enerveze, dar nu se putea abține.

– Cât costă scenariile astea, Howie? Cred că sunt foarte utile în domeniul tău de activitate.

Directorul bătu cu degetul mare în masă și unul dintre gardieni îi dădu bastonul și un prosop cu o coardă elastică. Tyree se ridică în picioare, înfășură fără grabă prosopul în jurul bastonului și îl fixă cu coarda.

În clipa următoare, Stone fu aruncat într-o parte pe scaun, sângele curgându-i pe fața lovită.

Tyree se așeză din nou după ce puse bastonul însângerat pe masă. Se uită iar la dosar după ce șterse meticulos de pe ochelari o pată din sângele lui Stone cu o batistă pe care o scoase din buzunarul pantalonilor.

– Cu prosopul, nu prea lasă urme, șopti el pe un ton nonșalant. Ni se pare util pentru păstrarea ordinii aici. Prizonierii au mult prea mult timp să se plângă de lucruri mărunte.

El dădu mai multe pagini din dosar, după care arătă spre Knox.

– Tu ești Richard Prescott, cunoscut și ca Richie Patterson, din marele stat Mississippi. Ai ucis doi oameni într-un jaf armat din Newark în urmă cu douăzeci și unu de ani și încă unu când ai intrat în sistemul de corecție. New Jersey nu te-a mai vrut, deci acum ești oaspetele nostru pentru tot restul vieții tale. El vorbise ca și când ar fi ținut o lecție plicticoasă unei săli pline de boboci plictisiți, în primul an de facultate.

– Eu sunt Joseph P. Knox, de la Agenția Centrală de Informații. Și, în aproximativ douăzeci și patru de ore, va veni o armată de federali și, înainte să îți dai seama, voi, ticăloșilor, veți putrezi într-o închisoare de maximă securitate.

Tyree îl lovi cu bastonul pe Knox atât de puternic încât scaunului îi ieșiră câteva șuruburi, iar el căzu inconștient pe podeaua de beton.

Tyree închise dosarul.

– Ridicați-i!

Gardienii îi eliberară din cătușele scaunelor și îi ridicară pe bărbați în picioare.

Tyree se uită la Knox, care era inconștient, și spuse pe un ton obosit:

– Trezește-l, George! Trebuie să audă asta.

Lui Knox îi fu aruncată în față o găleată cu apă. Înecându-se, el își reveni, scuipând apa și propriul sânge.

Tyree așteptă ca Knox să își recapete suflul, iar apoi veni în fața celor doi cu mâinile prinse la spate.

– Asta e închisoarea de maximă securitate Blue Spruce. Nu este ca oricare altă închisoare pe care o cunoașteți, domnilor. Numele meu este Howard W. Tyree și am privilegiul de a fi directorul acestei clădiri excepționale. Aici, primim prizonieri de peste tot, indivizi cărora le este greu să se adapteze la viața de închisoare sau doar pe cei care au probleme în general. Celelalte închisori v-au trimis aici deoarece, la Brue Spruce, suntem specializați în rezolvarea problemelor. Nu am avut niciun caz de perturbare sau, inutil să spun, de vreo evadare. Suntem o organizație profesionistă. Atât timp cât respectați regulile, nici ceilalți prizonieri și nici bărbații excepționali care păzesc locul nu vă vor da motive să vă îngrijorați pentru siguranța voastră personală.

Sângele lui Stone și al lui Knox picura pe podea în timp ce Tyree vorbea. El mișcă nerăbdător un deget spre unul dintre oamenii lui, care curăță repede sângele de pe jos cu prosopul.

– Forța excesivă este folosită doar atunci când este absolut necesar. Doar ca să vă fie clare limitele, vă voi face o demonstrație.

El se opri și se întoarse spre cei doi bărbați.

– Dacă un prizonier nu se supune imediat ordinului unui gardian, acest nivel al forței poate și va fi folosit.

Tryree luă bastonul de la gardian și îl lovi pe Stone în burtă cu vârful. Stone se aplecă, vomitând puținul din stomac, după care căzu pe podea.

Tyree continuă calm.

– Vă rog să nu uitați că la Blue Spruce, spre deosebire de celelalte penitenciare, prizonierii nu sunt, de obicei, avertizați în niciun fel. O acțiune neautorizată din partea oricărui prizonier va avea consecințe imediate.

Tyree se opri ca să îl lase pe Stone să fie ridicat din nou în picioare, încă respirând cu greutate. Continuând, bărbatul spuse:

– Dacă un prizonier abuzează verbal un gardian, acest nivel de forță poate și va fi folosit.

Tyree îl lovi pe Knox care era încă zăpăcit, doborându-l la podea. El îi împinse bastonul în gât până ce bărbatul se albăstri și începu să aibă spasme din cauza lipsei de oxigen.

Tyree se ridică, aruncă bastonul spre unul dintre gardieni și Knox, care se îneca, fu ridicat din nou în picioare.

Scuturându-și pantalonii de praf, Tyree continuă.

– Dacă un prizonier amenință în orice fel să rănească și/sau atacă fizic un gardian, forța mortală poate și va fi folosită fără niciun avertisment prealabil.

Tyree dădu din cap spre unul dintre gardienii lui, care scoase pistolul și i-l înmână directorului. El verifică și se asigură că era un glonț pe țeavă, scoase siguranța, ridică arma și ținti spre capul lui Stone.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu o face! strigă Knox.

Ușa se deschise și un negru înalt cu fața însângerată și umflată fu adus înăuntru, mâinile și picioarele înlănțuite forțându-l să-și târșâie picioarele. Gardienii îl izbiră de un zid lambrisat cu un material cauciucat acoperit cu găuri, iar apoi se îndepărtară.

– Acest bărbat a atacat un gardian cu doar cinci minute în urmă, le explică Tyree. I s-a părut că i s-au încălcat

drepturile civile întrucât a fost bătut pentru că i-a arătat degetul mijlociu unuia dintre oamenii mei deoarece a făcut o glumă proastă despre mama individului.

Tyree îndreptă pistolul și trase un glonț în capul bărbatului negru. El căzu la podea, cu o gaură de ieșire în ceafă. O parte din creierul lui și glonțul se înfipseră în zidul de cauciuc din spate, lăsând o altă gaură mare.

– Și a fost împușcat în timp ce încerca să evadeze după ce a luat un ostatic, toate fiind documentate în mod corespunzător pentru revizuirea reglementărilor.

Tyree înapoie arma și începu să se plimbe prin cameră.

– Cam astea sunt regulile. Sunt precise și simple ca să nu le uitați și să le respectați. Vă rog să vă amintiți și faptul că aici nu aveți intimitate, drepturi, demnitate și nicio așteptare rezonabilă, cu excepția lucrurilor în privința cărora vă spunem că puteți avea. În clipa în care ați intrat în clădirea asta, ați încetat să mai fiți ființe umane. Într-adevăr, din cauza crimelor pe care le-ați comis împotriva umanității, ați renunțat la toate drepturile de a fi considerați ființe umane. Niciun gardian din închisoarea asta nu va avea nicio remușcare să vă curme viața în orice clipă și din orice motiv. Acum veți fi înregistrați oficial în populația de prizonieri ai acestei închisori. Dacă nu ne faceți probleme, vă pot asigura în mod rezonabil că vă veți duce viețile în relativă pace și siguranță, deși nu pot spune cât de lungă va fi acea viață. Închisorile de maximă securitate sunt, în mod natural, locuri foarte periculoase. Bineînțeles că noi vom face tot posibilul să vă asigurăm siguranța, dar nu există garanții.

El se opri și se întoarse spre ei.

– Bine ați venit la Dead Rock, domnilor! *Pot* să vă garantez că șederea nu vă va face plăcere.

CAPITOLUL 62

Annabelle intră în restaurantul Rita și se opri la ușă ca să studieze încăperea. Jumătate din mese erau ocupate, precum și toate scaunele înalte și fără spătar de la tejghea.

– Pot să te ajut? Un bărbat ocoli barul și se uita la ea.

– O căutam pe Abby Riker?

– Nu este aici. Este acasă.

– La Ferma unui vis de vară?

– Cine ești?

– Șeriful Tyree mi-a spus să vin aici ca să o văd.

– O, ei bine, atunci presupun că este în regulă. Ai putea să suni acasă și să vorbești cu ea.

– Ai numărul ei?

Annabelle sună. Când Abby răspunse, era clar că plânsese. Nu voi să discute cu Annabelle până ce nu-i spuse de bărbatul pe care Abby îl cunoștea ca fiind Ben.

– Este tatăl meu. Annabelle îi zise repede aceeași poveste ca lui Tyree.

– El mi-a spus că fiica *și* soția lui sunt moarte, rosti cu răceală Abby.

– Mama *este* moartă. A murit în urmă cu câțiva zeci de ani. Ți-a spus că sunt moartă deoarece așa mă protejează.

– Ca un spion al guvernului? Știam că e ceva cu el. Ceva diferit, știi?

– Mda, așa este tata. Diferit. Ai idee pe unde ar putea să fie?

– Ieri era la spital, împreună cu fiul meu, Danny. Acum au dispărut amândoi. Sunt foarte îngrijorată din mai multe motive.

– Șeriful Tyree mi-a spus ce s-a întâmplat pe aici. Presupun că ai motive întemeiate să te îngrijorezi. Pot să vin să te văd?

– De ce?

– Pentru că acum ești cea mai apropiată persoană de tatăl meu.

– Ți-am spus că nu știu unde este. Nici fiul meu.

– Dar s-ar putea să-ți amintești ceva dacă vorbim în continuare despre asta. Te rog, ești singura mea șansă!

– Bine.

Abby îi spuse cum să ajungă acolo și, după puțin timp, Annabelle stătea în fața lui Abby, în sufrageria ei. Caleb parcase duba la mare distanță în spate și rămăsese acolo cu Reuben. Annabelle încercă diverse feluri de întrebări, iar Abby îi răspunse la toate, dar nimic din ce află nu era de ajutor.

– Cum v-ați împrietenit?

Alegându-și cu atenție cuvintele, Abby spuse:

– Este un bun ascultător. Nu te judecă. Asta mi se pare o combinație rară. Sper că este bine. O lacrimă îi curse pe obraz. Avea și un fel de a fi. Pur și simplu, îți dădea încredere în tine.

– Crezi că el și fiul tău au plecat împreună din spital?

– Nu știu. Danny era destul de bătut. Dacă nu ar fi fost Ben... Ea se opri și se uită la Annabelle. Care este numele lui adevărat?

Annabelle ezită, dar Abby părea să fie cu adevărat îngrijorată în privința lui Stone.

– Oliver.

– Dacă nu ar fi fost Oliver, nu l-aș mai fi avut pe fiul meu, așa că am să fac tot posibilul să te ajut.

– Dacă îți aduci aminte ceva care ar putea fi de ajutor, mă găsești la numărul acesta. Ea îi dădu lui Abby o carte de vizită, îi strânse încurajator mâna și plecă.

Urcând din nou în dubă, rămase pierdută în gânduri pe locul din dreapta.

– Acum ce facem, Annabelle? întrebă Caleb, în timp ce Reuben o privi curios.

– Ești bine? întrebă el.

Ea tresări și se uită la el.

– Ce? Da, sunt bine.

– Băiete, Abby Riker are o grămadă de bani, zise Reuben când se uită în urmă la casa imensă.

– Mda, doar că a costat-o viața soțului ei.

– Acum ce facem, Annabelle? repetă Caleb.

Annabelle nu zise nimic, deoarece nu avea un răspuns.

„Unde naiba ești, Oliver?“

CAPITOLUL 63

Înregistrarea la Dead Rock includea statul aplecat în pielea goală, cu fesele depărtate cât de dureros posibil în timp ce un grup de bărbați și o femeie se uitau. În plus, femeia filma procedura, care sporea considerabil demnitatea evenimentului. După terminarea percheziției cavităților corpului, le erau rase capetele.

Stone îl auzi pe unul dintre gardieni spunând că era din cauza păduchilor, în timp ce un altul chicoti zicând că, probabil, își ascunseseră vreo armă în păr.

Ei rămaseră dezbrăcați și ghemuiți într-un colț în timp ce bărbați îi frecară cu perii aspre care păreau de sârmă. După asta, un furtun de incendiu îi udase cu o asemenea forță încât fură țintuiți de zid ca furnicile la mila unui furtun de grădină, scăpat de sub control.

Îmbrăcați în salopete portocalii și încătușați, fură conduși pe un hol de piatră spre o celulă. Gardienii țineau armele cu electroșocuri la doi centimetri de coastele prizonierilor, părând să caute un pretext ca să îi electrocuteze cu 50 000 de volți. Ușa celulei era dintr-un oțel gros de cinci centimetri, cu o fantă pentru mâncare și cătușe tăiată în jumătatea de jos și un mic vizor în jumătatea superioară. Ei fură împinși

înăuntru, iar cătușele îndepărtate, zalele zimțate julindu-le pielea, iar apoi ușa se închise și fu încuiată zgomotos în urma lor.

Knox și Stone se prăbușiră unul lângă celălalt în timp ce privirile li se îndreptară spre spațiul de doi metri jumătate pe trei metri jumătate. De zid erau fixate o toaletă de oțel și o chiuvetă fără robineți care să poată fi transformați în arme. O placă de oțel servea drept masă și cele două plăci de oțel din zid le ofereau câte o saltea subțire de plastic și o pernă. O nișă verticală de șapte centimetri în zidul gros de beton cu gratii constituia singura fereastră.

În următoarea jumătate de oră, bărbații mormăiră, gemură și își masară nenumăratele vânătăi, tăieturi și cucuie.

Knox se rezemă, în sfârșit, de zid, își scoase un dinte cu degetul și se uită la Stone.

– Ce naiba s-a întâmplat cu dreptul la proces?

– Se pare că devine tot mai nepopular în ziua de azi, îi răspunse Stone în timp ce își masă un cucui de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți de la tâmplă.

– Sunt surprins că ne-au adus împreună aici. Am presupus că vom fi separați.

– Au făcut-o pentru că nu le pasă ce vorbim între noi.

– Adică nu vom mai ieși niciodată de-aici?

– Nu existăm cu adevărat. Ei pot face orice vor. Iar el a ucis un om chiar în fața noastră. Asta arată că nu se așteaptă să fim prea curând martori. Crezi că sunt microfoane în celulă?

– Am mari îndoieli că le pasă atât de mult, dar nu poți fi sigur.

Stone se apropie, vorbi mai încet și lovi cu pantofii ziduri le ca să perturbe orice supraveghere audio.

– Există vreo șansă ca Agenția ta să ne găsească?

Knox i se alătură la lovitul zidurilor.

– Mereu există o șansă. Se pare că este singura pe care o avem acum. Dar, chiar dacă o fac, îți dai seama în câte locuri pot să ne ascundă aici? Așa cum ai spus, noi nu existăm.

– Și pot oricând să ne ucidă. Invizibili în viață, nimic în moarte. Cine te-a trimis după mine?

– Presupun că, dată fiind situația de față, ar părea destul de stupid să spun că este secret. Macklin Hayes.

Un mic zâmbet se strecură pe chipul lui Stone.

– Cred că are sens.

– Ai servit sub comanda lui.

– Dacă vrei să-i spui așa.

– Tu cum i-ai zice?

– Nu am servit sub comanda lui, i-am *supraviețuit.*

– Nu ești primul care îmi spune asta.

– M-ar fi surprins să fiu.

– Meritai medalia aia. De ce nu ai primit-o?

Stone păru surprins.

– Cum ai aflat de asta?

– Am făcut niște cercetări. Aveai toate șansele să o primești pe cea mai imporantă.

– Toți soldații din compania mea ar fi făcut același lucru pentru mine.

– Știi că e o minciună. Și eu am fost acolo. Nu toți soldații sunt croiți la fel. Deci, de ce nu ai primit-o? M-am uitat la documente. S-au oprit la Hayes.

Stone ridică din umeri.

– Nu m-am gândit prea mult la asta de-a lungul anilor.

– Ai făcut ceva care să-l supere cu adevărat, nu-i așa?

– Dacă am făcut-o, acum nu contează, nu-i așa?

– Spune-mi.

– Nu, n-am de gând să-ți spun!

– Bine, următorul subiect. Știu că i-ai ucis pe Gray și pe Simpson.

– Bravo ție!

– E o mărturisire?

Stone mări intensitatea loviturilor.

– Acum trebuie să găsim o cale să ieșim de aici pentru că, dacă nu o facem, pentru niciunul din noi nu va conta ce am făcut sau nu.

– Bine, ascult, spuse Knox.

– Încă mă gândesc. Dar, dacă evadăm, ce intenționezi să faci?

– La ce te referi?

Lui Stone îi sclipiră ochii.

– Știi la ce naiba mă refer. În legătură cu mine?

– Dacă ar trebui să îți răspund acum, aș spune că mi-aș îndeplini misiunea și te-aș preda.

Stone îi cântări cuvintele și, în cele din urmă, dădu aprobator din cap.

– Bine. Mi se pare destul de corect. Doar ca să știu cum stăm.

– Deci, pune-mă la curent cu evenimentele care ne-au adus aici.

Stone începu să vorbească și termină după o jumătate de oră, ambele perechi de pantofi continuând să lovească peretele.

– La naiba! spuse Knox. Nu glumeai cu alegerea greșită a orașului în care să te ascunzi. El își masă o tăietură de pe față. Apropo, am vorbit cu prietenii tăi.

– Care prieteni?

– Știi tu care.

– Sunt bine? Spune-mi adevărul! Fără minciuni, îi [illegible] se uită direct în ochii lui Knox.

– Nu le-am făcut nimic. Din câte știu, sunt bine.

– Ei nu știu și nu au făcut nimic. Dacă reușim să ieșim de aici, să scrii asta în raportul tău. Eu sunt implicat, nu prietenii mei.

– Bine. El se apropie de Stone și îi șopti la ureche. Dar tot au reușit să mă urmărească până aici.

– Ești sigur? I-ai văzut?

– Nu chiar, dar nu putea fi altcineva. Cel puțin tipa este aici. Susan, nu că ăsta ar fi numele ei adevărat. Sunt destul de sigur că la restaurantul local a spus o poveste care aproape m-a distrus.

– Dacă a făcut-o, a fost doar datorită prieteniei cu mine, Knox. Nu merită să fie urmărită. Mă ai pe mine. Sunt tot ce vrea Hayes.

– Dar totuși crezi că ar putea să-și dea seama că am ajuns aici?

– Nu sunt sigur pentru că nici măcar mie nu-mi vine să cred unde am ajuns.

Knox lovi cu palma zidul dur.

– Așadar, cum crezi că fac trafic de droguri dintr-o închisoare de maximă securitate?

– Încă nu am deslușit totul, dar nu cred că ar trebui să își facă griji în privința martorilor. Într-un fel, publicul este *captiv*.

– Și e posibil ca prizonierii nici măcar să nu știe. Dar presupun că toți gardienii sunt implicați.

– Nu este neapărat adevărat, spuse gânditor Stone.

– De ce?

– Un gardian care lucra aici a fost ucis într-un accident de vânătoare care nu cred că a fost un accident. Îl chema Josh Coombs și cred că a descoperit ce se întâmpla aici și a plătit pentru asta.

– Coombs? Este și numele celor care au sărit în aer.

– Mda. Willie știa că Debby Randolph nu s-a sinucis. Sunt destul de sigur că mama lui este implicată în asta. Ei au folosit-o ca să încerce să îl ucidă cu o supradoză. Când metoda nu a funcționat, au apelat la o bombă artizanală.

– O mamă care să își ucidă propriul fiu?

– Într-un oraș numit Divine. Mda.

Ușa celulei fu lovită puternic. Ambii bărbați se ridicară în picioare clătinându-se și se retraseră.

– Țineți-vă gura! le strigă un bărbat prin ușă.

– Bine, bine, tăcem, spuse Knox.

– Am spus să vă țineți fleanca, ticăloșilor!

Knox și Stone nu spuseră nimic, ci doar se uitară fix la ușă.

– Încă un cuvânt și vă scoatem afară.

Liniște.

– Bine, voi ați cerut-o! Veniți spre fanta pentru cătușe, întorceți-vă și întindeți mâinile prin deschidere. Acum!

Stone și Knox se uitară unul la celălalt. Stone se duse primul și întinse mâinile prin fantă, cu spatele la ușă. El fu încătușat strâns, încheieturile osoase ale mâinilor fiind unite și tăiate de marginea fantei. Apoi Knox procedă la fel.

– Acum, îndepărtați-vă de ușă! strigă aceeași voce.

Knox și Stone se retraseră spre partea din spate a celulei.

Ușa fu deschisă și ce urmă după aceea fu neclar.

Cinci bărbați în armuri și cu măști pe fețe intrară ținând scuturi de plastic groase de doi centimetri. Ei îi loviră puternic pe Knox și pe Stone, izbindu-i de zidul de piatră. Spray-ul cu piper îi împroșcă pe amândoi în ochi, chiar dacă electroșocurile îi paralizară. Cei doi căzură la pământ și voiră să-și ducă mâinile la ochi, dar, cu membrele încătușate *și* rigide ca ale unuor cadavre, asta nu era o opțiune. Fură dezbrăcați de haine, ridicați în aer și grăbiți pe hol. Aruncați într-un duș, șuvoiul de apă măcar le alină durerea cauzată de spray-ul pulverizat în ochi.

Ridicați din nou, fură duși într-o cameră în care două plăci de oțel păreau acoperite de urină și fecale și trântiți pe aceste paturi tari și legați în cinci puncte. Înainte să plece, gardienii îi mai electrocutară o dată.

– Pentru ce naiba a fost asta? reuși Knox să strige când îl lovi curentul.

Un gardian cu o dungă pe mânecă îl lovi peste gură cu pumnul.

– Pentru că nu ascultați ordinele. Asta nu este ca alte închisori, moșule! Aici suntem la Dead Rock. Nu știu din ce închisoare ai venit, dar aici nu primești avertismente, băiete! Niciun afurisit de avertisment. Și, doar ca să știi, pot să te electrocutez doar ca să mă distrez. Pentru că nevasta nu mi-a făcut sex oral sau pentru că potaia și-a făcut nevoile pe covor.

– Lucrez pentru CIA.

– Sigur că da. Hei, băieți, aici avem un spion! Pariez că prietenul tău este de la KGB.

El se îndreptă spre placa alăturată și îl lovi pe Stone în față.

– Ești de la KGB, bunicule? Gardianul coborî o mână înmănușată spre vintrele lui Stone și strânse. Ți-am pus o întrebare, moșule!

Stone nu spuse nimic; pur și simplu, se uită la gardian, amintindu-și fiecare detaliu al feței lui prin masca transparentă. Și, brusc, îl recunoscu. Era unul dintre bărbații cu bâtele de baseball care îl bătuseră pe Danny, iar apoi îl atacaseră pe el. Acesta era al treilea, lașul care fugise, dar pe care Stone tot reușise să îl lovească în spate cu una dintre bâte.

– Le-ai spus prietenilor tăi că i-ai părăsit fugind? spuse el încet după ce trecu efectul electroșocului.

Gardianul râse nervos sub privirea arzătoare a lui Stone, se uită la ceilalți gardieni și își îndepărtă mâna. Când părăsi camera împreună cu ai săi colegi, Stone reuși, în ciuda cătușelor, să își întoarcă fața suficient încât să-l privească pe individ. Apoi ușa se închise.

– Cred că încearcă să ne distrugă repede, mormăi Knox.

– Vor trebui să se străduiască mai mult.

– Așa crezi, nu?

– Da, cred.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Knox să se uite la el.

– Ai fost vreodată prizonier de război?

– Șase luni. De fapt, locul ăsta este drăguț în comparație cu ce li se părea soldaților Viet Cong că era uman. Acolo n-aveam parte decât de un puț acoperit de un cearșaf, de bătăi oricând binevoiau ei și de o tehnică de interogatoriu care făcea înecul să pară un joc. Iar mâncarea pe care mi-o aruncau o dată pe zi nici măcar imaginar nu putea fi considerată comestibilă.

– Dar nu mai avem douăzeci de ani, Carr.

– Spune-mi Oliver, Carr este mort.

– Bine, dar tot nu mai avem douăzeci de ani.

– Totul ține de minte, Knox. Totul ține de minte. Dacă nu crezi că ne pot distruge, nu o vor face.

– Mda, sigur, spuse Knox, plin de îndoieli.

– Ai familie?

– Un fiu și o fiică. Băiatul meu este la Pușcașii Marini, postat în Orientul Mijlociu. Fiica mea este avocată în D.C.

– Am avut o fiică. Dar a murit. Dar soția ta?

– A murit.

– La fel și a mea.

– Brunswick, Georgia? Claire?

Stone nu spuse nimic.

– Un tip Harry Finn a spus că Simpson a recunoscut că a pus să fie ucisă. Că le-a ordonat celor de la CIA să te ucidă pe tine și pe ai tăi.

Stone se uită la tavan, flexându-și încet membrele pe legăturile groase de piele.

– Harry este un băiat bun. Știe cum să-ți apere spatele.

– Îmi pare rău de familia ta... Oliver, șopti el.

– Dormi puțin, Knox. Dormi. Ai să ai nevoie de putere.

Stone închise ochii.

După câteva minute, Joe Knox făcu la fel.

CAPITOLUL 64

– Timpul se scurge, spuse Caleb.

Cei trei stăteau în jurul unei mese vechi de picnic dintr-o mică poiană de lângă drumul principal spre Divine. Mâncarea cumpărată de Annabelle de la RITA era pe masă. Reuben mânca o bucată de friptură de pui în timp ce Annabelle se încrunta la Caleb.

– Sunt deschisă la sugestii, spuse ea.

– Poate ne dă Alex o mână de ajutor, sugeră Caleb luând atent pielea de pe bucata lui de pui.

– De ce, ca să ne încurce?

– Am vorbit despre Alex, Annabelle, replică Reuben. Este cât se poate de profesionist și curajos. Și cred că ideea lui Caleb este bună.

– Ce te aștepți să facă, să vină în fugă în ajutorul nostru? Îi va distruge cariera. L-ai auzit.

– Poți oricum să-l întrebi dacă vrea să ne ajute.

– De ce eu?

– Bine, o fac eu, spuse Reuben. Fac *orice* ca să îl ajutăm pe Oliver.

Annabelle se uită la ambii bărbați, oftă și-și scoase telefonul.

– Nu, o fac eu.

După un minut, ea spuse:

– Alex?

– Annabelle? Ești bine?

– Eu... ea se opri. *Avem* nevoie de o favoare.

După cinci minute, închise telefonul.

– Ei bine? întrebară la unison Reuben și Caleb.

– O să ne ajute. De fapt, o să vină aici.

Reuben îl bătu pe Caleb pe spate, aproape aruncându-l cu capul înainte în castronul cu salată de cartofi.

– Știam eu! Prietenia *este* mai importantă decât datoria.

– Mda, ei bine, vom vedea, nu-i așa? șopti ea. Dar, între timp, nu putem sta degeaba. Oricum trebuie să cercetăm.

Reuben aruncă oasele pieptului de pui în pădure, se șterse la gură și mototoli șervețelul.

– Sunt gata de acțiune. Plec în recunoaștere, să văd dacă descopăr ceva.

– Eu și Caleb ce facem?

– Mai vorbiți cu niște oameni din oraș. Iar Caleb rămâne cu tine. Amintește-ți că un criminal este în libertate. Ne întâlnim aici mai târziu.

– Mă îngrijorează reporterul, spuse Annabelle. Chiar dacă îl găsim pe Oliver, tipul ar putea strica tot. Nu mi-a plăcut expresia lui, zise ca și când și-ar fi dat brusc seama de ceva.

– Ei bine, poate că va trebui să îl convingem că ar fi în interesul lui să nu urmărească subiectul cu pricina, zise Caleb.

Annabelle se gândi la sugestia lui.

– Cred că ai dreptate.

Reuben plecă cu motocicleta Indian, în timp ce Caleb și Annabelle se întoarseră în Divine. Când ajunseră pe strada principală, Annabelle îl rugă pe Caleb să parcheze lângă tribunal.

– Șeriful mi-a spus că mama lui Willie Coombs lucrează la tribunal ca funcționară. Vreau să văd dacă pot vorbi cu ea.

Caleb se uită împrejur, iar ochii i se luminară când zări biblioteca.

– Cred că văd ceva ce pot face, spuse el. Dar, dacă ai nevoie de o gardă de corp, pot să rămân cu tine. Așa cum a spus Reuben, un criminal umblă liber.

Ea îi zâmbi grațios.

– Apreciez oferta, durule, dar cred că mă descurc. Biroul șerifului este alături.

Caleb plecă, iar Annabelle intră în tribunal.

Shirley Coombs își ridică privirea de la birou când ușa se deschise. Annabelle se prezentă și-i spuse de ce era acolo. Deși Annabelle nu avea de unde să știe, Shirley Coombs părea că îmbătrânise câteva decenii.

– Chiar îmi pare rău pentru fiul tău.

Shirley o privi bănuitoare.

– L-ai cunoscut pe Willie?

– Nu, dar șeriful Tyree mi-a povestit ce s-a întâmplat.

– Părinții nu ar trebui să trăiască mai mult decât copiii lor, spuse ea încet, iar apoi își aprinse o țigară; degetele îi tremurau atât de rău încât abia reuși să folosească bricheta.

– Nu, doamnă, nu ar trebui.

– Mi-am pierdut și soțul. Într-un accident, spuse ea repede. Și tatăl într-o surpare a minei.

– Dumnezeule, este îngrozitor!

– Mda, viața este îngrozitoare, nu-i așa? zise ea sarcastic. Cum pot să te ajut?

– Speram să îmi poți spune ceva despre tatăl meu.

– Nu l-am cunoscut, rosti ea imediat.

Annabelle o studie atent pe femeie, fără să pară că o făcea.

„Bine, asta a fost o minciună."

Ea se uită la teancul de cutii.

– Am mult de lucru, spuse Shirley.

– Sunt sigură. Chiar sunt îngrijorată pentru tatăl meu.

– Cineva mi-a spus că pleca din oraș.

– Cine?

– Nu-mi amintesc. Probabil că am auzit fără să vreau la Rita.

– Ești prietenă cu Abby Riker?

În acel moment, o ușă interioară se deschise și judecătorul Mosley ieși. Purta un costum și își ținea într-o mână șapca de condus.

– Shirley, eu... El se opri când o văzu pe Annabelle și zâmbi imediat. Ei bine, ea cine este?

Annabelle îi strânse mâna și îi simți degetele zăbovind o secundă prea mult pe ale ei. Femeia îi explică cine era și de ce venise.

– Ben pare un om foarte interesant, spuse Mosley. Mi-aș fi dorit să îl cunosc mai bine. Sper să îl găsești. Ei bine, trebuie să plec.

– Te duci până la închisoare, domnule judecător? întrebă Shirley.

– Da. El se întoarse spre Annabelle. Urc acolo o dată pe săptămână ca să rezolv disputele dintre prizonieri și gărzi. Și mă tem că sunt multe.

– Sunt sigură.

– Reabilitarea este cheia, zise el. Deși nu mulți dintre cei de la Blue Spruce vor vedea lumina zilei ca oameni liberi, tot merită ceva respect și demnitate.

– Asta credea Josh, spuse Shirley fără să gândească.

Cei doi se întoarseră ca să o privească.

Ea roși.

– Soțul meu. Era gardian acolo. Ea se uită la Annabelle. El este cel care a murit în... accident. Credea că oamenii ar trebui tratați cu respect indiferent de ce au făcut, fie că erau sau nu prizonieri.

– Exact, spuse Mosley. Voi fi primul care voi recunoaște că Howard Tyree nu e chiar convins de acest concept, dar de aceea merită repetat. Și, cu prezența mea săptămânală, sper să îi fac pe toți să vadă că se poate ajunge la un numitor comun.

– Howard Tyree? spuse brusc Annabelle.

– Este fratele șerifului, răspunse Shirley. Directorul de la Dead Rock.

Mosley îi zâmbi lui Annabelle.

– Numele oficial este Blue Spruce, dar oamenii de aici îi spun Dead Rock.

– Îi spun Dead Rock pentru că o grămadă de mineri au rămas prinși într-o surpare, izbucni Shirley. Nu s-a putut ajunge la ei. I-au închis acolo și au construit o nenorocită de închisoare deasupra. Și unul dintre ei a fost tatăl meu.

Lui Shirley i se întinse rimelul din cauza lacrimilor, iar Annabelle și Mosley își mutară politicoși privirea. Judecătorul spuse în cele din urmă:

– Mineritul este o afacere foarte periculoasă.

– Îmi dau seama, răspunse Annabelle.

– Ei bine, o zi bună, doamnelor!

După ce el plecă, Annabelle se ridică în picioare.

– Cred că te las să revii la lucru.

– Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta, spuse ursuză Shirley.

„O, deja ai făcut-o doamnă!“

CAPITOLUL 65

Stone și Knox rămaseră legați aproape șase ore și dormiră tot timpul. Gărzile care veniră să îi ducă pe cei doi în celulă părură triști că bărbații suportaseră chinul atât de ușor.

Ei fură îmbrăcați din nou în salopetele portocalii și duși înapoi în celulă. Amândoi trebuiau să facă un efort ca să se controleze în fața tachinărilor gardienilor. Knox fu nevoit să își muște buza, iar Stone doar se uită înainte fără să clipească, spunându-și că ocazia urma să apară, dacă ar fi avut răbdare.

După o oră, fură din nou percheziționați în pielea goală, încătușați și conduși spre cantină, unde cătușele li se scoaseră ca să poată mânca.

Lui Knox îi ghiorăia stomacul când se așezară la o masă liberă și se uitară la marea de prizonieri. Numărând repede, Stone ajunse la cinci sute de deținuți, mai mult de trei sferturi fiind negri, în timp ce toți gardienii pe care îi vedea erau albi.

Unii prizonieri se uitară la ei cu o mulțime de expresii care variau de la curiozitate la indiferență și ostilitate. Doar câțiva vorbeau. Cei mai mulți se concentrau la mâncarea lor. Knox își coborî privirea când i se puse în față mâncarea.

După ce omul plecă, el îi spuse lui Stone:

– Mă întreb dacă au un cabernet care să meargă bine cu lăturile astea?

– Îmi place că ai umor, Knox! Așa trece mai repede timpul. Ce vezi acolo? întrebă și arătă spre mulțimea de deținuți.

– Niște amărâți ca noi, doar că noi nu am comis nicio crimă. Pardon, *eu* nu am comis nicio crimă.

Stone luă o gură din mâncare cu o lingură moale din polistiren, singurul tacâm oferit.

– Ai mai fost prin închisori, nu-i așa?

– Mda, dar nu ca deținut.

– Deci, ce este diferit? Gândește-te la asta.

Knox se uită împrejur.

– Ei bine, par destul de liniștiți ca să fie durii din zonă.

– Corect. Sunt subjugați, înfrânți și speriați. Altceva?

Knox se uită la grupul cel mai aproape de ei: toți cei patru negri stăteau în dorul lelii și mâncau fără să se deranjeze să se uite unii la ceilalți.

Knox miji ochii, urmărindu-le mișcările letargice și ochii sticloși.

– Și drogați?

– Și drogați. Știm că au suficiente pilule care să își facă efectul.

– Crezi că aici ajung cutiile cu pilule? Aici?

– Nu. Toată marfa era menită să fie vândută pe stradă și probabil în New York, Philly, Boston, D.C. și alte orașe mari de pe Coasta de Est. Probabil că folosesc un pic din ce le prisosește ca să îi drogheze pe tipii ăștia.

– Să-i drogheze involuntar pe prizonieri? Cred că treaba asta încalcă aproximativ un milion de drepturi.

Stone se aplecă brusc și începu să înfulece. Simțind de ce, Knox făcu imediat la fel. Pașii veniră în spatele lor și se opriră.

– Manson, cum se adaptează noii prizonieri la rutina noastră? îl întrebă Howard Tyree pe gardianul masiv care stătea lângă el.

Manson avea un plasture pe ochiul drept și, când își ridică privirea, Stone își dădu seama de ce. Manson era cel pe care îl lovise în ochi cu cureaua.

„Situația devine tot mai bună."

– Este nevoie de ceva muncă, dar îi vom face să fie așa cum trebuie, domnule.

Stone urmări cum Manson își îndoi și-și îndreptă degetele în timp ce se uită la Stone cu singurul ochi rămas. Privirea bărbatului era una clar criminală. El își scoase bastonul din toc și, cu capătul, îl împinse pe Stone în maxilar.

– Cu ăsta de aici va fi nevoie de ceva muncă *în plus*, dar îl vom face să ne înțeleagă metodele.

– Bravo! spuse Tyree.

Când Manson retrase bastonul, o făcu în așa fel încât marginea zimțată a lemnului îl zgârie pe Stone pe față. Pielea începu să sângereze, dar Stone nu făcu nicio mișcare ca să o șteargă.

– Știi, în majoritatea închisorilor de maximă securitate, deținuții mănâncă în celule și în recreație ies câte unul, pe rând, zise Tyree. Dar aici, la Blue Spruce, suntem mai generoși. El studie camera foarte liniștită. Aici, le permitem deținuților să se simtă oameni. Mănâncă bine și au tovarăși.

Tyree îl strânse pe Stone ușor de umăr. Stone ar fi preferat să fie mușcat de șerpii cu clopoței din mină decât să simtă atingerea respingătoare a bărbatului. Totuși, el nu tresări, iar Tyree își luă, în cele din urmă, mâna.

– Și, datorită compasiunii și înțelegerii noastre față de astfel de lucruri, continuă Tyree, mai devreme sau mai târziu,

toți ne vor învăța obiceiurile. Dar voi fi primul care va recunoaște că drumul poate deveni dificil câteodată.

În timp ce se plimba însoțit de un zid de gardieni, fiecare deținut se uită la farfuria lui ca și când ar fi fost cea mai minunată mâncare văzută vreodată.

„Tipii nu sunt doar drogați, sunt îngroziți, gândi Stone, deoarece știu că individul îi poate ucide și ei nu pot să facă nimic în privința asta.

Poate să mă ucidă și pe mine. Și probabil că o va face. Asta dacă nu ajunge Manson mai întâi la mine."

El își șterse sângele de pe față cu șervețelul abia după ce Manson și Tyree plecară din încăpere.

CAPITOLUL 66

După masă, li se permise tuturor să iasă afară treizeci de minute, unde „afară“ era o podea de beton în mijlocul curții închisorii, acoperită cu un strat de sârmă ghimpată, unde un coș de baschet fără plasă și mingea peticită erau, aparent, singura distracție.

„Cam asta a fost cu nuanța umană și liberală“, gândi Stone.

Unii dintre deținuți alergau încet în cercuri mici, unul bătea mingea și totuși majoritatea doar stăteau pe loc și-și priveau încălțările. În turnurile de pază erau gardieni cu puști AK-47, puști cu alice și carabine cu lunetă, pregătiți și foarte ușor de văzut de toți cei de jos. Stone observă că o linie albastră înconjura terenul de beton.

– Dacă depășești linia, chiar și cu un deget de la picior, oamenii de sus te împușcă, spuse un deținut scund și anxios cu o mustață gri zburlită, păr dezordonat și ochi care nu promiteau mai nimic.

– Mulțumesc de informație, zise Knox. Au uitat să ne spună la ora de orientare.

Anxiosul se uită la Knox și râse.

– Hei, bună gluma! Este al naibii de bună! El se uită la Stone. Voi mai ieșiți de aici?

– Nu cred, răspunse Stone. Tu?

– Am fost condamnat pe viață, spuse monoton anxiosul. Trei condamnări pe viață consecutive, nu concomitente. Asta e o mare diferență. O, da, am aflat! Ambele încep cu litera „c", dar aici se termină asemănarea, omule.

– Înțeleg.

Stone observă meticulos poziția fiecărui turn și unghiurile de tragere disponibile gărzilor de sus. Proiectarea spațiului îl impresiona. Nu trebuia să fii prea priceput ca să ucizi un om de jos înainte ca măcar să aibă șansa să își facă nevoile pe beton, cu atât mai puțin să evadeze.

– La asta sunt condamnați majoritatea oamenilor de aici? La închisoare pe viață? întrebă Knox.

– Toți cei pe care îi cunosc sunt, iar eu sunt aici de unsprezece ani. Cel puțin cred că au trecut unsprezece. Țineam un calendar, dar nu mi-a mai rămas loc pe zid. Nu contează. Fără eliberare condiționată pentru bătrânul Donny.

– Ce ai făcut, bătrâne Donny? întrebă Knox vizibil dezgustat, deși Donny nu remarcă.

– Am ucis trei copii, rosti fără nicio emoție, ca și când i-ar fi zis data nașterii. El își suflă nasul în mâinile făcute căuș, iar apoi și le șterse de coapse.

– Și de ce naiba ai face asta, Donny băiete? întrebă Knox strângându-și pumnul.

– Deoarece cățeaua mi-a spus să o fac. Erau copiii ei din a doua căsnicie, omule. Bani de asigurare. Cel puțin așa mi-a zis. M-a sedus. Așa este! S-a culcat cu mine. Eram și drogat când i-am ucis. Ai crede că lucrul ăsta ar fi în apărarea mea, nu-i așa? Dar nu este. Am fost jefuit omule, jefuit. Adică, unde naiba este răspunderea?

– Răspunderea? zise neîncrezător Knox.

– Da, omule. Avocații, judecătorii, cățelele care se culcă cu tine ca să faci niște rahaturi. Nimeni nu mai vrea să își asume răspunderea pentru nimic. Este păcat. Dumnezeu să binecuvânteze America, dar trebuie să ne revenim în țara asta.

Knox își încleștă maxilarul.

– *Ea* a primit trei condamnări pe viață?

– Cățeaua? Pe naiba! Doar a dat vina pe mine. Și s-a căsătorit din nou și stă frumos cu toți banii din asigurare, în timp eu putrezesc aici. La proces a zis că sunt *maniac*. Și am băut cocktailuri împreună, omule. Jur pe Dumnezeu!

– Mi se pare că aveai nevoie de un avocat mai bun. Dar, pe de altă parte, cred că ești exact unde trebuie să fii, Donny. Acum, de ce nu pleci să-ți găsești un alt colț în care să stai? întrebă Knox, făcând un pas amenințător spre el.

Înainte ca Donny să se poată mișca, Stone îl prinse de braț chiar în timp ce unul dintre gardienii din turn se uită la ei, cu mâna pe siguranța trăgaciului unui AK.

– Hei, Donny, ai fost în multe închisori? întrebă Stone.

– Eu? La naiba, da! Asta e a patra pentru mine. Și a doua de maximă securitate, adăugă el mândru.

– De ce te-au trimis la Dead Rock?

– Am lovit un gardian. Nu le place când *îi* lovești, dar cu siguranță nu îi deranjează să ne bată, nu-i așa?

– Da, viața este nedreaptă! exclamă Knox.

– Pariez că ești un tip atent. Ai observat ceva ciudat pe aici? spuse Stone.

– Să observ? Omule, ieșim din celulă doar o oră pe zi. Treizeci de minute pentru masă, treizeci pentru rahatul ăsta de recreere. Apoi, preț de douăzeci și trei de ore și două mese, rămâi în celula de doi pe trei metri. Nu prea ai timp să observi lucruri.

În timp ce ei vorbeau, bărbatul care bătea mingea o lăsă să îi scape. Aceasta trecu de linia albastră și el se duse să o ia.

– O, la naiba! spuse Knox, care tocmai îl observase. Hei, prietene!

Bărbatul ori nu îl auzea, ori nu îi păsa. Depăși linia, iar glonțul îl lovi chiar în spate. Omul căzu cu fața în jos. Stone și Knox începură să alerge spre el, dar alte împușcături se auziră, iar ei se opriră.

Cât priviră, doi gardieni veniră și îl luară pe bărbat. Stone nu observă niciun strop de sânge.

– Folosesc nenorocitele alea de gloanțe oarbe dacă ești la prima abatere, spuse Donny. Dor ca naiba. Te doboară, dar nu te ucid. Acum, dacă este a doua oară, ei bine, nu vei mai fi prin preajmă pentru o a treia oară, înțelegi ce spun?

Ei reveniră în colțul lor în timp ce bărbatul inconștient fu luat.

Stone continuă discuția anterioară.

– Și cum rămâne cu biblioteca închisorii? Cursurile? Atelierele? Ai observat ceva pe-acolo?

Donny pufni.

– Ce, ai urmărit reluările *Evadării din Alcatraz*? Uită-te împrejur, omule, nu e niciun Clint Eastwood pe aici! Ne-au tot promis o bibliotecă de când am ajuns aici, dar încă nu am văzut nicio nenorocită de carte. Ar trebui să urmărim și niște cursuri generale la televizor, dar ei spun că se tot strică. Nu este niciun atelier. Nu este nimic. De trei ori pe săptămână, faci un duș de cinci minute în care-ți bagă bastonul în fund de fiecare dată, ca și când ai scoate cumva o bazooka din fund și i-ai arunca în aer. Aș prefera să rămân murdar. Dar nu prea am de ales.

El își aruncă o bucată de gumă în gură și o mestecă greoi cu cei câțiva dinți pe care îi avea.

– Vizitatori, telefoane acasă? Avocați?

Donny chicoti.

– La Dead Rock trebuie să îți câștigi vizitele. Primești maximum două pe lună. Dacă faci cea mai mică greșeală, ghicește ce – nu mai primești vizitatori. Și mai știi ceva? Din ce am auzit aici, nimeni nu a câștigat nicio vizită în ultimii cinci ani. Eu cu siguranță n-o să câștig. Nu că ar sta mulți la coadă ca să mă vadă, dar totuși. Și, dacă poți măcar să te apropii de nenorocitul de telefon, ai dreptul la un apel cu taxă inversă. Și nici măcar nenorocita de maică-mea nu plătește un apel cu taxă inversă de la mine. Și aici nu vine niciun avoact. Băieții ăștia nu mai au dreptul la apel. Toată lumea a uitat de noi. Nu mai reprezentăm nimic. Suntem Dead Rock. O să murim aici; așa stau lucrurile. E mai bine să te obișnuiești cu asta. El înghiți guma și scuipă o flegmă.

Stone se uită împrejur la ceilalți deținuți.

– Oamenii par cam potoliți aici, spuse și-i aruncă o privire lui Donny. Puțin cam prea potoliți.

Donny schiță un zâmbet și se apropie.

– Ai observat și tu? Majoritatea băieților nu au fost prinși cu rahatul ăla.

– Așadar, ce drog folosesc?

– Nu știu, dar este destul de puternic.

– Îl pun în mâncare?

Donny dădu aprobator din cap.

– La care masă?

– La prânz sau la cină, dar asta e chestia. Nu știi niciodată la care din ele.

– Deci, tu de ce pari atât de vesel?

Ochii lui Donny sclipiră.

– Aș putea să îți spun micul meu secret, dar ce-mi dai pentru el? Asta e întrebarea de un miliard de dolari.

Stone începu să spună ceva, dar Knox interveni.

– Spune-ne și, dacă ies vreodată de aici, am să te scot din Dead Rock.

– Corect, pe naiba o să o faci! Și, în plus, nu vei pleca niciodată de aici.

– Sunt agent federal, Donny. Am fost trimis să investighez închisorile corupte. Crezi că locul ăsta este corupt?

– Sunt al naibii de sigur. Dar, dacă ești federal, de ce *m*-ai scoate de aici?

– Federali pot face orice, Donny. Tu mă ajuți, America te ajută.

– Și nu ai avea multe de pierdut dacă o faci, adăugă Stone.

Donny se gândi la asta.

– Bine. Nu că aș crede că ești federal, dar, ce naiba! Vorbi mai încet. Orice mâncare ai primi, să nu mănânci blestemații de morcovi; aruncă-i la toaletă, apoi exersează-ți expresia de tâmp pentru băieții cu bastoanele.

Donny se îndepărtă repede când un gardian se apropie de ei.

– Ei bine, a fost instructiv, dar nu prea util în afară de partea cu morcovii, spuse Knox. Îl crezi?

– Probabil. El se uită din nou la ziduri. Locul a fost bine gândit, Knox. Nu văd multe puncte slabe.

– Ziua devine din ce în ce mai frumoasă.

Se auzi o alarmă, iar prizonierii începură să intre.

– Singurul mod... zise Stone.

Glonțul atinse betonul lângă el, iar bucățile împrăștiate le zgâriară gambele amândurora. Knox și Stone se apucară de

gambe chiar în clipa în care un alt glonț lovi în apropiere. Acestea, în mod clar, nu erau gloanțe oarbe.

– Mâinile sus! strigă un gardian din turn printr-o portavoce când trăgătorul veni lângă el, cu reticulul lunetei îndreptat către capul lui Stone.

Amândoi ridicară mâinile în aer, iar sângele li se prelinse de pe pantaloni, în pantofi.

– Ce naiba...? spuse Knox.

– Nu ați mers suficient de repede, băieți, zise Donny peste umăr.

– Ce naiba s-a întâmplat cu gloanțele oarbe pentru regula primei abateri? izbucni Knox când merseră repede după grup.

– Se pare că nu se aplică în cazul nostru.

– Mda, mormăi Knox.

O asistentă veni mai târziu în celula lor. Ei fură dezbrăcați, percheziționați, iar apoi încătușați în timp ce ea rămase locului și urmări totul înconjurată de gardieni.

Prin ușa deschisă și pe holul de afară, Stone văzu o cameră video fixată de perete. El aprecie că, în cazul oricărei ieșiri din celulă, camera era poziționată perfect ca, în cel mai bun caz, să înregistreze o imagine frumoasă a spatelui gardienilor care snopeau în bătaie un deținut nevăzut.

„Cu siguranță nevăzut."

Asistenta le curăță rănile și îi bandajă în timp ce gardienii făcură comentarii batjocoritoare la adresa rănilor lor minore.

Stone și Knox nu spuseră nimic.

Totuși, după ce asistenta termină, Stone zise:

– Mulțumesc, doamnă!

El fu imediat pocnit peste gură cu un baston înfășurat în prosop, lovitura doborându-l.

– Nu vorbești cu doamna, ticălosule! strigă Manson, gardianul cu un singur ochi, când se aplecă spre fața însângerată a lui Stone.

Asistenta îi zâmbi grațios apărătorului ei în timp ce ieșiră.

Knox îl ajută să se ridice în picioare.

– Trebuie să ieșim de aici, Oliver, sau suntem morți!

– Știu. Știu, spuse Stone în timp ce își șterse sângele proaspăt de pe față, iar apoi îngheță.

Gardianul se uita la el, strângând bine cu mâna ușa celulei când o închidea. Nu era un tânăr. Era mai în vârstă, iar părul gri îi ieși de sub șapcă în timp ce se uită la Stone. Chiar înainte ca ușa să se închidă, gardianul dădu scurt din cap spre Stone.

CAPITOLUL 67

Mai târziu, când Reuben se întâlni cu Annabelle și Caleb în tabără, bărbatul masiv nu avea multe de reportat. Totuși, observase un lucru.

– Am fost în toate orășelele astea de aici, dar Divine este diferit.

– Cum anume? întrebă Caleb.

– Oamenii au bani, răspunse Reuben. Am văzut magazine prospere, mașini noi, clădiri renovate, un tribunal și o închisoare. Am fost la biserică și chiar am spus o mică rugăciune. Am vorbit cu preotul care mi-a spus că totul s-a făcut în ultimii câțiva ani.

– Ce ai pretins că ești? întrebă Annabelle.

– Am spus că sunt un scriitor care caută să plaseze acțiunea unui roman într-un mic oraș de munte. Toată lumea a părut să accepte explicația. Presupun că arăt a scriitor, adăugă el mândru.

Caleb se uită la prietenul lui uriaș cu păr brunet lung și ondulat și barbă încărunțită.

– Aș spune că pari mai mult boem, dar probabil că este un detaliu. Însă cred că înțeleg ce spui. Biblioteca era foarte frumoasă și bibliotecara a zis că a fost recent renovată. E

dotată cu un centru media nou și calculatoare, cu tot ce trebuie.

– Și cine i-ai spus că ești? întrebă ursuz Reuben.

– Un rătăcitor care iubește cărțile. Cred că rolul mi se potrivește destul de bine.

– Chiar i-ai spus așa ceva? întrebă Annabelle.

– Nu, de fapt, i-am spus că îmi caut o slujbă ca bucătar și că verific anunțurile. Dintr-un motiv oarecare, a acceptat explicația fără alte întrebări, deși nu par vreun expert în arta gătitului, adăugă el rigid.

– Cu siguranță nu pari. Tu ce ai aflat, Annabelle? întrebă Reuben.

Ea le povesti despre conversația cu Shirley și judecătorul Mosley.

– Femeia știe ceva, asta e sigur. Cred că ar trebui să o urmărim și să vedem ce mai putem afla.

– Sună bine.

– Când ajunge Alex aici? voi să știe Caleb.

– Curând, cel puțin așă sper.

– Ți-e dor de omul legii, nu-i așa? întrebă Reuben.

– Nu, pur și simplu, m-am săturat să mă gândesc eu la toate.

– Ei bine, uite încă un lucru la care să te gândești. Unde vom dormi?

– Nu în oraș, spuse ea. Ce ai spune să dormim aici, în dubă?

– În dubă? zise Caleb cu o expresie speriată. Cum rămâne cu baia?

Annabelle îi arătă pădurea.

– Ne ducem în natură.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! începu Caleb.

Reuben ridică o mână.

– Caleb, dacă un urs poate să-și facă nevoile în pădure, poate și un bibliotecar.

– Și cum rămâne cu reporterul? semnală Caleb.

– Am un fel de plan, dar am nevoie de ajutorul lui Alex. Ea se întoarse spre Reuben. Așadar, de ce crezi că Divine este atât de prosper?

– Dacă răspundem la întrebarea asta, putem să ne explicăm de ce oamenii tot sunt uciși și/sau aruncați în aer, zise el.

– Crezi că i s-a întâmplat ceva lui Oliver? întrebă Caleb.

– Nu am întâlnit pe nimeni mai capabil să aibă grijă de el în afară de Oliver, răspunse sincer Reuben.

„Cel puțin putem spera", gândi Annabelle.

CAPITOLUL 68

Era deja ora șapte seara, iar întunericul se lăsase peste orașul Divine când Shirley Coombs părăsi tribunalul. Ea se opri la un magazin și, când reveni, ducea o sacoșă de plastic plină cu sticle de vin. O puse în mașină și apoi intră în restaurantul Rita. Când ieși după câteva ore, urcă în mașina ei Infiniti cu două portiere, ultimul model, care era parcată în spatele tribunalului. Aparent, femeia era atât de adâncită în gânduri încât nu văzuse duba albă din spatele ei când intră pe carosabil și plecă în viteză.

Ajunse acasă și intră, clătinându-se ușor.

Caleb opri duba la câteva străzi distanță de casa femeii. Shirley Coombs locuia într-o clădire cu un etaj, placată cu vinil, cu o mică verandă frontală decorată cu ghivece cu panseluțe. O alee de pietriș conducea spre un garaj separat. La douăzeci de metri în spatele casei era o pădure deasă. Într-o curte laterală era o grădină de legume, deși singurele plante acum erau câteva tulpini goale și aplecate de roșii. O grămadă de scaune de grădină ruginite și una de lemne de foc dominau curtea mică din spate. Doamna nu avea vecini; casa ei era singura din zonă.

Reuben se aplecă înainte între cele două scaune din față și se uită la casă când se aprinseră luminile înăuntru.

– Așteptăm să adoarmă și percheziționăm locul după aceea?

– De ce nu te duci să vezi dacă poți să te uiți înăuntru pe una dintre ferestre? întrebă Annabelle.

– Mă duc și eu cu el, spuse Caleb.

– De ce?

– Doi oameni văd mai bine decât unul singur.

Ieșiră din dubă și se îndreptară spre casă, rămânând lângă marginea pădurii până se apropiară de locuință. Apoi amândoi merseră direct spre veranda din spate.

Câteva minute mai târziu, erau din nou în dubă.

– Apropo de diamante împachetate într-o cutie de conserve, spuse Reuben.

– Ce vrei să spui? întrebă Annabelle.

– Spune că interiorul modestei reședințe a lui Shirley Coombs nu prea se potrivește cu exteriorul. Toată mobila este de lux, tablourile de pe pereți sunt adevărate picturi în ulei, făcute de câțiva artiși pe care i-am recunoscut, covoarele sunt autentic orientale și are cel puțin o sculptură demnă de un muzeu.

– Shirley, funcționara tribunalului unui orășel, trăiește pe picior mare, adăugă Reuben.

– Dar astfel încât nimeni să nu vadă, spuse Annabelle. Casa e urâtă pe dinafară și pun pariu că nu-i încurajează pe musafiri.

– Probabil că îi place să fie înconjurată de lucruri frumoase, speculă Caleb.

– Aș vrea să îi văd extrasul de cont, spuse Annabelle. Pe ce pariezi că e foarte bogată?

– Și totuși stă în casa asta, zise Reuben. De ce?

– E avară, rosti Caleb și amândoi se uitară la el. Ea face ceva aici, ceva la tribunal, și este plătită pentru asta. Dar vrea mai mult și nu va primi dacă pleacă.

– Pun pariu că ai dreptate, Caleb. Bine gândit! Mi s-a părut că este ahtiată după bani.

– Problema este următoarea: oare are legătură cu orice i s-a întâmplat lui Oliver? întrebă Reuben. E posibil să ne pierdem vremea cu ea și, între timp, Oliver să aibă probleme serioase.

– Cred că o legătură există, Reuben, spuse Annabelle. Din ce mi-a zis șeriful, Oliver era implicat în toată situația asta. Mi-e greu să cred că un astfel de orășel are două secrete mari, fără legătură între ele. Orice face Shirley trebuie să fie legat de toate celelalte lucruri. Obligatoriu. Este singura pistă pe care o avem.

Trecu o oră și, apoi, încă una. În cele din urmă, ușa de la intrare a casei se deschise, iar Shirley ieși îmbrăcată în blugi, cu o bluză cu mâneci lungi și pantofi fără toc și ducând o geantă. Felul în care se îndreptă spre mașină arăta că băuse măcar o parte din vinul cumpărat.

– Are de gând să conducă în starea asta, pe aici? spuse îngrijorat Caleb.

Când Shirley ieși repede de pe alee, Caleb o urmări. Ei se îndreptară din nou spre oraș și îl traversară. Shirley vira în cele din urmă și intră pe un drum de pământ, oprind mașina în fața rulotei distruse.

Deschise portiera, își luă geanta, merse clătinat spre ce mai rămăsese din treptele de la intrare și se așeză. Deschise geanta, scoase o sticlă de vin și bău, dar alcoolul o luă pe o cale greșită, iar ea ajunse să-l vomite în mare parte. Aruncă

sticla și-și aprinse o țigară. Apoi începu să plângă, sprijinindu-și capul pe genunchi.

– Willie! WILLIE! suspină ea.

– Pot să te ajut?

Shirley tresări și o văzu pe Annabelle stând acolo. Ea își șterse fața cu mâneca, o privi cu neîncredere o clipă, iar apoi scutură obosită din cap.

– Nu mă mai poate ajuta nimeni acum, zise și arătă spre dezordinea din spate.

– E locul în care fiul tău a...?

Shirley dădu din cap și trase din țigară.

– Ce naiba cauți aici? bolborosi femeia.

– Mergeam cu mașina să-mi caut tatăl și am auzit pe cineva plângând. Îmi pare rău, Shirley, sincer! Știu cum te simți, cum e să pierzi pe cineva. Annabelle se așeză pe trepte lângă ea.

– De ce ai venit aici?

– Șeriful mi-a spus că tatăl meu l-a ajutat pe Willie. Nu știu, m-am gândit că aș putea găsi vreun indiciu pe aici. Momentan, caut acul în carul cu fân.

Auzind explicația sinceră, suspiciunile lui Shirley păreau să fi dispărut. Ea își aruncă țigara și se frecă la ochi.

– *Era* curios în legătură cu ce i s-a întâmplat lui Willie, spuse ea încet, și a venit să mă vadă.

– Da? zise repede Annabelle. Credeam că voi doi nu ați vorbit.

– Te-am mințit, spuse direct Shirley. Nu știam cine ești, adăugă ea vag.

– Sigur, înțeleg.

Shirley își puse agitată mâinile pe coapse și arătă înainte.

– Pe întuneric se întâmplă multe lucruri pe care nu le vezi decât când este prea târziu.

– Corect. Despre ce ați vorbit?

– Mi-a spus că cineva a încercat să îl ucidă pe Willie; că i-a pus ceva în pilulele lui de Tylenol. Probabil a crezut că eu am făcut-o, dar nu i-aș fi făcut niciodată asta lui Willie. Ba într-o seară chiar m-am dus până la rulota lui Willie ca să văd ce pilule avea acolo. Credeam că cineva încerca să-i introducă în organism ceva care nu trebuie să fie acolo. Atunci am dat de tatăl tău, iar el a devenit bănuitor. Dar mi-am iubit băiatul. Nu l-aș fi rănit niciodată.

Ea începu să suspine din nou, iar Annabelle îi puse o mână pe umăr, ca să o aline.

– Sunt sigură că tatăl meu voia doar să fie de ajutor.

Shirley își șterse ochii și inspiră niște aer proaspăt, calmându-se.

– Acum știu asta. Și el avea dreptate. Cineva l-a ucis pe Willie, la fel de sigur ca faptul că stăm de vorbă.

– Știi cine ar fi putut să o facă?

– Am câteva idei, sigur. Obrajii lui Shirley tremurară.

– Poți să-mi spui?

– De ce?

– Shirley, oricine ți-a ucis fiul ar putea să-mi urmărească tatăl pentru că încerca să îl ajute pe Willie.

– Sigur, presupun că are sens. O, nu știu. Pur și simplu, nu mai știu.

– Am să-ncerc și eu să te ajut, dacă poți să ai încredere în mine.

Shirley o apucă pe Annabelle de mână.

– Dumnezeule, fato, ai idee cât timp a trecut de când am avut încredere în cineva din locul ăsta nenorocit?

– Ai încredere în mine și te voi ajuta. Îți promit.

Shirley se uită la ce mai rămăsese din rulota lui Willie.

– Când tatăl meu a fost îngropat în mina aia surpată, am suferit cu toții. Sigur, oamenii mor, dar poți să-ți iei rămas-bun și să-i îngropi cum se cuvine – sau cel puțin așa ar trebui. Dar nu și în cazul surpărilor de mină. Știi cu ce te alegi? Cu o scrisoare de condoleanțe din partea firmei de minerit, scrisă de vreun nenorocit de avocat astfel încât directorul firmei să nu spună nimic atacabil sau ce ar putea fi folosit împotriva lor. Știi, recunoașterea vinovăției? Lucrez pentru un judecător, știu ce e cu rahaturile astea.

– Absolut, este îngrozitor! spuse Annabelle încurajator, continuând s-o țină strâns de mână pe femeia mai în vârstă.

– Firma de minerit nu a vrut să facă nimic, deci restul minerilor s-au adunat și au săpat un puț paralel, în ideea că ar putea ajunge în locul unde erau blocați minerii. Au lucrat zi și noapte, împrumutând și cerând echipament de la oricine au putut. Asta s-a întâmplat cu mult timp înainte să existe internetul, iar majoritatea oamenilor de aici nu aveau nici măcar televizoare și nici n-au apărut echipe de știri cu antene de satelit așa cum vezi peste tot când vreo stea de cinema se îmbată și ajunge la proces. Deci nimeni nu a știut nimic din ceea ce se întâmpla cu adevărat. Alături de restul femeilor, mama și cu mine am înființat o bucătărie și o spălătorie și am adus paturi și ce le mai trebuia bărbaților, cât ei au săpat. Și au săpat mult. Au făcut un puț până acolo și urmau să pătrundă când, în celălalt puț, a avut loc o explozie. Probabil din cauza metanului. Jumătate din munte a căzut peste tatăl meu și peste ceilalți. După asta, nu mai puteai risca. Și am știut cu toții că ei, oricum, erau morți. Nimeni nu ar fi putut să supraviețuiască exploziei. Așadar, l-au închis, pur și simplu,

și au construit o nenorocită de închisoare deasupra. Halal piatră de mormânt pentru tata! Iar când soțul meu, Josh, a primit o slujbă acolo, nu mi-a plăcut deloc. Dar, așa cum a spus el, putea să lucreze ori la închisoare, ori la mină. Iar eu cu siguranță nu voiam să sape după aceeași rocă neagră care l-a ucis pe tatăl meu. Deci s-a angajat la închisoare. A vrut să îi facă rost și lui Willie de o slujbă acolo, dar, în schimb, băiatul s-a dus în mină. Josh lucra din greu cu el ca să îl scoată când a fost ucis.

– Ai spus că a fost un accident?

Shirley pufni.

– Accident? Mda, a fost cât se poate de accidental. Ea arătă spre rămășițele rulotei.

– Spui că soțul tău a fost ucis? De cine? De ce?

Shirley se holbă la ea cu ochi încețoșați.

– Nu ar trebui să îți spun. Nu ar trebui să spun nimănui asta. Au trecut deja doi ani de când am un gol în inimă.

– Vreau doar să ajut. Vreau să îmi găsesc tatăl. Ți-ai pierdut fiul și soțul. Shirley, este timpul să se afle adevărul.

„Hai, doamnă, spune-mi!"

– Știu că ai dreptate. În inima mea, știu că ai.

– Atunci, știi că ar trebui să îmi spui.

Shirley inspiră profund.

– Sunt atât de obosită. Iar situația asta a scăpat de sub control.

– Te rog, Shirley!

Ochii roșii ai lui Shirley părură să se limpezească în cele din urmă, când se uită în noapte.

– La tribunal, primim încărcături mari tot timpul. Multe cutii, dar foaia de drum și cutiile nu se potrivesc niciodată.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, dacă pe foaia de drum scrie cincizeci de cutii, apar doar treizeci.

– Știi de ce?

– Nu caut să îmi fac probleme.

– Nu sunt de la poliție, Shirley. Vreau doar să îmi găsesc tatăl.

– Am fost săracă toată viața. Vezi acum orașul – se descurcă bine. Toată lumea este fericită. De ce să nu am și eu partea mea? Știi?

– Știu. Este corect.

– Bineînțeles că este. Am vrut să merg la facultate. Fratele meu a fost, dar nu Shirley. Nu am avut bani.

– Sunt sigură, spuse răbdătoare Annabelle.

Shirley mai luă o gură de vin. Nici nu părea să își amintească măcar că Annabelle era acolo; în schimb, părea să vorbească în sinea ei.

– Și trebuia să știu că Josh va fi ucis când a plecat să vâneze căprioare? Rory mi-a spus doar să îl fac pe Josh să plece, iar apoi să îl sun. Așa că asta am făcut. De unde era să știu? Spune-mi tu.

– Cu siguranță nu ai fi avut de unde să știi. Dar cutiile alea? o îndemnă Annabelle.

– Aici există o problemă mare cu dependența de droguri. Oamenii ar face orice ca să-și primească doza.

– În cutiile lipsă sunt droguri?

„Dacă Oliver a nimerit în mijlocul unei mari rețele de droguri, probabil că este deja mort. Dar, dacă nu este, s-ar putea să nu mai aibă mult timp."

– Medicamente pe rețetă. Costă foarte mult.

– Cum sunt transferate? Adică pilulele din cutiile lipsă unde ajung?

Shirley își aprinse o altă țigară și o privi pătrunzător pe Annabelle.

– Domnișoară, avem o mulțime de mineri dependenți de droguri care merg să își ia doza de metadonă la clinică în fiecare dimineață, ca să se poată întoarce și să înceapă tura de la șapte dimineața la mină.

– Bine, spuse Annabelle. Dar ce legătură are asta cu restul?

– Ei încep să iasă cam pe la *două* dimineața. Știu pentru că i-am văzut. Drumul durează mai puțin de o oră din ambele direcții și durează aproximativ un minut să își primească doza. Oricui îi vede și îi întreabă de ce vin atât de devreme, ei îi răspund că nu pot să doarmă și că se duc la clinică doar ca să discute. Dar eu știu sigur că nu asta se întâmplă. Ce se întâmplă este că acele cutii pleacă în multe direcții și sunt lăsate în locuri indicate.

– Bine, dar de unde le iau?

„Probabil că Oliver a aflat și s-a dus acolo."

Shirley se ridică și coborî clătinându-se de pe lemnele înnegrite, spre mașina ei.

– Shirley, unde te duci?

– Plec naibii de aici. Am terminat-o cu Divine! Trebuia să fi plecat de mult.

Annabelle alergă după ea și o apucă de umăr.

– Te rog, Shirley, este tatăl meu! Te rog! El este tot ce mi-a mai rămas.

– Deja ți-am spus prea multe din cauză c-am băut.

– Nu poți să-mi spui ceva? Orice? Măcar să mă îndrepți în direcția corectă?

Shirley ezită, iar apoi se uită la rulota distrusă și din nou la Annabelle.

– Bine. Dar va trebui să te gândești foarte bine la asta.

– Bine.

– Când se transformă fundul într-un măgar?

Annabelle păru imediat nedumerită.

– Ce?

Shirley chicoti bahic.

– Așa cum am spus, gândește-te la asta. Când se transformă fundul într-un măgar?[1] Dacă îți dorești destul de mult să îți găsești tatăl, vei afla răspunsul.

Ea se clătină spre mașină și urcă.

– Poți să conduci?

Shirley scoase capul pe geam.

– La naiba, dragă, conduc beată de când aveam treisprezece ani!

Shirley demară, iar Annabelle alergă spre duba care era ascunsă peste drum, în spatele unor copaci. Când ajunse acolo, găsi patru bărbați care o așteptau, nu doi. Iar cei doi nou-veniți aveau arme.

---

[1] În original *How does a bottom turn into an ass?* Joc de cuvinte unde atât *bottom* cât și *ass* înseamnă fund în limba engleză. (n.r.)

CAPITOLUL 69

Cina veni fix la ora șase și jumătate; două tăvi împinse prin fante. Knox și Stone le luară, se așezară pe paturile lor și începură să mănânce.

Knox arătă spre morcovii de pe farfurie. După câteva minute, traseră apa la toaletă, iar legumele se rotiră în vasul de metal și dispărură.

Stone își tăia carnea, lucru cam dificil luând în considerare că avea doar o lingură șubredă cu care să lucreze, când zări marginea albă care ieșea de sub farfuria lui. El îl înghionti pe Knox cu cotul când scoase foaia de hârtie. O desfăcu și începu să citească, în timp ce Knox se uită neliniștit peste umărul lui.

„Eu eram gardianul de la ușă, după ce a terminat asistenta să vă bandajeze. Am fost prieten cu Josh Coombs. Mâine, în curtea de recreație. Urmați-mă, pur și simplu. Aruncați biletul în toaletă."

Knox și Stone se uitară unul la celălalt. Knox luă biletul, îl mai citi o dată, iar apoi îl trimise în canalizarea închisorii ca să li se alăture morcovilor „condimentați" cu droguri.

– Ce crezi? spuse Knox în șoaptă când se apucară din nou să mănânce. Amândoi loviră cu picioarele în podea ca să acopere conversația.

– L-am văzut uitându-se la mine când era la ușă. Și a dat din cap. Nu am știut exact ce se întâmpla, dar speram.

– Să îl urmăm?

– Va trebui să își acopere urmele. Iar noi vom face exact cum spune, la momentul potrivit.

După douăzeci de minute, se auzi o bătaie în ușa lor.

– Tăvile! strigă o voce.

Ei le împinseră prin ușă și se așezară din nou pe paturi.

– De ce crezi că ne mai țin în viață? spuse Knox. Ei nu știu că nu voi fi căutat.

– Vor ști cu mult timp înainte dacă se întâmplă să se apropie cineva de închisoare. Atunci, ne vor ucide sau ne vor ascunde. Sunt destule locuri în care s-o facă.

– Așadar, de ce nu ne ucid acum? Nu că nu mă bucur că nu au făcut-o, adăugă el în grabă.

Stone se gândi la momentul în care fusese lăsat în mină împreună cu șerpii. Acum era sigur că Tyree o făcuse.

– Moartea e rapidă; o secundă de durere, iar apoi s-a terminat. Scăpăm de locul ăsta, lucru care, aparent, nu e destul de bun pentru Howard Tyree. Vrea să ne controleze în fiecare secundă a vieții noastre. Sunt sigur că ne va ucide la un moment dat. Dar, între timp, abia așteaptă să ne facă viețile cât se poate de nefericite.

– Tipul pare un criminal în serie.

– Chiar este, doar că de partea greșită a gratiilor.

Knox se întinse pe patul de oțel.

– Deci acum așteptăm?

– Nu văd altă opțiune; tu vezi?

Ușa lor fu lovită cu un obiect dur.

– Mâinile prin fanta ușii! strigă o voce.

– O, rahat, acum ce mai e? mormăi Knox.

– Amintește-ți că am fost drogați, deci prefă-te afectat, șopti Stone.

– Sunt atât de obosit încât nu va trebui să mă prefac.

Ei fură încătușați, dezbrăcați, percheziționați și cercetați atent. Rutina devenise repede aproape la fel de naturală ca mersul la toaletă. Ambii bărbați își plecară capetele și se prefăcură pe cât de indiferenți posibil, fără să exagereze.

Încătușați, fură împinși pe hol, între gardieni cu electroșocuri. Urcară scările până sus. Stone își dădu seama că erau în turnul de vest al închisorii, dar nu era sigur. Busola lui internă, de obicei sigură, nu funcționa prea bine aici.

Camera în care fură aduși era circulară, cu o masă și două scaune chiar în mijloc. Fantele late de șapte centimetri din ziduri dezvăluiau întunericul de afară. O lumină fluorescentă clipea deasupra. Ei fură așezați pe scaune, iar gărzile se retraseră, așteptând.

La fel făcură și Knox, și Stone. Cu neliniște. Nu știau ce urma, doar că avea să fie dureros.

Ușa se deschise, iar Tyree intră urmat de alți patru gardieni, inclusiv de cel care îl prinsese pe Stone de testicule și de Manson, cel cu un singur ochi.

– Domnilor, spuse Tyree. Trebuie să discutăm.

Stone își ridică privirea la el cu o expresie plictisită. Knox își păstră privirea la masă ca și când nu îl înțelesese pe bărbat.

Un gardian îi șopti lui Tyree la ureche, iar directorul închisorii dădu aprobator din cap.

– Corect. Bineînțeles. Atunci dă-le o doză, deoarece am nevoie de atenția lor totală.

Un gardian scoase o seringă din geanta neagră pe care o ținea. Stone fu tamponat, iar apoi înțepat în braț. Acul fu curățat cu alcool, iar Knox următorul injectat.

Orice li s-ar fi dat își făcu efectul imediat. Stone își simțea pulsul mărindu-se și toți nervii întinși la maximum. El se uită la Knox și văzu că avea exact aceeași reacție.

– Bun, spuse Tyree. Acum, legați-i!

Dintr-un sac, fură scoase două curele late din piele de care erau atașate niște fire negre, puse în jurul taliei fiecărui bărbat și fixate. Lui Tyree i se dădu o cutie neagră cu butoane.

El apăsă unul dintre butoane și o lumină verde se aprinse. Veni în fața bărbaților, iar apoi își îndreptă atenția spre Knox.

– Bine, domnule CIA. Știe cineva că ai venit în Divine?

– Da.

Tyree apăsă butonul, iar Knox se ridică, țipând când curentul electric îl pătrunse. Tyree luă degetul de pe buton și, ca o marionetă care își pierduse păpușarul, Knox căzu din nou pe scaun, gâfâind și legănându-se.

Tyree se uită la Stone.

– Care este numele tău adevărat?

– Oliver Stone.

După o secundă, Stone fu involuntar pe vârfuri, simțind că inima și creierul aveau să-i explodeze.

Tyree își luă degetul, iar Stone coborî din nou, rată scaunul și căzu pe podea. Gardienii îl apucară și în trântiră din nou pe scaun.

Tyree se întoarse încă o dată spre Knox.

– Știe cineva că ai venit în Divine?

– NU!

Curentul îl lovi din nou. După ce căzu din nou pe scaun, strigă:

– Ce răspuns blestemat vrei?

– Adevărul.

– Ei bine, unul dintre răspunsurile alea *trebuia* să fie adevărul, ticălosule!

Tyree apăsă butonul atât de mult timp încât Stone se temu că Knox nu avea să-și mai revină. Dar o făcu, transpirând și înjurând.

Tyree se întoarse către Stone.

– Oliver Stone?

„Bine, prietene, să vedem dacă suporți adevărul pe cât de bine critici."

Vorbind cât de constant posibil după ce i se prăjiseră organele, el spuse:

– Numele meu real este John Carr. În urmă cu mulți ani, am fost un asasin care lucra pentru guvern, repartizat la o divizie specială CIA atât de secretă încât nici măcar președintele nu știa de existența ei. Am avut o neînțelegere cu superiorii. De atunci, sunt fugar. Agentul Knox este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi are comunitatea de informații. A fost trimis de însuși președintele Americii ca să mă caute deoarece ei cred că i-am ucis pe senatorul Roger Simpson și pe Carter Gray. Sunt sigur că ai auzit de asta. Ei bine, Knox este pe cât de bun se spune că este, pentru că m-a găsit. Acum suntem aici la Dead Rock, bătuți și torturați de o grămadă de traficanți de droguri travestiți în funcționari de închisoare. El se uită la gardieni. Dar sunt sigur că nu aveți de ce să vă îngrijorați. Probabil președintele va uita de chestiunea asta și nu o va mai urmări. Mă îndoiesc de faptul că le pasă de ce se întâmplă cu mine sau cu unul dintre cei mai buni agenți ai lor.

Acum, Stone vedea reacția la care spera. Transpirație. Transpirație și priviri neliniștite, în special din partea ofițerului și a lui Manson, care păreau gata să-și facă nevoile pe cizmele lor demne de Gestapo.

În următoarea clipă, Stone fu în picioare, curentul trecând prin el. Când Tyree eliberă butonul, lui Stone îi luă puțin timp să își revină, gâfâind și recăpătându-și suflul, mușchii zvâcnindu-i incontrolabil.

– Poți să ne supui unui test cu detectorul de minciuni, icni el. Sunt sigur că aveți așa ceva, cu toate dispozitivele electronice de care păreți să vă bucurați atât de mult. Îmi dau seama că-ți place să provoci durere, dar nu așa obții ce vrei. Deci fii deștept, directore! Întreabă-mă din nou cine sunt, cât mă supui testului. Apoi vei vedea care este adevărul. Dar, pe de altă parte, nu m-aș îngrijora. Nu văd cum șaisprezece agenții de informații și Departamentul de Securitate Națională, cu mii de agenți bine pregătiți și bugete colective de aproape o sută de miliarde de dolari, ne vor găsi vreodată aici.

Acum, în sfârșit, Stone văzu zvâcnirea și în ochii directorului. Tyree atinse cutia, dar nu mai apăsă butonul. El nici nu se uită în ochii lui Stone.

Mai târziu în acea seară, după ce inimile și celelalte organe își reveniră în parte după efectele electrocutării, amândoi fură supuși testului cu detectorul de minciuni. Întrebările fură adresate, răspunsurile date și rezultatele citite. Liniile șerpuite nu păreau să îl mulțumească pe director. Stone își dădu clar seama de asta când bărbatul nu se uită la el în timp ce ordonă ca cei doi să fie duși înapoi în celulă.

Să transpire *el* în seara asta!

Ei rămaseră întinși în paturi uitându-se la tavan, revenindu-și din chinul șocului electric și, fără îndoială, imaginându-și că mâinile lor puternice îl strângeau de gât pe Howard Tyree, ucigându-l.

– Bine gândit, Oliver! spuse Knox, rupând, în sfârșit, tăcerea. Mi-a plăcut când ți-a urmat *ordinul* privind detectorul de minciuni. Și ai văzut expresiile gardienilor când le-ai spus faptele?

– Le-am văzut.

– Ce crezi că vor face acum?

– Vor căuta să vadă dacă ar putea să afle ceva, fapt care ne oferă singurul lucru de care avem cu adevărat nevoie.

– Timp, răspunse Knox.

– Timp, confirmă Stone.

Ei auziră un sunet la ușă și ambii bărbați se pregătiră pentru încă o scoatere dureroasă din celulă. Totuși, singurul lucru care intră fu o bucată de hârtie prin fanta pentru cătușe. Aceasta pluti spre podea. Knox o luă și îi dădu biletul lui Stone.

Stone îl citi.

„La următoarea masă, aveți grijă la Manson."

Stone își ridică privirea la Knox.

– Te gândești la ce mă gândesc eu? întrebă el.

– Absolut, dar ar putea să ne ucidă sau cel puțin să ne strice șansa cu gardianul ăsta.

– Nu și dacă o facem cum trebuie.

CAPITOLUL 70

– Harry, ce cauți aici? Annabelle se uită de la Harry Finn la Alex Ford, în timp ce stăteau îngrămădiți în spatele dubei.

– Alex m-a pus la curent cu ce se întâmplă. Mi s-a părut că aveți nevoie de ajutor.

Chiar dacă poate nu era la fel de mortal sau de priceput ca Oliver Stone, abilitatea lui Harry Finn de a lupta și de a gândi în același timp îl făcea să valoreze cât cinci oameni obișnuiți.

– Ce ai aflat de la bătrâna Shirley? întrebă Reuben.

– Multe, zise ea și îi puse repede la curent pe Alex și pe Harry în legătură cu tot ce aflaseră, incluzând conversația ei cu Shirley.

– Cum se transformă un fund într-un măgar? spuse Alex. Ce fel de indiciu mai este și ăsta?

– Este unul foarte clar, răspunse Caleb, care era pe scaunul șoferului. Toată lumea se întoarse ca să se uite la el. Nick Bottom[1] este un personaj; de fapt, un țesător, al cărui cap este transformat într-unul de măgar de spiridușul Puck.

Toți se uitară amețiți la Caleb înainte ca Reuben să spună:

– Ești un fel de bibliotecă ambulantă?

---

[1] În traducere, „bottom" înseamnă „fund" (n. tr.).

– Nu, înseamnă că beția aia de Shirley citește destul de mult, pentru că totul este o scenă din „Visul unei nopți de vară", de Shakespeare.

– Casa lui Abby Riker! exclamă Annabelle. Ferma unui vis de vară!

– Pare un plan, începu Alex, dar se opri din vorbit când Harry ridică o mână. Ei ascultară cu toții.

– Este cineva afară, șopti Caleb.

Harry și Alex își scoaseră armele. Alex îi aruncă arma de rezervă lui Reuben, care luă poziție în spatele unuia dintre geamurile late.

– Caleb, poți să conduci?

Aproape fură doborâți când Caleb apăsă accelerația, iar duba trecu prin niște tufe și ieși pe drum tocmai când gloanțele ricoșară din laturile mașinii.

Alex o împinse pe Annabelle spre podea, iar apoi se aplecă.

Reuben deschise geamul, ținti și trase. Alex și Harry făcură la fel din partea cealaltă.

Caleb ajunse la o porțiune de drum dreaptă și forță duba la maximum.

– O sută treizeci de kilometri pe oră este viteza maximă pe care o are conserva asta de rahat! strigă el. Data viitoare să-mi dați o mașină bună dacă vreți să merg mai repede decât fraierii ăștia. Nu pot face sos de roșii fără roșii, pentru numele lui Dumnezeu!

Confuz, Alex se uită la Harry, iar apoi își coborî privirea la Annabelle.

Ea spuse obosită:

– Nu vrei să știi.

În următoarele cinci minute, Caleb luă curbe strânse pe aproape toate cele patru roți, traversă drumul și vira într-o curbă unde pneurile din stânga erau aproape în aer peste prăpastia verticală. El încetini în cele din urmă.

– Nu am văzut lumini în spate în ultimele două minute, spuse el. Unde mergem acum?

– La fermă, răspunse Alex. Repede, dar fără să ne ucizi, te rog!

Rămânând atenți, se întoarseră încet și trecură prin centrul orașului Divine. Când ajunseră în partea cealaltă, văzură girofarurile unei mașini de poliție parcate pe marginea drumului, în apropierea unei prăpăstii adânci. Alte mașini, inclusiv una de pompieri, erau parcate alături. Oamenii se agitau pe acolo și un furtun de pompieri se întindea în pantă.

– Oprește, Caleb, spuse Annabelle. El este șeriful Tyree.

Caleb ieși de pe carosabil, iar Annabelle coborî din dubă și se grăbi spre Tyree, care stătea acolo, cu mâinile în buzunare, părând să își studieze neinteresat cizmele.

– Șerifule, ce s-a întâmplat?

El se uită la ea și se încruntă.

– Ce faci aici la ora asta din noapte?

– Încă îl caut pe tatăl meu. Ea se uită în prăpastia abruptă unde văzu fumul ridicându-se și niște oameni legați cu funii care se uitau la rămășițele unei mașini. Apoi observă unde fusese rupt parapetul. Un accident?

El dădu aprobator din cap.

– Shirley Coombs sau ce a mai rămas din ea.

Annabelle inspiră brusc.

El o privi serios.

– Ce?

– Am vorbit cu ea în urmă cu mai puțin de o oră.

– Unde?

– La rulota fiului ei sau ce a mai rămas din ea.

– Ce făceai acolo?

– Mergeam cu mașina și am auzit pe cineva plângând. Era Shirley. Am încercat să o liniștesc.

– Era băută?

Annabelle ezită, dar apoi spuse:

– Da.

– Proasta naibii a ieșit de pe carosabil.

Annabelle se uită împrejur și văzu urmele de pneuri, iar apoi, sub strălucirea farurilor, o bucată de metal gri lângă drum. Se aplecă și o ridică.

– Nu o atinge! izbucni Tyree.

Ea se ridică repede.

– Dar mașina lui Shirley era roșie.

Tyree o luă de braț și o duse repede de la locul accidentului, de partea cealaltă a drumului, în timp ce alți câțiva bărbați se uitară curioși.

– Șerifule, ce se întâmplă? exclamă ea. Nu a fost un accident. Cineva i-a lovit mașina.

– Știu. Vreau doar să nu știe și ceilalți.

– Dar de ce?

– Pentru că așa am spus eu! Acum, ce ți-a spus Shirley de-a ajuns să fie ucisă?

Annabelle își linse neliniștită buzele. Shirley îi spusese clar că nu avea încredere în nimeni de aici. Deci, cum putea să o facă Annabelle?

– Doamnă, vreau să aflu adevărul despre toată treaba asta. Este orașul meu și trebuie să îndrept lucrurile.

Annabelle avea un minunat detector de minciuni, iar acesta nu scotea niciun zgomot.

– Vino aici.

Ea îl conduse spre dubă și deschise ușa din spate, dezvăluindu-i pe ceilalți dinăuntru. Îi prezentă unul câte unul și spuse:

– Șerifule, ai timp să asculți ce știm? Va dura o vreme.

– Atunci, să mergem la biroul meu. Aici sunt prea multe urechi.

După o oră, stând în biroul lui Tyree, omul legii își masă fața, se ridică în picioare și se uită încruntat pe fereastră.

– Așadar, nu este tatăl tău, dar a lucrat pentru guvern și a stat ascuns mulți ani. Iar tu și prietenii tăi sunteți agenți FBI însărcinați cu recuperarea lui în siguranță?

– Corect, spuse Annabelle.

Bineînțeles, nu îi menționase că Joe Knox îl căuta pe Stone pentru uciderea lui Simpson și a lui Gray. Totuși, îi spusese omului legii cât de mult posibil din adevăr, ceea ce era un nou mod de lucru pentru Annabelle.

– M-ai mințit o dată, iar acum ar trebui să te cred, pur și simplu? Ce ai zice să sun la FBI-ul în D.C.? Vor ști cine sunteți?

Alex se ridică în picioare și îi arătă legitimația.

– Nu sunt de la FBI. Asta nu e o echipă oarecare. Așadar, ce-ar fi să suni la sediul meu din D.C. și să verifici cine spun că sunt. Noi așteptăm aici. Dar, dacă o faci, fă-o acum! Trebuie să îl găsim, repede.

Tyree se uită la legitimația lui Alex, iar apoi scutură din cap.

– Te cred. El se întoarse la birou și se așeză pe margine în timp ce Annabelle îi aruncă lui Alex o privire recunoscătoare. Și crezi că are legătură cu ferma lui Abby Riker?

– Indiciul se referea în mod clar la casa ei, spuse Caleb.

– Dar nu spui că Abby are vreo legătură cu asta. E o nebunie.

– Nu acuz pe nimeni de nimic, zise Annabelle. Dar fiul ei *este* dispărut.

– O rețea de droguri care operează în afara orașului Divine, spuse Tyree. Iar dacă Shirley a spus că acele încărcături veneau la tribunal cu unele cutii lipsă, înseamnă că și judecătorul este implicat. Este o chestie destul de ingenioasă pentru că cine s-ar apuca să verifice documentele legale care trebuie să ajungă la tribunal? Și să se folosească de minerii care se duc să își ia metadona? Cine naiba s-a gândit la asta?

Se auzi o bătaie în ușă și intră un bărbat. Charlie Trimble era îmbrăcat cu pantaloni kaki și o cămașă dungată cu nasturi.

– Știu că este târziu, dar am văzut lumina aprinsă, șerifule... Se opri când îi văzu pe ceilalți oameni din încăpere.

– Sunt cam ocupat, Charlie.

Trimble se uită atent la Annabelle.

– A, fiica. Încă îți mai cauți *tatăl?*

Lui Annabelle nu îi plăcu modul în care bărbatul accentuă ultimul cuvânt.

– Nu, de fapt, nu este tatăl meu. Ea se întoarse spre Alex. El este bărbatul de care ți-am povestit. Reporterul care voia să găsească repede un subiect.

– Înțeleg. În paguba securității naționale, nu cred.

– Securitatea națională? spuse Trimble, luat prin surprindere. El se uită la Tyree. Despre ce vorbesc?

– Se pare că Ben nu este cine credeam noi.

– Știu, spuse entuziasmat Trimble. Dar cred că eu știu cine este. Am articolul pregătit de tipar. Dar eu...

El tăcu în clipa în care Annabelle îi băgă legitimația în față. Alex procedă la fel.

– Trimble, începu ea, nu ai să tipărești nicio silabă din ce are legătură cu subiectul ăsta.

– Să nu crezi că poți să mă intimidezi, zise Trimble pe un ton sfidător.

– Nu încercăm să te intimidăm, doar îți dăm un avertisment just, spuse Alex.

– Avertisment în legătură cu ce?

– Dacă scoți articolul și se întâmplă ceva cu tipul nostru, ai să ajungi la Castel.

– La Castel? Ce castel?

– Levenworth.

– Levenworth? Locul ăla este pentru infracțiuni militare. Nu fac parte din armată.

– De fapt, zise Alex abia ascunzându-și un zâmbet, este și pentru infracțiunile care privesc securitatea națională. Și, doar ca să știi, ești cine spun eu că ești.

– Cum rămâne cu primul amendament?

Reuben se înălță deasupra lui.

– Cum rămâne cu *al doilea* amendament? rosti el amenințător, pistolul din centura lui fiind vizibil.

– Eu... adică, ăăă, nimic, nimic.

Annabelle îl luă de braț.

– Trimble?

– Da? spuse el tremurând.

– Du-te acasă. Acum! Înainte să pățești ceva.

Ziaristul aproape fugi din cameră.

Ea se întoarse spre Tyree.

– Cred că este timpul să mergem și să vedem unde se transformă fundul în măgar.

CAPITOLUL 71

Tyree merse înainte în mașina lui de patrulă, urmat de dubă. La aproximativ cinci sute de metri de fermă, trase pe dreapta, iar duba se opri spatele lui.

Coborând din mașină, el spuse:

– Mergem restul drumului pe jos. Nu vreau să sperii pe nimeni. Avem timp înainte să vină minerii.

Ei merseră prin pădure până la marginea fermei și își stabiliră un punct de observație în apropierea casei, care era întunecată. Camioneta lui Abby și mașina Mini Cooper erau parcate în față.

Tyree spuse aproape în șoaptă:

– Mai este un drum prin spatele fermei, care conduce spre un hambar vechi. Probabil că ar trebui să postăm preventiv niște oameni și acolo.

Reuben, Harry și Caleb se îndreptară într-acolo urmând indicațiile date de Tyree.

Ambele grupuri se ghemuiră și așteptară. Și tot așteptară.

În cele din urmă, Alex se uită la ceas.

– Este patru dimineața. Nu cred că se întâmplă nimic. Poate că nu transportă cutii în fiecare noapte.

Tyree își întinse membrele.

– Au ucis-o pe Shirley, deci poate că au amânat transportul.

În acel moment, Harry veni în grabă spre ei.

– Ai văzut ceva? întrebă Alex entuziasmat.

– Nu un om, dar am văzut ceva. Haideți!

Ei se grăbiră după el. Când ajunseră unde așteptau Caleb și Reuben, Harry arătă spre pădure, într-un loc chiar din fața intrării în hambar.

– Vedeți că cineva a trecut în viteză pe acolo. Tufele și crengile de jos ale copacilor sunt rupte.

– Să vedem care-i treaba, spuse Tyree, mergând înainte. El scoase o lanternă și încă una din centură, pe care i-o dădu lui Alex. Nu am mai lucrat niciodată cu un agent federal.

– Într-un fel, și pentru mine este prima dată, șerifule, spuse confuz Alex.

Ei ajunseră la un drum de pământ din pădure.

– Uite, zise Annabelle.

Era camioneta lui Joe Knox.

Ei alergară spre aceasta și se uitară înăuntru.

– Nu are documente de închiriere, spuse Tyree. Știi cumva cui îi aparține?

Annabelle se uită la ceilalți, gândind rapid. „Oare are legătură cu traficanții de droguri? Oare Knox a ajuns la Oliver și deja l-a ucis? Dar, atunci, de ce ar fi camioneta lui Knox aici? Să-l fi ucis Oliver pe Knox?"

– Nu, spuse ea.

O clipă mai târziu, Tyree văzu petele de sânge din pădure.

– Acolo, acolo și acolo, spuse el, indicând cu lanterna.

– Nu e de bine, zise inutil Caleb.

Annabelle se posomorî și mai mult. Părea că unul din bărbați fusese rănit sau ucis. Dar care din ei?

Se luară după urme pe un drum și pe o pantă. Acolo mai erau pete de sânge. Mai merseră ceva, iar apoi se opriră. Găsiră multe urme de pași în noroiul moale și pete negre. Expresia posomorâtă a lui Annabelle se schimbă acum și deveni mai atentă. Mergând după urme, ajunseră într-un loc unde părea că oamenii merseseră în pas cadențat.

– Sau cărau ceva. Sau pe cineva, deduse Alex.

Ei merseră pe potecă înapoi spre drum, dar către un alt loc, unde erau mai multe pete negre și ceea ce părea a fi o urmă de petrol.

– Se pare că cineva a fost urcat într-o mașină sau camionetă, spuse Harry.

– Într-o camionetă, observă Tyree. El îndreptă lanterna spre asfalt. Un pneu a trecut peste petrol și a lăsat o urmă. Aia e urma unui pneu de camionetă. Poate că reușim să-i dăm de urmă pe acolo.

Când întunericul începu să se ridice, ei se grăbiră pe drum, căutând cu disperare mai multe indicii.

Reuben fu primul care găsi unul.

– Camioneta a trecut pe aici. El arătă spre o pată de ulei de pe drum. Și a intrat în câmpul acela.

Se grăbiră spre spațiul deschis. Era destul de ușor să vezi șanțurile pe care le făcuse camioneta în pământul moale de aici. Când ajunseră în mijlocul câmpului, Alex se uită împrejur cu lanterna.

– Oprește-te! spuse Harry. Ține-o chiar acolo. Alex îl ascultă, iar Harry îngenunche și își trecu mâna peste o adâncitură lungă din pământ.

El își ridică privirea.

– E un semn lăsat de saboții unui elicopter. El se uită la Tyree. Cine de pe aici are un elicopter?

Lanterna lui Tyree lumina chiar acest semn, iar trăsăturile lui erau foarte macabre.

– Tyree, cunoști pe cineva de aici care are un elicopter? spuse Alex trăgându-l pe omul legii de braț.

– Mda, spuse el încet. Nenorocitul de frate-miu.

Se auzi un bâzâit. Tyree băgă mâna în buzunar și scoase telefonul.

– Tyree?

Picioarele bărbatului se clătinară.

– Ce? Când?

– Ce este? întrebă Annabelle.

– Vin imediat.

El închise telefonul și se uită la ceilalți.

– Ce este? întrebă Annabelle din nou.

– Era tipul pe care l-am delegat să aibă grijă de Abby Riker. Tocmai și-a revenit.

– Tocmai și-a revenit? spuse neliniștit Alex.

Tyree deja se grăbea să revină pe carosabil.

– Au pus mâna pe Abby! strigă el.

CAPITOLUL 72

Knox și Stone luară micul dejun în liniște, străduindu-se să pară la fel de letargici ca restul deținuților care chiar își primiseră doza de droguri în ziua precedentă. De fapt, ambii aruncau priviri prin cantină.

Aproape de finalul mesei, Knox, care stătea în fața lui Stone astfel încât ei să vadă ambele laturi ale camerei fără să fie surprinși din spate, tuși un pic teatral, iar privirea i se îndreptă repede spre stânga. Cu o clipă înainte de lovitură, Stone își ridică tava și o folosi drept scut. Cuțitul ricoșă din plasticul dur. Cu următoarea mișcare, Stone își prinse piciorul de al lui Manson, iar inerția gardianului masiv îl făcu să alunece pe masă. Căzu printre farfuriile și paharele de plastic până ce se răsturnă pe podea în partea cealaltă, luând cu el doi prizonieri de lângă Knox. În agitația care urmă, Knox mișcă farfuria de pe masă cu cotul, iar crupele nemâncate căzură direct în capul lui Manson.

Când ceilalți gardieni veniră în fugă, îi găsiră pe Stone și Knox stând calmi, dar cu expresii uluite și uitându-se la grămada de corpuri de pe podea.

În clipa în care gardienii îl ridicară pe Manson în picioare, el încă ținea cuțitul.

– Frank, ce naiba... începu unul dintre gardieni înainte ca Manson să îl împingă violent.

Cu un strigăt furios, el încercă să sară peste masă la Stone. Doar că Knox stătuse pe piciorul lui la momentul potrivit, iar săritura lui se transformă într-o cădere bruscă. Bărbia i se lovi de masă în fața locului unde stătea Stone. Ca la un semn, Knox se ridică, blocând câmpul vizual al celorlalți gardieni.

– Să mă dau la o parte ca să vă ocupați de gardianul psihopat, spuse el politicos.

În acea clipă, Oliver Stone îl lovi puternic în ceafă pe Manson cu cotul. Când gardienii îl ocoliră în cele din urmă pe Knox, Stone se furișă spre celălalt capăt al mesei și păru să urmărească nevinovat evenimentele.

Manson fu scos inconștient pe o targă și abia respirând. Până și cel mai drogat infractor din cameră zâmbi la acea priveliște.

Mai târziu în acea dimineață, Stone și Knox stăteau în curtea de recreație. Nu venise nimeni să îi întrebe ce i se întâmplase lui Manson, deși Stone fusese lovit o dată în cap, deoarece, aparent, mesteca prea zgomotos.

– Cât de puternic l-ai lovit? întrebă Knox.

– Destul de puternic.

– Îmi place stilul tău.

Donny zâmbi când trecu pe lângă ei și, în mod stupid, ridică degetul mare la Stone. Gardienii din turnuri își făceau rondurile, urmărind mulțimea de infractori cu binoclurile și lunetele de pe trepiede staționare. Și armele. Armele erau întotdeauna în centru. Puterea. Intimidarea. Stone se gândi la asta când se rezemă de zidul de beton și se întrebă cum avea să reușească gardianul mai bătrân să facă orice ar fi vrut să facă.

Stând lângă Stone, Knox continuă să se uite la margine fără să pară că o face.

Un deținut bătea mingea. Aruncă la coș, prinse mingea ricoșată și o aruncă din săritură. Ca majoritatea deținuților pe care îi văzuseră Stone și Knox, era negru, tânăr, înalt și musculos. Părea să fie în toate mințile, deci poate că Donny le spusese și altora secretul cu morcovii. El rată coșul, iar Stone înțepeni când tipul negru fugi să ia mingea care se rostogolise peste linia albastră.

Totuși, înainte să poată ajunge acolo, un alt deținut se izbi în el, doborându-l pe bărbat peste linie, unde ateriză pe minge. Cei doi bărbați se ridicară și se înfruntară. Se auzi o sirenă, iar lunetiștii din turnuri țintiră. Se auzi și un foc de armă, dar nu din turn. Gardienii se uitară peste tot după sursa focului de armă.

Ca la un semn, un deținut îl lovi pe un altul, doborându-l cu nasul însângerat. Se mai auzi un foc de armă. Fluierele izbucniră, sirenele trâmbițară și un grup de deținuți din mijlocul terenului de joc din beton o luară la fugă țipând. Doi gardieni care veniră în fugă să oprească această învălmășeală fură călcați în picioare, șepcile și bastoanele lor dispărând sub valul de prizonieri care fugeau.

Mâinile se strânseră în jurul încheieturilor mâinilor lui Stone și Knox și cei doi fură trași înainte.

– Înapoi în celulele voastre, acum! strigă o voce.

Privirea lui Stone se opri la gardianul mai bătrân, cel care dăduse din cap la el și care, acum, îi împingea pe Knox și pe Stone spre una dintre intrările în închisoare.

Când trecură pe lângă un grup de prizonieri care stăteau acolo și urmăreau încăierarea, Knox îl reperă pe Donny, care zâmbea și aplauda luptătorii.

Knox îl surprinse cu o lovitură, iar bătrânul Donny, ucigașul celor trei copii, căzu inconștient pe betonul rece din Dead Rock.

– Acum, asta numesc eu responsabilitate, mormăi Knox când veni în urma lui Stone.

În clădire, gardianul îi conduse pe niște scări și într-o cameră mică, unde închise ușa.

– Întorceți-vă!

Bărbații o făcură, ezitând puțin.

El le încătușă repede mâinile și picioarele și se întoarse din nou cu fața la ei.

– Nu avem mult timp la dispoziție. Am fost cel mai bun prieten al lui Josh Coombs. Am auzit că l-ai ajutat pe Willie.

– Așa am făcut. Acum este mort; presupun că ai aflat. Și Bob. Au sărit în aer.

Gardianul dădu aprobator din cap.

– Știi cumva ce se întâmplă?

– Trafic de droguri. Stone îi spuse versiunea de treizeci de secunde și termină zicând „iar Josh a fost ucis deoarece a aflat".

– Mi-am cam dat seama. Am auzit și văzut unele lucruri ciudate, dar nu am putut dovedi nimic. Dar sunt al naibii de sigur că voi doi nu sunteți prizonieri transferați.

– Câți gardieni gândesc la fel ca tine?

– Doi sau trei, nu mai mulți. Restul sunt sub papucul lui Tyree.

– Eu sunt de la CIA, zise Knox. Numele meu este Joe Knox. Trebuie să îl contactezi pe un tip, Marshall Saunders, și să îi spui unde sunt. Numărul lui de telefon este... El se opri și se uită la Stone. Poți să îi spui că sunt singur, termină Knox.

– Nu te las să faci asta, spuse Stone.

– Nu ai de ales. De aceea îl sun pe prietenul meu Marsh, și nu pe Hayes.

– Amândoi îl cunoaștem pe Hayes. Dacă află că l-ai trădat, următoarea ta oprire va fi la centrul de tortură din Afganistan și nu tu vei fi cel care conduce interogatoriul. Așa că întoarce-te la familia ta. Și trăiește-ți viața în condițiile tale, nu ale lui.

– Oliver, știi ce a...

– Am știut întotdeauna, interveni Stone. Unele lucruri nu se schimbă.

– Băieți, spuse neliniștit gardianul. Grăbiți-vă naibii!

Knox se uită încă o clipă la Stone și îi spuse numărul de telefon gardianului și faptul că era însoțit de un bărbat pe nume John Carr.

– Sună-l pe Saunders cât de repede poți și spune-i că suntem aici.

Ei fură duși repede când toată închisoarea fu închisă.

Când cei doi rămaseră încătușați în celula lor, Knox spuse:

– Am să fac tot posibilul ca să mă asigur că ești tratat corect. Nu am de gând să-l las pe Hayes să te facă să dispari.

– Deja am dispărut. De fapt, am fost invizibil în ultimii treizeci de ani.

Trecură câteva clipe de liniște.

– De ce nu te-a lăsat Hayes să primești afurisita de medalie?

Stone se ridică în șezut și se rezemă de perete.

– S-a întâmplat în urmă cu mulți ani, nu cred că îmi mai amintesc.

– Ba sigur îți amintești. Locul ăla nu se uită niciodată.

Stone îi aruncă o privire.

– Când ai fost tu în Vietnam?

– În ultimele optsprezece luni de război.

– Eu am fost mai la începutul războiului. Stone își coborî privirea spre podea când vorbi. Nu spusese nimănui asta, dar știa și că nici nu mai conta cu adevărat. Fie aveau să moară aici, fie Stone urma să moară în altă închisoare, dacă nu era executat.

El își ridică privirea spre Knox.

– Macklin Hayes nu știa să lupte decât într-un singur fel: să arunce cât mai mulți soldați posibil în malaxor și să vadă ce se întâmpla. Dar, indiferent de rezultat, se asigura că toate rapoartele pentru superiori îi detaliau geniul de pe câmpul de luptă. Deși cred că singurele lupte pe care le-a văzut au fost certurile din cantina ofițerilor.

– Am avut un ofițer exact ca ăsta. Spunea vorbe mari, dar nu voia să se implice.

– Hayes credea că l-am costat promovarea rapidă la rangul de locotenent-colonel. Și poate că am făcut-o.

– Cum?

– Pe un petic de pământ, erau trei sate mici pe care superiorii au decis deodată că trebuie să le captureze. Cred că pentru a face să pară că ei câștigau războiul. Misiunea i-a fost dată lui Hayes – un mic stimulent pentru următorul lui salt spre gradul de general de brigadă. El a dat ordinul ca trei companii să avanseze și ca fiecare să atace câte un sat. În seara de dinaintea atacului, Hayes a organizat o întrunire cu toți sergenții.

– Și căpitanii?

– Toți erau morți. Am rămas fără căpitani și locotenenți-majori într-un ritm incredibil. În orice caz, el ne-a ordonat să ștergem de pe hartă acele locuri. Să nu rămână nimeni.

– Niciun soldat, vrei să spui.

– Vreau să spun nimeni, Knox, bărbați, femei și copii. Nimeni. Apoi trebuia să incendiem locul și să spunem că a făcut-o Viet Cong. Era o campanie de dezinformare născocită de Hayes. El făcea constant prostii din astea. Tipul era un Machiavelli reîncarnat. Cred că i s-a părut o oportunitate să avanseze.

– Ce s-a întâmplat?

– Două dintre cele trei companii i-au urmat ordinele. Una nu a făcut-o.

– Și Hayes a venit după tine?

– A încercat. Dar i-am spus că dacă o face, am să le spun tuturor adevărul. Nu ar fi putut să spună că i-am nesocotit ordinele, pentru că ordinele pe care le-a dat ar fi trebuit să îl aducă direct în fața Curții Marțiale. Vezi, eu știu cum a jucat el. Ofițerii superiori ar fi putut să ignore totul dacă misiunea eșua, dar dacă ziariștii ar fi aflat ceva, l-ar fi mâncat de viu. În orice caz, cu un sat rămas, superiorii nu au fost mulțumiți. Deci lui Hayes i-a luat puțin mai mult timp să primească grămada de frunze de stejar.

– Dar a găsit altă cale să te rănească. Medalia.

– Chiar nu îmi pasă acum. Purtam un război care nu se mai sfârșea. Toți prietenii pe care i-am avut vreodată erau morți. Eram obosit și sătul până peste cap de Asia de Sud-Est, de ploaie, căldură, de fiecare minut din fiecare zi a vieții mele petrecute luând și renunțând la o sută de metri de pământ și junglă și pentru ce? Pentru ce, Knox?

– Atunci te-ai înrolat la Triple Six?

Stone ezită.

– Cred că ți-ai câștigat dreptul să afli.

– Promit că nu voi insista mai mult. Dacă te condamnă, nu va fi cu ajutorul meu.

– Mda, atunci a apărut Triple Six, deși nu aș spune că m-am înrolat. Mi-au spus clar că era singura mea opțiune. Pur și simplu, am ajuns să schimb un iad cu altul. Atât de norocos am fost.

– Presupun că erai foarte priceput. Așadar, de ce s-a întors CIA împotriva ta?

– Au trecut zece ani, iar eu m-am căsătorit cu Claire și am avut-o pe fiica noastră, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Fără să devin prea siropos în privința asta, era ca și când o nouă lume de posibilități s-ar fi deschis pentru mine. Și am decis că nu mai vreau să joc jocul. Pur și simplu, nu mai puteam apăsa pe trăgaci, Knox. Nu îmi suportam propria duhoare. Nu mai puteam să zbor în cealaltă jumătate a lumii, să împușc pe cineva în cap și să vin acasă și să-mi țin în brațe fiica și să-mi sărut soția. Nu mai puteam să o fac.

– Iar ei nu au apreciat asta?

– Astfel de oameni cred că te stăpânesc pentru totdeauna. Și poate că așa este.

Stone se așeză din nou pe podea, își dădu capul pe spate și închise ochii.

– Am să te ajut, Oliver. Îți jur!

– Ajută-te doar pe tine, Knox. Este prea târziu pentru mine. Și tot ce mi se va întâmpla va fi exact ceea ce merit.

CAPITOLUL 73

Toți dormiseră câteva ore acasă la Tyree, cam la patru kilometri distanță de centrul orașului Divine. Era o casă de mărime modestă, din scânduri, pe o singură bucată de pământ de pe un deal cu o pajiște întinsă în spate. Tyree pregăti o oală mare de cafea și micul dejun. Ochii șerifului erau roșii și umflați.

– Scuze pentru mâncarea proastă. Nu sunt obișnuit să am atât de mulți musafiri.

– Asta e toată *mâncarea* de care avem nevoie, spuse Reuben, luând o înghițitură mare din cafeaua fără zahăr.

Ajunseseră acasă la Abby Riker și scena de acolo le spusese cu ușurință ce se întâmplase. Ușa de la intrare era spartă. Mobila era răsturnată, iar adjunctul stătea în mijlocul podelei cu fața însângerată. În plus, nu era niciun indiciu despre cine o răpise pe Abby sau unde o duseseră. Tyree o dăduse dispărută, dar nu aflase încă nimic. Și fiecare oră care trecea nu prevestea nimic bun pentru întoarcerea în siguranță a femeii.

– Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta! spuse vinovat Tyree.

– Aveai un om postat care să o păzească, șerifule, sublinie Annabelle.

– Earl nu se prea pricepe în asemenea situații, dar era singurul disponibil. Ar fi trebuit să o păzesc eu. Dacă i se întâmplă ceva... El se opri și își coborî privirea, iar lacrimile îi căzură pe masa de bucătărie.

– De ce crezi că au răpit-o? întrebă Alex încet după câteva clipe de liniște incomodă.

Tyree își șterse fața și-și ridică privirea, dregându-și zgomotos vocea.

– M-am gândit la asta. Danny este acolo, undeva. Poate că se temeau de ce va face el. Deci i-au răpit mama ca asigurare. Băiatul acela își iubește mama.

– Crezi că Danny este implicat în traficul de droguri? întrebă Annabelle.

– Nu știu. Faptul că foloseau vechiul hambar mă face să cred că răspunsul ar putea fi afirmativ.

– Dar ai spus că a plecat din oraș.

– După moartea lui Debby. Poate s-a săturat când au început să-i fie uciși prietenii.

– Vreo știre de la judecător? întrebă Alex.

– Surpriză, surpriză, și el a dispărut.

– Deci probabil că este implicat și a fost anunțat, spuse Harry.

Tyree dădu aprobator din cap.

– A fost judecător în Texas. Și și-a petrecut un timp în America de Sud, cel puțin asta mi-a spus el.

– Acolo, traficul de droguri e ceva la ordinea zilei.

– Vezi, am citit despre cât de ușor este să expediezi lucruri din Texas care vin peste granița Mexicului, adăugă Tyree. Se pare că sunt două căi de a face trafic cu medicamente pentru care îți trebuie rețetă. Să le furi sau să le fabrici.

– *Să fabrici* medicamente? spuse Caleb, părând uluit.

– Laboratoarele de droguri din Columbia, în special, au contrafăcut tone de Oxy și au adus-o ilegal aici, explică Alex. Bineînțeles că medicamentul nu este pur. Nu este ca și când un laborator de droguri jegos ar avea aceeași licență de funcționare ca un fabricant legal de produse farmaceutice. Și de aceea este atât de periculos.

Tyree dădu aprobator din cap.

– Deci poate că prietenul nostru judecător are legături acolo. Poate că locul ăla devenise prea cald ca el să mai rămână. Iar când a dat de vechiul Divine, a crezut că a găsit o ascunzătoare bună.

– Deci judecătorul are legături cu rețeaua de traficanți. Fratele tău are legături în orașele mari pentru distribuție?

– Optzeci la sută din prizonierii de acolo sunt din orașele mari și majoritatea erau traficanți de droguri sau criminali. Asta i-a adus la Dead Rock. Deci, da, ar putea avea legături pentru distribuție.

– Dar dacă fratele tău este implicat, cum s-au întâlnit? Erau prieteni?

– Mosley mergea o dată pe lună la închisoare ca să medieze. Când am auzit prima dată de asta, mi s-a părut amuzant.

– De ce?

– Fratelui meu nu prea îi plac compromisurile. Întotdeauna se făcea numai cum voia el.

– Nu pari prea surprins să afli că fratele tău ar putea fi un infractor, spuse Annabelle.

Tyree schiță un zâmbet.

– Eu am fost fiul care a câștigat toate premiile la sport, iar Howard a fost cel care a primit toate bursele academice. Sportivul prost și fratele mai mare și deștept. Dar mai avea o

latură. Crudă, cred că ai putea să o numești. Înainte să-l întrec din punct de vedere fizic, mă rănea dacă făceam ceva ce nu îi plăcea. De aceea nu am fost niciodată prea apropiați. Și întotdeauna i-a plăcut să trăiască bine. Și chiar dacă este cel mai important acolo sus, totuși directorii de închisoare nu câștigă o groază de bani – nici măcar la una de maximă securitate.

– Peterson era contabil. Poate că el ținea registrele rețelei. Poate că fura, iar ei au aflat, sugeră Alex.

Tyree își trecu mâna peste bărbie.

– De fapt, ar putea fi mai mult de atât.

– Ce vrei să spui?

– Avem un fond al orașului aici. Un fond de investiție pentru care tot Peterson ținea registrele.

– Un fond al orașului? spuse Annabelle.

– Mda, oamenii și micii întreprinzători au adunat niște bani. Abby a dat destul de mulți; era mai bogată decât ceilalți. Fondul a crescut destul de mult în ultimii câțiva ani. A plătit și dividende.

– Motiv pentru care Divine este mult mai prosper decât celelalte orașe asemănătoare, adăugă Reuben.

– Dar s-ar putea să nu fie din cauza unor mari investiții, îndrăzni să spună Harry.

– Nu, zise Alex. Ar putea fi din alt motiv: ei folosesc fondul orașului ca să spele banii din traficul de droguri.

– Și este un mod perfect de a o face, rosti Annabelle. Sunt scrise multe cecuri cu sume mici. Un oraș în mijlocul pustiului. Cine ar bănui? Banii ies curați.

– Dar dacă tipul vostru este la închisoarea aia, cum îl scoatem? întrebă Tyree. Nu cred aș avea suficiente dovezi ca să obțin un mandat de percheziție.

Annabelle izbucni:

– La naiba cu mandatul de percheziție! Ce trebuie să facem este să urcăm odată la închisoarea aia și să îl scoatem repede, dacă este acolo.

Toți se uitară la ea, Tyree părând cel mai neliniștit.

– Nu cred că este o idee atât de bună, doamnă. Fratele meu este un tip destul de isteț. Iar dacă este implicat în toate astea, poți paria că nu ne va lăsa să intrăm acolo și să căutăm.

– Este în regulă, șerifule, arareori intru pe ușa din față. Shirley mi-a povestit despre minerii care au murit și motivul pentru care închisorii i se spune Dead Rock. A zis ceva de un puț paralel. Mă întreb unde este și cât de departe înainta?

– Nu cunosc detaliile, spuse Tyree.

– Pot verifica la biblioteca locală.

– Și află tot ce poți despre închisoarea Dead Rock, adăugă ea și se uită la Tyree. Și aș aprecia și tot ce îmi poți spune despre locul acela.

– Aș fi bucuros să o fac, dar sunt multe locuri în care să ascunzi oameni acolo sus, sublinie Tyree.

– Într-un fel, contez pe asta, spuse Annabelle.

CAPITOLUL 74

Mai *era* un elicopter în vecinătatea orașului Divine, iar acesta pluti de-a lungul vârfurilor copacilor înainte să aterizeze în parcarea închisorii Blue Spruce.

Doar un singur bărbat coborî din aparatul de zbor; el merse fără să se grăbească spre închisoare.

Fu nevoie de câteva minute de cercetare la ușa de la intrare și de un telefon. Și pentru un astfel de musafir special coborî însuși directorul închisorii.

Macklin Hayes dădu mâna cu Howard Tyree.

– Ce caută CIA aici? spuse Tyree pe un ton ursuz.

– Cred că-l ai pe unul dintre oamenii mei aici, răspunse amabil șeful CIA.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Bine, hai să-ți cânt în strună. În orice caz, pentru moment. Numele lui este Joe Knox. E înalt de aproximativ doi metri, cântărește o sută de kilograme și părul cărunt este pieptănat pe spate. Ar trebui să mai fie un bărbat cu el. Puțin mai înalt, mai slab, cu părul alb, tuns scurt. Răspunde la numele de Oliver Stone sau John Carr, în funcție de zi și de situație.

– Nu este nimeni aici care să se potrivească descrierii. Acum, va trebui să te rog să pleci. Asta e o închisoare de

maximă securitate, iar vizitatorii neautorizați nu sunt niciodată bine-veniți, nici măcar de la CIA. Oamenii lui Tyree se adunară în spatele lui.

Hayes păru puțin alarmat.

– Se pare că sunt copleșit numeric. Dumnezeule, la ce mă gândeam?

El puse pe masă servieta subțire pe care o căra, o deschise și scoase un dosar subțire. Din el, scoase câteva foi de hârtie.

– Trafic de droguri, nu? Da, corect. El mimă un tremurat. Sunt sigur că toți sunteți duri și periculoși, așadar, ar trebui să am grijă, zise și apăsă paginile cu degetele lungi și osoase. Documentele astea așteaptă semnătura procurorului general care să autorizeze închiderea acestei închisori și a întregului personal de aici.

– Pe ce motiv?

– Pe motiv că traficul de droguri finanțează organizațiile teroriste care s-au infiltrat în Statele Unite.

– E ridicol!

– De fapt, deja avem dovezile pregătite. Documentul acesta, continuă Hayes liniștit, este un mandat de arestare pentru Joseph Knox, John Carr *și* Howard Tyree. Poți să vezi că este semnat corespunzător.

Directorul închisorii nici măcar nu se deranjă să se uite la hârtii și spuse:

– Poate că ești important în Washington, dar, în caz că nu ai observat, aici nu suntem în Washington. Deci, nu merg nicăieri.

– Asta este și ideea, spuse Hayes. Lasă-mă să îi văd pe Knox și pe Carr și nu vei mai avea probleme.

– Corect. Dacă ar fi aici, iar eu nu spun că sunt, de unde știu că ei nu-ți vor spune vreo minciună pe care s-o folosești ca să mă urmărești? Îmi spui?

Hayes se uită la ceas. Când își ridică din nou privirea, zâmbetul îi dispăru.

– Nu îmi pasă de micul tău trafic de droguri. Din perspectiva mea, nu te ridici nici măcar la nivelul unui hemoroid de pe *fundul* meu. Ai un minut să mă duci la oamenii ăștia.

– Sau ce? izbucni Tyree.

– Chiar ești plictisitor. Hayes băgă încet mâna în buzunar, scoase telefonul și apăsă un buton.

După o secundă, se auzi o explozie în parcarea din față a închisorii.

Tyree și oamenii lui se grăbiră la fereastră și se uitară la rămășițele fumegânde ale mașinii. Fumul încă se ridica din țeava tunului elicopterului.

– Acela era afurisitul meu de Cadillac! strigă Tyree.

– Știu. Am verificat numerele de înmatriculare. Nu aș risipit un glonț atât de scump pe mașina unui gardian. Dă-mi voie să îți clarific pe cât de mult posibil. *Asta* e o problemă de securitate națională. Nici măcar președintele nu-mi poate sta în cale. Iar *tu*, prietene, nu ești președintele. Du-mă la ei. Acum! Și Unchiul Sam îți va cumpăra chiar și o mașină nouă, adăugă pe un ton mai blând.

Stone și Knox stăteau încătușați la o masă. Toată lumea din închisoare auzise explozia de afară, dar nimeni nu știa ce se întâmpla. Când ușa se deschise, iar el îl văzu pe bărbat, Knox strigă:

– O, rahat!

– Mă bucur să te văd, Knox! Hayes le zâmbi amândurora și se așeză.

– Ce naiba cauți aici?

– Eram cu ochii pe oricine puteai să contactezi pe lista de supraveghere. Când a sunat Marsh, am fost pregătit. Și nu-ți pierde timpul întrebându-mă dacă va veni în ajutorul tău. A fost deja transferat în afara țării. Nu ar fi trebuit să mă iei de prost, Knox. Chiar nu ar fi trebuit să o faci!

Preț de o clipă, el se uită la Knox care era uluit, iar apoi se întoarse spre Stone.

– A trecut mult timp, John. Nu pot spune că anii au fost blânzi cu tine.

– Au fost mai blânzi cu mine decât cu tine, *Mack.*

– Spune-mi, cum te-ai simțit să îi ucizi pe vechii noștri prieteni? Ți s-a umflat pieptul de mândrie când i-ai ucis?

– Corect, nu ai de unde să știi cum este să ucizi pe cineva. Întotdeauna ai alți oameni care să o facă în locul tău.

Hayes deschise servieta și scoase o singură foaie de hârtie pe care o ridică să o vadă Knox. Era ordinul semnat de Hayes, care bloca dezbaterea ulterioară pentru ca John Carr să primească Medalia de Onoare.

– Când m-ai sunat și mi-ai spus că țăranii din văgăuna asta s-ar putea aduna în jurul unui veteran din Vietnam *persecutat,* m-am întrebat la ce te-ai fi putut referi *și* cum de ai aflat despre asta. Am fost la arhivele militare. Oamenii mi-au fost de foarte mare ajutor și mi-au arătat la ce te-ai uitat. Din nefericire, cutiile nu erau inventariate, dar scrisul de pe pagina asta s-a imprimat ușor în interiorul cutiei. A fost suficient să îmi pun oamenii să îți percheziționeze casa. Și au găsit asta. Am crezut că a fost distrusă în urmă cu mult timp, fapt care arată doar că nimeni nu este cu adevărat atotcunoscător.

El se uită la Stone.

– Și sunt sigur că John aici de față ți-a povestit totul despre mica noastră neînțelegere din junglă.

– Nu i-am spus nimic. Lucra pentru tine. Crezi că am încredere în el? izbucni Stone.

Hayes se rezemă și își puse mâinile în poală.

– John, ucizi mai bine decât minți. Ocolirea adevărului este specialitatea mea. Și întotdeauna pot s-o simt în cazul altora.

– Nu ai putut să renunți, nu-i așa?

– De ce aș face-o? M-ai rănit în urmă cu mult timp. Unde este dreptatea?

– Dreptate? strigă Knox. L-ai împiedicat să primească Medalia de Onoare!

– Iar el m-a împiedicat să fiu avansat, așa cum se cuvenea.

– Compari ce a făcut tipul ăsta pe câmpul de luptă cu faptul că te-a obligat să aștepți alte câteva luni ca să obții niște frunze de stejar?

– Era soldat. Aveam milioane ca el, însă nu erau atât de mulți ofițeri de nivelul meu. Sunt sigur că, prin faptele lui, a afectat efortul de război.

– Chiar crezi că am fi câștigat războiul din Vietnam dacă te-ar fi făcut mai devreme locotenent-colonel? spuse neîncrezător Knox.

– Recunosc faptul că sunt orgolios.

– Nu ești orgolios. Ești psihopat!

Hayes scoase o brichetă, o apropie de marginea hârtiei vechi și, în câteva secunde, aceasta se făcu cenușă.

– Acum, dă-mi voie să înțeleg. El arătă spre Knox. Ești un tâlhar înarmat și un criminal. Urâtă treabă. Măcar dacă aș

fi știut. Se întoarse spre Stone. Iar tu ești Anthony *Butcher*. Măcar directorul ăla idiot de închisoare are simțul umorului, dacă stilul îi lipsește. Trei crime la activ. Ce perfect, deși situația nu prea te îndreptățește.

El se ridică și închise servieta.

– Cred că asta e tot. Vă las să vă faceți datoria față de societate. I-am spus directorului închisorii să fie foarte atent cu amândoi. Sunt sigur că apreciați importanța acestui lucru.

– Hayes! strigă Knox în timp ce se îndreptă împingându-se în cătușe. Este imposibil să îți reușească treaba asta. Nici măcar tu nu poți să reușești!

Hayes se opri la ușă.

– Ei bine, adevărul este că tocmai am reușit. O, și încă un detaliu. Gardianul care l-a contactat pe Marsh din partea ta? Nu aș mai aștepta ajutorul lui. Știi, i-am urmărit apelul de la telefonul de acasă și i-am împărtășit informația bunului director de închisoare. Sunt sigur că se va ocupa de chestiune cum se cuvine.

El închise încet ușa în urma lui.

CAPITOLUL 75

– Observatorii Drepturilor Omului și Amnesty International, printre alții, au încercat mulți ani să intre în Blue Spruce, spuse Caleb după ce îi informă cu privire la detaliile numeroase despre modul în care era condusă închisoarea.

Erau cu toții din nou acasă la Tyree, pe care o foloseau acum pe post de bază.

– Lista presupuselor încălcări ale drepturilor omului de acolo este foarte lungă, continuă Caleb. Dar închisoarea a refuzat toate cererile de vizită din partea celor de la Amnesty și de la alte organizații. Dumnezeule, până și Rusia le-a permis oamenilor ăștia să îi viziteze închisorile! Și când armele cu electroșocuri s-au folosit asupra câtorva deținuți de la Blue Spruce, ei au intrat în comă și au murit, și s-au făcut cereri suplimentare ca să se intre în închisoare, dar au fost toate refuzate.

Alex se uită la Tyree.

– Știu că este fratele tău, dar tu nu ai făcut nimic?

– E doar un alt motiv pentru care Howard și cu mine nu suntem apropiați. Cine crezi că i-a îndreptat pe cei de la Amnesty Internațional spre închisoare?

– Tu? spuse Caleb.

– Am fost acolo o dată, cu un transport de prizonieri și am făcut niște cercetări când nu se uita nimeni. Presupun că fratele meu mai mare a crezut că pot fi de încredere. Am auzit și văzut lucruri. Mda, am reclamat. Howard a aflat mai târziu. Acela a fost sfârșitul oficial al iubirii frățești și, de atunci, nu am mai fost invitat la Blue Spruce.

– Hai să îi spunem după numele *real,* bine? spuse Annabelle. Dead Rock!

– Așadar, cu toate lucrurile astea, cum se face că Departamentul de Justiție sau Divizia pentru Drepturi Civile nu a deschis o investigație? întrebă Harry Finn. Sau măcar Departamentul de Corecție din Virginia?

Caleb se uită la notițele lui.

– Se pare că administrația prezentă statală și federală nu au ca prioritate drepturile deținuților. S-a vorbit despre o investigație a statului, dar nu a condus nicăieri, iar Departamentul de Justiție nu cercetează nimic. Și în ultimii doi ani, închisoarea a fost mai mult sau mai puțin închisă tuturor vizitatorilor.

– Deci Howard Tyree are mica feudă personală și poate face ce vrea. Inclusiv să vândă droguri, mormăi Reuben. Și să rețină oameni nevinovați.

– Așa se pare, spuse Caleb.

– Cum rămâne cu puțul de mină? întrebă Annabelle.

– Am găsit niște informații despre asta, răspunse Caleb și scoase câteva pagini pe care le imprimase la bibliotecă. A fost săpat paralel cu puțul în care erau captivi minerii. Am citit mai multe articole de ziare despre asta, iar apoi le-am comparat cu arhivele despre construirea închisorii pe care am reușit să le accesez. Nu pot fi sigur, deoarece nu pot spune că au publicat pe internet planurile unei închisori de maximă

securitate. Dar mi s-a părut că puțul de salvare continua tocmai până la acea culme, deoarece acolo erau prinși minerii. Când s-a petrecut explozia, a surpat tunelul în care se aflau minerii, dar cel de salvare a rezistat. Știu deoarece alți mineri au reușit să iasă cu bine. Se spune că intrarea în mină a fost închisă, dar nu se menționează nimic despre intrarea în puțul de salvare.

– Dar în cazul în care construiești o închisoare de maximă securitate deasupra unei mine și știi că există un puț care trece pe dedesubt, te asiguri că îl închizi, spuse Reuben.

– Îl închizi, sigur, dar poate că într-un fel care permite deschiderea lui, răspunse Annabelle când se plimbă prin cameră în fața lor.

– Howard a fost implicat în proiectarea construcției, din câte știu, spuse Tyree. Ar fi tipic pentru un individ ca el să își permită un pic flexibilitate.

– Dar de ce ar face cineva asta? întrebă Alex. Prizonierii ar putea, astfel, să evadeze.

Annabelle se întoarse cu fața la el.

– Din ce ne-a spus Caleb despre Blue Spruce, este imposibil ca evadarea să fie o problemă serioasă. Fiecare prizonier este ținut separat, iar apoi încătușat și percheziționat când trebuie să își facă nevoile. Sunt aproape la fel de mulți gardieni ca deținuți, iar ei au dreptul doar la o oră pe zi în afara celulei. Organizarea este perfectă pentru traficul de droguri care necesită ca o parte din oamenii lui să iasă regulat din închisoare la miezul nopții ca să se ocupe de afacere.

– Dar dacă o parte din gardieni sunt implicați, de ce să nu plece, pur și simplu, de acasă? întrebă Caleb.

– Howard Tyree pare un om obsedat de control. Vrea să-și controleze strict toți oamenii.

– Ai dreptate în privința asta, confirmă Tyree.

– Dacă transporturile astea vin regulat la tribunal cu niște cutii deturnate, unde crezi că se duc cutiile alea? întrebă Alex.

– La închisoare, răspunse categoric Tyree. Este destul de ușor. Închisoarea primește livrări de mâncare și provizii în fiecare zi.

– Iar arhivele tribunalului sunt o cale minunată să transporți droguri, adăugă Alex. Agenții Diviziei Narcotice și cei de la Imigrări le-ar lăsa să treacă direct.

– Deci fac schimbul undeva pe drum, gândi Annabelle, iar cutiile deturnate ajung la închisoare și rămân acolo până când sunt gata să fie expediate în afară, folosindu-i drept cărăuși pe minerii dependenți. Ceea ce mă aduce înapoi la subiect. Nu pui o mulțime de gardieni să iasă pe ușa de la intrare în fiecare noapte cu cutii pline de pilule ilegale. Și nu poți zbura cu elicopterul în fiecare noapte, deoarece oamenii vor începe să își pună întrebări.

– Deci ieși pe ușa din spate, spuse Harry.

– Ieși pe ușa din spate, repetă Annabelle. Ușă despre care cred că este acel puț de mină.

Alex se uită neîncrezător la ea.

– Așadar, găsim intrarea în tunel, intrăm cumva – chiar dacă a fost închis –, iar apoi reușim să ajungem acolo în viață? Iar apoi intrăm într-o închisoare de maximă securitate unde gardienii înarmați până în dinți sunt, din întâmplare, traficanți de droguri?

– Pare un plan, spuse nerăbdător Reuben.

– Pare o sinucidere, replică Alex.

– De fapt, spuse Annabelle, vă înșelați amândoi.

CAPITOLUL 76

– Jur că dacă este ultimul lucru pe care îl fac, am să-l ucid pe Macklin Hayes, îi mormăi Knox lui Stone.

Cei doi bărbați erau din nou în celula lor; trecuseră multe ore de când Hayes venise ca să le bată proverbialul cui în sicriu.

– Dar ar fi împotriva legii. Și oamenii vor veni să te caute ca să te ucidă, zise Stone când se uită afară prin nișa căreia închisoarea îi spunea fereastră. Aceasta se deschidea spre parcarea din față, dar, din cauza geamului opac lipit de gratii, era foarte dificil să vezi prin ea.

– Mda, îmi dau seama de ironie, crede-mă, dar tot o voi face.

– *Dacă* ieșim de aici.

– Mda, îmi dau seama și de imposibilitatea asta momentan.

– Cred că ne-am putea înșela în privința asta.

Knox se ridică.

– Serios?

– Nu îți face speranțe prea mari. Este dintr-un motiv greșit, nu unul bun.

– Ce spui?

– Ai observat că, de când a plecat Hayes, nu s-au deranjat să ne hrănească sau să ne scoată din celulă?

– Mda, stomacul îmi amintește de asta cam în fiecare secundă. Și?

– Așadar, asta îmi spune că șederea noastră aici se apropie de sfârșit.

– Nu risipesc mâncarea pe cadavre? Cât de neobișnuit pentru stimatul nostru director de închisoare.

– Nu are niciun motiv să ne mai țină aici. Există întotdeauna șansa ca cineva să apară și să percheziționeze locul. De ce să riște așa ceva?

– Unde crezi că ne vor duce?

– Din experiență, știu că pe aici sunt mine abandonate. Ne coboară într-un tunel vechi și îl închid din nou. Se pare că localnicii sunt obișnuiți ca oamenii să moară prin munți. De fapt, din acest motiv și-a primit închisoarea numele.

Stone își lipi fața de zid, încercând să-și bage capul printre marginile nișei astfel încât să vadă mai bine. El miji ochii și văzu silueta munților la distanță. La fel de bine putea să fie pe Marte. Betonul de un metru grosime, o sută de metri de spațiu deschis, sârma ghimpată și batalionul de lunetiști cu degete agresive pe trăgaci erau tot ce stătea între ei și libertate.

„Nicio cale de ieșire."

– Când intri în afacerea asta, știi că într-o zi îți vine rândul și accepți situația, zise Knox. Dar continui pentru că este slujba ta, o slujbă pe care ai jurat să o faci cât de bine poți. Să îți servești țara până la capăt.

– Sau până când țara te trădează, îl corectă Stone.

– Când am fost desemnat să te caut, nu am știut cu adevărat la ce să mă aștept. Știam că ești un tip periculos, dar am

crezut că doar te-ai înrăit, așa cum fac unii. Dar cu cât am aflat mai multe... Ei bine, dacă ar merita cineva vreodată o scuză din partea țării, tu cu siguranță ai merita!

– Amuzant, mă gândeam la același lucru în ceea ce te privește, Knox.

– Prietenii mei îmi spun *Joe*, Oliver.

Stone se întoarse ca să se uite la el. Knox stătea în picioare și cu mâna întinsă.

Stone îi dădu mâna, iar cei doi condamnați împărtășiră o scurtă, dar sinceră strângere de mână.

– Când crezi că vor veni după noi?

– În seara asta. Stone se uită din nou prin nișă. Și, din câte îmi dau seama, cam peste șase ore...

El se opri din vorbit, iar apoi încercă disperat să își strecoare capul în nișă. Abia zărea grupul de oameni care coborâră din mașină și se îndreptară spre intrarea în închisoare. Totuși, printre ei, un domn înalt cu părul dezordonat ieșea în evidență.

„Trebuie să fie."

– Ce este? spuse Knox. Ce vezi?

Stone se întoarse ca să se uite la el, afișând un zâmbet larg.

– Văd speranță, Joe. Să fiu al naibii dacă nu văd speranța!

CAPITOLUL 77

– Domnule Tyree, cred că ar fi mai bine să cobori, spuse gardianul la telefon.

– Ce este? strigă Tyree când se așeză în spatele biroului mare cu priveliște spre micul lui regat. Sunt ocupat.

Gardianul se întoarse spre grupul din fața lui.

– A spus că este ocupat.

Alex Ford înșfăcă telefonul din mâna gardianului.

– Sunt Alex Ford, de la Serviciul Secret al Statelor Unite. Am venit într-o misiune comună cu agenția federală și avem niște întrebări pentru tine, directore. Iar dacă nu îți cobori fundul, următoarea persoană cu care vei vorbi va fi procurorul general în timp ce îți citește acuzațiile.

În biroul lui, Tyree aproape scăpă telefonul.

– Nu știu...

– Coboară aici, acum!

Trecură șaizeci de secunde, iar apoi Tyree veni repede în fața zonei de la intrare.

Alex își arătă legitimația înainte să facă semn spre ceilalți. Reuben, Caleb și Harry Finn purtau geci FBI. Annabelle avea o jachetă de la Divizia Narcotice.

– Agenții Hunter, Kelson, Wright și Tasker.

– Ce naiba se întâmplă? spuse nervos Tyree.

Alex se uită chiorâș la el.

– Chiar vrei să discutăm pe loc? Nu ai prefera ceva intimitate sau fiecare ticălos de aici este implicat în asta?

– În ce? rosti indignat Tyree.

– Tyree, e imposibil să fii atât de prost. De fapt, în dosarul gros de doi centimetri pe care-l am despre tine scrie că ești un băiat destul de deștept.

Tyree se uită la gardienii care păreau neliniștiți și le făcu grăbit semn lui Alex și celorlalți să intre în camera mică de lângă intrarea principală.

Alex închise ușa în urma lor.

– Bine, mica ta rețea de droguri se destramă.

– Ce rețea de droguri?

Alex se uită la Annabelle.

– Agent Hunter?

Annabelle se apropie de Tyree, înălțându-se peste el.

– Credeam că ești mai înalt. Arareori văd un piticot ca tine conducând o operațiune atât de mare.

– Sunt directorul acestei închisori. Mi te vei adresa...

– Du-te naibii! Ești norocos că nu te încătușez pe loc. Avem transporturile care vin din sud. Fie adevărata Oxy, fie pilulele fabricate. Vin pe adresa tribunalului, ceea ce le oferă acoperire. Acolo intervine bătrânul judecător. Bătrânul judecător este fugar. Când îl găsim, va deveni martor guvernamental mai repede decât poți rosti „injecție letală". Și poți să-ți iei adio, asta dacă nu l-ai omorât și pe el. Așa cum i-ai ucis pe Shirley, Bob și Willie Coombs. Și să nu uităm de Debby Randolph și de contabilul tău complice, Rory Peterson. Cât a furat înainte să îl oprești?

– Ești nebună!

– Abia mă încălzesc. Apoi vei vedea cât de nebună pot fi cu adevărat când te acuz. Deci, unde am rămas? O, apoi o parte din marfă este luată pe drum și sosește aici. Poate în elicopterul cu care *transporți* prizonieri. După aceea, marfa e mutată spre marginea din spate a fermei Riker. Iar convoiul minerilor trece și o ia noaptea și o transportă în rețea, bieții mineri care merg să își ia metadona fiind acoperirea. Iar banii încep să vină. Ea se uită la Caleb. Agent Kelso?

Caleb înaintă.

– Iar apoi fondul de investiții al orașului este folosit pentru spălarea banilor câștigați din droguri. Acolo intervenea Rory Peterson. El ținea registrele false și împărțea cecuri oamenilor de bună-credință din Divine, tu și partenerii tăi păstrând cei mai mulți bani din profituri. Ceea ce considerau cetățenii din Divine a fi plăți din investiții geniale la bursă erau, de fapt, bani din droguri. Cred că o investigație va arăta că toți au drepturi în toate afacerile astea. Apoi depui fondurile spălate în conturi din străinătate. Peterson a fost ucis deoarece fura. Josh Coombs a fost ucis pentru că a aflat ce se întâmpla aici. Ai ucis-o pe Shirley întrucât, după ce i-ai ucis fiul, ți-ai dat seama că ar putea să se întoarcă împotriva ta.

– De ce naiba i-aș fi ucis fiul?

Annabelle părea încrezătoare, deoarece Tyree le spusese ce aflase Stone.

– Deoarece era apropiat de Debby. Ea i-a văzut pe cei care l-au ucis pe Peterson deoarece lucra la brutăria de peste drum de biroul lui. Gorilele tale i-au ucis pe Peterson și pe Debby și au făcut ca moartea ei să pară o sinucidere, dar Willie nu a crezut niciodată că s-a sinucis și a făcut multă zarvă. Probabil te temeai că Debby ar fi putut să-l sune și să

povestească ce a văzut înainte să fie ucisă. Ai încercat o dată să îl ucizi și ai eșuat. A doua oară, ai reușit.

Tyree se așeză pe scaun.

Ea numără pe degete.

– Deci, să vedem, astea sunt cel puțin șase crime în plus față de acuzațiile federale de trafic de droguri. Și, pe deasupra, avem motive să credem că ai doi agenți federali pe care-i ții aici împotriva voinței lor.

– Ce? izbucni Tyree.

– Corect, am uitat să-ți spun partea asta. Unde sunt? Unul răspunde la numele de Joe Knox și celălalt la John Carr.

Annabelle îl studie atent. Bărbatul știa să se prefacă, dar ea văzu adevărul doar după cum începu să clipească mai repede și din ușorul tremurat al degetelor.

– Acuzațiile astea sunt ridicole. Și unde sunt dovezile?

– Vei vedea dovada după ce percheziționăm locul și îi găsim pe cei doi agenți ai noștri. Iar restul puzzle-ului se potrivește destul de frumos. Și când vom pune mâna pe judecător, vom avea martorul-cheie împotriva ta.

– Nu poți percheziționa locul fără un mandat.

– O, vom avea un mandat. Până la răsăritul soarelui. Și preventiv, în cazul în care vrei să călătorești undeva, am blocat drumul. Deci nici măcar să nu te gândești să îi scoți pe furiș pe acolo. Și lasă elicopterul la sol, deoarece două de-ale noastre așteaptă să decoleze în clipa în care o face al tău.

Annabelle se apropie de fața transpirată a bărbatului.

– Apropo, îți cunoaștem bine reputația de ticălos cu toți deținuții care au intrat vreodată pe ușile astea. Îți place să îi faci să sufere, *omulețule?* Ei bine, după ce vei fi condamnat, le vom recomanda călduros oamenilor penitenciarului să fii pus

printre ceilalți deținuți, oriunde ai ajunge. Ar putea scuti țara de costul unei execuții. Înțelegi ce spun?

– Cum îndrăznești! Tyree se mișcă brusc pentru a o lovi pe Annabelle, dar Reuben puse o mână mare pe brațul lui.

– Nu te-aș sfătui s-o faci, spuse bărbatul masiv. Deoarece atunci vor trebui să te împuște.

Tyree se uită împrejur ca să îi vadă pe Harry și Alex îndreptând pistoalele spre capul său.

– Te vom vizita la primele ore ale dimineții, Howard, zise Annabelle. O, și dacă aș fi în locul tău, cu siguranță mi-aș pune lucrurile în ordine.

CAPITOLUL 78

– Vin! spuse Stone.

El și Knox se ridicară și se lipiră de zid în timp ce sunetele cizmelor care se apropiau răsunară pe hol.

– Sper că ai dreptate în legătură cu ce ai văzut, spuse neliniștit Knox.

– Nișa pentru cătușe! strigă o voce.

Stone începu să înainteze, dar Knox îl opri.

– Ăsta el al meu. Ei au tendința să îl bată măr pe primul tip. Presupun că vor rămâne fără energie.

– Joe, nu trebuie să faci asta.

– De ce ar trebui să te distrezi doar *tu?*

Knox se retrase spre ușă și-și strecură mâinile prin nișă. Cineva le apucă și le trase puternic, făcându-i capul lui Knox să se lovească de ușă.

Ignorând durerea, el spuse:

– Va trebui să vă străduiți mai mult, ticăloșilor!

Replica îi câștigă o izbitură și mai puternică, dar el se sprijini de ușă, așadar, lovitura fu neglijabilă. Knox zâmbi la această mică victorie chiar dacă durerea lui de cap deveni mai apăsătoare.

Cei doi gardieni nu se deranjară să îi percheziționeze de data asta și nu fură înlănțuiți. Și era George, cel care îl apucase de vintre. Aparent, Manson era încă era la infirmerie.

„Sau, cu puțin noroc, mort", gândi Stone.

– Unde sunt uniformele voastre? îl întrebă Stone pe George.

– Vă schimbați profesia? adăugă Knox. Nu cred că așa vrei să arăți ca traficant de droguri.

– Taci din gură! strigă bărbatul.

Ei fură coborâți repede pe scări și târâți pe mai multe holuri, iar apoi pe un culoar șerpuit și în pantă până ce Stone simți mirosul înțepător al pământului ud și al pietrelor noroioase.

În față, văzu o geană de lumină. Când se apropiară, bărbatul deveni vizibil. Howard Tyree era îmbrăcat complet în negru și nu părea la fel de îngâmfat ca de obicei.

Stone își coborî privirea la el.

– Văd că vizita de azi a declanșat niște lucruri.

– Cum ai... începu Tyree, dar Knox îl întrerupse.

– Macklin Hayes este sub investigație internă de mai bine de un an, în mare parte pentru că este un ticălos nebun. Ei îl urmăreau și asta i-a condus direct la noi. *Și* la tine. Cretinule!

– Rahat! spuse Tyree fără să gândească.

– Așa că s-ar putea să vrei să te predai, directore, rosti Stone. S-a terminat.

Tyree zâmbi, afișând o expresie periculoasă.

– Poate că ei sunt agenți federali, dar nu sunt de aici. Nu ne cunosc obiceiurile. El îl împinse puternic pe Stone. Acum, mișcă!

Porniră, pământul înclinându-se mai mult cu fiecare pas. Mucegaiul era lipit de pereți și mirosul greu al umezelii se lipea la fel de puternic de plămânii lor. În cele din urmă, ajunseră la o ușă grea din oțel. George o descuie și trecură toți, mergând pe un alt culoar scurt și ajungând în ceea ce era probabil un tunel de mină. Lui Stone și lui Knox li se spuse să aștepte cât ceilalți bărbați se îndepărtară pe un coridor lateral.

Stone se uită împrejur la tunelul lung, la stâlpii de susținere din podeaua de pământ și la bârnele și cablurile groase de pe tavanul care susținea roca. Îi amintea de locul cu șerpi. Și în seara asta era însoțit de șerpi, doar că de cei umani. Tavanul jos, pământul, piatra și bârnele mari susțineau tot muntele și toată greutatea închisorii. Stone nu știa ce era mai rău: celula sau mina.

„Poate că, într-un fel, sunt la fel."

Îl văzu pe gardian revenind și aducând o altă persoană. Încetă să mai filosofeze.

– Abby!

În timp ce ea se apropie, furia lui Stone spori. În lumina lanternelor ținute de Tyree și de gardianul ei, chipul lui Abby arăta în mod clar bătaia pe care o suportase.

Stone sări spre Tyree, dar, cu mâinile la spate, fu stăpânit cu ușurință.

– Am să te ucid! îi spuse el încet lui Tyree.

– Eu cred că va fi invers, îi răspunse calm directorul.

Ei merseră mai departe, Abby fiind lângă el în timp ce Knox le aruncă priviri curioase.

– Abby, ce s-a întâmplat? îi șopti Stone.

– Au venit acasă și m-au luat. Poate că l-au ucis pe bărbatul pe care l-a pus Tyree să mă păzească, nu știu sigur.

– De ce te-ar vrea pe tine?

– Are o legătură cu Danny.

– Deci el este amestecat în treaba asta?

Abby eliberă un suspin gutural și dădu tăcută din cap.

Stone voia să mai spună ceva, dar un baston îl lovi în spate.

– Nu mai vorbiți! izbucni directorul.

Stone pierdu noțiunea timpului. Dacă trecuseră minute sau ore, el nu își dădea seama aici, în pântecul negru al muntelui. Nu se putea imagina petrecându-și viața în patru labe, săpând roca. Săpându-și propriul mormânt.

Knox, Stone și Abby fură brusc îmbrânciți și li se spuse să rămână nemișcați. Cei doi gardieni alergară înainte, iar Stone auzi un târșâit, obiecte mari care erau mutate și gemetele și înjurăturile bărbaților care depuneau efortul.

Brusc, în față, întunericul se lumină puțin.

Tyree îi împinse înainte. Stone și Knox făcură un schimb de priviri. Niciunul nu știa exact ce urma să se întâmple în următoarele câteva secunde. Stone rămase cât de aproape posibil de Abby. Dacă era nevoie, avea s-o protejeze cu propriul corp. El se zbătu în cătușe, încercând să se elibereze. Probabil că le mai rămăseseră câteva secunde.

Se aplecară și ieșiră în lumina lunii. În sfârșit, afară din Dead Rock! Dacă nu puneai la socoteală cătușele și bărbații cu arme care îi înconjurau. Și în afara faptului că viețile lor erau pe cale să se sfârșească. Lui Stone abia îi venea să creadă că directorul mic și îndesat al unei închisori dintr-o văgăună oarecare era pe cale să reușească ce mulți oameni cu abilități speciale încercaseră să-i facă și nu reușiseră – să îl ucidă. Și totuși, când se uită la Abby, îi păru și mai rău de ea. Adevărul era că el ar fi trebuit să moară cu mult timp în urmă. Făcuse

lucruri pentru care merita să moară, dar nu și Abby. Nu ar fi trebuit să se termine astfel pentru ea. Și își spuse că avea să facă orice îi stătea în putere să prevină sfârșitul violent al femeii pe acest munte.

Stone se uită împrejur. Păreau să fie în mijlocul pădurii montane, dar, când privirea i se acomodă cu exteriorul, reuși să zărească o potecă lată care fusese făcută prin tufele dese.

Tyree îl prinse pe Stone de braț și îl împinse înainte. El se împiedică de o piatră și căzu stângaci pe pământ. Se ridică pe genunchi și se uită la director.

– Au înconjurat complet locul.

– Există căi de ieșire de aici pe care le cunosc doar eu. Crezi că nu mi-am făcut planuri pentru o asemenea situație?

Knox se uită la gardieni.

– Cred că mai mulți au fost implicați în asta. Ai să-i lași federalilor pe ceilalți?

– Ce îți pasă? Ai să fii mort, îl șicană Tyree.

– Ar părea cu adevărat prostesc dacă aș spune că nu vei scăpa? spuse Stone.

– Mda, ar părea.

– Dar dacă aș spune-o eu?

Tyree și ceilalți se întoarseră ca să îl vadă pe Alex Ford ieșind din umbra unor copaci, cu arma ațintită spre capul directorului. Când gardienii scoaseră armele, un glonț trecu peste captele lor, iar bărbații înghețară.

Cu un fuior de fum plutind din țeava pistolului său, Harry Finn înaintă în timp ce Reuben își îndreptă pușca cu alice spre bărbați. Annabelle și Caleb ieșiră din pădure și veniră lângă Reuben.

Tyree o trase brusc pe Abby spre el și îi puse pistolul la cap, spunând:

– Ați face bine să vă retrageți naibii sau doamna asta moare!

– Aruncă arma, Howard!

Tyree tresări la sunetul vocii, iar apoi se uită spre sursa acesteia. Privirea i se opri când Lincoln Tyree ieși din pădure.

– Aruncă arma, Howard!

Un zâmbet apăru pe chipul directorului.

– Știi că nu te-ai priceput niciodată să îi spui fratelui tău mai mare ce să facă. Acum, ce-ai zice să încetezi să te joci de-a detectivul și să te întorci în micul tău oraș și să pretinzi că te pricepi la ceea ce faci?

– Mă pricep la ceea ce fac, *frate mai mare*. Te arestez pentru destule lucruri încât tu să fii cel care va ajunge la Dead Rock.

Tyree împinse pistolul în gâtul lui Abby, făcând-o să țipe de durere.

– Poate că nu ai înțeles ce am spus. Dacă nu te retragi, doamna va muri.

– Aruncă arma! spuse din nou șeriful. Nu vei obține nimic ucigând-o. S-a terminat.

– Nu voi obține nimic? Nimic? Îți spun eu ce obțin. Satisfacție.

– E ultima șansă, spuse Alex. Pentru toți trei. Aruncați armele, acum!

– Du-te naibii! strigă Tyree.

Bărbatul voi să apese pe trăgaci, dar arma lui nu trase deoarece Stone se izbi în el, doborându-l pe individul îndesat la pământ, pistolul zburând prin aer.

– Fugi, Abby! strigă Stone când se ridică în picioare clătinându-se.

Tyree încetă să se mai rostogolească și se ridică. Din nefericire, se opri chiar lângă arma lui. El o înșfăcă și o îndreptă spre capul lui Stone.

Împușcătura răsună și glonțul îl nimeri pe Tyree în frunte. Pentru o secundă sau două, directorul păru să nu își dea seama că el fusese ucis. Apoi căzu pe spate, cu ochii fixați spre cer, gardienii din turnurile de la Dead Rock văzându-se la distanță, deși el nu mai vedea.

– De unde s-a tras? strigă Alex.

Nimeni nu avu timp să răspundă la acea întrebare deoarece un alt bărbat ieși din tunel și deschise focul. Iar arma pe care o avea era o mitralieră MP-5 care arunca un zid de foc prin pădure. Stone se aflase în poziția din care să vadă totul înaintea tuturor. Cu o clipă înainte să tragă, el se ridicase în picioare, sărise și o doborâse pe Abby în timp ce ea încerca să se ferească.

Alex, Reuben și ceilalți se aruncară la pământ când gloanțele trecură pe deasupra capetelor, sfâșiind scoarța copacilor și orice altceva în calea lor. Frunzele smulse căzură ca fulgii de zăpadă.

Șeriful Tyree strigă când un glonț îl nimeri în picior. El căzu la pământ, apucându-se de coapsă.

Stone se uită la gura minei. Era Manson, cel cu un singur ochi, acum acoperit de un petic, și gâtul în ghips, încercând să îi ucidă pe toți.

„Dumnezeule, ar fi trebuit să îl lichidez când am avut ocazia!"

Knox se aruncase în spatele unui bolovan imens, în timp ce George și prietenul său alergaseră spre pădure. Prietenul lui nu ajunsese prea departe, deoarece unul dintre gloanțele

rătăcite ale lui Manson îl nimerise direct în spate, iar el căzuse cu fața în jos într-o baltă de sânge.

Stone se ridică și alergă cât de repede reuși. El sări la George și ambii bărbați căzură la pământ. Stone era încă încătușat, deci nu îl putea lovi cu pumnii, așa că făcu următorul lucru posibil. Îl lovi cu capul pe George direct în față, iar gardianul căzu moale sub el. Stone se întoarse și, folosindu-și mâinile încătușate, smulse săculețul din piele de la centura lui George. Degetele i se strânseră în jurul cheii. Pipăi după lăcașul și descuie cătușele. Luă arma lui George, dar își coborî descurajat privirea. Pistolul aterizase pe o piatră, iar trăgaciul se rupsese.

O clipă mai târziu, Stone se feri în timp ce gloanțele armei MP-5 șuierară pe deasupra capului, iar Abby țipă.

– Abby! Stone se târî ca un șarpe prin praf și pietre, hainele sfâșiindu-i-se și pielea zgâriindu-i-se în timp ce se îndreptă cât putu de repede spre ea. El făcuse exact aceeași manevră de o mie de ori prin jungla din Asia de Sud-est și totuși niciodată dintr-un motiv mai important ca cel de acum.

Și el pe burtă, Knox se târâse spre Tyree, care era mort. El smulse arma din mâna bărbatului mort și se târî înapoi spre locul în care se îndrepta Stone.

Manson era la mai puțin de trei metri de Abby. El se opri din nou ca să schimbe încărcătorul. Alex, Harry și Reuben deschiseră focul, dar Manson se ascunsese în mod înțelept în spatele unui afloriment mare. Când ar fi ieșit din nou cu arma încărcată, puterea focului i-ar fi copleșit de la mică distanță. Dar, în mod clar, Abby ar fi murit prima.

– Oliver!

Stone își ridică privirea la strigătul lui Knox.

Încă încătușat, Knox ridică arma între picioare, iar Stone dădu din cap. Folosindu-și picioarele ca pe o catapultă, Knox aruncă, iar Stone prinse. Avea câteva secunde.

– Stai culcată, Abby! o avertiză el.

Ea își înfipse degetele însângerate în pământ, încercând să stea cât mai jos.

O secundă mai târziu, Manson ieși, țeava armei MP-5 căutând-o și găsind-o pe Abby întinsă la câțiva pași distanță de el. Alex și ceilalți nu puteau ținti din cauza aflorimentului dintre Manson și ei.

Nici Stone nu putea trage direct din locul în care era. Prima regulă a unui lunetist era că orice mișcare neintenționată a armei ducea la ratarea țintei. Cu o mână fermă, respirația oprită, un puls de aproximativ șaizeci și arma blocată în poziție pe o suprafață stabilă – așa ucideai cu succes. Iar Stone urmase în mare parte acele reguli în cariera lui de cel mai bun asasin pe care îl avusese vreodată SUA.

În mare parte, dar nu întotdeauna. Deoarece, uneori, ceea ce părea bun în teorie se ducea naibii în practică. Când se întâmpla asta, cei foarte buni și competenți ratau în nouă ocazii din zece.

Cei mai buni reduceau acele șanse la jumătate.

Cei mai buni improvizau și măreau procentul de succes cu douăzeci de puncte.

Iar apoi era John Carr.

John Carr, care revenise din morți încă o dată, ca să salveze o femeie cumsecade care nu merita să moară de mâna unui nebun care folosea o armă de distrugere în masă.

Stone sări, cu pistolul îndreptat în cel mai ascuțit unghi în care putea să-l țină și să mai și tragă. Manson își apropie degetul de trăgaci.

Stone trase. Joe Knox avea să afirme mai târziu că văzuse nenorocitul de glonț ocolind o piatră. Nimeni nu l-ar fi contrazis.

Manson apăsă pe trăgaci, iar arma MP-5 vui, însă toate gloanțele se îndreptară direct în sus, pentru că Manson avea o gaură imensă în gât. Arterele sfâșiate își eliberară sângele abundent în aer și, preț de câteva clipe îngrozitoare, o ploaie roșie căzu peste muribundul Manson. Apoi el se prăbuși la pământ cu singurul ochi deschis, dar acum la fel de orb ca și celălalt.

CAPITOLUL 79

Stone alergă spre Abby și o ajută să se ridice. Ea era speriată, dar teafără.

Alex și Harry Finn puneau un garou pe piciorul lui Tyree folosind un băț și o bucată din jacheta lui Finn. Șeriful stătea ridicat acum, strâmbându-se de durere.

Stone și Abby veniră spre el, iar ea îngenunche lângă bărbat și îl luă de mână.

– Tyree, ești bine?

El se strădui să nu-și arate durerea.

– La naiba, e nevoie de mai mult ca să mă doboare.

Strigătul îi făcu pe toți să se întoarcă spre pădure.

Caleb alerga înapoi spre ei.

– Grăbiți-vă! Grăbiți-vă!

Ei alergară după el, Stone și Reuben fiind în față. Trecură prin tufe și lujere.

Când Stone văzu spre ce arăta Caleb, avu un șoc. El se grăbi lângă bărbatul căzut.

– Danny? Danny?

Danny Riker zăcea pe spate, o carabină de vânătoare cu lunetă zăcând în tufele de lângă el. Stone nu se concentra la armă, ci, mai degrabă, la pata mare și roșie de pe pieptul lui Danny.

Ochii lui Danny se concentrau la el. Băiatul reuși să zâmbească.

– Nu cred că m-am ferit la timp, spuse el încet.

Stone se uită în spate peste umăr spre locul în care zăcea Manson. Acel prim foc din Mp-5 nimerise exact aici. El se întoarse din nou și numără nu mai puțin de trei găuri de glonț în tricoul lui Danny. Și erau în locuri despre care Stone știa că nu permiteau supraviețuirea, chiar dacă ar fi putut să-l ducă la spital în următoarele câteva minute, ceea ce era imposibil. El îl readusese pe Willie Coombs la viață folosind curentul electric din cablul de la bujie. Un asemenea miracol nu ar fi fost posibil pentru Danny Riker.

Reuben se ghemui lângă prietenul său și luă carabina.

– El a fost cel care l-a ucis pe director.

– Poți fi sigur, spuse Danny, a cărui voce deveni mai puternică preț de o clipă. L-a ucis pe Willie. I-am spus ticălosului ce i-aș face dacă l-ar omorî. Trăsăturile lui dure se domoliră. Cheam-o pe mama, vrei, Ben?

Stone simți mai degrabă decât văzu prezența din spatele lui. El se ridică și se uită la Abby, a cărei privire era ațintită numai la fiul ei.

– Îmi pare rău, Abby! spuse Stone. Îmi pare rău!

Lui Danny îi curgea sânge din gură.

– Mamă?

Ea se lăsă în genunchi lângă el, luându-l de mână, și izbucni în suspine cu o asemenea forță încât toți ceilalți, care se adunaseră posomorâți în jurul mamei și al fiului, își simțiră ochii umezindu-se. Trăsăturile semănau cu ale unui copil care fugea de un monstru dintr-un coșmar. Totuși, Abby se calmă aproape imediat, simțind probabil că fiul ei trebuia să fie

puternic; că ultimele clipe ale băiatului ei pe pământ nu aveau să fie însoțite de imaginea unei mame isterice.

– Îmi pare rău, mamă. Pentru tot.

Stone îngenunche și luă cealaltă mână a tânărului, pe care o simți răcindu-se.

– Te iubesc, Danny, spuse ea. Întotdeauna te-am iubit mai mult decât orice altceva.

– Nu ar fi trebuit să mă amestec în toată chestia asta cu drogurile. Dar nu am vrut să lucrez în mină. Și n-am vrut nici să iau banii morții. Știi?

– Știu. Știu, dragule. Amândoi plângeau.

– Nu am avut de-a face cu nicio crimă. În afară de ticălosul de director. Pupilele lui Danny își pierdeau concentrarea, retrăgându-se în albul ochilor, așa cum Stone văzuse în cazul multor muribunzi.

– Te iubesc, Danny!

El se uită la Stone. Când vorbi, vocea îi fu atât de slabă încât Stone se văzu nevoit să se apropie ca să audă.

– Eu și Willie. Campionii statului... Băiatul prindea toate pasele mele. Ar fi trebuit să jucăm împreună la Tech. Știi?

– Voi erați cei mai buni, Danny, spuse Stone, strângând mâna rece. Cei mai buni.

– Visam la California, omule.

El se întoarse din nou spre mama lui.

– Visam la California...

Ochii lui Danny deveniră mai duri, iar degetele care le apucaseră pe ale mamei lui se retraseră acum. Abby se aplecă și își sărută fiul, iar apoi îl îmbrățișă și îl ținu în brațe.

Îl strânse, pur și simplu, în brațe.

CAPITOLUL 80

Cei din Clubul Camel stăteau la restaurantul Rita. Azi, locul nu era deschis publicului, dar Abby insistase ca ei să îl folosească împreună cu casa cât timp era necesar. Șeriful Tyree urma să își revină complet. El chemase Poliția Statului Virginia, care rezolva acum dezordinea din Divine. De vreme ce se transportaseră droguri între state, fusese chemat și FBI-ul. Knox și Alex interveniseră la colegii lor din guvern, iar Stone, Annabelle, Caleb, Reuben și Harry nu luaseră parte la acele interogatorii. Gardienii închisorii fuseseră adunați, cadavrele luate și dovezile obținute. Judecătorul Mosley fusese oprit la un mic aeroport din Virginia de Vest încercând să se îmbarce într-un avion regional spre Aeroportul Internațional Dulles cu un itinerar care includea câteva țări care nu aveau acorduri de extrădare cu Statele Unite.

Stone și ceilalți se uitau la stradă pe fereastra din față a restaurantului Rita. Pe lângă mașinile de poliție și limuzinele negre care treceau în sus și în jos pe drum, ei observară câțiva cetățeni din Divine mergând ca și când ar fi fost șocați, unii ținând cecurile cu dividende despre care acum știau că erau doar bani din droguri.

Trupul lui Danny fusese dus la morga din Roanoke, împreună cu al lui Howard Tyree. Abby îi eliberase mâna fiului său doar atunci când poliția fusese nevoită să tragă fermoarul sacului negru. Și, chiar și atunci, ea mersese pe drum după mașina legistului care se îndepărta încet.

După ce toată lumea mâncase ceva și băuse cafea, Stone se ridică în mijlocul micului cerc de cei mai buni și probabil singurii prieteni din lume pe care îi avea.

– Aș vrea să vă mulțumesc pentru ce ați făcut, începu el, uitându-se pe rând la fiecare.

Reuben interveni imediat:

– Oliver, nu deveni siropos cu noi. Ai fi făcut același lucru pentru oricare dintre noi.

– *Chiar ai făcut* la fel pentru fiecare dintre noi, spuse Annabelle.

Stone scutură din cap.

– Știu cât de mult ați riscat. Știu ce ați sacrificat ca să veniți aici și să faceți ce ați făcut. Privirea i se opri la Alex Ford. Știu mai ales ce ai făcut tu, Alex. Chiar dacă era contrar tuturor instinctelor tale de agent al Serviciului Secret. Și apreciez mai mult decât m-aș putea exprima.

Alex reuși să se uite în ochii sinceri ai lui Stone doar câteva momente înainte să își coboare privirea spre pantofi.

Când ușa se dechise, se întoarseră cu toții ca să vadă cine era.

Abby își schimbase hainele și se spălase pe față, deși urmele lacrimilor pe care le vărsase la moartea lui Danny păreau să zăbovească. Aparent, săpunul nu le putea șterge. Când Stone se ridică și se îndreptă spre ea, ceilalți ieșiră în liniște din restaurant.

Abby și Stone se așezară la o masă din spate. Când Stone îi dădu niște șervețele, ea scutură din cap.

– Nu mi-au mai rămas lacrimi.

– Doar preventiv, spuse el. Ce ai de gând să faci acum?

– Adică după ce îmi îmi îngrop fiul? Nu m-am gândit atât de departe.

– El ne-a salvat, Abby. Dar, dacă nu ar fi făcut-o, noi doi am fi fost morți. A fost un om curajos care a încercat să îndrepte lucrurile. Așa trebuie să ți-l amintești.

– Ți-am spus că mi-am pierdut soțul. Danny era tot ce mi-a mai rămas. Acum, a murit și el.

– Știu că este greu, Abby. Este mai greu decât orice va trebui să faci.

– Tu ți-ai pierdut soția, dar încă o mai ai pe fiica ta.

– Ce? spuse Stone surprins.

– Femeia aia de acolo a spus că este fiica ta.

– O! Stone păru jenat. Mă tem că e o poveste de acoperire. Fiica mea. El se bâlbâi. Fiica mea a murit, așa cum am spus.

– Cum?

– Abby, nu vrei...

– Spune-mi, te rog. Vreau să știu.

Stone își ridică încet privirea ca să o vadă uitându-se rugătoare la el.

– A fost împușcată în fața mea când era adultă. Iar problema era că ea nici măcar nu știa că sunt tatăl ei. Ultima dată când am văzut-o avea doar doi ani. Am găsit-o din nou după mulți ani, iar apoi am pierdut-o. Pentru totdeauna.

Abby se întinse și îl luă de mână.

– Îmi pare rău... Oliver.

– Dar tu ai supraviețuit, Abby. Nu îți vei reveni, dar poți trăi în continuare. Deoarece știi că nu ai cu adevărat de ales.

– Sunt speriată. Sunt singură și speriată.

– Nu ești singură.

Ea râse fără tragere de inimă.

– Pe cine am? Pe Tyree? Minunatul oraș Divine?

– Pe mine.

Femeia se rezemă și se uită la el.

– Pe tine? Cum?

– Sunt aici. Acum.

– Dar pentru cât timp?

Stone ezită. Nu putea să o mintă.

– Oricum, trebuie să plec.

– Sigur, bineînțeles că trebuie să o faci, spuse ea nonșalant.

– Am niște lucruri de care trebuie să mă ocup. Niște nedreptăți trebuie, în sfârșit, îndreptate.

– Bine, fă orice trebuie să faci.

– Abby, am vorbit serios. Chiar dacă nu voi fi fizic aici, îți voi fi alături.

El îi surprinse privirea și o fixă cu ochi rugători.

– Vreau să cred asta.

– Poți să crezi.

– Când trebuie să pleci?

– Curând. Mai bine mai curând decât mai târziu.

– Ești sigur că lucrurile vor merge bine pentru tine?

– Nu te voi minți – nu sunt garanții.

– Din cauza problemelor pe care ai putea să le ai?

– Da.

– Te vor trimite la închisoare?

– Sunt șanse foarte mari, recunoscu Stone.

Un suspin ușor îi scăpă de pe buze când își lipi fața de dosul mâinii lui.

– Vrei să-mi promiți un lucru?

– Mă voi strădui.

– Îmi promiți că, dacă nu reușești să te întorci aici, nu ai să mă uiți?

– Abby...

Ea se ridică și-i acoperi buzele cu o mână.

– Nu ai să mă uiți?

– Nu am să te uit niciodată, spuse el sincer.

Femeia se aplecă peste masă și îl sărută pe obraz.

– Pentru că eu nu te voi uita niciodată.

Câteva minute mai târziu, intră Joe Knox. Stone se uită la el.

– Ești pregătit? îl întrebă pe Stone. Trebuie să terminăm treaba asta.

Stone îi strânse o ultimă dată mâna lui Abby și se ridică.

– Sunt pregătit.

CAPITOLUL 81

Ușa de la intrare a casei impunătoare din cărămidă a lui Macklin Hayes din Georgetown se deschise atât de dur încât se izbi de perete destul de puternic și crăpă ipsosul.

– Ce naiba? începu bărbatul când se ridică pe jumătate de pe scaun, cartea pe care o ținea căzând pe podea. Când văzu cine era, se așeză din nou, uluit.

– Hei, *domnule,* cum merge treaba? spuse Knox în timp ce intră.

– Knox? începu neliniștit Hayes. Cum ai trecut de gărzile de afară?

– O, asta. Unul dintre ei este prietenul meu. I-am spus că va dura doar câteva minute. Deci au plecat pe stradă după o ceașcă de cafea.

Panica traversă chipul generalului.

– Knox, lasă-mă să-ți explic.

Când Hayes îl văzu pe Stone intrând în cameră, reuși doar să rămână cu gura căscată de uimire. Când observă că mâinile lui Stone erau încătușate, el începu să respire din nou.

– Mack, spuse Stone. Ce loc frumos ai aici! Mult mai frumos decât cel în care am fost eu și Joe. Dar, pe de altă parte, știi asta, nu-i așa?

Hayes își luă, în sfârșit, privirea de la Stone.

– Knox, asta îți va aduce pensionarea pe care o urmărești, plus orice altceva îmi stă în putere. Orice! Jur!

– Mulțumesc, domnule!

În mod evident încurajat de situație, Hayes se ridică și-și puse un braț osos în jurul umerilor solizi ai lui Knox, trăgându-l într-o parte.

– Totuși, chiar nu ar fi trebuit să îl aduci aici. Mai ales de vreme ce mi-ai făcut garda de corp să plece. El este un om periculos, cu sau fără cătușe.

– Chiar nu am avut unde să îl duc. După ce m-ai lăsat în văgăuna aia, ei bine, nu am avut multe opțiuni imediat ce am evadat.

– Deci... ai evadat? Te caută poliția? spuse el neliniștit.

– Cred că da. Adică am ucis cinci sau șase gardieni pe drum. El se întoarse spre Stone. Erau șase?

Stone spuse cu o expresie indiferentă:

– Opt. Am mai ucis eu doi când îl strângeai de gât pe director.

Knox se întoarse spre Hayes care era uluit.

– Bine, deci erau opt. Trebuie să îți spun, nu am stat acolo atât de mult timp, dar locul acela te înnebunește, pur și simplu. Te scoate din minți. Mi-aș fi ucis propria mamă.

Hayes își îndepărtă brațul, mâinile tremurându-i vizibil. Când vorbi, vocea îi tremură la fel de mult ca mâinile.

– Ascultă, Knox, știu că tot ce s-a întâmplat a fost regretabil. Dar a fost necesar până mi-am dat seama cum să procedez cu Carr. Așa cum îți imaginezi, a fost o situație foarte delicată. De fapt, eram pe cale să-mi trimit oamenii acolo ca să te scot. Fii sigur că nu mi-aș fi lăsat unul dintre cei mai buni oameni să putrezească în acel loc nicio secundă mai mult decât era necesar. Jur pe Dumnezeu!

Knox scutură trist din cap.

– Apreciez, domnule. Sincer. Dar ar fi fost util să știu *înainte* să îi ucid pe toți acei oameni ca să evadez de acolo.

Chipul lui Hayes era alb ca varul acum.

– Voi vorbi cu cineva pentru tine. Vom găsi o soluție. Asta e o problemă de securitate națională.

– Mă îndoiesc de faptul că mai este posibil acum. De fapt, de aceea l-am adus pe Carr cu mine.

Hayes se uită brusc la Stone.

– Nu prea înțeleg.

– Ei bine, *eu* aș putea să te iert, dar sunt al naibii de sigur că nu el n-are de gând să o facă. Deci, de vreme ce suntem amândoi căutați pentru crimă, vreau să spun...

– Ce naiba spui, Knox?

– Ce spune este că am ucis deja opt, răspunse Stone. Cui naiba îi mai pasă de încă unu, mai ales dacă ești tu?

Hayes se retrase clătinându-se, cu mâna la piept.

– Knox, nu poți permite așa ceva. Sunt superiorul tău.

– *Ai fost* superiorul meu. Cel puțin în grad. În realitate, întotdeauna te-am considerat destul de inferior.

– Cum îndrăznești...

Knox îl descătușă pe Stone, iar apoi scoase un cuțit din buzunar și i-l dădu. Stone îl apucă automat în poziția preferată de ucis.

– Knox! strigă Hayes.

Stone înaintă.

– Știi de câte ori am făcut asta în folosul Guvernului Statelor Unite?

– Knox, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ar fi trebuit să îi dai medalia, spuse Knox.

– Am să-ți dau nenorocita de medalie, Carr! strigă Hayes. Este a ta.

Knox se așeză pe un scaun și spuse:

– Ai fost un nenorocit că ai împiedicat acordarea medaliei pentru că nu ți-a urmat ordinul de a măcelări un sat nevinovat în Vietnam.

– Știu asta acum. Îmi pare rău! Nu ar fi trebuit să dau acel ordin.

Stone se opri lângă Hayes care tremura și îl măsură din priviri, hotărând aparent care era cel mai bun loc să dea lovitura fatală.

Knox adăugă:

– Și nu ar fi trebuit să vii la închisoarea aia și să faci o înțelegere cu directorul ca să mă țină acolo din cauză că am aflat adevărul.

Stone ținea acum cuțitul la gâtul lui Hayes.

– Am visat la asta timp de aproape patruzeci de ani, Mack, spuse Stone.

– Knox, se văită Hayes. Te implor! Îmi pare rău pentru ce am făcut la închisoare. Nu ar fi trebuit să te las acolo. Îmi pare rău! Pentru numele lui Dumnezeu, fă-l să se oprească!

– Bine, spuse Knox. Oliver, încetează.

Stone se retrase și întoarse cuțitul spre Knox, care scoase o stație radio și spuse:

– Bine, intrați.

Cinci bărbați intrară grăbiți pe ușă după câteva secunde și se îndreptară spre Hayes care încă se ploconea, dar părea confuz.

Unul dintre bărbați spuse:

– Macklin Hayes, ești arestat pentru obstrucționarea justiției, întemnițare nedreaptă, crime de război, acoperirea

unei rețele de narcotice, conspirație de a face același lucru și pentru folosirea proprietății guvernului pentru a arunca în aer o mașină civilă într-un loc public, având ca rezultat un risc nesăbuit. Bărbatul îi citi drepturile.

Knox scoase un DVD din buzunar și i-l aruncă lui Hayes.

– Poți să li-l arăți avocaților tăi!

Hayes se uită în jos, la obiect.

– Ce naiba e?

– Locul în care te-ai întâlnit cu noi la închisoare și ne-ai spus totul deoarece ai crezut că nu vom mai ieși vreodată? Era o cameră de *interogatoriu,* idiotule. Directorul de acolo era foarte pasionat de supraveghere. Camera ascunsă a înregistrat fiecare silabă pe care ai spus-o. El se uită la bărbați. Luați-l! M-am săturat să-l privesc!

Când îl scoaseră pe Hayes din cameră încătușat, el strigă:

– Bărbatul acela este John Carr. El i-a ucis pe Carter Gray și pe Roger Simpson. Arestați-l, arestați-l acum!

– Taci din gură! spuse unul dintre bărbați și apoi îl împinse pe Hayes pe ușă.

După ce plecară, Knox și Stone părăsiră casa și merseră pe o stradă întunecată, liniștită și luminată de lămpi din Georgetown în timp ce un vânt rece sufla din apropierea râului Potomac.

– Știi, spuse Knox, Hayes era singurul care te urmărea. Eu îi raportam doar lui. Făcea asta din propria autoritate, nu ca pe o sarcină a Agenției.

– Este un om ranchiunos, confirmă Stone.

– Vreau să spun că, în ceea ce te privește, s-a terminat.

El îi întinse mâna, iar Stone o strânse. Knox continuă:

– Acum, am să mă-ndrept într-acolo, spuse și-i arătă spre dreapta. Și-ți sugerez să mergi în direcția opusă.

– Nu pot s-o fac, Joe.

– Oliver, pleacă de aici și ia-o de la început în altă parte. Îți voi da chiar și niște bani și o nouă identitate. Dar trebuie să pleci. Acum.

Stone se așeză pe o treaptă din piatră uzată și își ridică privirea spre bărbat.

– Am tot fost plecat timp de treizeci de ani și sunt, pur și simplu, obosit.

– Dar FBI-ul încă investighează crimele. Și cu Hayes dat la o parte, orice obstacol din calea lor spre tine a dispărut. Mai devreme sau mai târziu, îți vor bate la ușă. Mai ales cu Hayes țipând din răsputeri la adresa ta.

– Știu.

– Și ce, ai să aștepți să vină să te prindă?

Stone se ridică în picioare.

– Nu. Nu, n-am de gând să aștept. Mă voi avânta direct în miezul problemei. Dar mai întâi, trebuie să iau ceva.

– Să iei ceva? De unde?

– Dintr-un cimitir.

CAPITOLUL 82

Serviciul Secret examină conținutul cutiei pe care Stone o adusese. Era aceeași pe care o ascunsese la mormântul lui Milton înainte să părăsească orașul Washington. Knox îl condusese la cimitir de unde el luase cutia, îl sunase pe Alex Ford și făcuse aranjamentele ca să fie acolo unde erau acum cei trei bărbați.

Casa Albă părea deosebit de impresionantă în dimineața aceea însorită. Alex îi cunoștea pe agenții care erau de serviciu azi la poarta de la intrarea nord-estică și vorbi cu ei în timp ce Knox și Stone trecură de detectorul de metale și de procedurile de securitate.

După aceea, Alex îi conduse pe alee și în Casa Albă. Ei trecură de gărzile postate la intrare. Când merseră spre holul vestic, ecusoanele de securitate date celor trei bărbați săltară pe piepturile lor. Sosiră în micul hol vestic și fură primiți. Stone și Alex se așezară în timp ce Knox se plimba neliniștit.

Cu o voce calmă, Alex spuse:

– Pe hol este Camera Roosevelt. Are un tablou al lui FDR deasupra șemineului și unul cu Teddy Roosevelt pe zidul sudic. Direct înaintea ei este camera de recepție și, imediat în dreapta, Biroul Oval. Președintele nu lucrează, de fapt,

acolo. El are un alt birou în apropiere, unde poate lucra cu adevărat.

– Interesant, spuse Knox în timp ce continua să se plimbe prin cameră, aruncând câte o privire împrejur.

Toți cei trei bărbați erau îmbrăcați în costume. Alex și Knox contribuiseră cu bani ca să îi cumpere lui Stone haine potrivite, iar el părea distins, chiar dacă se simțea stânjenit în sacou și cu cravată.

– Ești sigur că ne va primi? îl întrebă Knox pe Alex.

– Suntem programați. Deci, în afară de cazul în care se declară război sau lovește vreun uragan pe undeva, îl vom vedea.

Knox expiră profund și se așeză pe un scaun.

– Iisuse, Iosif și Maria!

Imediat ce spuse ultimul nume, apăru o femeie și spuse:

– Președintele vă va primi acum, domnilor.

În Biroul Oval, președintele Brennan se ridică din spatele biroului Resolute și dădu mâna cu toți trei, zăbovind în cazul lui Alex, care încasase un glonț încercând să împiedice răpirea președintelui în orașul natal al lui Brennan.

– Mă bucur să te văd, Alex. Sper că v-ați revenit toți?

– Da, domnule, mulțumesc.

– Nu voi putea să-ți spun niciodată cât de recunoscător sunt pentru ce ai făcut atunci pentru mine.

– Ei bine, domnule președinte, parțial, de aceea suntem aici.

Brennan păru confuz.

– Mi s-a transmis că vrei să cunosc niște prieteni de-ai tăi? El se uită la Knox și la Stone. Presupun că sunt acești domni?

– Este un pic mai complicat de atât, domnule, dacă ai putea să ne acorzi câteva minute.

Președintele le făcu semn să se așeze pe scaunele din fața șemineului.

Alex începu să vorbească și nu se opri timp de douăzeci de minute. Nici Brennan, cunoscut pentru faptul că punea multe întrebări, nu îl întrerupsese. El, pur și simplu, rămase pe scaun, atent la ce îi spunea Alex începând cu evenimentele din Pennsylvania și până la ce se întâmplase la Muntele Crimei, continuând apoi cu acea confruntare de la Centrul de Vizitatori de sub Capitoliu unde Milton Farb fusese ucis, iar fiul lui, Harry Finn, salvat. Knox preluă povestea de acolo și, cu toate că era neliniștit în prezența comandantului suprem, vocea îi fu puternică și oferi multe detalii când îi spuse lui Brennan partea lui de poveste, inclusiv faptul că lui Stone îi fusese refuzată Medalia de Onoare, timpul lor petrecut în închisoare și încheind cu arestarea lui Macklin Hayes.

Brennan se rezemă.

– Dumnezeule, e incredibil! Cu adevărat incredibil. Nu pot să cred asta despre Carter Gray. El era unul dintre cei mai de încredere consilieri. Se uită la Stone. Iar tu ești John Carr?

Stone dădu aprobator din cap.

– Da.

– De la acea entitate Triple Six?

– Da, domnule.

– Este uimitor pentru mine că ne-am ocupat de astfel de lucruri.

– Pentru mine nu a fost uimitor. Eu doar am îndeplinit niște ordine. Doar mai târziu mi s-a trezit conștiința.

– Dar să-ți ucidă familia? Să se răzbune astfel pe tine? Îmi pare rău, Alex, se pare că nu sunt oamenii pe care îi cunoșteam.

Stone ridică cutia.

– Îmi permiți, domnule președinte? Am ceva aici care te-ar putea convinge.

Brennan ezită, dar apoi dădu din cap.

Stone deschise cutia și scoase un mic reportofon. Apăsă butonul și se auzi clar o voce. Era Carter Gray. La Muntele Crimei.

– Credeam că trebuia să îi returnezi acea înregistrare lui Gray, spuse Alex când el atinse butonul de oprire. Și Finn a spus că aveau acolo un dispozitiv care putea detecta dacă a fost copiată, și nu a fost.

– Înainte să îi returnez lui Gray telefonul cu înregistrarea, am ținut, pur și simplu, reportofonul lângă el și am copiat-o cât au ascultat-o. Câteodată, oamenii uită de metodele primitive.

El apăsă din nou butonul de redare, iar ei ascultară până când banda ajunse ajunseseră la partea pe care Stone voia ca președintele să o audă în mod special. Când se termină, Brennan se uită la el, roșu la față.

– Avea de gând să mă ucidă! Carter Gray voia să mă ucidă ca să poată începe un război total cu musulmanii!

– Da, domnule, spuse Stone. Asta era intenția lui.

– Iar tu ai fost cel care m-a salvat, îi spuse el lui Stone. Ți-am auzit vocea pe înregistrare, încercând să îl convingi să nu o facă. După ce femeia a fost ucisă. Cine era?

– Fiica mea, Beth.

Alex îi explică repede președintelui cum Roger Simpson și soția lui ajunseseră să o adopte pe fiica lui Stone.

Brennan se rezemă pe scaun, cu gândurile evident agitate.

– Ți-au ucis soția și ți-au luat fiica. Bărbatul care a ordonat ca soția ta să fie ucisă și a încercat să te ucidă și pe tine ți-a luat fiica și a crescut-o? Și Gray ce ți-a făcut? Ce era pe cale să-mi facă mie. Este... mai mult decât îngrozitor, John. Arareori nu-mi găsesc cuvintele, dar nu știu ce să spun.

– Mai este ceva ce trebuie să îți spun, domnule.

Knox și Alex inspirară adânc și își ținură repirația, corpurile lor fiind rigide ca niște scânduri.

– Ce anume?

– Carter Gray și Roger Simpson au fost uciși, domnule președinte.

– Da, știu asta... El se opri și se uită în ochii lui Stone.

– Înțeleg, spuse bărbatul. Înțeleg, zise și se rezemă și se uită la șemineu.

Trecu aproape un minut și nimeni nu rupse tăcerea.

În cele din urmă, Stone spuse:

– Mulțumesc pentru timpul acordat, domnule. Plănuiesc să mă predau autorităților. Dar voiam să auzi mai întâi povestea de la mine. După treizeci de ani de minciuni, am crezut că a venit, în sfârșit, momentul adevărului.

În timp ce Stone și ceilalți doi se ridicară ca să plece, Brennan își ridică privirea la el.

– Ascultă-mă, Carr. M-ai pus într-o poziție foarte dificilă. Probabil cea mai dificilă în care m-am aflat vreodată, iar asta înseamnă ceva pentru un președinte la al doilea mandat. Cu toate astea, nu cred că se apropie de durerea pe care ai suportat-o din cauza unei țări care ar fi trebuit să știe mai bine cum să procedeze. El se opri și se ridică în picioare. Îți spun ce-am să fac de vreme ce acum nici măcar nu aș fi fost în viață,

iar țara s-ar fi aflat în mijlocul unui război dezastruos, dacă nu ar fi fost eforturile tale. Am să țin cont de ce-ai făcut. Nu vreau să spui asta nimănui, cu atât mai puțin să te predai. Mă înțelegi?

Stone se uită la Alex, apoi la Knox și din nou la președinte.

– Ești sigur, domnule?

– Nu, nu sunt sigur! izbucni el. Dar așa va fi. Nu accept răzbunarea. Niciodată nu am făcut-o. Dar am și o inimă, și un suflet, și un simț al onoarei și al decenței în ciuda celor pretinse de adversarii mei politici. Deci, până nu ai să primești vești de la mine, nu ai să faci *nimic* altceva în afară de a-ți trăi viața. Ai înțeles? Știu că nu mai ești în armată, dar eu încă sunt liderul acestei țări. Iar tu vei respecta acest ordin.

– Da, domnule, spuse Stone, în mod evident surprins.

Când ei se întoarseră ca să plece, Brennan adăugă:

– O, și va dura mult timp să cercetăm situația. Mult timp; de fapt, și cu toate celelalte probleme cu care mă confrunt ca președinte, este foarte probabil să uit complet de asta. Adio, Carr! Și noroc!

Când ușa se închise în urma lor, Knox și Alex expirară ușurați.

– Sfinte Sisoe, chiar trebuie să beau ceva, spuse Knox. Haideți, fac cinste!

CAPITOLUL 83

Oliver Stone deschise porțile cimitirului Mt. Zion și se îndreptă spre casa lui. Ușa de la intrare era încuiată, iar când intră, nu mai văzu schimbările pe care le făcuse Annabelle. Toate erau exact așa cum le lăsase el.

El se așeză în spatele biroului și își trecu mâna peste lemnul vechi, se rezemă de spătarul scaunului și se uită la zidul cu cărțile lui dragi. Își făcu o ceașcă de cafea și o luă cu el cât studie terenul cimitirului, observând unde trebuia făcut ceva de care avea să se ocupe în ziua următoare. Era din nou îngrijitorul oficial al terenului sfânt. Acolo îi era locul.

În acea seară, ceilalți îi făcură o vizită. El îi îmbrățișă pe Reuben, Caleb și Annabelle, mulțumindu-le din nou tuturor pentru tot ce făcuseră pentru el. Reuben aduse câteva lăzi cu bere, iar Caleb o sticlă bună de vin roșu. Mai târziu, Alex, Finn și Knox li se alăturară.

În vreme ce Knox și Stone stăteau în fața șemineului, Alex și Annabelle purtau o conversație aprinsă într-un colț al camerei. Ea ținea un pahar de vin, iar el o bere.

– Care a fost adevăratul motiv pentru care ai venit să ne ajuți? întrebă femeia deodată.

– Nu îți lași prietenii să moară din prostie.

– Da, mulțumesc!

El se apropie de ea.

– Ei bine, de fapt, am făcut-o pentru că mi-am dat seama că am lăsat lucrurile în neregulă. Iar eu voiam să îți spun că, în ciuda tuturor lucrurilor răutăcioase și urâte pe care le-ai spus despre mine, tot aș vrea să îmi petrec ocazional timpul cu voi.

– O, serios?

– Da, cam așa.

– Asta e cea mai bună replică de tipul „te rog, întoarce-te la mine" care li se predă agenților de la Serviciul Secret?

– Suntem mai mult genul puternic și tăcut.

Annabelle îl luă de braț.

– Ce ai făcut a fost destul de minunat, îi zise ea la ureche. Și îmi pare rău pentru lucrurile pe care le-am spus. Ea se uită la Reuben. El m-a lămurit cu adevărat.

– Hai s-o luăm de la început și să vedem unde ajungem.

Reuben, care urmărea totul din cealaltă parte a camerei împreună cu Caleb, spuse:

– O, vai, cred c-am să vomit!

– Nu fi gelos, Reuben, răspunse Caleb. Este mai tânăr și mai frumos decât tine. Și, în plus, nici eu nu am pe nimeni. Sunt un ratat mai mare la capitolul femei decât tine. Sper că asta te face să te simți mai bine.

Reuben își bău toată berea și plecă mormăind.

Toată lumea se uită când telefonul lui Alex începu să sune. El răspunse.

– Alo? Ce? El deveni brusc atent și aproape scăpă berea. Da, domnule. Absolut. Mă voi asigura că va fi acolo. Poți conta pe asta, domnule.

El închise telefonul și se uită la ceilalți complet uluit.

Knox spuse:

– Cine era? Nu președintele!?

Alex scutură încet din cap, se îndreptă spre Stone și îi puse o mână pe umăr.

– Era președintele Departamentului Apărării.

– Ce? exclamă Reuben, trăsăturile lui devenind palide. Ce naiba vrea? Știi, tehnic vorbind, nu am dezertat. A fost o neînțelegere.

– A sunat pentru tine, Oliver, spuse Alex.

Stone își ridică privirea la el.

– În legătură cu ce?

– Facem altă călătorie la Casa Albă. Mâine.

– Ce? De ce?

Alex zâmbi.

– Are legătură cu o medalie, prietene. Una pe care trebuia să o primești de mult. Ofițerii superiori ți-au cercetat dosarul de război, au întocmit recomandarea, iar președintele a acceptat-o imediat.

– E fantastic! strigă Reuben și îl bătu pe spate pe Stone când ceilalți se adunară în jurul lui, felicitându-l.

După ce lucrurile se liniștiră, Stone spuse:

– Alex, vrei să îi suni din nou și să le spui că apreciez gestul, dar nu o pot accepta.

– Ce? exclamă Reuben uluit.

Alex adăugă:

– Oliver, nimeni nu refuză Medalia de Onoare. Nimeni. La naiba, mulți soldați care au primit-o sunt morți!

– Nu o refuz. Ar fi o dezonoare pentru cei care au meritat-o; vreau doar să retragă oferta. Fac o greșeală.

– Greșeală pe naiba! Ai meritat-o, spuse Finn. Ți-am citit dosarul, Oliver!

– Poate că am meritat-o. Atunci. Și atunci aș fi acceptat-o. Dar nu o merit acum. Și dacă aș accepta-o, aș dezonora memoria fiecărui soldat care a primit-o.

– Oliver, te rog, nu face asta! spuse Annabelle. Gândește-te bine. Vei face parte din istoria Americii. Câți oameni au o șansă la așa ceva?

– Deja *fac parte* din istoria Americii, Annabelle. Știu ce am făcut pe câmpul de luptă. Și am făcut-o deoarece nu îmi puteam lăsa oamenii să moară. Dar știu foarte clar și ce am făcut după ce am părăsit armata. Foarte clar. Și asta e diferența.

– Dar nu ai făcut decât să respecți ordinele, spuse Alex.

– Oile urmează orbește. Nu ar trebui să fim oi.

Caleb veni lângă Stone și puse o mână pe umărul lui.

– Nu am fost în armată, deci nu prea pot să vorbesc despre asta, dar vreau să spun un lucru. Am fost foarte mândru de tine când ți-au oferit medalia. Dar cred că sunt și mai mândru de tine pentru că nu o accepți.

După ce plecară toți, spunând că aveau să revină curând, Stone scoase cutia în care își păstrase înregistrarea. Mai avea încă două obiecte.

Se uită mai întâi la fotografia fetiței lui, Beth, care crescuse, iar apoi murise fără să afle că el era tatăl ei. Apoi se uită la cealaltă fotografie ștearsă.

În această imagine, soția lui, Claire, era imortalizată pentru totdeauna ca o tânără mamă și soție. În fiecare zi, în mintea lui, Claire Carr era cea care îi dădea putere să continue. În acea închisoare, în timp ce Tyree și oamenii lui îl brutalizau, se agățase de amintirea ei.

Nu se putea despărți niciodată de acea imagine deoarece, într-un fel visceral, era ultima urmă de identitate pe care o

avea. Era singura amintire care păstra viu spiritul unui soldat tânăr, soț și tată numit John Carr. Nu al asasinului, nu al ucigașului. Doar al lui sau al celui care fusese cândva.

Cu degetele, îi atinse părul și fața și-i înconjură buzele. Ea și fiica lui fuseseră singurele lucruri bune din viața care, de altfel, fusese plină de cicatrice, suferință și violență.

Și totuși, amintirea lor era suficientă încât să le anuleze pe toate. Să dispară, cu forța purificatoare a celei mai pure ape.

El rămase pe scaun ținând în mână fotografia soției și a fetei sale.

Și, cel puțin pentru câteva clipe, totul fu din nou în regulă.

După ce lăsă cutia deoparte, scoase noul telefon mobil pe care i-l dăduse Annabelle și introduse numărul din memorie. Cu fiecare apăsare a degetului pe ecran, Stone devenea tot mai sigur de ceea ce voia să facă.

La urma urmei, cât timp se mai aștepta să aibă, cu adevărat, un om ca el? Își spuse că nu mai putea risipi niciun minut.

Când vocea răspunse, bărbatul rosti încet:

– Abby, eu sunt.

MULȚUMIRI

Lui Michelle, călătoria continuă! Și entuziasmul tău incredibil mă face să merg mai departe.

Lui Mitch Hoffman, pentru încă o editare superbă. Comentariile tale profunde m-au condus în direcția în care trebuia să mă îndrept.

Lui David Young, Jamie Raab, Emi Battaglia, Jeniffer Romanello, Martha Otis și tututor celorlalți de la Grand Central Publishing, care au avut atât de multă grijă de mine.

Lui Aaron și Arleen Priest, Lucy Childs, Lisa Erbach Vance și Nicole Kenealy, pentru sfaturile bune și prietenia călduroasă.

Lui Tom și Patti Maciag și minunaților lor copil, Stephen, Coleen și Emily. Familia Tall este cu adevărat minunată!

Lui Maria Rejt și Katie James de la Pan Macmillan, pentru că ați fost întotdeauna lângă mine.

Lui Grace McQuade și Lynn Goldberg, pentru că ați dat lumii de veste.

Doctorului Catherine Broome, lui Sohan Makker, doctorului Alli Guleria, lui Mark Poplawski și Harvey Watkins le mulțumesc pentru sprijinul tehnic și că ați făcut ca scenele grozave să fie și mai grozave.

Lui Bob Schule, pentru cunoașterea lui fără limite în legătură cu toate chestiunile politice și generozitatea incredibilă de a o împărtăși.

Lui Tom DePont, pentru că este un prieten și un sfătuitor minunat și un guru NASCAR pentru mine.

Lui Lynette, Deborah și Natashei, pentru că ați ghidat întotdeauna nava Columbus Rose în direcția corectă.